"Hangi tarafı çevirirseniz çevirin karşınıza muhteşem bir hikâye çıkıyor."
—MARIE LU, #1 *The New York Times* çoksatan yazarı

THE NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN YAZARI

LAUREN OLIVER

REPLİKA

LYRA

İKİ GENÇ KIZ,
İKİ HİKÂYE,
BAŞ DÖNDÜRÜCÜ
BİR ROMAN.
GEMMA'NIN HİKÂYESİ
İÇİN KİTABI ÇEVİR.

KAKTUSUN

PEGASUS

REPLİKA
İÇİN ÖVGÜLER

"Oliver'ın incelikli, eşsiz ve titiz kaleminden çıkan, bilim ile insanlık arasındaki çizgiye dair değişmeli hikâyelerden oluşan yakıcı bir roman. Hangi tarafı çevirirseniz çevirin, yepyeni bir hikâye sunuyor ama her halükârda muhteşem, her halükârda unutulmaz."
Marie Lu, *Genç Elitler* ve *Efsane* serilerinin yazarı

"Oliver'ın zekâ fışkıran yazarlığı yüzünden gençler serinin ikinci kitabı için ortalığı yıkacak."
The Horn Book

"Kaçırılmayacak ve akıllardan çıkmayacak bir okuma deneyimi."
Kirkus Reviews

LYRA

LAUREN OLIVER

REPLİKA

LYRA

İngilizceden çeviren:
Filiz Sarıalioğlu

PEGASUS YAYINLARI

Kız kardeşim Lizzie'ye

YAZARIN NOTU

Gemma ile Lyra'nın ayrı ayrı anlatımlarında birbirine çok benzeyen diyaloglara şahit olabilir, hem üsluplarında hem hikâyenin temposunda ufak tefek benzerlikler görebilirsiniz. Bunlar, ikisinin bireysel bakış açılarını yansıtmak için bilerek yapılmıştır. Gemma ve Lyra'nın eşsiz bilişsel yapıları mevcut ve zihinleri etkileşime girdiğinden onların tecrübelerini de belirler. Tıpkı bir şeyi gözlemleme ediminin o şeyin davranışını hemen değiştirmesi gibi.

Romandaki küçük farklılıklar, dünyada tek bir objektif deneyim olmadığı inancını yansıtır. Hiç kimse aynı şeyi bir başkasıyla aynı şekilde görüp duymaz. Tıpkı sevdiği biriyle girdiği bir tartışmada bile kimsenin karşı tarafa kefil olamayacağı gibi. Böylece hepimiz, kendi biricik deneyimlerimizin mucidi oluruz. Demek ki gerçek de biraz kurgu yapmaya benziyor.

BİR

Çok sakin gecelerde sloganlarını, ölmemizi isteyen haykırışlarını duyabiliyorduk. Onları görebiliyorduk da. En azından bir araya toplanmış, gözlerini suyun uçsuz karanlığından tel örgülere, Haven Enstitüsü'nün köşeli beyaz cephesine diktiklerini tahmin ettiğimiz Fıçı Burnu kıyılarından yükselen ışık huzmesini seçebiliyorduk. O kadar uzaktan bakılınca minyatür dişlerin sıralandığı uzun, yeşil bir çene gibi görünüyor olsa gerekti.

Canavarlar, diyorlardı bize. *İblisler.*

Bazen, uykusuz gecelerde, haklı olup olmadıklarını merak ederdik.

Lyra gece yarısı, göğsünün üstünde biri oturuyormuş hissiyle uyandı. Ancak bataklığı andıran yoğun ve ağır sıcak yüzünden olduğunu anladı; bir elin baskısı gibiydi. Elektrikler kesilmişti.

Bir terslik vardı. İnsanlar bağırışıyordu. Kapılar çarpıyordu. Koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu. Zikzak

çizerek avluda gezinen el fenerlerinin ışığını gördü pencereden, gürültüsü yağmur damlalarını ve donuk beyaz bir adam heykelini aydınlatıyor, topraktan bir şeyleri sökmek istercesine zemine ulaşıyordu. Diğer replikalar aynı anda uykularından uyandılar. Yatakhaneyi uykuyla ağırlaşmış sesler doldurdu bir anda. Geceleri konuşmak daha kolaydı. Onları susturacak hemşireler daha azdı.

"Sorun ne?"

"Ne oldu?"

"Sessiz olun." Cassiopeia'ydı bu. "Duymaya çalışıyorum."

Koridordaki kapı öyle sert açıldı ki duvara çarptı. Lyra üzerine vuran ışıkla sersemledi.

"Hepsi burada mı?" Dr. Kahve Nefes'in sesine benziyordu.

"Öyle sanıyorum." Hemşire Aklından Bile Geçirme'nin sesi yüksek ve delişet doluydu. Yüzü fener ışığından görünmez olmuştu. Lyra yalnızca geceliğinin uzun eteklerini ve çıplak ayaklarını seçebildi.

"Peki, sayın onları."

"Hepimiz buradayız," diye karşılık verdi Cassiopeia. Aralarından biri iç geçirdi. Ama Cassiopeia konuşmaktan hiç korkmazdı. "Neler oluyor?"

Dr. Kahve Nefes, asıl adı Maxine olan Hemşire Aklından Bile Geçirme'ye, "Erkeklerden biri olmalı," dedi. "Erkekleri kim kontrol ediyor?"

"Neler oluyor?" diye tekrarladı Cassiopeia. Lyra kendini pencere pervazına, yastığa, 24 numaralı yatağın başlığına dokunurken buldu. Onun eşyaları. Onun dünyası.

O anda yanıt onlara kadar ulaştı: Sesler, birbirine bağıran tiz sesler. *Siyah kod. Siyah kod. Siyah kod.*

Neredeyse aynı anda jeneratör çalıştı. Işıklar geldi, alarmlar da aynı anda çalmaya başladı. Sirenler inledi. Bütün odaların ışığı yandı. Bu ani aydınlıkla herkes gözlerini kıstı. Hemşire Aklından Bile Geçirme geriye doğru sendeledi, görüntüden kendini korumak istercesine bir kolunu havaya kaldırdı.

"Burada kalın," dedi Dr. Kahve Nefes. Lyra doktorun Hemşire Aklından Bile Geçirme'ye mi yoksa replikalara mı söylediğini anlayamadı. Her halükârda fazla seçenek yoktu. Dr. Kahve Nefes bir şifre girerek koridora geçti. Aklından Bile Geçirme bir an için sırtını kapıya yaslayıp bekledi, kızlar her an üzerine atılacakmış gibi ürpererek. Tepe lambaları, elindeki fenerin ışığını yutmuştu, karo kaplı zemine süt beyazı bir halka yansıyordu sadece.

"Nankörlük," dedi kendini dışarı atmadan önce. Yine de koridora bakan pencerelerden, sık sık haçına dokunarak volta attığını görebiliyorlardı.

"Siyah kod ne?" diye sordu Gül dizlerini göğsüne çekerken. Lyra'nın hiç isim takmadığı tek personel olan Dr. O'Donnell onlara ders vermeyi bıraktığından beri yıldız isimleri yoktu. Bunun yerine bildikleri sözcüklerin arasından onlara hoş ya da ilginç gelen sözcüklerden genç replikalara isim seçiyorlardı. Gül vardı, Palmolive vardı, Özel vardı. Leylak Pınarı ve Gelgit vardı. Çatal diye biri bile vardı.

Her zamanki gibi cevabı sadece Cassiopeia –altı numara, on sekiz yaşında, replikaların en büyüklerinden biri, en uzun süre hayatta kalanı– biliyordu.

"Siyah kod güvenlik ihlali demek," dedi. "Siyah kod, birinin kaçtığı anlamına geliyor."

İKİ

İ-N-S-A-N. İLK SÖZCÜK BUYDU; in-san.

İki tür insan vardı: Doğuştan insan olanlar, insanoğlu, kadınlar ve erkekler, kızlar ve oğlanlar, doktorlar ve personel gibi; araştırmacılar, korumalar ve bir de bazen adayı ve sakinlerini teftişe gelen Takım Elbiseliler.

Bir de insan modelleri vardı; laboratuvarda üretilen erkek ve dişiler, barakalarda yaşayan ve hiçbiri dilimizi konuşmayan taşıyıcı annelere aktarılıyorlardı. *Klon* diyordu bazen insanlar ama Lyra nedenini bilmese de bunun kötü, incitici bir sözcük olduğunu biliyordu. Haven'da onlara replika diyorlardı.

İkinci sözcük şuydu: *M-O-D-E-L*. Lyra, Dr. O'Donnell'ın ona öğrettiği gibi sesleri dişlerinin arasından çıkararak harfleri okudu. Bir de "No. 24" vardı. Demek ki rapor *onun* hakkındaydı.

"Bugün nasılsın?" diye sordu Hemşire Domuz Çobanı. Lyra bu lakabı ona daha geçen ay vermişti. Domuz Ço-

bani'nın ne olduğunu bilmiyordu ama Hemşire Rachel'ın *bazı günler domuz çobanı olsam daha iyiydi diyorum*, dediğini duymuştu ve bu sözlerin tınısı hoşuna gitmişti. "Dün gece biraz heyecan oldu ha?" Her zamanki gibi cevap vermesini beklemeden Lyra'yı yatması için muayene yatağına ittirince kız dosyayı göremedi.

Beyninde bir şeyler parlamış gibi Lyra bir anda öfkeye kapıldı. Raporu merak ettiğinden değil. Kendisi hakkında bir şeyler bilmek, neden hasta olduğunu, iyileşip iyileşmeyeceğini öğrenme konusunda özel bir arzusu yoktu. Üstü kapalı söylenen ya da kulak misafiri olduğu şeylerden genel olarak süreçte bazı pürüzler, güçlükler olduğunu anlıyordu. Replikalar genetik olarak kaynak kişiyle benzer özelliklere sahip olarak doğuyor ama bir süre sonra çeşitli tıbbi sorunlar yaşıyorlardı; doğru çalışmayan organlar, kendini yenilemeyen kan hücreleri, iflas eden akciğerler. Büyüdükçe dengelerini kaybediyor, kelimeleri ve yerlerin adını unutuyor, kafaları daha çabuk karışıyor ve daha çok ağlıyorlardı. Ya da daha en başından *gelişmeyi başaramıyorlardı*. Haven'da iyi gelişmiyorlardı. Sıska ve bodur kalıyorlardı. Takım Elbiseliler geldiğinde hepsi başını duvarlara vuruyor, kucağa alınmak için haykırıyordu. (Son birkaç yıldır Tanrı en yeni ürünlerin her gün en az iki saat kucağa alınmasını, hoplatılmasını ya da onlara oyun oynatılmasını şart koşmuştu –araştırmalar insanlarla temasın daha uzun süre sağlıklı kalmalarını sağlayacağını öne sürüyordu– ve Lyra ile diğer replikalar sırayla onlarla ilgileniyor, minik tombul ayaklarını gıdıklıyor, onları güldürmeye çalışıyorlardı.)

Lyra, Dr. O'Donnell'ın Haven'da bulunduğu kısacık ve mutlulukla dolu zaman zarfında okumaya âşık olmuştu. Şimdi bu zamanların hayatının en güzel ayları olduğunu düşünüyordu. Lyra okuduğu zaman zihninin derinliklerinde küçük pencereler açılıyor, içini ışık ve temiz havayla, başka yerlere, hayatlara, *başka* dönemlere dair görüntülerle dolduruyordu sanki. Haven'da sadece bilim ve beden konulu kitaplar vardı ama bunları okuması zordu ve Lyra'nın telaffuz edemediği kelimelerle doluydu. Ama masaların üzerinde unutulan çizelgeleri okuyordu. Hemşirelerin dinlenme odasında bıraktığı dergileri okuyordu.

Hemşire Domuz Çobanı, Sıkbeni ile Lyra'nın tansiyonuna bakıp Ateşölçer'i dilinin altına sıkıştırırken konuşmaya devam ediyordu. Lyra, Sıkbeni ve Ateşölçer'i seviyordu. Sıkbeni'nin kolunu onu bir yere götürmek isteyen bir el gibi sıkması hoşuna gidiyordu. Ateşölçer'in güven veren bip sesleri ve sonrasında Hemşire Domuz Çobanı'nın, "Her şey gayet normal," deyişi hoşuna gidiyordu.

"O tarafa koşarken aklından ne geçiriyordu bilmiyorum," dedi Domuz Çobanı. "Derin nefes al, tamam mı? Güzel. Şimdi nefes ver. Güzel. Dalgakıranları bile geçemeden boğulur. Dün geceki dalgaları duydun mu? Gök gürültüsü gibiydi! Doğrusunu istersen cesedin nasıl hâlâ karaya vurmadığına şaşıyorum."

Lyra kendisinden cevap beklenmediğini biliyordu. Hemşire Domuz Çobanı'nın neşeyle sorduğu, "Nasılız bugün?" sorusuna ilk kez yanıt verdiğinde Domuz Çobanı irkilmiş, şıringayı –Lyra şıringalardan nefret ediyor, onlara isim takmıyordu– elinden düşürmüş ve temizleyip baştan başlamak

zorunda kalmıştı. Ama Lyra sahilde cesetle karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Cesetlerden korkmazdı. Yüzlerce replikanın hastalanıp öldüğünü görmüştü. Sarıların hepsi ölmüştü, altı aylıktan büyük olan yoktu aralarında. *Talihsizlik*, demişti doktorlar: *Humma*. Lyra cesetlerin paketlenip sevkiyat için hazırlandığını görmüştü.

Yedinci gruptaki morlardan biri, 333 numara, yemek yemeyi bırakıvermişti. Ona tüp bağladıklarında iş işten geçmişti. 501 numara, başını tıraş etmesine yardımcı olan ve jileti en nazik kullanan Hemşire Em gittikten sonra yirmi dört tane küçük, beyaz uyku hapı içmişti. 421 uykusunda ansızın ölüvermişti. Koluna dokunup vücudunun tuhaf, plastiğe benzer soğukluğundan öldüğünü anlayan kişi Lyra olmuştu. Hayatın bir anda buhar olup gitmesi, geriye sadece deri ve kemiklerin, bir et yığınının kalması ne tuhaftı.

Ama onlar bundan ibaretti: Bedenler. İnsan müsveddeleri. Lyra henüz nedenini öğrenememişti. Normal biri gibi görünüyor, normal biri gibi düşünüyordu. Diğer dişi replikalar da öyle. Normal insanlardan *yapılmışlardı*, hatta onlardan doğmuşlardı.

Fakat yapılışlarıydı onları ayrı kılan. Herkes böyle söylüyordu. Dr. O'Donnel hariç.

Lyra bir erkeği yakından görmekten rahatsız olmuyordu; erkek ve dişi replikalar ayrı tutuluyordu, adadan muşambalar içinde götürülen ölüler bile. Lyra erkekleri merak ediyordu, okumayı beceremediği tıp kitaplarında anatomi çizimlerini incelemişti. Özellikle de dişi ve erkek üreme organlarına dikkatle bakmış, aralarındaki başlıca

telegram: @kaktusunx

farkın buradan kaynaklandığını düşünmüştü ama gerçek hayatta nasıl göründüklerini hayal edemiyordu. Gördüğü erkekler yalnızca doktorlar, hemşireler, güvenlik görevlileri ve diğer çalışanlardı.

"Pekâlâ. Bitti sayılır. Şimdi gelip şu basküle çık bakalım, tamam mı?"

Lyra çizelgeyi, sayfanın üzerinde askerler gibi yürüyen o güzel, simetrik yazıları gözucuyla bir kez daha görmeyi umarak ayağa kalktı,. Fakat Hemşire Domuz Çobanı not panosunu kapmış ve Lyra'nın yeni sonuçlarını yazmaya başlamıştı. Kavradığı not panosunu bırakmadan ölçeği tek eliyle ustaca ayarladı ve dengelenmesini bekledi.

"Hımm." Yüzünü buruşturunca kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşip birbirine yaklaştı. Lyra çok küçükken bir keresinde insanlarla replikalar arasındaki farkı anladığını söylemişti: İnsanlar yaşlı, replikalarsa gençti. Orada kısa süre bulunmuş olan ve Lyra'nın adını hatırlamadığı hemşire onu yıkarken kahkahalara boğulmuştu. Hikâye hemşireler ve doktorlar arasında çabucak yayılmıştı.

"Kilo vermişsin," dedi Hemşire Domuz Çobanı kaşlarını çatmayı sürdürerek. "İştahın nasıl?"

Lyra bunun yanıtlaması gereken bir soru olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti. "İyi."

"Mide bulantısı yok mu? Kramp? Kusma?"

Lyra başını hayır anlamında salladı.

"Görme bozukluğu? Kafa karışıklığı?"

Lyra başını hayır anlamında salladı, yalan söylemek konusunda pek deneyimli değildi. İki hafta önce o kadar çok kusmuştu ki ertesi gün kaburgaları ağrımıştı. Dün,

sesi boğmasını umarak bir yastık kılıfının içine kusmuştu. Neyse ki kılıfı, çöpler bozulmadan pazar günleri yakılmak, denize atılmak ya da başka bir şekilde ortadan kaldırılmak üzere teknelere götürülen diğer çöplerin arasına çaktırmadan koymayı başarmıştı. Fırtınayı, güvenlik ihlalini, kayıp ve muhtemelen artık ölü adamı düşününce kimsenin kayıp yastık kılıfını fark etmeyeceğinden emindi.

Ama en kötüsü, dün yatakhaneye giderken kaybolmasıydı. Bu çok anlamsızdı. Doğum Yoğun Bakım'dan Nöral İnceleme'ye, her biri yüz dişi replikayı barındıran mağara gibi yatakhanelerden bir duvara monte edilmiş düzinelerce yıkanma kabini, çukura benzeyen lavabolar ve onar tuvaletin bulunduğu düzinelerce banyoya kadar D kanadının her karışını biliyordu. Fakat banyodan çıkınca sol yerine sağa dönmüş olmalıydı ki bir şekilde C kanadına açılan kilitli kapıya ulaşmış, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmış, sonunda bir koruma ona seslenmiş ve irkilip kendine gelmesine neden olmuştu.

Ancak bunları söylemedi. Tabut'a gidemezdi. G kanadına böyle diyordu herkes. Tabut ya da Cenaze Evi; çünkü oraya giden replikaların yarısı bir daha geri dönmüyordu.

"Tamam, gidebilirsin," dedi Hemşire Domuz Çobanı. "Kendini kötü hissetmeye başlarsan beni haberdar et, tamam mı?"

Lyra bu kez yanıt beklenmediğini biliyordu. Kimseye sürekli hastalandığını söylemesine gerek kalmayacaktı. Tavana asılı Cam Gözler bunun içindi. (Cam Gözleri sevip sevmediğinden emin değildi. Bazen seviyordu, Fıçı Burnu'ndan gelen sesler çok yüksek olduğunda ve kame-

raların onu güvende tuttuğunu düşündüğü zamanlarda. Kimi zaman, kötü hissettiğini gizlemek istediğinde ise onlardan, her hareketini kaydeden bu kirpiksiz gözlerden nefret ediyordu. Sorun şuydu: Cam Gözlerin hangi tarafta olduğunu bilmiyordu.)

Yine de başını sallayarak onayladı. Lyra'nın bir planı vardı ve bu plan uslu durmasını gerektiriyordu. En azından kısa bir süreliğine.

ÜÇ

Üç gün sonra erkek-72'nin cesedi, herkesin beklediğinin aksine hâlâ kıyıya vurmamıştı. Çöp gününden sonraki gün, Lyra kahvaltıda hemşirelerin bu konuyu konuştuklarını duydu. Aklından Bile Geçirme başını salladı ve adamın timsahlara yem olduğundan emin olduğunu söyledi. Şayet anakaraya çıkmayı başardıysa da muhtemelen görüldüğü anda vurulduğunu söyledi çünkü deliler ve suçlulardan başka kimse bu kadar uzakta hayatta kalmayı başaramazdı. *Şimdi şu adamlar da geliyor*, diye ekledi başını sallayarak. Hemşireler Takım Elbiseliler'e böyle diyordu; *şu adamlar.*

Lyra kahvaltıya giderken onların teknesini uzaktan görmüştü: Gösterişli, motorlu bir uskunaydı; içeriye malzeme, dışarıya çöp taşıyan, bir kaşık su gelse batacakmış gibi görünen mavnaya hiç benzemiyordu. Lyra, Takım Elbiseliler'in tam olarak ne yaptığını, kim olduklarını ya da neden Haven'a geldiklerini bilmiyordu. Yıllar içinde birkaç kez ordudan söz edildiğini duymuştu ama bu adamlar askere,

en azından ara sıra hemşirelerin televizyonunda gördüklerine hiç benzemiyordu. Bu adamlar birörnek giysiler veya kamuflaj pantolonları giymiyorlardı. Korumaların aksine silah da taşımıyorlardı.

Lyra küçükken Takım Elbiseliler onu huzursuz ediyordu, özellikle de tüm replikalar teftiş edilmek üzere karşılarında sıraya girmek zorunda bırakıldığı zamanlarda. Takım Elbiseliler ağzını açıp dişlerine bakıyorlardı. Ondan gülümsemesini, dönmesini, emredildiğinde el çırpmasını, geri zekâlı olmadığını ispatlamasını, *büyüme geriliği* yaşayıp yaşamadığını anlamak için parmaklarını oynatmasını, gözlerini soldan sağa çevirmesini istiyorlardı.

Fakat teftişler uzun süre önce sona ermişti. Artık Takım Elbiseliler geliyor, tüm kanatları İdare'den Tabut'a kadar adım adım geziyor, Tabut bölümüne gidiyor, Tanrı'yla konuşuyor, sonra da teknelerine binip anakaraya dönüyorlardı. Ve Lyra onlara olan ilgisini giderek yitirdiğini fark etmişti. Onlar başka bir dünyaya aitti. Yalnızca yeniden uçmak için yere konan sineklerden farksızdılar. Lyra için artık herhangi bir anlam ifade etmiyorlardı; Ateşölçer gibi, küçük yatağı, pencere pervazı ve okunması güç sözcüklerin altındaki saklı anlam gibi değillerdi.

Özellikle bugün Lyra, Takım Elbiseliler'i ya da 72 numaranın gizemli kayboluşunu düşünemiyordu. Çöp gününden sonraki gün pazartesiydi; bu da algı testi ve Tembel Teneke günü, yani onun için bu haftaki son şans anlamına geliyordu.

Lyra, İdare'den hırsızlık yapma fikrinin aklına ne zaman geldiğini hatırlamıyordu bile. Bir bakıma Dr. O'Donnell

ile başlamıştı. Dr. O'Donnell, Haven'a beş, altı ya da yedi yıl önce gelmişti; Lyra'nın aylık kanaması başlamadan önceydi ("regl," demişti Aklından Bile Geçirme boğuk bir sesle ve bir anlık cömertlikle iç çamaşırını soğuk suyla temizlemeyi göstermişti. "Kanama deyince kurşun yaran varmış gibi geliyor kulağa.") Dr. O'Donnell, Cassiopeia ve 7 ile on numara olan dört fenotipi[1] sayılmazsa, Haven'daki en hoş insandı.

Diğer hemşire ve doktorların aksine Dr. O'Donnell'ın replikalardan hoşlanmıyormuş gibi bir hali yoktu. Monitörleri kontrol etme görevi olmadığında bile yatakhanede vakit geçirirdi. Sorular sorar –Lyra'ya, "Burana dokunduğumda acıyor mu?" ya da "İştahın nasıl?" dışında sorular sorup gerçekten cevap bekleyen *ilk* kişiydi– ve içtenlikle gülerdi. Özellikle de replikaların inandığı, dünyanın geri kalanının Haven'ın dört beş katı kadar olduğu ya da doğuştan insanların babalarının hiçbir işlevinin olmadığı gibi şeylere. Replikalara el çırpma oyunları öğretir, yüksek ve berrak bir sesle onlara şarkı söylerdi.

Dr. O'Donnell, Haven'da kütüphane olmadığını öğrendiğinde şaşkına dönmüştü; kimsenin ne işe yaradığını bilmediği o biçimsiz odada referans olarak kullanılan tıp ders kitapları ile Aklından Bile Geçirme'nin yanında taşıdığı, ara sıra ona itaat etmeyen bir replikaya vurmak ya da talimatlara uysunlar diye kafası karışık geri zekâlılara fırlatmak için kullandığı İncil dışında kitap yoktu.

1 Genetik yapı ve dış etkenlerin etkisiyle ortaya çıkan görünüş. (ç.n.)

Dr. O'Donnell ne zaman adadan gitse, çantasında birkaç kitapla geri dönerdi. Pazar öğleden sonraları yatakhanede oturur ve onlara yüksek sesle okurdu. Başlarda sadece bir sürü resimli kitap getiriyordu. Sonra her sayfasında küçük harflerin aktığı, Lyra'nın başını döndüren bir sürü sözcüğün olduğu daha uzun kitaplar getirmeye başladı. Her seferinde bir sürü replika başına toplanır, okuduğu hikâyeleri dinlerdi. Sonra ışıklar söndüğünde diğer replikaların dinlemesi için hikâyeleri fısıltıyla tekrarlar, genellikle ayrıntıları uydurur ya da birbirine karıştırırlardı; Jack ve Fasulye Sırığı, Oz Büyücüsü'ne; Aslan'a, Cadı'ya, Koca Sevimli Dev'e dönüşürdü. O küçücük dünyalarında can sıkıntısından kurtulmalarını sağlayan bir rahatlama yöntemiydi. Beş kanat vardı, Tabut'u da sayınca altı. Kapıların yarısı kilitliydi. Bütün dünya suyla çevriliydi. Replikaların yarısı konuşamayacak kadar kalın kafalıydı, dörtte biri çok hasta olmalarına rağmen çok öfkeli ve saldırgandı.

Kaçış yoktu. Hiçbir yere kaçamazlardı.

Fakat Lyra'nın içinde daha derin bir şeyler gerçekleşti. Âşık oldu. Gerçi bunun farkında değildi, hiçbir zaman o anlamda düşünmemişti, çünkü aşkın ne olduğunu bilmiyordu ve adını bile yalnızca bir iki kez duymuştu. Dr. O'Donnell'ın sesi ve sayfaları çeviren uzun parmaklarının (bazılarında oraya buraya dağılmış minik çiller vardı) etkisiyle bilincinin uzun süredir gömülü kalmış bir parçası uyanmış, canlanmış, açılmıştı.

Onlara çeşitli takımyıldızların isimlerini öğreten – Herkül ve Lyra, Cassiopeia ve Venüs, Ursa Majör ve Ursa

Minör– ve yıldızların yüzbinlerce kilometre uzaktaki beyaz, sıcak gaz kütleleri olduğunu anlatan kişi Dr. O'Donnell'dı.

Lyra bir pazar öğleden sonra karyolasında oturmuş, onlara en sevdiği kitaplardan biri olan *İyi Geceler Aydede*'yi okuyan Dr. O'Donnell'ı dinlerken birdenbire Cassiopeia'nın –o zamanlar yalnızca 6'ydı– araya girdiğini hatırladı.

"Bir isim istiyorum," demişti. "Yıldızlarınki gibi bir isim istiyorum."

Ve Lyra derin bir utanç duymuştu çünkü Cassie'nin adının 6 olduğunu sanıyordu, tıpkı kendi adının Yirmi Dört olduğunu sandığı gibi.

Dr. O'Donnell odada gezinmiş, onlara yeni isimlerini vermişti. "Cassiopeia," demişti. "Ursa. Venüs. Calliope." Cassiopeia'nın en huysuz genotipi ve eski adı 7 olan Calliope kıkırdamıştı. Dr. O'Donnell'ın gözleri Lyra'nınkilerle buluşmuştu. "Lyra," demişti ve Lyra çok sıcak bir şeye dokunmuş da şok geçirmiş gibi sersemlemişti.

Sonrasında Haven'da bir şeylere isimler vererek gezinmeye, onları tanıdık, kendine ait şeyler gibi işaretlemeye başlamıştı. Herkes G kanadına Tabut diyordu ama o başka yerlere de isim veriyordu. Yemekhaneye Kazan, erkek replikaların tutulduğu C kanadına Saklı Vadi demişti. Onu her yerde takip eden güvenlik kameraları Cam Gözler'di, koluna dolanan tansiyon aleti Sıkbeni'ydi. Tüm hemşirelerin isimleri vardı, doktorların da öyle; en azından düzenli olarak gördüklerinin. Araştırmacıları ve taşıyıcıları neredeyse hiç görmediği için onlara isim veremiyordu fakat taşıyıcıların uyuduğu barakalara Fabrika adını vermişti çünkü yeni insan modellerinin ortaya çıktığı yer orasıydı;

ardından Doğum-Sonrası'na ve eğer hayatta kalırlarsa günde en az iki saat hoplatılıp gıdıklanmak üzere yatakhanelere getiriliyorlardı.

Dr. Saperstein'a Tanrı adını vermişti çünkü her şeyin kontrolü onun elindeydi.

Lyra, kitap okuduğu zamanlarda daima Dr. O'Donnell'ın yanına oturmaya dikkat eder, başını neredeyse kadının kucağına koyar ve o okurken baş döndürücü sembol kümelerini anlamlandırmaya, sesleri harflerle birleştirmeye çalışırdı. Öylesine odaklanırdı ki gözlerinin arkası ağrırdı.

Bir gün Dr. O'Donnell normalden daha yavaş okumaya başlamış gibi geldi ona. Diğerlerinin fark edeceği kadar yavaş değildi ama Lyra'nın sözcüklerin sınırlarını, sayfadaki küçük beyaz boşluklarından atlamadan önce bazı harflerin kenarlarına nasıl iliştiklerini daha iyi anlayabilmesine yetecek kadar yavaştı. Lyra başta bunun kendi uydurması olduğunu düşündü. Sonra, Dr. O'Donnell bir parmağını sayfaya koyup metnin satırlarını takip etmeye, ara ara gizemli nokta ve çizgilerin üzerine vurmaya, fazla karışık sözcüklerin altında duraksamaya başladığında öyle olmadığını anladı.

Dr. O'Donnell, Lyra'nın okumasına yardım etmeye çalışıyordu.

Ve sözcükler ağır ağır, derece derece ayarlanarak daha net bir görüntüye ulaşan bir mikroskop gibi, sayfadaki gizemli mürekkep birikintilerinden kopup birdenbire Lyra'nın belleğine akın etmeye başlamıştı. *Ben. Ve. Gittim. Şimdi.*

Bu böyle sürmezdi. Lyra bunu bilmeliydi ama elbette bilmiyordu.

Henüz bir adı olmuştu. Gerçekten de yeniden doğmuştu. Neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Bir pazar öğleden sonra Dr. O'Donnell gelmedi. Kızlar yaklaşık bir saat bekledikten sonra iyice sıkılan Cassiopeia A kanadının arkasındaki sahile inip deniz kabuğu toplayacağını söyledi. Kesin bir yasak olmamasına rağmen Cassiopeia denize girmeye cesaret eden sayılı replikadan biriydi. Lyra da zaman zaman onun peşinden giderdi ama hemşirelerin Wahlee Boğaz'ında insan yiyen köpekbalıkları, bataklıktaki timsah ve zehirli yılanlar hakkındaki hikâyeleri yüzünden tek başına gitmekten korkuyordu.

Güzel bir gündü, çok sıcak değildi ve koca koca bulutlar şişinip duruyordu. Fakat Lyra dışarı çıkmak istemiyordu. Dr. O'Donnell'ın yanına oturup, tenindeki antiseptikle karışık limon losyonu ve sayfaları her çevirdiğinde havaya dağılan kâğıt kokusunu duyacak kadar yakın olmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu.

Aklına korkunç bir düşünce geldi: Dr. O'Donnell hasta olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Okumalar başladığından beri bir tek pazar gününü bile kaçırmamıştı ve Lyra, Dr. O'Donnell'ın beraber geçirdikleri pazar öğle sonralarından sıkılmış olduğuna inanmak istemiyordu. *Bıkkınlık verdiğine.* Dr. O'Donnel için fazla kusurlu, fazla geri zekâlı olduğuna.

Lyra Tabut'tan nefret ettiğini, demir parmaklıklı kırmızı kapıların on beş metre ötesindeyken bile nefesini tuttuğunu unutarak o yöne koşmaya başladı. İçini aniden dolduran korkuya anlam veremiyordu; gecenin köründe, kapkaranlık bir yerde uyanmak ve nerede olduğunu bilememek gibiydi.

Öfkeli seslerin bir anda yükseldiğini duyduğunda C kanadına varmak üzereydi. Biri Dr. O'Donnell'ın sesiydi. Lyra çabucak geriye, bir duvar girintisine çekildi. Yalnızca boş deney odalarından birinde birbirlerine bağıran Dr. O'Donnell ile Tanrı'yı seçebiliyordu. Kapı aralıktı ve sesleri koridora taşıyordu.

"Ben seni buraya," dedi Tanrı, "işini yap diye aldım, Rahibe Teresa'cılık oyna diye değil." Adam elini kaldırınca Lyra, Dr. O'Donnell'a vuracağını düşündü. Derken Lyra adamın elinde, Dr. O'Donnell'ın okuduğu yıpranmış *Küçük Prens* kopyasını gördü. Yüreği hopladı; suya batıyor, aynı anda da boğazlanıyordu sanki.

"Anlamıyor musun?" Dr. O'Donnell'ın yüzü kızarmıştı. Çilleri kaybolmuştu. "Yaptığımız şey... Tanrım. Birazcık mutluluğu hak etmiyorlar mı? Ayrıca biraz yakınlık gösterildiğinde daha iyi olduklarını kendin söylüyordun."

"Teşvik ve dokunma. Haftalık hikâye saati değil." Tanrı kitabı bir masaya fırlatınca Lyra irkildi. Adam iç geçirdi. "Biz hayırsever değiliz. Biz *biliminsanıyız*, Cat. Onlar da denek. Konu kapanmıştır."

Dr. O'Donnell başını kaldırdı. Saçı atkuyruğundan kurtulup dağılmaya başlamıştı. Lyra *sevgi* sözcüğünü bilseydi, gerçekten anlayabilseydi, o anda Dr. O'Donnell'ı sevdiğini fark ederdi.

"Ama onlara normal insanlar gibi davranamayacağımız anlamına gelmez," dedi Dr. O'Donnell.

Tanrı kapıya yönelmişti bile. Lyra bir an için adamın kalın kara kaşlarını, kısa kesilmiş sakalını, birileri bastırıp yerine sokmuş gibi görünen çukur gözlerini gördü. Şimdi

gerilmiş, etrafta dört dönüyorlardı. "Aslında tam da o anlama gelir," dedi. Sesi soğuk, tıpkı kalp atışını dinlemek için gömleğinin altına kayan Çelik Kulak dokunuşu gibiydi. "Sırada ne var? Bu sıçanlara satranç öğretmeye mi başlayacaksın?"

Dr. O'Donnell, Haven'dan ayrılmadan önce *Küçük Prens* kopyasını Lyra'ya verdi. Dr. O'Donnell ağlamıştı, Lyra bundan emindi.

"Bunu iyi sakla," diye fısıldadı ve Lyra'nın yüzüne hafifçe dokundu.

Lyra o öğleden sonra yatağına uzandığında yastığı antiseptik ve limon losyonu gibi, Dr. O'Donnell'ın parmakları gibi kokmuştu.

DÖRT

Algı testi, D kanadında eskiden tavşan kafeslerinin bulunduğu ve hâlâ hafif bir yem ve hayvan idrarı kokusunun duyulduğu geniş, soğuk bir odada yapılıyordu. Lyra tavşanlara ne olduğunu bilmiyordu. Haven çok büyüktü ve odalarının çoğu yasak bölgeydi, bu yüzden tavşanların başka bir yere taşındığını tahmin ediyordu. Ya da belki replikaların çoğu gibi onlarda da *büyüme geriliği* olmuştu.

Algı testi her hafta değişiyordu. Replikalardan, küçük kaygan iğneleri olabildiğince hızlı toplamaları, üç boyutlu bir yapbozu birleştirmeye çalışmaları ya da bir kâğıdın üzerindeki şekilleri ayırt etmeleri istenebiliyordu. Gün içinde dokuz yüz altmış dişi replikanın tamamı, kırkarlık renk grupları halinde içeri alınıyordu. Leylak Pınarı Tabut'tan çıkmış ve Lyra'nın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Leylak Pınarı hemşirelerin televizyonunda reklamını gördüğü bir ürünün adını vermişti kendine. Hemşireler isterik kahkahalar atıp ona –ve diğer herkese– vajinal duşun ne olduğunu,

ne amaçla yapıldığını açıkladıktan sonra bile tınısından hoşlandığını söyleyerek ismini değiştirmeye yanaşmamıştı.

Leylak Pınarı'nın Lyra'ya ilk söylediği, "Pek iyi görünmüyorsun," oldu. Leylak Pınarı neredeyse hiç konuşmazdı. Zekâ geriliği olan replikalardan biriydi. Hâlâ tek başına giyinmeyi beceremiyordu ve alfabeyi bir türlü sökememişti. "Hasta mısın?"

Lyra gözlerini masadan ayırmadan başını hayır anlamında salladı. Gece yine kusmuştu ve sonrasında başı o kadar dönmüştü ki klozete tutunarak en az yirmi dakika beklemek zorunda kalmıştı. Cassiopeia işemek için tuvalete geldiğinde onu bu halde yakalamıştı. Ama kızın kimseye söyleyeceğini sanmıyordu. Cassiopeia'nın başı da durmadan derde giriyordu; yemeğini yemediği için, konuştuğu için, çekinmeden gözlerini erkeklere diktiği için, hatta onlarla konuşmaya çalıştığı için. Bunların birkaçı yatakhaneye, Tabut'a veya Kazan'a gönderilmeleriyle sonuçlanmıştı.

"*Ben hastayım*," dedi Leylak Pınarı. Öyle yüksek sesle konuşuyordu ki Lyra sesi algılamadıklarını bildiği halde istemsizce başını kaldırıp Cam Gözler'e baktı. "Beni Tabut'a koydular."

Lyra'nın Haven'da arkadaşı yoktu. Arkadaşın ne olduğunu bilmiyordu. Ama Leylak Pınarı ölürse üzülürdü. Leylak Pınarı'nı yaptıklarında Lyra beş yaşındaydı ve doğduktan sonra gözlem için Doğum-Sonrası'na transfer edilirken, dans eder gibi minik pembe ayaklarını savurup yumruklarını sallayışını hâlâ hatırlıyordu.

Fakat durum iyi görünmüyordu. Kahverengi ürünlerde bir terslik vardı ve Tabut'taki doktorların çare bulacağı bir

şey değildi. Son dört ayda beşi ölmüştü; dört dişi ve erkeklerden 312 numara. İkisi aynı gece ölmüştü. Hemşireler kalın eldiven ve maskelere bürünmüş, cesetleri aynı muşambaya sarıp sürükleye sürükleye diğer ölüleri topladıkları yere götürmüşlerdi. Leylak Pınarı'nın cildi hâlâ parlak kırmızıydı ve bir su kabarcığının üstündeki soyulmuş deri gibi görünüyordu. Tüm replikalarınki gibi kısa tıraşlı saçı yer yer dökülmüştü. Kafa derisinin bir kısmı görünüyordu.

Lyra hâlâ cevap vermemişti ama, "O kadar da kötü değil," dedi Leylak Pınarı. "Palmolive de geldi."

Palmolive de kahverengi gruptaydı. Birkaç hafta önce kusmaya başlamış ve gecenin bir yarısı koridorda gezinirken bulunmuştu. Kusmadan birkaç damla suyu yutamayacak kadar kötüleşince Tabut'a nakledilmişti.

"Sence yakında ölür müyüm?" diye sordu Leylak Pınarı.

Neyse ki Lyra cevap vermek zorunda kalmadan hemşireler geldi. Uygulamayı Tembel Teneke ve Şu İşe Bak yapıyordu. Hemen her zaman onlar yapardı. Yine de Lyra başka birilerinin gelebileceğinden korkmuştu.

O gün üç test vardı. Lyra'nın kalbi ne zaman hızla çarpsa dört kapakçığının perde gibi açılıp kapandığını, kanının tıpkı Haven'ın iç içe geçen kanatları gibi sonsuz bir döngü halinde bir yöne aktığını hayal ederdi. İnsan vücudunun geri kalanını öğrendiği gibi kalbi de öğrenmişti. Çünkü Haven'da öğrenecek başka bir şey, fiziksel hakikatin dışında bir hakikat, acı ve tepkinin, belirti ve tedavinin, soluk alıp vermenin, kemiği saran kasların ve kasları saran derinin dışında bir şey yoktu.

Şu İşe Bak, önce beş harften oluşan bir dizi söyledi ve replikaların bunu ezberlemelerini istedi. Ardından renkli kâğıt parçalarını sırasına göre yeşilden sarıya gidecek şekilde yerleştirmeleri gerekiyordu. Sonra küçük tahta parçaları aynı şekildeki deliklere yerleştirmeleri gerekiyordu, saçmalık derecesinde kolay bir testti. Ancak Leylak Pınarı zorlanıyordu; baklava şeklini dikdörtgen deliğe sokmaya çalışıyor, sürekli elinden düşürdüğü parçalar yere düşüp tangur tungur sesler çıkarıyordu.

Son test için Şu İşe Bak kâğıt, kalem dağıttı –Lyra kalemi çaktırmadan diline götürüp mürekkebin tadına baktı; koleksiyonuna katacak bir kalem daha almak için can atıyordu– ve replikalardan ezberledikleri beş harfi sırasıyla yazmalarını istedi. Replikaların hepsine birden yüze kadar sayılar ve A'dan Z'ye kadar harfler öğretilmişti; hem kendi yataklarını seçebilmeleri hem de testte kullanmaları için. Lyra sırayla her sayının kıvrım ve köşelerini çizmekten, bu sayıların da bir dil gibi olduğunu hayal etmekten müthiş bir zevk alıyordu. Başını kaldırdığında Leylak Pınarı'nın kâğıdı hâlâ bomboştu. Leylak Pınarı kalemini beceriksizce tutmuş, daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini kaleme dikmişti. Harflerin hiçbirini hatırlayamamıştı ama Lyra, yatak numarasını bildiği için kendiyle gurur duyduğunu biliyordu.

Derken Tembel Teneke zamanın dolduğunu söyledi ve Şu İşe Bak, kâğıtları topladı. Sonuçlar toplanıp sıralanırken, dosyalarına işlenirken sessizce oturdular. Lyra'nın avuçları terlemeye başlamıştı. Şimdi.

"Harfleri unuttum," dedi Leylak Pınarı. "Harfleri hatırlayamadım."

"Tamam, bu kadar." Tembel Teneke her testin sonunda yaptığı gibi yüzünü buruşturarak sandalyesinden doğrulurken serbest kalan replikalar da ayaklandılar. Sadece Lyra yerinde kaldı, kalbi göğsünde kasılıp gevşiyordu.

Tembel Teneke her zamanki gibi ayağa kalktığı anda şikâyet etmeye başladı. "Kahrolası ayakkabılar. Kahrolası hava. Şimdi tembel kıçımı ta idareye götürmem gerekecek. Sadece oraya gidip dönmek yirmi dakikamı alıyor. Zaten şu adamlar da geliyor bugün." Tembel Teneke normalde güvenlik masasında çalışıyordu ama testlerde ihtiyaç olduğunda yardım etmesi gerekiyordu. En az elli kilo fazlası vardı ve ayak bilekleri sıcakta şişip avludaki sıralı palmiyelerin gövdeleri kadar kalınlaşıyordu.

Şu İşe Bak her zamanki gibi, "Şu işe bak," dedi. Daima yeni yağlanmış gibi görünen parlak kahverengi bir cildi vardı.

Şimdi. Diğer replikaların çoğu gitmişti. Sadece Leylak Pınarı kalmıştı, hâlâ oturuyor, masaya bakıyordu.

"Ben giderim," dedi Lyra. Yerinden bile kıpırdamadığı halde nefes nefese kalmıştı ve Hemşire Tembel Teneke'nin bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. Ama hayır. Tabii ki fark etmeyecekti. Hemşirelerin çoğu replikaları ayırt edemiyordu bile. Lyra çocukken gözlerini hemşirelere diker, onların da kendisine bakmalarını, onu *görmelerini*, elini tutmalarını, onu kucağa almalarını ya da çok tatlı olduğunu söylemelerini dilerdi. Bir keresinde gün sonuna kadar gidemesin, orada *kalsın* diye Hemşire Em'in güvenlik kartını çalmış ve iki günlüğüne tecrit edilmişti. Ama

Hemşire Em gitmenin bir yolunu bulmuştu elbette, bir süre sonra da Haven'dan temelli gitmişti.

Lyra zamanla buna alışmıştı: Gitmelere, terk edilmelere. Artık görünmez olmaktan memnundu. Bir bakıma onlar da Lyra için görünmezdi. İşte bu yüzden onlara lakap takıyordu.

Şu İşe Bak ile Tembel Teneke dönüp baktılar. Tembel Teneke kıstığı gözlerini Lyra'ya dikti. Lyra'nın yüzünü ateş basmıştı. *Gül hastalığı*. Ömrü boyunca doktorları dinleyerek öğrenmişti hepsini.

"Ne dedi?" diye sordu Tembel Teneke kelimeleri uzata uzata. Lyra'ya sormamıştı ama Lyra yine de cevap verdi.

"Ben gider," diye tekrarladı kaskatı durmaya çalışarak.

Küçükken *ben* ve *o* arasındaki fark konusunda kafası karıştığında doğrusunu söyleyemezdi hiç. Gerildiği zamanlarda yine karıştırıyordu bazen. Bir kez daha denedi. "Ben dosyaları sizin için idareye götürebilirim."

Şu İşe Bak kahkaha attı. "Tanrı aşkına," dedi.

Ama Tembel Teneke, ilk kez görüyormuş gibi Lyra'ya bakmaya devam ediyordu. "İdare'ye nasıl gideceğini biliyor musun?"

Lyra başını evet anlamında salladı. Hep Haven'da yaşamıştı. Hep Haven'da yaşayacaktı. Kilitli, yasaklı, sadece kart anahtarlar ve şifrelerle girilen bir sürü oda vardı. Giremeyeceği bir sürü yer, arkasında boneli, beyaz giymiş erkeklerin hareket ettiği bir sürü kapalı kapı vardı. Ama Lyra biliyordu, tüm koridorların uzunluğunu ve tuvaletten Kazan'a gidip geri dönmenin kaç saniye sürdüğünü biliyordu; masaları ve dinlenme odalarını, merdivenleri ve arka yolları

biliyordu, tıpkı kendi kalçalarındaki yumruları ya da daima onun olan 24 numaralı yatağın verdiği hissi bildiği gibi. Omiron'u[2] ve lateksi, Invacare Yılan Hortumunu, Kırmızı Şapkaları ve Cam Gözleri bildiği gibi.

Dostları, düşmanları, *dünyası.*

"İdare nedir, Lyra?" diye sordu Leylak Pınarı. Her şeyi mahvedecekti. Üstelik İdare'nin nerede olduğunu biliyordu. Herkes biliyordu. Leylak Pınarı bile o kadar aptal değildi.

"Çabucak gider gelirim," dedi Lyra, Leylak Pınarı'nı duymazdan gelerek.

"Dr. Sappo'nun hoşuna gitmeyecek," dedi Şu İşe Bak. Dr. Sappo, hemşirelerin Tanrı dediği kişiydi ama sadece o etrafta yokken öyle söylüyorlardı. Diğer zamanlarda ona Dr. Saperstein ya da Müdür Saperstein diyorlardı. "Önemli hiçbir şeye el sürmemeleri gerek."

Tembel Teneke homurdandı. "Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil," dedi. "İki ayağında St. Helens Dağı kadar büyük su kabarcıkları olan o değil. Hem iki türlü de haberi olmaz zaten."

"Ya eline yüzüne bulaştırırsa?" dedi Şu İşe Bak. "O zaman başın derde girer."

"Yapmam," diye itiraz etti Lyra. Sesi boğuk çıkınca boğazını temizledi. "Yani elime yüzüme bulaştırmam. Ne yapacağımı biliyorum. A kanadındaki birinci bodruma ineceğim."

Leylak Pınarı sızlanmaya başladı. "İdareye ben gitmek istiyorum."

---

2 Tıbbi cihazlar üreten bir firma. (ç.n.)

"I-ıh," dedi Şu İşe Bak, Leylak Pınarı'na dönerek. "Bu replika benimle geliyor." Sonra alçak ama Leylak Pınarı'nın da Lyra'nın da duyabildiği bir sesle, "Bu kahverengiler sinek gibi patır patır dökülüyorlar. Onlarda tamamen farklı olması tuhaf, değil mi?"

"Çünkü henüz istedikleri şekilde yapamadılar." Tembel Teneke başını sağa sola salladı. "Bildiğim tek şey, bulaşıcı olmadığı konusunda haklı olsalar iyi olur." Hâlâ Lyra'yı kısık gözlerinin arasından izliyor, değerlendiriyor, cevap parmak uçlarından gelecekmiş gibi test sonuçlarının olduğu tomara vurup duruyordu.

"Sana söyledim, bulaşıcı değil. En azından bu şekilde bulaşmıyor. Ben başından beri buradayım, değil mi? Hiç ölüye benzer bir halim var mı?"

Leylak Pınarı ağlamaya başladı. Yüksek perdeden, hüngür hüngür ağlıyordu, tıpkı gözlem ünitelerindeki bebek replikaların ağladığı gibi. Şu İşe Bak onu sürüye sürüye koridora götürmek zorunda kaldı. Lyra ancak Leylak Pınarı, sesi duyulamayacak kadar uzaklaştığında nefesini tuttuğunu fark etti.

Tembel Teneke kâğıtları bir santim kadar iterek ona doğru itti. Lyra öyle hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi karo zeminde sıçradı.

"Doğruca git, oyalanmak yok," dedi Tembel Teneke. "Nereye gittiğini soran olursa yürümeye devam et ve kendi işine bak. Bankoda Werner duruyor olmalı. Ona seni benim gönderdiğimi söyle."

Lyra dudaklarını saran kasların seğirdiğini hissedebiliyordu. Fakat çok mutlu görünürse Tembel Teneke şüp-

helenirdi. Kâğıtları aldı –kâğıdın sesi bile harikaydı– ve itinayla göğsüne bastırdı.

"Naş naş," dedi Tembel Teneke.

Lyra, Hemşire Tembel Teneke'nin fikrini değiştirmesinden korktuğu için durmak istemiyordu. Koridora saptıktan sonra bile hemşirenin seslenip onu geri çağırmasını, bunun kötü bir fikir olduğunu söylemesini bekledi. Çıplak ayaklarının altındaki muşamba döşemeler buz gibiydi.

Haven A'dan G'ye kadar altı kanattan oluşuyordu. Kimsenin bilmediği bir sebeple E kanadı diye bir yer yoktu ama personel arasında gezinen dedikodulara bakılırsa ilk tanrı Richard Haven'ın eski karısının adı Ellen'dı. Resmi adı G kanadı olan Tabut'un dışındaki binaların tümü birbiriyle bağlantılıydı, on altı dönümlük bir avlunun etrafında beşgen bir yapıda sıralanmışlardı. Avluda bahçeler, heykeller, banklar, hatta personelin kullanması için bir duvar tenisi kortu bile vardı. Kanatların birleştiği yerlerde, mekanik dirsekleri andıran çift yönlü elektronik kapılar vardı. Tabut hepsinden daha büyüktü. En az dört katlıydı ve yerin altında sözümona üç kat daha vardı ama deniz seviyesinde bulundukları düşünülünce bu pek mümkün görünmüyordu. Ayrı bir yerde, Haven'dan en az yüz metre ötede konumlanmıştı ve ruhsuz, donuk, gri betondan inşa edilmişti.

Test odalarından A kanadına gitmenin en hızlı yolu F kanadından geçmekti. Lyra, biri sorarsa öğle yemeği için Kazan'a gittiğini söyleyecekti.

Ama kimse sormadı. Dinlenme odasında oturan birkaç hemşirenin yanından geçti; televizyondaki iki kadına gülüyorlardı. Replikalar, diye düşündü Lyra ani bir heyecan

kıvılcımıyla, sonra aralarındaki küçük farklardan replika değil, ikiz olduklarını anladı. Derken yatakhanelere geldi: Düşük rütbeli personel için küçük odalar vardı, bu ranzalı odalarda hemşire ve araştırmacılar dörder kişi yatıyordu; ardından doktorlara ait daha geniş odalar geliyordu. Son olarak Kazan. Pişmiş et kokusu derhal midesininin altını üstüne getirmeye yetti.

Başını önünde tutup hızlandı . Alelacele A kanadına girdiğinde nöbetçi koruma başını kaldırıp bakmadı bile. Lyra mermer kaplı, ilk Tanrı Richard Haven'ın taş büstünün bulunduğu lobiden geçti. Biri büste kırmızılı mavili bir pelerin giydirmiş, başına komik bir şapka takmıştı. Lyra bunun oyun olduğunu anladı. İlk iki tanrının geldiği U Penn diye bir yerle ilgiliydi. Haven'da her sene düzenlenen yılbaşı partisi için alınmış plastik bir çam ağacı üç yıldır ana girişin hemen yanında duruyordu ama fişi çekilmişti. Duvarlarda gülümseyen yabancıların fotoğrafları vardı. Birinde Richard Haven ile Dr. Saperstein'ın kırmızılı mavili giyinmiş çok daha genç halleri vardı. Yüzlerini bile boyamışlardı.

Ancak bugün durup onlara bakmadı bile. Kapılardan geçip merdivene yöneldi. Belli belirsiz bir sigara kokusu vardı.

İdare'ye yaklaştıkça göğsündeki ağırlık artıyordu; sanki Invacare yılan hortumunu boğazına sokmuş, ciğerlerine sıvı pompalıyorlardı. Birinci bodrum her zaman Haven'ın zemin katından daha sessizdi. Buradaki kapıların çoğunda büyük kırmızı daire işaretleri vardı ve üzerlerine kontrol panelleri yerleştirilmişti, ikisi de bu kapıların kapalı ya da geçişin sınırlı olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca duvarlar

da sesi yutuyor gibiydi, sanki Lyra hareket ettikçe onun ayak seslerini içine çekiyordu.

İdare'ye giriş de sınırlıydı. Tembel Teneke, bankoda Werner'in olacağını söylemişti ve Lyra'nın planı tamamen buna bağlıydı. Kapıdaki çift camdan ofis bölmeleriyle dolu bir alan görünüyordu. Panolara tutturulmuş kâğıtlar, dosyaların altına gömülmüş klavyeler, gereğinden fazla zorlanan uzatma kablolarına bağlanmış bilgisayar ve telefonlar. Postalardan tıbbi raporlara kadar Haven'ın bütün evrakı önce buraya geliyor, ardından nihai adresine gönderiliyordu.

Lyra, İdare'nin girişinden beş metre ötedeki bir duvar girintisine sindi. Başını koridora uzatınca kapıları net biçimde görüyordu. Zamanında varmış olmak, fırsatı kaçırmamış olmak için dua etti. Birkaç kez başını koridora uzatıp yokladı. Fakat kapılar sımsıkı kapalıydı.

Sonunda, tam umudu tükenmek üzereyken kapının hafifçe tıkırdayarak açıldığını duydu. Kapı gıcırdayarak aralandı. Bir saniye sonra ayak sesleri merdivene yöneldi. Lyra merdiven boşluğu kapısının açılma sesini duyduğu anda koridora geçiverdi.

Lyra, Dr. O'Donnell aniden ortadan kaybolduğundan beri İdare'nin yakınından geçmek için bahane arayıp duruyordu. Her gün idari personelin çoğunluğu Kazan'da yemek yerken Werner'in masasından gizlice kalkıp İdare'nin kapısını aralık bırakarak merdiven boşluğunda bir sigara –bazen iki tane– içtiğini biliyordu.

Bugün Werner kapanmasın diye iki kanatlı kapının arasına boş bir körüklü dosya koymuştu. Lyra körüklü dos-

yayı yerinden oynatmamaya dikkat ederek sessizce içeri girdi ve kapıyı yavaşça kapadı.

Lyra birkaç saniyeliğine kaskatı dikilip sessizliğin onu sarmasını bekledi. İdare birbirine bağlı birkaç odadan oluşuyordu. Bu ilk oda modern ve aydınlıktı, tavana üst kattaki laboratuvarda kullandıklarına benzer uzun tavan lambaları asılmıştı. Lyra daha içerilere, dosya dolapları, eski plastik kutular ve kimsenin yıllardır elini sürmediği evrak yığınlarından oluşan ormanın derinliklerine ilerledi. Odaların çoğu karanlık ya da loştu. Ve Lyra o sessizliğin içinde, çekmecelerin ardında kapana kısılmış binlerce, milyonlarca sözcüğün fısıldadığını, dosya dolaplarını tırnaklarıyla kazıdıklarını duyabiliyordu.

İsteyip isteyebileceği tüm sözcükler; içinden taşıncaya, gözleri acıyıncaya kadar bakabileceği sözcükler.

En loş odanın uzak ucuna doğru ilerledi ve rastgele bir dosya çekmecesini seçti. Gerçek raporlar umurunda değildi, ne dedikleri ya da ne anlama geldikleri umurunda değildi. Umursadığı tek şey, pratik yapma fırsatıydı. Dr. O'Donnell bir keresinde ona *gerçek* kütüphanenin ne olduğunu, dış dünyada hangi amaca hizmet ettiğini anlatmıştı ve Lyra buna en çok yaklaşabileceği yerin İdare olduğunu biliyordu.

En arkadan bir dosyayı seçti. Uzun süredir dokunulmadığına emin olduğu, gizleyebileceği kadar ince bir dosyaydı bu. Dosyayı kapattı ve geldiği yoldan, gözüne şimdi çok daha aydınlık ve daha az tozlu görünen odalardan geçerek dikkatlice geri döndü.

Derken tekrar koridordaydı. Yine duvar girintisine gizlenip bekledi. Tam da tahmin ettiği gibi, bir dakikadan

kısa süre sonra merdiven boşluğu kapısı yeniden gıcırtıyla açılıp sertçe kapandı ve koridordaki ayak sesleri yaklaştı. Werner geri dönmüştü.

Lyra hâlâ resmi getir götür işini halletmemişti. Bu da zar zor ele geçirdiği dosyayı, kısa bir süreliğine de olsa bir yere saklamasını gerektiriyordu. Fazla seçeneği yoktu. Kapıların çoğunda yasaklı kırmızı daire işaretleri asılıydı. Lyra duvara asılı, üzerinde *tehlikeli* anlamına geldiğini hatırladığı bir işaretin bulunduğu metal kutuyu seçti. Normalde hemşire ve doktorlar bu kutuları kullanılmış eldiven, bone, hatta boş şırıngaları atmak için kullanıyordu ama bu kutu boştu.

Werner içeri girmesine dahi izin vermedi. Lyra yaklaşıp parmağıyla camı tıklatınca da kaşlarını çatarak kapıya geldi.

"Ne var?" dedi. Sesi camın arkasından boğuk boğuk geliyordu ama Lyra'nın anlayabileceğinden şüpheliymiş gibi son derece yavaş konuşuyordu. Replikalarla muhatap olmaya alışık olmadığı her halinden belli oluyordu.

"Beni Hemşire..." Lyra az kalsın *Tembel Teneke* diyecekti. "Shannon gönderdi."

Werner gözden kayboldu. Kapıyı açmak üzere döndüğündeyse, Lyra adamın eldiven giymiş, yüzüne maske takmış olduğunu gördü. Personelin korunmasız halde replikalarla temas kurmaları alışılageldik bir durum değildi. Lyra bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Replikaları öldüren hastalıklar, onların küçük, yavaş ve aptal olmalarına neden olan durumlar doğrudan kopyalama süreci ve Haven'da yetişmelerinden kaynaklanıyordu.

Werner, Lyra'nın elindeki dosyaya ölü bir şeye bakar gibi baktı. "Hadisene. Ver şunu. *Güvenlikteki Shannon*'a da

söyle, bir dahaki sefere kendi işini kendisi yapsın." Dosyayı aldı ve çabucak geri çekilip camın arkasından kaşlarını çatarak Lyra'ya baktı. Lyra fark etmedi bile. Kafasında çözmeye çalışacağı, takılacağı, okumayı başaracağı tüm o harflerin, yeni sayfaların, yeni sözcüklerin arasında kaybolmaya başlamıştı şimdiden.

Hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol ettikten sonra dosyayı metal kutudan çıkardı. Planın ayrıntılı olarak düşünmediği tek kısmı burasıydı. Dosyayı yatağına götürmesi gerekiyordu ama uluorta taşırsa birileri bunun nereden geldiğini merak *edebilirdi.* Hemşirelerden birinin, götürmesi için verdiğini söyleyebilirdi ama biri kontrol edecek olursa ne yapardı? İnandırıcı bir yalan söyleyebileceğinden bile emin değildi. Yıllardır personelle pek fazla konuşmamıştı ve şimdiden çok yorulmuştu.

Böylece tek tip pantolonunun kemerine sıkıştırıp gömleğini de üstüne indirdi. Kaymasını önlemenin tek yolu, berbat bir mide ağrısı çekiyormuş gibi kollarını karnına sarmak olacaktı. O zaman da küçük adımlar atmak zorundaydı ve kâğıt hışırtısının onu ele vereceğini düşünüyordu. Ama başka şansı yoktu. Kimseyle konuşmak zorunda kalmadan D kanadına dönmeyi umuyordu.

Ancak daha merdiven boşluğuna dönmüştü ki yankılanan insan sesleri duydu. Lyra geri çekilemeden Tanrı, Takım Elbiseliler'den biriyle birlikte merdivenden indi. Lyra başını öne eğip kenara çekildi, kollarını dosyaya sımsıkı doladı ve yanından durmadan geçmeleri için dua etti.

Durdular.

"Hey." Konuşan yabancıydı. "Hey. Sen." Gözleri kapkaraydı. Tanrı'ya döndü. "Bu hangisi?"

"Emin değilim. Hemşirelerden bazıları bir bakışta ayırt edebiliyor onları." Tanrı, Lyra'ya baktı. "Sen hangisisin?" diye sordu.

Karnına bastırdığı çalıntı bir dosya vardı belki ama Lyra yine de kendini adıyla tanıtmak için anlık bir istek duydu. Bunun yerine, "Yirmi dört numara," dedi.

"Onların böyle ortalıkta dolaşmasına izin mi veriyorsunuz?" Adam hâlâ Lyra'ya bakıyor ama belli ki Tanrı'yla konuşuyordu. "Hem de olanlardan sonra?" Lyra adamın siyah kodu ima ettiğini anladı.

"Protokole uyuyoruz," dedi Tanrı. Tanrı'nın sesi Lyra'nın aklına şıringaların acısını getirdi. "Haven kurulduğunda onlara insanca davranılması özel sektör için önemliydi."

"Özel sektör falan yok. Para işlerini artık biz idare ediyoruz," dedi adam. "Peki, bulaşıcı hastalık işi?"

Lyra yarım yamalak dinliyordu. Dosyayla karnının arasında ter birikiyordu. Terinin dosyanın içine sızıp sayfaları ıslatacağını düşündü. Dosya bir parça kayınca içinden bir sayfanın kurtulabileceğinden endişelendi ama elini oynatmaya cesaret edemedi.

"Ağızla temas dışında risk yok. Raporları okuduysan biliyorsundur zaten. Pekâlâ yirmi dört," dedi Tanrı. "Gidebilirsin."

Lyra o kadar rahatladı ki sevinçten bağırabilirdi. Ama o başını eğdi, kollarını beline sımsıkı sararak yanlarından geçip gitmek üzere hareketlendi.

"Bekle."

Takım Elbiseliler'den biri ona sesleniyordu. Lyra doğruldu ve merdivendeki adama bakmak için arkasını döndü. Şimdi neredeyse göz gözeydiler. Lyra muayeneler sırasında hastane önlüğü içinde titrediği, gözlerini tavandaki göz kırpmayan lambalara diktiği zamanki gibi hissediyordu: Üşümüş ve savunmasız.

"Karnında ne sorun var?" diye sordu adam.

Lyra ellerini beline daha da sıkı sardı. *Ne olur*, diye geçirdi içinden. *Ne olur.* Düşüncesinin devamını getiremedi. Kollarını çekmeye mecbur ederlerse dosya düşerdi. Kâğıtların pantolonunun paçalarından düşüp merdiven basamaklarına dağıldığını hayal etti.

Tanrı, Lyra'nın hiç çıkarmadığı plastik bilekliği gösterdi. "Yeşil," dedi. "Yaptığımız ilk varyantlardan. Sıradan VCJD'lerden daha yavaş işliyor. Yeşillerin çoğu hâlâ hayatta ama yakın zamanda birkaç nörodejeneratif bozukluk gözlemledik."

"Yani, tam olarak ne anlama geliyor?"

Takım elbiseli adamın aksine, Tanrı hiç göz teması kurmuyordu. Lyra'nın omuzlarına, kollarına, dizkapaklarına, alnına, gözleri dışında her yerine baktı.

"Yan etkiler," dedi zayıf bir tebessümle. Ardından Lyra'ya gidebileceğini söyledi.

Lyra bir şeyler toplayan tek replika değildi. Gül, yastığının altında, kullanılmış diş fırçaları biriktiriyordu. Palmolive bozuk para bulmak için koridorları arşınlıyor, bulduklarını, daha önce antibakteriyel bezleri koymak için kullanılan bir kutuya koyuyordu. Cassiopeia yatağının kenarındaki

pencere pervazına onlarca deniz kabuğu sıralamış, ayrıca yemekhaneden arakladığı peçetelerin üzerine yaptığı birkaç çizimi asmak için Hemşire Dolly'yi kendisi için çaktırmadan bant getirmeye ikna etmişti. Çöp bidonlarının, kırmızı çizgi ve çemberden oluşan yasak tabelalarının, stetoskopların, kırmızılı mavili pelerin giyen ilk Tanrı heykelinin ve temiz bez kıvrımları arasında parlayan neşterlerin resimlerini çiziyordu. Calliope bir keresinde hemşirelerden birinin cep telefonunu aşırmıştı ve bütün genotipleri bu yüzden cezalandırılmıştı.

Fakat Lyra eşyaları konusunda çok titizdi. Onun *özel* eşyalarıydı. Evrak dosyasını özenle ince şiltesinin altına sakladı, onun yanında diğer kıymetli eşyaları vardı: En sevdiği, üzerinde beyaz blok harflerle *Fine & Ives* yazılı, ucu içine girebilen yeşil kalemin dışında birkaç kalem daha; Altoids yazılı boş bir kutu; meşrubat makinesinin arkasında bulduğu altı adet bozukluk; sık sık eline aldığı için sayfaları iyice dağılıp ayrılmış *Küçük Prens* kitabının yıpranmış, eski bir kopyası .

Dr. O'Donnel, Haven'dan ayrılmadan önce,"Bu kitapta bir mesaj var," demişti Lyra'ya. "Küçük Prens'in gülüne duyduğu sevgide hepimizin ders alabileceği bir bilgelik var." Lyra ise anlamış gibi yaparak başını sallamıştı ama aslında anlamıyordu. Sevgiyi de. Umudu da. Dr. O'Donnell gidiyordu ve Lyra bir kez daha terk ediliyordu.

BEŞ

"Bana yalan söylemişsin, yirmi-dört."

Dolabın kapısı açıldığında Lyra dizlerinin üstüne çökmüş, dolan gözlerini kırpıştırıyor, yutkunarak ağzındaki kusmuk tadını bastırmaya çalışıyordu. Ayağa yeterince hızlı kalkamamıştı. Sağa sola dönmüş, yanlışlıkla dirseğini çarptığı süpürgeyi devirmişti.

Hemşire Kıvırcık, Lyra'ya değil, arkasında şimdi kusmukla kirlenmiş kovaya bakıyordu. Nedense kızgın bir hali yoktu. "Biliyordum," dedi başını iki yana sallayarak.

Vakit öğleyi geçmişti ve Kıvırcık, vardiya değişimi için bottan yeni inmiş olmalıydı. Henüz hastane önlüğünü giymemişti. Omuzları boncuk işlemeli, askılı mavi bir bluz, kot pantolon ve deri sandaletler giymişti. Genellikle Lyra, Haven'ın dışındaki dünyaya dair izler karşısında büyülenirdi: Hemşirelerin tuvaletindeki lavabonun kenarına bırakılmış, suyun eğip büktüğü dergi; Kullanılıp çöpe atılmış dudak kremi ya da avludaki bir bankta duran, kopmuş parmak

arası terlik. İçinden kocaman, bambaşka bir dünyanın göründüğü anlık çatlaklar.

Ancak bugün hiçbiri umurunda değildi.

Burada, D kanadının birinci bodrum katındaki bu nadiren kullanılan hizmetli odasında güvende olacağından o kadar emindi ki oysa. Terleyerek uyanmıştı, kalp atışları hızlanmıştı, midesi dışarı çıkması gereken ağır, ham bir şeydi sanki. Fakat sadece bir dakika sonra kalk zili çalmıştı ve Lyra birazdan banyoların duş alan, dişlerini fırçalayan, gök gibi gürüldeyen su sesinin arasında fısıltıyla Takım Elbiseliler'den, onların ne istiyor olabileceğinden ve 72 numaranın şimdiye muhtemelen timsahlara yem olmuş, ciğerlerinin, böbreğinin, dalağının bataklığa saçılmış olduğundan söz eden replikalarla dolacağını biliyordu.

Ne var ki personel tuvaletleri de aynı şekilde riskliydi. Her şeyden önce oralar yasak bölgeydi ve genelde en az burası kadar kalabalık olurdu; hemşireler şahsi telefonlarından arama yapmak ya da mesaj göndermek için sürekli kabinlere saklanıyorlardı.

"Hasta değilim," dedi Lyra çabucak. Bir rafa tutunmak için uzandı. Hâlâ başı dönüyordu.

"Gel haydi." Hemşire Kıvırcık her zamanki gibi oralı olmadı. Belki de duymamıştı. Lyra çok tuhaf bir görünmezlik hissi içindeydi; sanki bir perdenin arkasındaydı da hemşire ve doktorlar onu hayal meyal görüyordu. "Dr. Levy'ye gidiyoruz."

"Hayır. Lütfen." Dr. Levy Tabut'ta çalışıyordu. Lyra ondan ve kulakları sağır eden koca makine Mr. I'dan[1] nefret

1 (İng.) MRI, Magnetic Resonance Imaging: Manyetik rezonans görüntüleme. (ç.n.)

ediyordu. Kayıtsız, boş yüzler gibi sırıtan lambalardan nefret ediyordu. Kateter Parmakları'ndan, İbvacare Yılan Serumu'ndan, şırınga üstüne şırıngadan, Salya Torbaları'ndan ve Ağlak Suratlar'dan nefret ediyordu. Burada ziyaretine gelen tuhaf rüyalardan; silindir şeklindeki bir bardağın etrafında yürüyen aslanlardan, daha önce hiç duymadığından emin olduğu, buna rağmen ona gerçek gelen o eski seslerden nefret ediyordu. Hatta Vampir'in omuriliğinden su alması bile –tahlil için sıvıyı çıkarmak üzere uzun iğnenin omurgasının alt kısmına, iki omurunun arasına sokuluşu– daha çekilir bir şeydi. "Ben iyiyim."

"Aptallık etme," dedi Kıvırcık. "Bu senin iyiliğin için. Çık artık şuradan."

Lyra ellerini süpürge, paspas ve faraşların asıldığı çivilerle dolu duvarlara yaslayarak yavaşça koridora yöneldi. Haftanın hangi günü olduğunu hatırlayamıyordu. Sanki bildiği her şey, bilincindeki bir delikten süzülüp gitmişti. Dünün günlerden ne olduğunu ya da dün neler yaşandığını da hatırlayamıyordu.

"Peşimden gel." Hemşire, Lyra'nın koluna dokununca Lyra afalladı. Hemşirelerin, ölçülerini almak zorunda oldukları zamanlar dışında onlara dokunmaları çok ender rastlanan bir durumdu. Lyra hemşirenin adını daha bir saniye önce hatırladığından emindi ama şimdi bu bilgi de buhar olup uçmuştu. Ona ne oluyordu böyle? Kusmak beynindeki tüm bilgileri allak bullak etmiş, hepsini birbirine karıştırmıştı sanki.

Lyra'nın gözleri yanıyor, boğazı acıyordu. Ağzını silmek için elini uzattığında ağladığını fark edince utandı.

"Normal bu," dedi hemşire. Lyra ne demek istediğini pek anlamamıştı.

Buradan erkek replikaların tutulduğu C kanadına gitmek daha kısa sürüyordu. Hemşire Cheryl –ismi, takıldığı o karanlık, yapışkan yerden kurtulup Lyra'nın belleğine dönüvermişti; Hemşire Cheryl, takma adı ise yüzünü çevreleyen bukleleri nedeniyle Kıvırcık– onu içeri soktu. Lyra duraksadı. Haven'da geçirdiği bunca yıldır C kanadına çok az gelmişti. Karabiber'i ve yaşananları unutmamıştı. Kendisine neler olduğu anlatıldığında, artık teknelerle gelip aynı şekilde ayrılan ve barakaların dışında hiçbir yerde görülmeyen o esmer tenli kadınlar gibi bir *taşıyıcı* olduğu söylendiğinde, Karabiber'in nasıl ağladığını hatırlıyordu. Karabiber tırnaklarını karnına geçirip yaralar açmış, doktorlara o şeyi çıkarmaları için yalvarmıştı.

Ancak iki ay sonra, doktorlar bebeği karnında tutamayacağına karar verdiklerinde Karabiber, isimlerden söz etmeye başlamıştı bile: Okyanus, Pazar, Valium. Karabiber'den sonra yemekhanedeki tüm bıçaklar plastik olanlarla değiştirilmiş, erkek ve dişi replikalar daha da kesin sınırlarla birbirlerinden ayrı tutulmaya başlanmıştı.

"Sorun yok." Kıvırcık, Lyra'yı dürttü. "Yürü. Ben yanındayım."

C kanadı daha sıcaktı. Belki de Lyra sıcaklamıştı. Geçtikleri ilk odada bir erkek replika gördü, çıplak göğsüne ölçüm aletleri yapıştırılmış, muayene masasında yatıyordu. Lyra hemen gözlerini kaçırdı. C kanadı farklı kokuyordu. Her zamanki antiseptik, çamaşır suyu ve insan teri karışımı kokuydu ama her nasılsa daha yoğundu.

Zemin kata çıkan merdivenleri tırmandılar ve kızlar tarafındaki gibi ranzaların sıralandığı ve neyse ki boş olan bir dizi yatakhanenin önünden geçtiler. Hasta ya da testte olmayan erkeklerin karnı genellikle Kazan'da doyuruluyordu. Birörnek beyaz çarşaf ve gri battaniyelere, yatak altlarındaki plastik kutulara rağmen odalar dağınıkmış hissi uyandırıyordu.

B kanadına geçtiler ve Kıvırcık, nöbetçi iki korumaya giriş kartlarını gösterdi. B kanadı araştırma için ayrılmıştı ve Sınırlı-Geçiş bölgesiydi. Koridor uzun, beyaz ve çok sessizdi. Sıra sıra dizili floresan lambalarla aydınlatılmış, göz kamaştıracak kadar beyaz laboratuvarlardan geçtiler; buralarda başka araştırmacılar çalışıyor, eldivenleri ve laboratuvar önlüklerinin içinde ağır ağır hareket ediyorlardı. Saçları yarı saydam gri bonelerle örtülmüş, gözleri büyük gözlüklerinin ardında böcek gözleri gibi kocaman olmuştu. Bilgisayar kümeleri, birbirine karışarak dönen renklerle dolu monitörler, hantal metal malzemeler, Lyra'nın hayatı boyunca ne anlama geldiğini bilmeksizin duyduğu sözcükler –spektometri, biyometrik, sıvı kromatografisi–, ayağının takılacağı, içine düşeceği sözcükler.

Bir keresinde Dr. O'Donnell'a araştırma odalarında bütün gün ne yaptıklarını soracak cesareti toplamıştı. Onca adam ve kadının sadece kopyalama sürecini kusursuz hale getirmek, taşıyıcıların embriyo transferinden sonra çok sık düşük yapmamalarını, replikaların o kadar genç yaşta ölmelerini engellemek için orada bulunuyor olması mümkün gibi gelmiyordu ona.

Dr. O'Donnell tereddüt etmişti. Sonunda sözcükleri, bir tarafını kesmemeleri için özenle söylemeye çalışıyormuş

gibi yavaşça konuşarak, "Sizi hasta eden şeyi araştırıyorlar," demişti. "Nasıl ilerlediğini, ne kadar sürdüğünü ve neden kaynaklandığını araştırıyorlar."

"Peki nasıl düzeltileceğini?" diye sormuştu Lyra.

Dr. O'Donnell neredeyse hiç tereddüt etmeden, "Elbette," demişti.

Ana binadan birkaç yüz metre ilerideki beton zeminli Tabut çitlerle çevrilmişti. Haven'daki diğer binaların aksine G kanadının pencereleri yoktu ve Hemşire Kıvırcık'ın bile iki kez kimlik doğrulaması yapmasına ve etrafta devriye gezen görevlilere kimil karını göstermesine neden olacak fazladan güvenlik önlemleri vardı.

Kıvırcık, Lyra'yı girişteki bekleme odasında, Birinci Bodrum katına, muhtemelen gizli alt katlara inen asansörün önünde bıraktı. Lyra, pek çok replikanın öldüğü ya da daha en başından *büyüme geriliği* yaşadığı Acil Servis bölümüne bakmamak için elinden geleni yaptı. Hemşireler bile G kanadına Cenaze Evi veya Mezarlık derdi. Lyra, Leylak Pınarı'nın hâlâ orada olup olmadığını ne kadar zamanının kaldığını merak etti.

Az sonra asansörün kapıları açıldı ve Lyra'ya aşağıdaki Mr. I'yı görmesi için eşlik etmek üzere ağır, beyaz laboratuvar önlüklü, saçları boneyle örtülü bir kadın teknisyen geldi. Lyra'nın anladığı kadarıyla bu, geçen ay buraya yaptığı beş-altı ziyarette gördüğü teknisyendi. Gerçi yüzleri genellikle gözlük ve maskelerin ardında olduğu ve hiç –en azından kendisiyle– konuşmadıkları için onları ayırt etmekte zorlanıyordu.

Birinci bodruma inince üzerinde *Girilmez* yazılı kapıların olduğu uzun bir koridordan geçtiler. Hiç pencere yoktu. Fakat bir araştırmacı koridora çıktığında Lyra bir anlığına bir hijyen odası ve onun ardında uzun, yarımada şeklinde bir laboratuvar gördü. İçeride onlarca araştırmacı ışık yayan bir aletin üzerine eğilmişti. Tepeden tırnağa kapalı koruyucu giysiler ve Lyra'nın ara sıra hemşirelerin televizyonunda gördüğü astronotlara benzemelerine sebep olan kocaman başlıklardan oluşan üniformaları doktorlardan ayırt edilmelerini sağlıyordu.

Mr. I havalandırma sisteminin uğultusunun duyulduğu serin, aydınlık bir odada tek başına duruyordu. Lyra'ya göre Mr. I açık bir ağza, üzerine uzanması gereken masa da uzun, donuk bir dile benziyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Teknisyen kâğıt maskenin ardında boğulan sesiyle, "Hiç kıpırdamadan durman gerektiğini unutma," dedi. "Yoksa baştan başlamak zorunda kalırız. Ve bunu hiçbirimiz istemeyiz, değil mi?"

Sonra onu daha küçük bir odaya alıp uzanmasını söylediler. Bazen, doktorlar tepesinde uğuldarken böyle uzandığında insan mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemezdi; bir et yığını mı yoksa masanın üzerine yatırılmış bir cam parçası mı?

"Teksas'ın bizden önde olduğuna inanmıyorum. Saçmalık bu. Blöf yapıyorlar. İki yıl öncesine kadar hâlâ büyükbaş hayvan dokuları aşılıyorlardı..."

"Yönetim kademesindekiler kaynağımızı keserse blöf yapıp yapmamalarının bir önemi kalmaz. Herkes onların

daha yakın olduğunu *düşünüyor.* Fine & Ives ihaleyi kaybeder. Bizim de şansımız kalmaz."

Parlak ışıklar, bedeninin üzerinde gezinen soğuk sensörler, sıkan, bastıran eldivenli eller. "Sappo son varyantın başaracağını düşünüyor. Bir *hafta* içinde tam gelişimden söz ediyorum. Bunun yaratacağı etkiyi düşünebiliyor musun?"

"Umarım haklıdır. Kapatılırsak hepsiyle ne halt ederiz? Bunu hiç düşündün mü peki?"

Lyra gözlerini kapadı, birdenbire yorgun düşmüştü.

"Gözlerini aç lütfen. Parmağımı takip et, soldan sağa doğru. Güzel."

"Refleksleri hâlâ iyi görünüyor." Doktorlardan biri, kadın olanı, hasta önlüğünü araladı ve meme ucunu sertçe sıktı. Lyra çığlık attı. "Acıya tepkileri de öyle. Bana bir iyilik yap. Bunun dosyasına bir bak, olur mu? Hangi varyant bu?"

"vCJD'ye benziyor, sadece daha yavaş hareket ediyor. MR'da pulvinar işaretin görülmesinin nedeni bu. Doğada çok enderdir, neredeyse daima kalıtsaldır."

Bir süre sessizce çalıştılar. Lyra *Küçük Prens*'i ve Doktor O'Donnell'ı düşündü, güzel şeylerin özgürce yaşadığı ve öldüğü uzak yıldızları düşündü. Ağlamaktan alamadı kendini.

"Hangilerinin kontrol grubunda kalacağını, hangilerinin farklı nesil varyantlar alacağına nasıl karar veriyorlar?" diye sordu erkek doktor bir süre sonra.

"Ah, tamamen otomatik," dedi kadın. Şimdi Lyra'nın gözlerini iki parmağıyla açık tutuyor, kırpmamasına engel oluyordu. "Tamam, gel şuna bak. Sol gözünün nasıl kasıldığını görüyor musun? Kas seğirmesi. Bir belirti daha."

"Hımmm. Rastgele mi seçiyorlar yani?"

"Tamamen rastgele. Bilgisayar algoritmayla yapıyor. Böylece, bilirsin, kimse kendini kötü hissetmiyor. Stetoskopu uzatır mısın? Kalp atış hızının tavan yaptığına bahse girerim."

O gece çok sessizdi ve slogan atan sesler, davul gürültüleri –Takım Elbiseliler'in adayı ziyaret ettiği günlerde hep daha yüksek oluyordu– suyun üzerinde kolayca taşınıp geliyordu. Lyra uzun bir süre uyanık halde uzanmış, mide bulantısı yüzünden sürekli kasılmayla mücadele ederek artık o kadar da uzak gelmeyen uzak ritmi dinledi. Bazen yaklaştıklarını, Haven'ın ansızın yabancıların istilasına uğrayacağını hayal ediyordu. Hepsinin kas ve kemik yerine karanlık ve gölgelerden oluştuğunu hayal etti. İlk kez, 72'nin belki de ölmediğini düşündü. Bir keresinde, bataklığın, adanın zamanla su altında kalan kısımlarını yuttuğunu duymuştu.

72'yi de yutup yutmadığını, yoksa hâlâ oralarda bir yerle olup sesleri mi dinlediğini merak etti.

Koleksiyonuna kattığı, belinin hemen altında gömülü yeni parçanın varlığıyla huzur buldu. Dosyanın sıcaklık yaydığını hayal etti, bir kalp gibi, Dr. O'Donnell'ın dokunuşunun sıcaklığı gibi. *37 derece.* Limon ve antiseptik kokusunu hayal etti, Dr. O'Donnell hâlâ oradaymış, yatakların arasında geziniyormuş gibi.

Dr. O'Donnell seslerin normalden daha yüksek çıktığı böyle bir gecede ona, "Merak etme," demişti. "Sana ulaşamazlar," diye eklemişti daha da alçak sesle. "İçeri giremezler."

Fakat Dr. O'Donnell bu konuda yanılıyordu.

ALTI

Lyra iyi uyuyamadı. Göğsünde bir sıkışma, soluksuzluk hissiyle uyandı. Tıpkı uzun yıllar önce Hemşire Aklından Bile Geçirme, hemşirelerin dinlenme odasından çikolata çalmanın cezası olarak başını lavaboya soktuğu zamanki gibi.

Yan etkiler. Geçecekti. İlaçlar bazen iyileştirmeden önce hasta ederdi. Sabahın loş ışığında, yanında nefes alıp veren bir sürü replikanın sesiyle gözlerini kapadı. Yıllar önce bir taşıyıcının onu sallayışını, ona şarkı söyleyişini, saçlarının alnını gıdıklayışını hatırladı. Gözlerini açtı. Taşıyıcılar şarkı söylemezdi. İnler, haykırırlardı. Ya da ağlarlardı. Başka dillerde konuşurlardı. Ama şarkı söylemezlerdi.

Yine midesi bulandı.

Bu kez içeride kusma riskine girmeyecekti. Daha uzak bir yer bulmalıydı. Sahil, belki Haven'ın toplanmak üzere sıraladığı tehlikeli atık varillerinin arkası, korumaların apaçık göremedikleri bir yer.

Çoğunlukla boş olan avludan geçmeyi tercih etti. Gece hemşirelerinin çoğu Fıçı Burnu'na dönüş gemisine binmeye hazırlanıyor olmalıydı. İlk tanrı Richard Haven'ın heykelinin yanından geçti. Avlunun dört yürüyüş yolunun kesiştiği merkezine yukarıdan bakıyordu. Burada soğuk mermer kaideye yaslandı ve Haven'ın çalışmalarını ve başarılarını anan tabelanın yanında biraz dinlendi. Lyra heykelin sevecen bir yüzü olduğunu düşündü. En azından heykeltıraş ona öyle bir yüz yapmıştı.

Adamın kanlı canlı halini hatırlamıyordu. Lyra yapılmadan önce ölmüştü. Heykeltıraş onu bir kolu havada tasvir etmişti. Lyra, konuşma yaparken tasvir edildiğini tahmin etti fakat ona daima bir kolunu bulutlara, ötekini tanrıya, hemşirelerin inandığı Tanrı'ya doğru uzatıyormuş gibi geliyordu. Onların Tanrısı da replikalardan nefret ediyordu.

Üzerinde biyolojik tehlike işareti bulunan iki varilin yanına çömeldi ve arada biten uzun otların üstüne kustu. Ayağa kalktığında biraz daha iyi ama hâlâ halsiz hissediyordu. Ana binaya geri yürürken altı defa duraksadı, devriye gezen korumalardan birinin onaylamaz bakışına maruz kaldı. Normalde Haven'ın büyüklüğünden memnundu; hiçbirinin adını bilmese de açık alandaki patikalarından, ceviz ağaçları ve yüksek palmiyelerin gölgelediği kaldırımlarından, çiçek tarhlarındaki parlak renkli günebakanlardan ve beton döşeme taşlarının arasında biten yabani gölevez yapraklarından memnundu. Fakat bugün çok yorgundu ve istediği tek şey, 24 numaralı yatağına gitmekti.

D kanadına girerken birtakım bağırışlar duydu.

Lyra yaklaşınca seslerden birini tanıdı: Dr. Saperstein'ın sesi. Durup geri dönecekti. Tanrı ranzaların olduğu yere daha önce gelmemişti, hem de hiç.

Sonra Cassiopeia'nın, "Onlara dokunmayın. Bu *haksızlık*," diye bağırdığını duyunca yürümeye devam etti.

Ötede bir hemşire telaşla koridora atıldı, karoların üzerinde hafifçe kaydı ve Lyra'ya tuhaf bir bakış attıktan sonra yatakhanenin kapısına ardına kadar açık bırakıp hızla öbür yöne koşturdu. Lyra kapı kapanmadan son anda yetişti.

Lyra köşeyi dönünce durdu, soluğu kesildi. Cassiopeia, Dr. Saperstein'ın önünde elleri ile dizlerinin üstüne çökmüş, pencere pervazından yere atılıp paramparça edilmiş deniz kabuğu koleksiyonunu toplamaya çalışıyordu. Yatağının arkasındaki duvara yapıştırdığı kendi çizimlerinin hepsi yırtılmıştı. Adeta ranzanın arasından sert bir rüzgâr esmiş ama başka hiçbir şeye zarar vermemişti. Derken Lyra çizimlerin Dr. Saperstein'ın elinde olduğunu gördü, sıktığı avcunda kırış kırış olmuşlardı.

"İnanamıyorum." Bağırıyordu ama kızlara değil. Oraya toplanmış hemşire ekibine bağırıyordu; aralarında Cassiopeia'nın peçeteleri asabilmesi için bant bulan Hemşire Dolly de vardı. "Ödeneğin kesilmesine ramak kaldığını biliyor musunuz siz? İşinizden mi olmak istiyorsunuz? Bir kotamız var, protokollerimiz var..."

"Benim hatamdı," dedi Hemşire Dolly. "Zararı olmaz diye düşünmüştüm."

Tanrı ona doğru bir adım attı. Az kalsın hâlâ yerde sessizce ağlayan Cassiopeia'ya takılacaktı. Lyra yanına gitmek

istedi ama hareket edemiyordu. Tanrı'nın ayakkabıları zemini kaplayan kırık deniz kabuklarını hafifçe çıtırdatıyordu.

"Zararı olmaz diye düşündün demek?" diye tekrarladı Tanrı, Hemşire Dolly ise hemen gözlerini kaçırdı. Tanrı şimdi yumuşak ama tuhaf bir tonda konuşuyordu. Lyra hiç korkmadığı kadar korktu ondan. "Yetişkinlik hayatım –bütün hayatım– boyunca bu projenin başarıya ulaştığını görmek için çalıştım ben. Son yirmi yıldır en önemli güvenlik işlerinden birini yapıyoruz ama yine de..." Birden susup başını sağa sola salladı. "*Sonuç almak.* İhtiyacımız olan şey bu. *Sonuçlar.* Burası bir araştırma tesisi, oyun parkı değil. Herkes iyice anladı mı?"

Kimse cevap vermedi. Lyra sessizlikte kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Küt-küt-küt. Fıçı Burnu'ndan Spruce Adası'na ulaşan sloganların ritmi gibi. *Canavarlar, canavarlar. Haven'ı yakın.*

Tanrı iç geçirdi. Gözlüğünün altından gözlerini ovuşturdu. "Önemli bir iş yapıyoruz," dedi. "İyi bir iş. Sakın bunu aklınızdan çıkarmayın." Arkasını dönecek oldu, derken durdu. "Böylesi daha iyi, herkes için."

Fakat Lyra ses tonundan replikaları kastetmediğini anladı.

Tanrı kapıya ilerlemek için tekrar Cassiopeia'nın etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Ona bakmadı bile. Bunun yerine bir deniz kabuğuna tekme atarak zeminde sektirdi. "Biri şu pisliği temizlesin lütfen," dedi ortaya. Lyra ondan kaçmak için çabucak kapının önünden çekildi.

Tanrı gittikten sonra, bir süre kimse kıpırdamadı. Sadece Cassiopeia hâlâ yerde sessizce ağlıyor, artık kırıntı ve

tozlardan ibaret olan koleksiyonunun kalıntılarını ayıklıyordu. Sonunda Hemşire Dolly yanına gitti.

"Pekâlâ," dedi. Eğildi ve onu kırık kabuklardan birine daha uzanmaması için bileğinden tuttu. "Bu kadar yeter."

O kadar ani oldu ki: Cassiopeia döndü ve Hemşire Dolly'yi *itti*. "Bırak beni," dedi. Birileri çığlık attı ve Lyra bir adım öne çıkıp, "*Yapma*," diye bağırdı.

Belki niyeti Hemşire Dolly'yi öyle hızlı itmek değildi, belki de öyleydi. Sonuç olarak Hemşire Dolly dengesini kaybedip geriye doğru sendeledi. Hemşire Aklından Bile Geçirme aniden Cassiopeia'ya atılıp kızı hışımla ayağa kaldırdı.

"Seni aşağılık," diye bağırdı Hemşire Aklından Bile Geçirme, kıza tükürüp bileğini tutarak. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin? Biz seni bunca yıl beslemiş, giydirmiş, sana bakmışken nasıl cüret edersin? Tanrı'nın hükmü seni bulacak, bunu aklından çıkarma."

"Sahibim değilsiniz." Cassiopeia'nın gözleri parlıyor, bedeni titriyordu. Lyra'nın içi bir anda dehşetle dolarak gözlerini ona dikti. Cassiopeia'nın ne demek istediğini anlamamıştı. Bu sözleri, bu öfkeyi nereden bulduğunu anlamamıştı ve bir saniyeliğine oda ikiye ayrılıyormuş, karanlık bir uçurumu, gizli bir fay hattını ortaya çıkarıyormuş gibi hissetti. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz. Ben size ait değilim. Ben gerçeğim. Gerçeğim."

"Sen hiçbir şey değilsin," dedi Maxine. Yüzü öfkeden al al olmuştu, tıpkı mutfaktaki buzluk raflarına dizilen damarlı et dilimleri gibiydi. "Sen Enstitü'ye ve Dr. Saperstein'a aitsin. Ya burada kalırsın ya da gider ve öldürülürsün."

"Her şekilde öldürüleceğim zaten." Cassiopeia algı testini geçmiş gibi neredeyse mutlu görünüyordu ama Lyra nedenini bilmiyordu, ona göre bunlar gerçek olamazdı. Cassiopeia'nın genotiplerinden biri olan Kaztüyü, azarlanan kendisiymiş gibi kollarını gövdesine sarmış dikiliyordu. Kaztüyü'nün yüzündeki boş ifade sayılmazsa birbirinin tıpatıp aynısıydılar. Küçükken hakkı yendiğinde başını yere vurmak gibi bir huyu vardı. "Öyle değil mi? Önünde sonunda hepimiz öleceğiz burada. Ne fark eder?"

"Boş ver, Maxine." Hemşire Dolly yüzünü buruşturup belini tutarak ayağa kalktı. Lyra, Cassiopeia'ya tarifsiz bir öfke duyuyordu. Hemşire Dolly en nazik hemşirelerden biriydi. "Anlamıyor."

Hemşire Aklından Bile Geçirme, Cassiopeia'nın bileklerini bırakmadan bir an için öylece kaldı. Sonra birden onu bırakıp arkasını döndü. "Doğaya aykırı," diye söylendi dönerken de. "Şeytan işi, hepsi öyle."

"Yeter." Bu kez Camilla, hepsine birden konuştu. "Siz ikiniz..." Donakalmış vaziyette bakmaya devam eden Kaztüyü ile İkramiye'yi işaret etti. "Altı Numara'nın temizlenmesine yardım edin."

Fakat Cassiopeia kapıya fırladı. Önündeki Maxine'i itip geçti, Lyra gidip koluna dokununca onu da silkip attı.

"Tut şunu!" diye bağırdı Aklından Bile Geçirme ancak Hemşire Dolly başını hayır anlamında salladı.

"Geri döner." İç geçirdi. Bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Lyra bir an hemşirenin öteki hayatını, adanın dışındaki hayatını merak etti. Gizli bir dünyaya, Haven'dan uzakta özel bir yere, replikalar,

hemşireler ve Cam Gözlerden uzak bir yere sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Hayalinde bile canlandıramıyordu.

Hemşire Dolly, Lyra'nın gözlerine bakınca Lyra hemen bakışlarını kaçırdı.

Hemşire Dolly, "Zaten kaçabileceği bir yer de yok," diye ekledi ama özür diler gibi uysal bir hali vardı.

Cassiopeia öğle yemeğinde yoktu. Replikalar onun hakkında konuşmadılar. Hatta hiçbir konuda konuşmadılar. Hemşire ekibinin yarısı ve birkaç korumayla çevriliyken rahat hissetmek zordu. Hepsi odanın çevresine dağılmış, sessiz, ifadesiz halde kızların yemek yiyişini izliyordu. Çoğu maske takmış ya da şişirilmiş balona benzemelerine sebep olan koruyucu elbiseler giymişti.

Lyra'nın iştahı yoktu. Hâlâ midesi bulanıyordu ve Kazan'ın kokusu, midesinin bir şeyler çıkarmak istercesine kasılmasına yol açmıştı. Ama Lyra öğle yemeğini atlamayı göze alamamıştı. Cenaze Evi'ne gitmek istemiyordu. Bu yüzden diğer replikalarla birlikte sıraya girmiş ve tabağını, verdikleri şeylerle doldurmuştu. O gün patates püresi ve iç organlarınki gibi canlı, parlak kırmızı renkli bir sosun içinde yüzen tavuk vardı. Yemeğini sağa sola itiyor, küçük parçalar halinde kesiyor, birazını peçetesinin içine dolduruyordu.

Lyra'nın saklanmak için yeni bir yer bulması gerekiyordu. Yatakhane artık güvenli değildi. Nevresimini değiştirmekten kendisi sorumluydu. Ama ya bir gün unutursa ve kitabı, dosya, kalemi ve Altoids kutusu bulunursa ne olacaktı? Alınıp imha edilirlerdi ve Lyra bunu asla atlatamazdı. Özellikle kitap –Dr. O'Donnell'dan kalan son

şeydir– birörnek giysiler ve soğuk geceler için verdikleri kaşındıran battaniye dışında Lyra'nın sahip olduğu tek şeydi.

Lyra öğle yemeğinin ardından doğruca ranzalara gitti. Yatakhane büyük ölçüde boştu: Dişi replikaların öğleden sonraki muayeneye kadar bir buçuk saatlik boş zamanları olurdu. Sadece beş, altı replika ondan önce dönmüştü ve devriye gezen bir tek hemşire vardı. Hazımsızlığı için zencefil ve sarımsaklı özel şekerler yiyen, dolayısıyla hep zencefil ve sarımsak kokan yaşlı bir kadın olan Hemşire Kokuşuk.

Lyra dosdoğru 24 numaralı yatağa gitti ve sırtını hemşireye dönerek yataktan çarşafı çıkarmaya başladı. Bir ara elini şilteyle karyola arasına sokup kitabı, ardından dosyayı çıkardı ve aynı anda onları bir yastık kılıfına sarıp sakladı. Sonra bütün yığını kucakladı ve nevresimleri, kalbinin sesini bastırabilecekmiş gibi göğsüne sımsıkı yapıştırarak kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu hemşire. Kapının yanındaki bir katlanır sandalyede oturmuş, el yordamıyla şekerlerinden birini açmaya çalışıyordu.

"Çamaşırhaneye," diye cevap verdi Lyra. Sesinin bu kadar kararlı çıkmasına şaşırmıştı.

"Çamaşır günü dündü," dedi Hemşire Kokuşuk.

Lyra, "Biliyorum," dedi ve sesini alçalttı. "Ama aylık kanamam başladı."

Hemşire *git haydi*, der gibi elini salladı.

Lyra sola dönüp D kanadının sonuna ilerledi. Fakat alt kattaki çamaşırhaneye, buharla karışık deterjan ve çamaşır suyuna bastırılmış pamuklu kumaş kokularına doğru gitmek yerine ilk çıkıştan sıvıştı. Bu yangın çıkış kapısı

onu enstitünün güneydoğu tarafında toprağın tel örgüler ve ötesindeki geniş bataklık araziye doğru hafifçe meyillendiği yere indirdi. Kuşlar soluk mavi bir gözün üzerinde dönüp duruyordu, yabani gölevez ve ölü balıkların kokusu keskindi. Buradan bakınca bataklıklar su marullarıyla öylesine kaplanmıştı ki adeta sert zemin gibi görünüyordu. Ama Lyra işin aslını biliyordu. Fıçı Burnu'nda gelgitlerin oluşturduğu bataklıklar, cüce palmiye ve dikenli çamların arasındaki tümseklerde yolunu kaybedip boğulmuş halde bulunan balıkçılar ve meraklı kişilerin hikâyelerini onlarca kez dinlemişti.

Lyra nevresim yığınını bir çit çalısının arkasına sakladı. Yastık kılıfını ve içindeki eşyaları gömleğinin içine soktu ve yola devam ederek binanın etrafını dolaştı. Tel örgülerin yanında karnına çektiği dizlerine sarılmış, gözlerini bataklıklara dikmiş, hareketsiz oturan Cassiopeia'yı gördü. Lyra onun yanına gitmeyi düşündü ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hem Cassiopeia sorun çıkarmıştı. Hemşire Dolly'yi itmişti. Tecrit edilecek ya da yatak cezası verilecek, bir iki gün orada tutulacaktı. Ayrıca Lyra hâlâ halsizdi ve Cassiopeia'yı avutma düşüncesi bile onu yormuştu.

Çok uzak olmayan bir yer bulması gerekiyordu; şüphe uyandırmadan çok kolayca kaçabileceği ama başka amaçlarla kullanılmayan, kimsenin bakmayı akıl etmeyeceği bir yer.

Yürümeye devam etti, kimsenin onu durdurmaması için dua ederek adanın hiç keşfetmediği bir bölümüne doğru ilerledi. Herhangi bir kuralı çiğneyip çiğnemediğini bilmiyordu ve biri ona ne yaptığını, nereye gittiğini soracak olsa verecek cevabı yoktu.

Adanın kuzey yarısı onyıllar önce bir kereste şirketine geçtiğinden beri gelişmemiş ve büyük ölçüde el değmemiş haldeydi. Şimdi eski malzemeler, mühürlü kimyasal varilleri ve beton bloklarla desteklenmiş, çoğu ağır zincirlerle bağlı römorkların yığıldığı bir atık alanına dönüşmüştü. Lyra üzerine büyükçe bir biyolojik tehlike tabelası asılmış paslı bir kapının önünde durdu. Ancak kapı kilitli değildi ve Lyra bunu göze almaya karar verdi. Haven'ın yarısında biyolojik tehlikeli maddeler vardı zaten.

Burada güzelce budanmış çit çalıları ya da taş döşemeli kaldırımlar yoktu. Burası kıyı meşeleri ve yıllanmış çam ağaçlarının ihtiyar, geniş dallarıyla gölgelendiği için daha serindi ama Lyra için hepsi birbirine benziyordu. Yürürken yaşlı ağaçları titreten rüzgârı dinledi ve karanlık kuytularda saklanan hayvanları, tel örgülerin altından tırmanan timsahları, ağaçlara yuvalanmış yılanları düşündü. İki sene önce çalılıklarının arasından bir yaban domuzu fırlayıvermiş, Tabut'un önündeki korumaların etrafında dönüp durmuştu. Bu Lyra'nın doktorlardan herhangi birini gülerken gördüğü sayılı anlardan biriydi.

Eski traktörler, birbirine dolanmış paslı zincirler, plastik çöp bidonları, çöp konteynerleri, hatta gökyüzüne dokunurcasına kolunu kaldırmış bir vinç: Lyra kırık dökük malzemelerin oluşturduğu uzun patikada ilerledi, ayakları gelgitten arta kalan düzlüğe yaklaştıkça, yoğunlaşıp derinleşen çamurda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Burada böcekler de daha çok ve daha gürültücüydü. Lyra hâlâ Haven'ın sınırları içinde olduğunu biliyordu –ağaçların arasından tel örgüleri ve canlı yeşil bataklıklar üzerindeki

akşamüstü güneşinin ışıklarını görebiliyordu– fakat adeta başka bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordu. Sonsuza dek yürüyebilir, ağaçların içine, derinliklerine gidebilirmiş ve kimse onu bulamazmış gibi. Bu düşünce heyecan verici mi korkutucu mu, karar veremiyordu.

Eski bir motorbot gördü. Bu da beton bloklarla desteklenmiş, küf ve nemle kaplı mavi bir naylon brandayla örtülmüştü. Kusursuz bir saklanma yeriydi. Lyra derin bir oh çekti. Çok yorulmuştu. Bir saniyeliğine yürümeyi bıraktığında arkasından ayak sesleri duyar gibi oldu. Fakat arkasını dönünce kimseyi göremedi.

Brandanın bir tarafını açınca şaşkınlıkla donakaldı. Kayığın zemininde pas lekeleri vardı ama kuru sayılırdı ve Lyra birinin burayı zaten saklanmak için kullandığını anladı. Katlanmış kahverengi bir battaniye vardı, Haven'ın standart battaniyelerinden. Onun yanı sıra düzgünce katlanmış iki pantolon, iki gömlek ve (görünce utandığı) katlanmış iki adet erkek iç çamaşırı vardı. Ayrıca bir el feneri ve birkaç karton kutuda süttozu; üzerinde *Haven Mutfaklarına Aittir* damgası bulunan bir konserve açacağı ve altı kutu çorba konservesi vardı.

Lyra'nın zihninde bir şeyler uyandı –bir ilişki, bir *bağlantı*– ama düşüncesine odaklanamadan biri konuştu.

"Orası benim," dedi bir ses arkasından. "Dokunma."

Lyra döndü, nefesi göğsünde tıkanıp kaldı.

İlk düşüncesi delikanlının bir yabancı olduğu ve bir şekilde buraya girdiğiydi. O kadar yabani, o kadar *öfkeli* görünüyordu ki Lyra onun başka bir tür olduğunu düşündü. İkinci düşüncesi ise aç olduğuydu. Yanakları keskin

bir bıçakla yontulmuş gibi avurtları çökmüştü. Kollarına küçük, çapraz kesikler atılmıştı; etinin içine giren minik bir merdiven gibi görünüyordu.

Derken Lyra delikanlının bileğindeki Haven bilekliğini fark etti ve az önce odaklanmaya çalıştığı düşünce sade, açık ve su götürmez biçimde belirdi: 72'ydi bu. Siyah Kod. Kaçak.

Gerçi kaçmamıştı, en azından uzağa kaçmamıştı. Başından beri burada, adanın kuzey tarafındaydı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Sen 72'sin."

Delikanlı inkâr etmedi. "Beni nasıl buldun?" Ona doğru bir adım atınca Lyra kokusunu duydu; tamamen kötü denilemeyecek keskin bir hayvan kokusu. "Kim gönderdi seni?"

"Beni kimse göndermedi," dedi Lyra. Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmamıştı. Daha önce erkeklerden birine hiç bu kadar yaklaşmamıştı ve Karabiber'i, bir keresinde gördüğü normal doğum çizimini ve bebeğini emzirdiği görülen kadını düşünmekten alamıyordu kendini. Ama gidecek yeri yoktu. Teknenin kenarları sırtına batıyordu. "Ben seni aramıyordum."

"Peki, ne yapıyorsun burada?" diye sordu 72.

Lyra tereddüt etti. Tüm özel eşyalarının içinde olduğu yastık kılıfı hâlâ elindeydi, çıkını göğsüne bastırdı. "Hiçbir amacım yoktu," dedi.

72 başını iki yana salladı. "Gitmene izin veremem," dedi. Uzanıp Lyra'yı bileğinden tuttu.

İşte tam o anda, dünya patlayıverdi.

YEDİ

Daha sonra Fıçı Burnu sakinleri patlamayı gördüklerine dair hikâyeler anlatacaktı. Ağların kendilerini hayal kırıklığına uğrattığı bir avın ardından teknelerini yanaştıran birkaç balıkçının, sesin ardından hızla gelen acayip bir dalgayla denize düşmesine ramak kalmıştı. Sonradan bu dalganın A kanadının bir kısmının tel örgüleri dağıtıp geçerek kıyıya düşmesinden kaynaklandığı anlaşılmıştı. Missy Gallagher uzakta bir alev sütunu görmüş ve kıyametin koptuğunu düşünmüştü. Bill Collops terör saldırısı zannederek bodrum katına koşmuş, mermi kutularını taşımasına yardım etmesi için karısına haykırmıştı.

İlk bomba giriş koridorunda, Richard Haven büstünün hemen yanında patlatılmış, duvar ve kirişleri şarapnel parçalarıyla doldurmuş, tavanda oyuk açmıştı. Personelden yirmi yedi kişiyi öldürmüştü. Hepsi enkazın altında kalmıştı. Patlayıcıları göğsüne bağlayıp taşıyan kadın öyle bir parçalanmıştı ki diş tanımlama kaydı bile işe yaramamış,

bıraktığı çantalardan birinin daha sonra askerlerce fark edilmesiyle kimliği belirlenmiş, anakaradaki İlk Kurtarıcı'nın Melekleri topluluğuyla bağlantısı olduğu anlaşılmıştı. Wordpress hesabında Haven Dosyaları olarak bilinen internet sitesinden söz ediyor, kendisinin Haven'ın doğadışı sapkınlıklarını ortadan kaldırmak ve Tanrı rolü oynayan günahkârları temizlemek için İsa Mesih'ten aldığı talimatla hareket ettiğini ileri sürüyordu. Blog sayfası kötü şöhreti ve okuyucu sayısı üç saat kadar kısa sürede arttıktan sonra temelli ve esrarengiz biçimde silinmişti.

İkinci ve üçüncü bombalar koridorlardan gürleyerek geçen bir alev topu yaratmış ve sıcaklığı o kadar artırmıştı ki metaller kızışmış, plastik yemek tepsileri eriyip şekilsiz şeylere dönüşmüştü. Civarda büyük bir amil nitrat sevkiyatı olmasaydı işler bu kadar kötü olmayacaktı. Personelden biri teslim almış ve nereye gitmesi gerektiğinden emin olamayarak paketi düşüncesizce giriş salonunda bırakmıştı.

Daha sonraları söylentiler dolaşacaktı: Bombacı, Haven Enstitüsü'nün, bir tür şeytan ordusunda kullanmak üzere *insan ürettiğine* ve onların da yaratıcılarının da ateşle cezalandırılması gerektiğine inanıyordu; kadın Haven Dosyalarının sayfalarını, yetmiş altı sayfanın tamamını bastırmış, sayfaların altını çizmiş, notlar karalamış sonra da katlayıp bir İncil kopyası, yarısı yenmiş salamlı peynirli bir sandviç ve çarmıhtaki İsa'nın küçük bir tasviriyle birlikte çantasına koymuştu; askeri önlemlere ve koruyucu giysiler giyen adamların adayı taramak ve molozları taşımak için haftalar harcayıp eli boş, bitap düşmüş ve sessizce Spruce Adası'ndan ayrıldıklarına bakılırsa kadın gerçekten önemli

şeyler biliyordu. Peki bu olay neden haber bültenlerine ya da büyük gazetelerden birine çıkmamıştı? *Komplo*, demişti Bill Collops silahlarını parlatırken. *Dünyanın çivisi çıktı*, demişti Missy Gallagher başını sallayarak.

Resmi hikâye –haberlere çıkabilen kısmı– bir laboratuvar teknisyeninin kimyasalları yanlış kullandığını, bunun da laboratuvarı yutan muazzam bir kimyasal aleve yol açtığını haber veriyordu. Fakat bu hikâye bile uydurulduğu hızla örtbas edildi ve Spruce Adası, orada olup biten her şeyle birlikte çabucak unutulup gitti.

Elbette Lyra o sırada bunların hiçbirini bilmiyordu. O sırada Lyra, gökyüzünün yarıldığını sanıyordu. O sırada Lyra, dünyanın sonunun geldiğini sanıyordu.

SEKİZ

İlk patlamanın kuvvetiyle ayakları yerden kesildi. Ellerinin üzerinde çamurun içine düştü, yanında 72 vardı. Ani toz bulutu aynı anda dört bir yandan üfürülmüş ılık bir soluk gibi yükselmiş, gözlerini yakıyordu. İnsanlar haykırıyordu. Bir alarm aynı panik notasını durmaksızın art arda çalıyordu.

Lyra'yı felç eden şey seslerdi: Sesin şok dalgaları, atomların parçalanışının sesi gibi kulaklarında, diş köklerinde bir çığlıktı. Bir saniye sonra 72'nin artık yanında olmadığını fark etti. Ayağa kalkmış, koşuyordu.

Fakat daha birkaç adım gitmişken durdu ve arkasına dönüp Lyra'nın hâlâ kaskatı halde, bir semender gibi çamurun içinde yattığını gördü. Geri döndü. Alevler ve çığlıklar arasında sesini duyurabilmek için bağırması gerekti.

"Kıpırda," dedi ama kendi sözlerini bile uzaktan duyuyordu, kulaklarındaki çınlama, sözcükleri boğuk bir müziğe dönüştürüyordu. Lyra hareket edemiyordu. Üşümüş ve birdenbire bitap düşmüştü. Uyumak istiyordu. Ağzı bile

kıpırdanıp *hayır* diyemiyordu. "Kalk çabuk." Lyra hisleri değerlendirme konusunda pek iyi olmadığı halde 72'nin sesinin öfkeli çıktığını düşündü.

Lyra çok küçük ayrıntılara odaklanıyordu: Çalkalanan çamurun içinde yan yan, hızla yürüyen bir kaya yengecinin hareketi, ağaçların arasından duman kokusunu taşıyan rüzgârın hışırtısı, dirseğinin bir santimetre ötesindeki erkek replikanın çıplak ayakları, çamurlu ayak tırnakları.

Derken 72 onu dirseğinden tuttu ve Lyra birdenbire irkilerek yeniden kendi bedeninin bilincine vardı. Kalbinden pompalanan kanı, kapakçıkların vücudunun içindeki gözkapakları gibi açılıp kapanışını, beyninden vücuduna ve tekrar beynine sinyaller gönderen elektrik dalgalarını hissetti.

"Çabuk," dedi 72 tekrar. Lyra 72'nin bildiği sözcüklerin bunlardan ibaret olduğundan, onun beyninin de Leylak Pınarı'nınki gibi düzgün gelişmediğinden şüphelendi. Yastık kılıfını düştüğü yerden aldı. Ortalıkta titreşen tozla kurşun grisine bürünmüştü. Altoids kutusu çamura düşmüştü ama Lyra'nın durup onu geri alacak vakti olmadı. 72 hâlâ dirseğini tutuyordu ve Lyra düzgün düşünemiyordu.

Davul sesini andıran güm-güm-güm sesleri yüreğini hoplatıyordu çünkü bunun ne olduğunu biliyordu: Bazen canı sıkılan korumalar adanın çok yakın yüzen timsahlara ateş ederdi. Lyra yakınlarda timsahlar olsa gerek diye düşündü –ama timsahlar yanardı– ve derilerinin onları koruyup koruyamayacağını merak etti...

Kırık dökük makinelerin arasından yürüdüler, bataklıklara değil, gürleyen alev ve çığlıklara doğru ilerliyorlardı.

Ateşe doğru gitmeleri Lyra'ya tuhaf gelmiyordu –uzakta, ağaçların ötesinde titreşen bir duman bulutu gördü, bir binanın siluetini kaplamış gibi görünüyordu– çünkü bir hemşire bulmaları gerektiğini, sıraya dizilmeleri gerektiğini, onlara ne yapacaklarının söylenmesi gerektiğini biliyordu. Hemşireler söylerdi. İşleri yoluna koyarlardı. O anda Sıkbeni ve Ateşölçer'i özledi, kolundaki o tanıdık baskıyı hissetmeyi, plastiğin tadını almayı özledi, yine 24 numaralı yatakta olmayı, pencere pervazına, yatak başlığına, çarşaflarına dokunmayı özledi. Kimyasal madde varillerinin yanından ilerlediler ve Lyra'nın saklanacak bir yer bulmak için geçtiği tel örgülerin arasından eğilip bükülerek geçtiler. Lyra yastık kılıfını hâlâ bir koluyla göğsüne bastırıyor ve kendini biraz daha iyi, zihnini biraz daha berrak hissediyordu.

Fakat enstitüyü görebilecekleri bir yere geldiklerinde durdu. Bir an kurşunlardan birinin tam içinden geçip karnında koca bir delik açtığını hissetti. Artık bacaklarını hissedemiyordu. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamıyordu. Sanki birileri gerçekliği paramparça etmiş, sonra da parçaları tamamen yanlış dizmişti. A kanadı yok olmuştu, B kanadı alevler içindeydi. Yangın pencerelerden geçmiş, zift kaplı çatıda gürlüyordu. Korumalar avluda koşturup duruyor, anlaşılamayacak kadar boğuk seslerle bağırışıyorlardı.

Çimenlerin üstünde cesetler vardı, insan cesetleri, esnek ve düz hemşire ayakkabıları, kan lekeli doktor üniformaları giymiş bedenler, yüzüstü yere kapaklanmış gibi uzanan kollar vardı. Uzaktan bakınca insanları replikalardan ayırt etmenin tek yolu giysileriydi.

Cesetlerden biri ayaklarından çekilip sahile doğru taşınmış gibi görünüyordu –Lyra uzakta sadece ayaklarına vuran dalgaları görebiliyordu– ya da belki patlama olduğunda sahilde birileri vardı. Lyra Cassiopeia'yı, deniz kabuğu koleksiyonunu düşündü ve sayısız kez replikaların ölümünü gördüğü halde boğazına yükselen kusmuğu hissetti. *Kusma bölgesi beynin arka tarafındadır.* Bunu bir keresinde bir hemşireden duymuştu. Ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Ama şimdi 72 güvenli bölgeye, hemşire ve doktorlara, nazik Cam Gözlere, iyi Cam Gözlere, dikkatli Cam Gözlere değil, doğruca koruma kulelerinden birine ilerliyordu. Şimdi diğer kanatlardan insanlar akın ediyordu; hıçkıra hıçkıra ağlayan hemşireler, sersemlemiş doktorlar isle öylesine kaplanmışlardı ki adeta taştan yontulmuş gibiydiler. Lyra ilk kez onların da korktuğunu fark etti. Bunların hiçbirinin planlı olmadığını anladı. Kimsenin gelip onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeyeceğini anladı.

Önündeki bir şeye takıldı: Bileğinde yeşil plastikten bir bileklik olan uzun, beyaz bir kol. Parmakları seğiriyordu. Bir dişiydi, Lyra tırnaklarından anlamıştı. İlk patlamada avludan savrulan metal bir dış cephe kaplamasının altında kalmıştı. Lyra parmaklarının kıvrılıp yumruk olduğunu gördü. Bu her kimse, yaşıyordu.

"Dur," dedi Lyra 72'den uzaklaşarak. Çömelip kızı kurtarmaya çalıştı. 72'nin orada öylece dikilip gözlerini kısarak tedirginlikle uzağa baktığını görünce, "Yardım et," dedi. 72 yüzünü ekşitti ama Lyra'nın yanına gitti ve birlikte metali kaldırdılar.

Altında Cassiopeia sırtüstü yatıyordu, yüzü acıyla buruşmuştu. Bacağı dizinden bükülmüştü ve kalçasındaki derin kesik pantolonunu kana bulamıştı. Ama hayattaydı. Lyra çömelip Cassiopeia'nın yüzüne dokundu. Cassiopeia gözlerini açtı.

"Lyra," dedi, daha doğrusu söylemeye çalıştı. Sesi o kadar cılız çıkmıştı ki Lyra duyamamıştı bile.

"Bırak onu," dedi 72.

"Doktora ihtiyacı var," dedi Lyra bir elini Cassiopeia'nın sırtına koyup doğrulmasına yardım ederken. Elini geri çektiğinde kandan ıslak ve kapkaraydı. Cassiopeia yalnızca bacağından yaralanmamıştı.

"Artık doktor yok. Artık Haven yok. Bitti," dedi 72. Lyra içinden bir panik dalgasının aktığını hissetti; ciğerleri yavaşça suyla doluyormuş gibi, okyanusta suyun üstüne çıkmanın yolunu bulamadığı rüyalardan birindeymiş gibi.

Haven yoksa dünya da yoktu. Dünya *Haven'dı.*

Ve şimdi dünya yanıyordu: Alevler C kanadına yayılmıştı ve sıcaklık dalgaları o mesafeden bile ulaşıyordu onlara. Korumalar hâlâ bağırışıyordu –doktorlar çamurun içinde ellerinin, dizlerinin üzerinde sürünüyordu– sıraya dizilmiş replikalar vardı, diz çökmüş, ellerini başlarının arkasına koymuş, silahlı korumalarca oldukları yerde tutuluyorlardı. Lyra hiçbir şey anlamıyordu.

Cassiopeia'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Cassiopeia terliyor ve berbat kokuyordu. Lyra'ya külçe gibi abanıp ayaklarını sürüyüp sekerek avluyu geçmesi gerekti. Yolun ortasındayken Lyra birine fiziksel olarak bu kadar yakın durmanın çok tuhaf olduğunu düşündü. O ve Cassiopeia,

aynı lavaboda temizlenirken kazara oluşan durumlar dışında birbirlerine temas etmemişlerdi. Hemşire Em bir keresinde kolunu Lyra'ya dolamıştı ama Lyra nedenini hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, sonraki günler boyunca kendi koluna ve omzuna dokunup öyle tatlı bir ürperti hissetmeye çalışmış olduğuydu. Dr. O'Donnell bile ateşi olduğunda Lyra'nın alnına dokunmaktan fazlasını yapmamıştı. Sıkbeni'ninki gibi ama ondan daha güçlü, daha büyük bir histi bu. Lyra'nın içinden ağlamak gelmişti.

Nöbetçi kulesi boştu, nöbet yeri terk edilmişti. Çürük balık ve yosun kokusu dumanla yoğunlaşmış, keskinleşmiş gibi bunaltıcıydı. Lyra sonunda nereye gittiklerini gördü: Nöbetçi kulesinin hemen altındaki tel örgüler, rüzgâr ya da hâlâ adada dolanan yaban domuzları yüzünden hasar görmüş, yukarı doğru kıvrılmıştı.

Lyra, 72'nin tel örgülerin altından gitmeye niyetlendiğini görünce tekrar durdu; sıcaktan, gürültüden ve hayvanların kulak tırmalayan acı haykırışlarından başı dönüyordu. Cassiopeia soluğunu bir hava pompasının içinden alıp veriyormuş gibi sesler çıkarıyordu ve Lyra kızın sırtından, kaburgalarında kalbinin hızla çarpışını, o narin damarlarına hucüm eden kanın baskısını hissedebiliyordu. Fakat bir yerde bir delik, bir patlak vardı. Lyra, Cassiopeia'yı belinden kavramıştı ama Cassiopeia'nın gömleği kandan iyice ağırlaşmış ve ısınmıştı.

Yardım et. Lyra bu sözü hiç kimseyi ve herkesi kastederek geçirdi içinden. İnsanların kendilerine yardım edecek bir tanrıya inandıklarını ama o tanrının replikalardan nefret ettiğini, yaşamalarını da ölmelerini de umursamadığını

biliyordu. Replikaları o yaratmamıştı. Dr. Saperstein yaratmıştı. Onların tanrısı oydu. *Yardım et.* Lyra'nın tek istediği D kanadına dönmek, yatakhanenin serinliğinde uzanıp yatmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

"Burada kalırsan ölürsün," dedi 72, ne düşündüğünü biliyormuş gibi. Fakat onu bıraktı ve peşinden gelip gelmediğini de umusamıyor gibiydi. Önden gitti, boşluğun altından önce ayaklarını sokup sırtüstü sürünerek kaydı.

Lyra'nın burnuna bir koku geldi. Cenaze Evi'nden bildiği tatlı ve sıcak, kan kokusuna benzer bir şey. Cassiopeia'yı ayaklarının üzerinde tutarak dönüp enstitüye baktı. Yatakhaneler gitmişti. A kanadının normalde görünen çıkıntılı çatısı gitmişti. Yerinde öfkeli alevler kusan, fırtına gibi dönen duman bulutlarından başka bir şey yoktu.

Cassiopeia'yı boşluğun içinden geçirmek neredeyse bir ömür sürdü. Gözleri kapalıydı ve bedeni sıcak olduğu halde öylesine titriyordu ki Lyra onu güçlükle tutabiliyordu. Lyra replikanın adını defalarca tekrarladıktan sonra numarasını da söyleyene dek karşılık vermedi. Uykuya dalıyor, uyanıyordu. Sonunda 72 eğilip onu kollarından tutmak, sertçe çekip tel örgülerden kurtarmak zorunda kaldı. Cassiopeia'nın kırık bacağı peşi sıra tuhaf bir açıyla büküldü. Acıyla haykırdı. En azından bu onu uyandırmıştı.

"Neler oluyor?" deyip duruyor, titriyordu. "Neler oluyor?"

Sıra Lyra'daydı. Ancak tel örgülerin arasından geçemeden arkasından bir bağırış duydu. Görmüşlerdi onu. Yüzü miğferinin ardında görünmeyen bir nöbetçi hızla ona doğru koşuyordu ve Lyra elindeki silahın görüntüsü, büyüklüğü, mekanizması, dürbünü karşısında büyülenmiş gibi kalakaldı

bir an. Silahları daha önce sadece uzaktan görmüştü ve bu silahın neden kendisine doğrultulduğunu anlayamıyordu. Yine de kısacık bir an için aralarındaki boşlukta aniden gürleyen, deri katmanlarından, kaburgalarının arasındaki kıkırdak dokudan geçen mermileri hayal etti.

"Dur!" Adamın sesini duyabiliyordu artık. "Olduğun yerde kal."

Fakat Lyra karnının üzerine atılıp boşluğun içinden kaydı; tel örgülerin alt kısmı pantolonuna takılınca silkinerek kalçasını telden kurtardı. Nöbetçi durması için hâlâ bağırıyordu ama o çıkmış, serbest kalmıştı ve Cassiopeia'nın yeniden ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Neden bu kadar korktuğunu bilmiyordu ama çok korkuyordu. Her an tel örgülerde mermi sesleri duymayı, kalbinin bir mermiyle ikiye ayrılıp patladığını hissetmeyi bekliyordu.

Ama nöbetçi bağırmaya, onlara doğru ilerlemeye devam etse de ateş etmedi. O anda büyük bir patlama daha oldu (ateş B kanadının bodrumundaki eski kimyasal örneklerle, ilaçlarla, *yanıcı ve tehlikeli* olarak işaretlenmiş çözeltilerle dolu depo odalarına ulaşmıştı). On beş metre yukarıya yeşil bir alev topu fırlatıp zemini titreten son bir patlama. Cassiopeia kayıp çamurun içine sırtüstü düştü. Lyra sendeledi, onu 72 tuttu. Yarım saniyeliğine aralarında birkaç santimetre mesafe vardı ve Lyra yine kokusunu alabiliyor, gözlerinin rengini çevreleyen belirgin koyu çizgiyi, ışığın gözbebeklerini küçültüp iğne ucu kadar bıraktığını görebiliyordu.

Granit ve beton parçaları havada dolu olup yağdı, birkaçı örgülerin üzerinden aşıp durdukları yerden birkaç adım öteye patırtıyla düştü. Nöbetçi dizlerinin üstüne düşmüş,

elleriyle başını korumaya çalışıyordu. Lyra bunun onlar için bir fırsat olduğunu fark etti. 72'yle birlikte Cassiopeia'yı sürükleyerek ayağa kaldırıp beraber bataklığa girdiler. Lyra, Cassiopeia konusunda ne yapacaklarını tam olarak bilemiyordu. Şimdiden onu yanında getirdiğine pişman olmuştu. Fakat Cassiopeia 6 numaraydı. O da Lyra gibi Gen-3'tü, ilk başarılı replikalardan biriydi. Lyra kendini bildi bileli onu tanıyordu.

Su beklediğinden daha ılıktı ve içine dolan tortularla iyice kesif bir hal almıştı. Yoğun çamur ve gelgitlerin oluşturduğu, ölü böceklerle kaplı birikintiler arasında bel hizasında ot kümeleri büyümüştü. Birkaç yıl önce bir keresinde replikalar çığlıklarla uyanmıştı. Bir adam tam Spruce Adası'nın yarım mil açıklarında bacağını bir timsaha kalçasından kaptırmış, sonrasında korumalar havaya ateş açarak hayvanı korkutup kaçırmıştı. Adam havayoluyla yakındaki bir hastaneye götürülmüştü. Hemşireler bir kereliğine replikaların yataklarından çıkıp helikopterin devasa böcek kanatlarının çırpınışı gibi sesler çıkararak, yapay rüzgârıyla beyaz çimleri dümdüz ederek inişini izlemelerine izin vermişlerdi. Lyra küçükken bir defasında adanın en güney ucundaki kayalık kıyıda, tel örgülerin olsa olsa bir buçuk metre ötesinde güneşlenen bir timsah bile görmüştü. Yumru yumru derisi, upuzun burnu, ağzından taşan testere gibi dişleri karşısında şaşkına dönüp ani bir utançla dolarak öylece dikildiğini hatırlıyordu: Tanrı bu yaratığı, kana susamış bu canavarı bile yaratmış ve sevmişti. Ama Lyra'yı yaratmamıştı.

Lyra çamur, çimen ve iğne çamların kuşattığı uçsuz tünellerden geçiyorlarmış gibi hissediyordu ve 72'nin nereye

gittiğini ya da onları nereye götürdüğünü bildiğinden emin değildi. Cassiopeia ağlıyordu ve Lyra'yı da ağlamaktan alıkoyan tek şey hâlâ göğsünü tıkayan, hâlâ güneşi donuk kırmızı bir kora çeviren, hâlâ gökyüzünü bulandıran dumandı. Haven yok olmuştu. Tel örgülerin dışındaydılar. Bilmedikleri, bir bağlarının olmadığı, timsahlara ve onlardan nefret eden, tiksinen insanlara ait bir dünyaya karışmışlardı. Güvenli bölgeden kaçıyorlardı ve Lyra bunun nedenini bilmiyordu. Tek bildiği nöbetçinin elinde silahla, ateş etmek ister gibi ona yaklaştığıydı.

Neden silahını çekmişti? Nöbetçiler orada onların güvenliği için bulunuyordu. Dış dünyayı *dışarıda* tutmak için. Replikaları güvende tutmak için.

Kan emici böcekler hâlâ suyun üzerinde sürüler halinde uçuşuyordu, bazıları Lyra'nın burnuna, ağzına, hatta gözkapaklarının içine girmişti ama duman sinekleri kovalamıştı hiç değilse. Buradan yangının sesi tuhaf biçimde ahenkliydi, tuhaf biçimde şiddetli bir yağmurun durağan gürleyişini andırıyordu. Fakat yeşile çalan gökyüzü korkunç görünüyordu ve üzerlerine küller savruluyordu.

Cassiopeia'yı ayakta tutmaya çalışmaktan kolları titriyordu. Yastık kılıfı bile inanılmaz ağırlaşmıştı. Cassiopeia, Lyra'nın boynuna öyle sıkı asılmıştı ki Lyra güçlükle soluk alıyordu. Cassiopeia'nın bilinci gidip geliyordu ve Lyra kızın zihninin sürekli sapaklara ayrılan tüneller gibi, su damarlarının kestiği bataklık gibi bir kararıp bir aydınlandığını hayal ediyordu.

"Ne kadar kaldı?" Konuşmak canını acıttı. Boğazı dumandan ve o dumanda nefes almaya çalışmaktan yırtılmıştı.

72 başını sağa sola sallamakla yetindi. Lyra erkek insanların genellikle kadınlardan daha güçlü olduğunu biliyordu. Aynısı replikalar için de geçerli miydi acaba? 72 kaçtığından beri iyi beslenmediği halde güçlü görünüyordu; sırt ve omuzlarındaki kaslar belirgindi. Lyra nereden yiyecek bulduğunu merak etti. Neden dışarı çıkmaya bu kadar can atıyordu, onun bilmediği bir şeyi mi biliyordu? Belki de sadece deliydi. Daha önce aklını kaçıran pek çok replika olmuştu, tıpkı Leylak Pınarı'nın sınavlar sırasında aklını yitirip hatırlaması gereken sayıları unuttuğu gibi. Bıçak kullanan Karabiber vardı, birdenbire yemekten içmekten kesilen 220 numara gibi, fare olduğuna inanan ve dört ayak üstünde sürünmeye başlayan 35 numara gibi. Belki 72 de öyleydi. Belki de serbestçe dolaşması gereken bir hayvan olduğuna inanıyordu.

Lyra artık devam edemiyordu. Cassiopeia çok ağırdı. Lyra'nın bacakları titriyordu ve her nefeste göğsüne dev bir metal parçası saplandığını hissediyordu. 72'ye seslenmeye çalıştı ama buna bile takati kalmamıştı. Suda parmaklar gibi uzanan çamur birikintilerinde basacak yer bulmaya çalışarak Cassiopeia'yla birlikte sazların arasından güçbela ilerledi ve zemin sertleşince oturabildi. 72, kızın arkasında olmadığını fark edince dönüp baktı.

"Burada güvende değiliz," dedi 72. Aklını kaçırmış gibi konuşmuyordu. Gözlerini Lyra'ya dikti. Lyra bu gözlerin renginin çok koyu olduğunu, bu yüzden ışığı yansıtmak yerine emiyormuş gibi göründüğünü fark etti. "Seni bırakmalıydım," dedi 72 az sonra.

"Bırak öyleyse," dedi Lyra.

Fakat 72 gitmedi. Tüm gücüyle sazların arasından ilerlemeye başladı, çok sert oldukları yerlerde onları elleriyle aralıyordu. Burada otlar o kadar uzun ve sıktı ki gökyüzü parça parça görünüyordu. 72, "Yere yat," diye talimat verdi ve kendisi de aynısını yaptı. Cassiopeia çamura uzanmıştı zaten; dudakları morarmış, gözleri kapalıydı. Bedeninden Cenaze Evi'nde duyulan, hiçbir deterjan ya da çamaşır suyunun çıkaramayacağı o kokuya benzeyen hasta hayvan kokusu yükseliyordu. Lyra replikanın sırtına saplanmış bir metal parçasının parıltısını görebiliyordu şimdi. Şarapnel parçası gömleğini yırtıp kas dokusuna iyice saplanmıştı, açık yarada etrafında biriken kanla birlikte titreştiği görülebiliyordu. Lyra istemsizce elini Cassiopeia'nın yarasına götürdü ama Cassiopeia, üzerine kaynar su dökülmüş gibi feryat edince kızın kanıyla ıslanan elini geri çekti. Kanamayı nasıl durduracağını bilmiyordu. Burada, bağlarından koptuğu bu dış dünyada hiçbir şeyin nasıl yapılacağını bilmediğini fark etti. Yemekhaneden başka bir yerde yemek yememişti. Bir hemşire *ışıklar kapansın* emri vermeden hiç uyumamıştı. Asla hayatta kalamazdı. Neden erkeği takip etmişti ki? Ama birileri onu almaya gelirdi. Birileri gelmek zorundaydı. Doktorlardan biri onu bulurdu, böylece kurtulurlardı. Bütün bunlar bir hataydı, korkunç bir hata.

Lyra gözlerini sımsıkı yumdu ve küçük patlamalar, Haven'ın üzerinde biriken alev siluetleri gördü. Gözlerini açtı. Cassiopeia inleyince Lyra alnına dokunup terli teninden saçlarını kenara çekti, tıpkı bir keresinde ateşlendiğinde Dr. O'Donnell'ın kendisine yaptığı gibi. Dr. O'Donnell'ı düşünmek nefesinin kesilmesine sebep oldu. Bu hissin de bir

açıklaması yoktu, varsa da o bilmiyordu zaten. Ağlayacaktı. Ve bir başladı mı duramayacağını biliyordu.

Cassiopeia bir daha inledi.

"Şişşşt," dedi Lyra. "Tamam."

"Bu şey ölecek," dedi 72 açıkça. Neyse ki Cassiopeia duymadı, duyduysa da tepki veremeyecek kadar kötüydü.

"Bu şey değil, bu kız," dedi Lyra.

"Bu kız ölecek o halde."

"Birileri bizi almaya gelecektir."

"Gelseler de ölecek. Ama daha yavaş."

"Sus," dedi Lyra. 72 omuz silkerek arkasını döndü. Lyra, Cassiopeia'ya biraz daha yaklaştı. "Sana hikâye anlatayım mı?" diye fısıldadı. Cassiopeia cevap vermedi ama o yine de başladı. "Bir zamanlar Matilda adında bir kız varmış. Çok akıllı bir kızmış. Çok kötü kimseler olan anne ve babasından da akıllı." *Matilda*, Dr. O'Donnell'ın ona okuduğu ilk uzun kitaplardan biriydi. Gözlerini tekrar kapadı ve odaklandı. Yine alevler gördü ama dumanı farklı harf şekillerine sokmaya, gökyüzünde uçuşan sözcükler haline getirmeye çalıştı. *Olağanüstü*. Uzaktan mekanik bir kanat sesi, havada bir dalgalanma sesi duydu. "Babası ikinci el araba satıcısıymış. İnsanları kandırmayı severmiş. Annesi sadece televizyon seyredermiş." *Güvenli*, diye düşündü sözcüğü bulutlara takılı halde gözünün önüne getirerek. "Matilda kitap okumayı severmiş."

"Bu ne?" diye sordu 72 duyulmaktan korkar gibi alçak sesle. Ama sesi yine öfkeli çıkıyordu.

"Hikâye," dedi Lyra.

"Peki..." 72 başını sağa sola salladı. Lyra altdudağına yapışmış kum tanelerini, elmacıkkemiklerini kaplayan tozu görebiliyordu. "Nedir yani?"

"Bir kitap," dedi Lyra. "Adı *Matilda*." Ve bunu daha önce kimseye itiraf etmediği halde, "Doktorlardan biri okumam için vermişti," dedi.

72 yine yüzünü buruşturdu. "Yalan söylüyorsun," dedi ama emin değilmiş gibi tereddüt içinde söyledi bunu.

"Yalan söylemiyorum," dedi Lyra. 72'nin çok çirkin olduğuna karar verdi. Alnı çok geniş, kaşları çok kalındı. Siyah tırtıllara benziyorlardı. Ağzı da kız ağzı gibiydi. "Burada bir kitabım var. Dr. O'Donnell verdi..." Fakat ciğerlerindeki tüm hava çekiliverdi. Yastık kılıfına uzanmış, dosya ve kalemden başka bir şey bulamamıştı. Kitap yoktu.

"Sana inanmıyorum," dedi 72. "Okumayı bilmiyorsun. Ayrıca doktorlar asla öyle bir şey..." Birden susup başını gökyüzüne çevirdi.

"İnanıp inanmaman umurumda değil," dedi Lyra. Kitap yoktu. Lyra birden buz kesmişti. Geri dönüp arasam mı diye geçirdi aklından. "Buraya koymuştum, tam *buradaydı*..."

"Sus," dedi 72 elini kaldırarak.

"O kitaba ihtiyacım var." Lyra haykırmak istiyordu. "Dr. O'Donnell alıştırma yapabileyim diye vermişti onu bana..."

Fakat bu kez 72 eliyle kızın ağzını kapamaya çalışırken Lyra tekme atıp avcunun içine bağırdığında onu kendine doğru çekti. Lyra, 72'nin ılık nefesinin kulağına değdiğini, saçlarını havalandırdığını hissetti.

"Lütfen," diye fısıldadı 72. *Lütfen* demesi Lyra'yı sakinleştirdi. Hiç kimse replikalara asla lütfen demezdi. "Sessiz ol."

Lyra debelenmeyi bıraktıktan sonra bile onu kendine sımsıkı bastırmış halde tutmaya, kulağına hızla solumaya devam etti. Lyra adamın kalp atışlarını sırtında hissedebiliyordu. Elinde bataklıktaki çamurun tadı, tuz tadı vardı. Gövdelerinin arasında ter birikmişti. Tepelerinde böcekler vızıldıyordu.

Artık hava dalgalanıyor, kalp atışına benzer bir ritimle kesik kesik titreşiyordu. Lyra helikopter sesini tanıdı ve birden fazla olduklarını fark etti. Ses o kadar yükselmişti ki kulaklarını tıkamak istiyordu. Şimdi bataklıkların üzerinden bir rüzgâr süzülüyor, otları düzleştiriyor, çamuru havalandırıp bacaklarına, yüzüne sıçratıyordu. Ses tam dayanılmaz bir şiddete ulaştığında Lyra, 72'nin bağırarak bir şey söylediğini duyar gibi oldu. 72 ona doğru eğildi. Üstüne abanmış, onu sesin ve rüzgârın gürültüsünden koruyordu. Derken ellerini gevşetti ve Lyra bataklıkların üstünden Haven'ın enkazına doğru süzülen bir düzine helikopter gördü. Helikopterlerin içinde oturan ve açık kapılarından sarkan kasklı, mat kahverengi ve grili kamuflajlar giymiş adamlar vardı. Lyra bu adamları tanıyordu. Askerler. Hepsi silahlıydı.

Lyra, Cassiopeia ve 72, gergin bir sessizliğin içinde uzandılar. Birkaç helikopter gidip dönüyordu. Lyra, bacağını timsaha kaptıran, nöbetçiler kurşunlarıyla suları aydınlatırken karanlıkta haykıra haykıra yatan adama yaptıkları gibi yaralıları taşıyor olabileceklerini düşündü. Üzerlerinden ne zaman bir helikopter geçse içinden kendini göstermek, elini kaldırmak ya da uzun otların, yamru yumru mangrov ağaçlarının arasında dikilip el sallamak geliyordu. Ama her

seferinde görünmez devasa bir el onu engelliyormuş gibi, olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu. Dişlerini acıtan seslerle havayı dalgalandırmaları yüzündendi bu. Silahını çekip ona bağıran nöbetçiyi hatırlaması yüzündendi. Yanında kaskatı, kıpırtısızca yatan 72 yüzündendi.

Aradaki sakin anlarda uzunca bir süre adamların bağırdığını, adada alevlenen yangının gürleyiş ve çatırtılarını hâlâ duyuyorlardı. Küllü pusun içinde asılı kalan sesler kötü bir koku gibi onlara taşınıyordu. Fakat bir süre sonra Lyra yangının söndüğünü tahmin etti çünkü artık insanların bağırıştığını duymuyordu. Aynı zamanda görmekte güçlük çektiğini de fark etti. Saatlerdir kurşunkalem ucu gibi pürüzlü bir grilikle kaplanmış olan gökyüzü şimdi karanlıktı. Güneş batıyor, rüzgâr hışırtıyla hareketlendikçe soğuk bir ürperti getiriyordu. Ardından yağmur geldi, hep ikindi vakitlerinde gelen gök gürültüsü hızla, şiddetle kafalarına vuruyordu. Yağmur dindiğinde güneş de gitmişti.

Cassiopeia tamamen hareketsizdi. Lyra ona dokunup ölü olduğunu anlamaktan çok korkuyordu ama dokunduğunda nabzını hissetti. Gökyüzü hâlâ ara ara gelip geçen helikopterlerle aydınlanıyordu ve bazen de suyun üzerinden bir ses duyuluyordu. Lyra yatakhanedeki üçüncü pencerenin altında bulunan küçük, temiz yatağını düşürdü ve yine ağlama isteğini yutkunarak bastırması gerekti. Bu kadar üşüyebileceğini, bu kadar korkabileceğini, uyumamak için böylesine mücadele etmesi gerekeceğini hiç düşünmezdi. Bir ara dalmış olmalıydı çünkü uzun metal burunlu canavarları gördüğü bir kâbustan uyanmış ve 72'nin yine elini

ağzına dayadığını ve üzerine abanıp kulağına konuştuğunu hissetmişti.

"Bataklıkları arıyorlar," diye fısıldadı 72. "Sessiz ol. Kıpırdama. Nefes bile alma."

Lyra'nın kalbi kâbus yüzünden hâlâ hızla çarpıyordu. Çok karanlıktı ve birkaç adım ötede yatan Cassiopeia'yı bile güçlükle seçebiliyordu. Fakat bir saniye sonra uzakta ışıkların yanıp söndüğünü, minik güneşlerin parlayıp suya battığını gördü. Sesler de duydu. Az önceki telaşlı ve silik sesler gibi değil, belirli kişilerin ses ve sözcükleriydi bunlar.

"Şurada. Kan bu, çocuklar."

"Tanrım. Sümüklüböcek izi gibi."

"Yanında tuz getirdin mi?"

Lyra korkmuştu. Neden korkmuştu? Bilmiyordu. Düzgün düşünemiyordu. Korumalar onun tarafındaydı. Diğerlerini dışarı çıkarmışlardı. Replikaları kurtarmışlardı. Ama korku, ellerini Lyra'nın boğazından çekmiyordu hâlâ. Bu onun fikrini değiştirme, seslenme, kurtarılma fırsatıydı. 72 yanında kıpırdanınca Lyra sesini çıkarmadı.

"Burada bir tane var." Adamlardan biri seslenince birkaç asker onun bulunduğu yere giderken karanlık suyun üzerinde yine ışıklar parladı. Lyra bakmayı, görmeyi delicesine istiyordu ama tam dirseğinin üzerinde doğrulacakken 72 onu tekrar yere çekti.

"Kıpırdama," diye fısıldadı. Lyra askerlerden gelen kahkahaları, yarısını rüzgârın uçurduğu sözlerini duydu.

"Getirelim mi bir..."

"Gerek yok... ölmüş..."

"Ceset... kalmadı..."

"Gerçek gibi görünüyor, değil mi?"

Lyra'nın içini öyle soğuk bir his kapladı ki bir kuyudaydı sanki. *Gerçek gibi görünüyor, değil mi?* Başka bir replika bulduklarını anlamıştı –ölü bir replika– ve el fenerleriyle kendisine denk gelseler onlara nasıl görüneceğini merak etti: Mekanik bir şey, bir makine gibi ya da hareketli uzuvları olan bir oyuncak bebek gibi. Kendini bir yapboz gibi hayal etti –bir keresinde hemşirelerin dinlenme odasında görmüştü– iyi yapılmış, düzgünce birleştirilmiş ama herkesin görebileceği bağlantı yerleri, yarıkları olan bir yapboz. İnsanlarda asla kopya edemeyeceği görünmez bir özellik, önemli bir özellik olup olmadığını merak etti.

Sesleri yaklaşıyor, suyun içinden geçerken yavaşlıyordu. Artık istese de bağıramazdı. Ciğerleri göğsünde tutulup kalmıştı. Takırdamasınlar diye dişlerini sıkmak zorunda kalıyordu.

"Burada da kan var, gördünüz mü?"

Lyra'nın kalbi durdu. Adamlar hemen karşı kıyıdaydılar. El fenerlerinin ışığı çimenlerin arasında eğilip bükülüyordu. Yeterince iyi gizlenmişler miydi? Görülürler miydi?

"Timsahlara dikkat edin. Bu bataklıklar timsah kaynıyor."

"Yem olarak Johnson'ı versek iyi olacak galiba."

Yine kahkahalar. Lyra gözlerini sıkıca yumdu. *Gidin*, diye geçirdi içinden. Gerçi doğru olanın bu olduğundan hâlâ emin değildi. Tek bildiği onlara görünmek istemediğiydi. Onu göremediler. *Gidin.*

Derken korkunç bir soluk, bir iç çekiş sesi duyuldu; tıkalı bir giderden güçlükle akan su sesi gibiydi. Lyra bir anlık şaşkınlıkla nereden geldiğini anlayamadı. Sonra Cassiopeia'nın konuşmaya çalıştığını fark etti.

"*İmdat.*" Bu söz ciğerlerindeki sıvının sesiyle kesik, boğuk çıkmıştı.

Lyra bu kez panikten sersemlemiş halde, "Hayır, Cassiopeia," diye fısıldadı. Ama çok geç kaldığını anladı. Askerler susmuştu.

Cassiopeia biraz daha yüksek sesle, "İmdat," dedi.

"Şurada." Adamlardan biri ağaçları yara yara onlara doğru geldi. Bataklık birikintileri yeniden ışıklarla canlandı. "Burada biri var."

"Bırak onu. *Bırak* onu." 72'nin sesi telaştan incelmişti. Lyra bu kez direnmedi, itiraz bile etmedi. 72 dirseklerinin üzerinde, birbirine karışmış otların arasından ilerliyordu. Lyra onun peşi sıra, karnının üzerinde olabildiğince hızlı süründü. Otların arasında güçbela ilerlerken askerlerin botlarının ağırlığıyla zemin titriyordu. Çam iğneleri yüzüne, kollarına batıyor, teninde minik kesikler açıyordu. Arkasına bakamayacak kadar korkmuştu. Suya önce 72 girdi ve Lyra da onun yanına sürükledi kendini. Askerlerin onları duyduğundan şüphesi yoktu ama anlam veremediği bir hızla koşturup bağıra bağıra birbirlerine sesleniyorlardı.

Derken ağaçlar onları bulanık çamura ve oradan suya çıkardı: Bataklığın yerini suya bıraktığı bir açıklığa gelmişlerdi. Suya önce 72 dalınca Lyra az önce üzerinde bulunduğu kıyıya vuran ışık demetinden kaçıp suya süzüldü. Kısa bir nefes çekip gözlerine kadar suya battı, askerlerin onları duyduğundan neredeyse emindi. Işık demeti, canlı bir varlıkmışçasına çamuru koklamaya devam etti. Aralarında otuz santim vardı, sonra yirmi...

"Burada izler var," diye seslendi adamlardan biri. Sazları yararak geçiyor, el fenerinin aydınlattığı ince dalları

kenara itiyordu. Lyra işlerinin bittiğini anladı. "Buradan bir şey sürünmüş."

Işık daha da yaklaştı, şimdi suya değiyordu, burnuna o kadar yakındı ki Lyra geri çekildi.

"Buldum onu."

Işık olduğu yerde donup kaldı. Gerçekten hayvan olsaydı Lyra'yı yalayabilecek kadar yakında olurdu. Derken kıyıdaki asker dönüp diğer tarafa yöneldi.

"Canlı mı ölü mü?"

"Ne demek canlı mı ölü mü? Canlı tabii."

"Öyle görünmüyor."

Kaç kişiydiler? İki mi? Üç mü? Anlamak çok zordu. Bataklıklarda fenerleri, botları, ağır silahlarıyla bunlardan kaç tane vardı?

Cassiopeia bir kez daha, bu kez daha cansız biçimde konuştu. "Yardım edin."

"Off, Tanrım. Her yerde kan var. Sırtına kurşun yemiş olmalı."

"Göğsüne de bir kurşun sık bari. Üsse kadar dayanması mümkün değil."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu şeyleri yapmak ne kadara mal oluyor, haberin var mı senin? Ha yüz bin dolara sıçmışsın ha buna."

Suyun altında kaygan ve ağır bir şey Lyra'nın kolunu yalayıp geçince çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Karanlıkta timsahların onları çembere alıp almadığını, yılanların o pürüzsüz ve siyah bedenleri, zehirli dişleriyle etraflarını kuşatıp kuşatmadığını merak etti. Üstlerindeki aydınlık gökyüzünde yıldızlar soğuk soğuk parlıyordu.

"Lanet olsun. Tamam o zaman. Üç deyince."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Kanaması var. Böyle bulaşıyor."

"Onları yemediğin sürece sorun yok, seni aptal. Derdin ne? Acıktın mı yoksa?"

Kahkahalar. Üç kişi oldukları kesindi. En az üç. Hayatında ilk kez Lyra'nın midesinden kara, derin ve kinle dolu bir şey uzanıp boğazını sıkar gibi oldu. Onlardan nefret ediyordu. Gülebildikleri için, Cassiopeia'ya dokunmaktan korktukları için onlardan nefret ediyordu. Böyle umursamazca konuşmalarından nefret ediyordu. İnsan gibi görünüp insan gibi yürüdüğü halde, diğer tüm insanlar gibi proteinler, sinapslar, kılcal damarlar ve kan damarlarından oluştuğu olduğu halde insan olmamaktan ve onların bunu anlayabilmesinden nefret ediyordu.

Fakat bu nefret geldiği hızla gitti. Lyra üşümüş, yorulmuş, korkmuştu. Bir de öfkelenmeye mecali yoktu.

En azından askerler gidiyor, Cassiopeia'yı arkalarında bırakıyorlardı.

"Ölmüş," dedi aralarından biri. "Gördün mü? Bırakalım da yarın temizleme ekiplerinden biri gelip alsın." Bir bedene çarpan bot sesleri, birkaç sert adım duyuldu. Lyra kulağındaki sesleri silebilecekmiş gibi suya bir iki santim daha battı.

Suda timsahlar varsa ayaklarını koparabilirlerdi ve hissetmezdi bile... belki de ayakları çoktan gitmiş, belki acı onu uyuşturmuştu... Bu düşünce o kadar tuhaftı ki birden komik geldi ona. Orada kopmuş bacaklarla dikiliyor, kanı Cassiopeia'nınki gibi bataklığa karışıyor olabilirdi.

"Tamam. Gittiler." Karanlığın içinde 72'nin yüz hatları yumuşadı. Lyra o zaman yüksek sesle güldüğünü fark etti, kahkaha atarken titrediğini. Adamlar gitmişti. Bataklıklar sessiz ve uzakta kalkış yapıp Fıçı Burnu'na doğru süzülen bir helikopter dışında sakindi. Lyra, 72'nin ardı sıra sudan çıkıp çamurlu alana geçti.

"Ya geri gelirlerse?" diye sordu göğsünde buz gibi bir hisle. Gerçekte bu kadar soğuk olamayacağını biliyordu. 72 hiç üşümüş görünmüyordu ve hemşireler daha dün döner kapılardan içeri giren, havalandırmalarla boğuşup havayı nemli, bunaltıcı bir hale getiren berbat sıcaktan yakınıyorlardı. Soğuk, bir şekilde içine işlemiş, Cassiopeia'nın sırtına isabet eden metal parçası gibi göğsüne yerleşmiş olmalıydı. Gidip Cassiopeia'ya bakmak, ölüp ölmediğinden emin olmak istiyordu. Ama o kadar yorgundu ki.

"Gelmezler," dedi 72. "Bataklıkları aramayı bitirirler ama geri gelmezler. En azından yakın zamanda gelmezler. Uzan," dedi ve Lyra dediğini yaptı. O kadar yorgundu ki 72 yanına uzandığında çekilmedi bile. Şimdiden yarı uykuya dalmış, karışık, akışkan bir rüyanın içine gömülmeye başlamıştı. Ama 72 kollarını ona doladığında Lyra bir an irkilerek uyandı.

"İnsan vücudu," dedi 72 onu bırakmadan. Sesi alçak ve uykuluydu. "Sinir hücreleriyle doludur."

"Biliyorum," dedi Lyra rahatlayarak, "on trilyon hücre."

Yeniden uykuya daldı ve rüyasında kan kırmızı, nabız gibi atan bir gökyüzünde yıldızlar gibi yanıp sönen on trilyon sinir hücresi gördü.

DOKUZ

Lyra hatırlayamadığı bir rüyadan ısınmış, terlemiş halde uyandı. Duman kokusu biraz hafiflemişti. Yanağındaki çamur kurumuştu. Yaşananların şoku geçmişti. Nerede olduğunu hemen hatırlasa da neden uyandığını anlamadı. Ama *bir şey* onu uyandırmıştı.

Saati merak ederek doğrulup oturdu. Vücudu ağrıyordu. Karanlığa bakınca hâlâ gece yarısı olduğunu anladı. Yanında 72 ellerini başının altında kavuşturmuş, ağzı açık uyuyordu. Uyurken çok daha genç görünüyordu.

Daha ayak sesini duymadan yakınlarda birilerinin olduğunu ve bu yüzden uyandığını biliyordu. 72'nin kolunu tuttu ve o uyandığı anda Lyra birinin konuştuğunu duydu.

"Şimdi ne olacak?" dedi kız. "Sence hâlâ..." Ama aniden sustu ve Lyra istemeden bir ses çıkarmış olduğunu fark etti.

Bataklıkları taramak üzere gönderilen başka askerler olmalıydı bunlar. Gerçi asker gibi konuşmuyor, onlar gibi, silahlarından ileri gelen bir korkusuzlukla hareket etmi-

yorlardı. Bu insanlar –replika değil, insan olduklarından şüphesi yoktu– sessiz olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sanki onlar da görülmekten korkuyordu.

Kimdi bunlar? Ne istiyorlardı?

72 şimdi dikkat kesilmiş, dinliyordu. Anlaşılan insanlar –her kimseler– salkım saçak bir mangrov ağacının arkasındaydılar. Harekete geçmeleri gerekiyordu. Lyra kıpırdanıp çömelince ağırlığının altında bir dal çıtırdadı. Lyra kaskatı kesildi.

"Kıpırdama," diye fısıldadı 72. "Kıpırdama."

Ama çok geçti. Lyra çalılıkların arasında çıtırtılar duydu. Karanlıkta sesler de anlaşılmıyordu ve Lyra neler olduğunu, bulunup bulunmadıklarını bilmiyordu.

"Kim var orada?" diye bağırdı 72. Cevap veren olmadı.

Ayağa kalktı ve çamurda hafifçe kayarak, önünü görmeden bir yöne doğru atıldı. Kendi nefesi kaba ve yabancı geliyordu. Yanlış bir yere bastığı topuğuna bir acı saplandı: Bataklıklar sivri dişli, onları ısıran bitki ve hayvanlarla doluydu; sadece kan akıtmak isteyen yaratıkların bulunduğu bir dünyaydı. Lyra bir anlığına yukarıda, kendisinden sonsuz yükseklikteki yıldızları, onların uzaklığını ve soğukluğunu, boşluğun içine yaptıkları uzun, karanlık dalışı fark etti. Gidecek bir yer, kaçacak delik yoktu. Haven'ın dışındaki dünyada bir hiçti o, geçmişi yoktu, geleceği yoktu.

Sol tarafta gölgeler kıpırdandı. Yere ağır bir şey çarptı ve kız yine haykırdı.

Lyra donakaldı. Tamamen yanlış yöne, yabancılardan uzağa değil, onlara doğru koşmuştu.

"Tanrım. Ulu Tanrım."

"Bu ses..."

"Bilmiyorum. Tanrım, Gemma. *Bak...*"

Lyra bir öksürük duydu, birileri kusmamak için kendini tutuyordu sanki. Bu, yani Yan Etki göstergesi onu sakinleştirdi. Belki de yanılmıştı. Belki bunlar da onun gibi bir şekilde kaçan replikalardı. Lyra birbirine karışmış otları eliyle aralayarak birazcık öne çıkınca ay ışığında elini ağzına götüren delikanlının siluetini ve yanında çömelmiş, hafifçe inleyen kızı gördü.

"Bu da ne böyle? Bu da ne böyle?" diyordu delikanlı.

Ay bulutların ardından süzülerek çıktı ve ikisinin yüz hatlarını belirginleştirdi. Lyra korkusunu unutarak ilerledi.

"Cassiopeia," dedi çünkü hâlâ yarı şoktaydı ve kafası karışıktı. Kızın Cassiopeia olması mümkün değildi elbette, tıpkı 7-10 gibi genotiplerinden biri olmadığı gibi: Cassiopeia ölmüştü ve onun böyle yumuşak kahverengi saçları, böyle yumuşak *hatları*, yüzünde ve vücudunda hoş bir yuvarlaklık yoktu. Lyra kızın yanındaki otların arasında cesedi, zayıf bileklerini ve tanıdık bilekliği, kafa derisini siyaha boyayan kanı görünce durdu. Cassiopeia. Ve yanına çömelen kız da Cassiopeia'nın yüzüne, burnuna, çillerine, o minik yuvarlak burnuna sahipti. Bu durumda Palmolive ve Calliope, Gelgit ve Alımlı gibi bir genotipti ama Lyra onu tanımıyordu. Başka yerlerde de mi replikalar yapılmıştı? Ona mantıklı gelen tek seçenek buydu.

Delikanlı, Lyra'nın ona saldıracağından korkarak geriye doğru sendeledi. Ama bu çok anlamsızdı. Delikanlı belli ki insandı, doğuştan insandı ve bu da görevli olduğu anlamına geliyordu. Lyra yine duraladı. Kız –Cassiopeia'nın replikası

olan, küçücük ayrıntılar dışında, yanaklarındaki birazcık yumuşaklık ve onu genç gösteren bir açıklık ifadesi dışında birebir aynısı olan– gözlerini Lyra'ya dikmiş, çığlık atmak isteyip atamıyormuş gibi ağzını aralamıştı.

Sonunda Cassiopeia'nın replikası, "Aman Tanrım," dedi. "Galiba... Galiba bu da onlardan biri."

"Siz kimsiniz?" diyebildi Lyra. "Nereden geldiniz?"

"*Sen* kimsin asıl?" Delikanlının hoş, geometrik bir yüzü vardı ve Lyra bu yüze bakmaktan çekinmemişti.

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar vererek, "Lyra," dedi. "Yirmi dört numara," diye açıkladı çünkü geldikleri yerde onların da numara sistemleri olsa gerekti. Ama ona boş gözlerle baktılar. Lyra anlayamıyordu. Okumaya ilk başladığı, gözlerini sembollerden oluşan fırça darbelerine, anlamlarını kilitli tutan o inatçı, kötü kalpli şeylere diktiği zamanki gibi hissediyordu kendini.

"Ah, Tanrım," Dedi kız elini ağzına götürerek. "Burada bir tane daha var."

Lyra dönüp bakınca 72'nin elinde bıçakla ortaya çıkıp yaklaştığını gördü. Bıçağı kaçmadan önce mutfaktan çalmış olmalıydı ve Lyra keskinliğinden şüpheliydi ama ötekiler bunu bilmiyordu. Delikanlı ellerini kaldırdı. Lyra çocuğun gergin göründüğünü düşündü. Ona bir an için hemşireleri, replikalara yan yan bakışlarını hatırlattı bu ve Lyra neredeyse 72'nin onun canını yakmasını diledi.

"Bak," dedi delikanlı. Altdudağını diliyle ıslattı. "Bir saniye dur. Dur."

"Kimsiniz siz?" 72 gelip Lyra'nın yanında durdu. Lyra onun aklından neler geçtiğini anlamamıştı. Uykudayken çok

açık olan yüzü yine kapanmıştı ve Lyra başkalarının ruh halini ve hislerini okumayı hiçbir zaman öğrenememişti, öğretmemişlerdi ona.

"Biz kimse değiliz," dedi delikanlı. Yavaşça kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Lyra kızın normal giysiler giymiş olduğunu fark etti. İnsan giysileri. Hiçbir şey anlamamıştı. "Dinle, size zarar vermeyeceğiz, tamam mı? Benim adım Jake Witz. Bu da Gemma. Bataklıkta kaybolduk, hepsi bu."

Lyra'nın kafası hiç olmadığı kadar karışmıştı şimdi. "Ama..." Kızla ilk kez göz göze geldi. Cassiopeia, zavallı Cassiopeia ayaklarının dibinde ölü halde yatarken kıza bakmak zordu. Cassiopeia'nın cesedini kim alacaktı? Yakılması için kim onu sarıp sarmalayacaktı? "Seni kim yaptı?"

"Ne?" diye fısıldadı kız.

Lyra, "Seni kim yaptı?" diye tekrarladı. Haven gibi başka yerlerin olduğunu duymamıştı hiç ve Haven gibi başka yerler olduğunu düşününce göğsünde ağır, kilitli bir kapı açılmış gibi içinde bir umut kıpırtısı duydu. Belki de gidebilecekleri başka yerler de vardı;Haven'daki gibi onlarla ilgilenen insanların olduğu, diğer herkesi dışarıda tutan yüksek duvarları olan bir yer.

"Ben... ben anlamıyorum," dedi kız. Gözleri o kadar büyümüştü ki Lyra onlarda yıldızlı koca göğün yansımasını görebiliyordu.

"Sen de replikasın," dedi Lyra sabırsızlanarak. Kız çok geç anlıyordu. Cassiopeia'dan çok daha geç. Ama Lyra bunun anormal bir durum olmadığının farkındaydı. Leylak Pınarı geldi aklına; muhtemelen ölmüştü. Ve çatal tutmayı bir türlü öğrenemeyen 101. Kaç replikanın yandığını merak etti.

"Neyim?" diye fısıldadı kız.

"Replika," diye tekrarladı Lyra. Kız başını hayır anlamında salladı. Geldiği yerde onlara başka bir isim vermiş olmalıydılar. Ezberden söyledi: "Bir tek ortak atadan gelen ya da genetik olarak onun aynısı olan bir organizma."

"Klon," dedi kız. Lyra'ya öylesine sabit gözlerle bakıyordu ki Lyra muayene ışıklarının altında olduğu anları hatırlayıp bakışlarını kaçırdı. "*Klon* demek istiyor, Jake."

"Evet, yani. Ben de öyle bir izlenim edindim zaten," dedi delikanlı. Cassiopeia'nın cesedinden rahatsızlık duymuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

Lyra ani bir dürtüyle eğilip Cassiopeia'nın gözlerini kapamak istedi ama bu dürtünün nereden geldiğini bilemedi, belki hemşirelerin insanların birbirini gömmesi konusunda söylediği bir şeyden. Haven'da ölü replikalar ya yakılır ya da okyanusa atılırdı.

"Ama... ama bu imkânsız." Kızın sesi kulak tırmalayacak kadar tizleşmişti. "Bu imkânsız, öyle bir teknoloji yok, bu *yasadışı*..."

Lyra'nın sabrı taştı. Kız ya Yan Etkilerden mustaripti ya da her şeyden öte çok, çok aptaldı. *Gelişmeyi başaramamış.* "İmkânsız değil," dedi. "Haven'da binlerce replika vardı."

"Tanrım." Delikanlı gözlerini kapadı. Beyaz, parlak yüzü ikinci bir ay gibiydi adeta. "Klonlar. Şimdi her şey anlaşılıyor..."

"Sen delirdin mi? *Hiçbir şeyin* anlaşıldığı yok." Kız arkasını döndü, ağzını yine elinin tersiyle, mide bulantısını bastırmaya çalışırmış gibi kapadı. "Burada yüzü *benim yüzüm* olan *ölü bir kız* var. Lanet gecenin köründe burada

dikilmişiz ve bunlar... bu insanlar bana etrafta dolaşan binlerce klon olduğunu söylüyor."

"Gemma, sakin ol. Tamam mı? Herkesin sakin olması gerek," dedi delikanlı yüksek sesle. Gerçi kızdan başka herkes sakindi, değilse bile kimse belli etmiyordu en azından. "Şunu indirebilir misin lütfen?" Bunu hâlâ bıçağı havada tutan 72'ye söylemişti. "Size zarar vermeyeceğiz."

Birden Lyra'yı bir baş dönmesi dalgası vurdu. Çömelip başını dizlerinin arasına gömdü. Başı sıcak ve yapışkan bir karanlıkla, dönüp duran yoğun sivrisinek bulutlarını hatırlatan bir dönme hissiyle fırıl fırıl dönüyordu.

"Onun nesi var?" Lyra kızın sesini duydu ama uzaktan geliyor gibiydi. 72 cevap verdiyse de duymadı.

"Hey." Bir dakika sonra kız Lyra'nın yanındaydı. "İyi misin?" Bir elini Lyra'nın sırtına koyunca Lyra irkilerek geri çekildi. Dokunulmaya, hareket ettirilmeye, hatta bıçak ve iğnelerle delinip deşilmeye alışkındı ama bu başka türlü hissettirmişti; samimi, hatta neredeyse utanç vericiydi. Hemşire Aklından Bile Geçirme'nin banyoda ona ellerini çamaşır suyuna daldırıp iç çamaşırından âdet kanını temizlemeyi öğrettiği zamanki gibi. Lyra konuşamıyordu. Ağzını açarsa kusacağından korkuyordu. Kız tekrar ayağa kalkıp ondan uzaklaşınca Lyra kendini geri çektiğine neredeyse pişman oldu. Ama yabancıların ona dokunmasını istemiyordu, artık istemiyordu, mümkünse istemiyordu.

Gerçi –yerde bitkin halde uyuyakaldığını, yıldızların bulanıklaşıp onu uykuya götüren bir tek parlak noktaya dönüştüğünü hatırladı– 72 ısıtmak için kollarını ona doladığında rahatsız olmamıştı. Ama o zaman şoktaydı, tükenmişti.

Vücut sıcaklığına ihtiyacı vardı. Dış dünya çok büyüktü; bir şey tarafından sarmalandığını hissetmek güzeldi.

"Belki açtır," dedi delikanlı.

Aç değildi ama bir şey söylemedi. Mide bulantısının şiddeti geçmişti gerçi. Böyle baş döndürücü dalgalar halinde, beyninden vurulmuş gibi hissettirerek gelmesi tuhaftı. Lyra kalkamayacak kadar bitkin hissederek oturduğu yerde arkasına yaslandı. Artık korkmuyordu da. Yabancıların onlara zarar vermek ya da onları herhangi bir yere götürmek için orada bulunmadıkları belliydi. Şimdi sadece kendi yollarına gitmelerini istiyordu. Replika olduğu halde bunu bilmeyen kızı da yanında olan delikanlıyla aralarında nasıl bir bağ olduğunu da anlamıyordu.

72 aceleyle bir adım öne çıktı. "Sizde yiyecek var mı?"

Delikanlı Cassiopeia'nın genotipine baktı, kız da hızlı, sabırsız bir el hareketi yaptı. Delikanlı sırt çantasını omzundan indirdi ve fermuarını açmak için çömeldi. Lyra'nın daha önce birbirine bu kadar yakın iki erkeği gözlemleme fırsatı olmamıştı. Delikanlının 72'den daha farklı hareket ettiği dikkatini çekti. Hareketleri tüm bedeni acıyormuş gibi yavaştı. 72 saldırganca görünen bir acelecilikle hareket ediyordu. "Üzgünüm. Fazla bir şey getirmedik."

72 ihtiyatlı adımlarla öne çıkıp elini uzattı. Tahıllı bir gofret ve bir şişe su kapıp çabucak geri çekildi. 72 gofreti dişleriyle açıp ambalaj kâğıdını tükürdü ve yemeye başladı. Bu sırada gözlerini Jake'ten hiç ayırmadı. Lyra onun, Jake'in yiyecekleri geri almaya çalışmasından endişelendiğini anlamıştı. Fakat delikanlı –Jake– ona bakmakla yetindi.

72 suyu açtı, yarısını içtikten sonra gözlerini Jake'ten hiç ayırmadan şişeyi Lyra'ya uzattı. "İç," dedi. "İyi gelir."

Lyra suyu içip ağzındaki kül tadı ve yanma hissi biraz geçene dek boğazının ne kadar acıdığını fark etmemişti. Jake ve Cassiopeia'nın replikasının gitmesini, böylece yeniden uyuyabilmeyi diliyordu. Ama kendilerini yine bataklıkta, yiyeceksiz, içeceksiz, gidecek bir yerleri olmadan uyanmış bulacakları sabahın neler getireceğinden de endişeliydi.

"Bak." Delikanlı, Lyra ile konuşuyordu. Muhtemelen onunla konuşmanın daha kolay olduğuna karar vermişti. Belki de 72'nin bıçağı olduğunu unutmamıştı. "Yorgun olmalısınız, biliyorum. Başınızdan geçenler... Başınızdan neler geçmiştir, düşünemiyorum..."

"Jake..." Cassiopeia'nın replikası elini gözlerine bastırdı. Lyra kızın başının ağrıdığını düşündü.

"Haven'da yaşıyorlarmış, Gemma," dedi çocuk hızla. "Babam bu yüzden öldü. Öğrenmem gerek."

Baba. Bu sözcük Lyra'nın omurgasında, omurlarının arasından sıvı alındığı zamanki gibi tuhaf bir ürperti uyandırdı. Demek Lyra onun hakkında yanılmamıştı; delikanlı doğuştan insandı.

"Jake, *hayır*." Cassiopeia'nın replikasının –Lyra delikanlının ona Gemma dediğini hatırladı o an, belki de bu adı ona kendisi vermişti– sesi ve ifadesi hemşirelerinkine benziyordu. Jake yine kızararak sustu. "Sana inanamıyorum," dedi kız. "Sana gerçekten inanamıyorum. Hastasın sen, biliyor musun? Bu zavallı insanlar Tanrı bilir neler yaşadılar. Açlıktan ölüyorlar, üşümüşler, gidecek yerleri yok ve sen onlarla *röportaj yapmak* istiyorsun..."

"Röportaj yapmak istemiyorum. Anlamak istiyorum."

Lyra sudan bir yudum daha alıp duyduğu acıya rağmen yuttu. Boğazının ve yemek borusunun minik kabarcıklarla kaplı olduğunu hayal etti. "İnsan değil," dedi çünkü kız onlara nazik davranmıştı ve Lyra yanıldığını söylemeye değer diye düşünüyordu.

Gemma dönüp Lyra'ya baktı. "Ne?"

"Biz insan değiliz," dedi Lyra. "*Bu zavallı insanlar Tanrı bilir neler yaşadılar*, dedin. Ama biz replikayız. Bizi Tanrı yapmadı. Dr. Saperstein yaptı. Bizim tanrımız *o*." Gemma'nın da kendisi bilmese de birileri tarafından yapıldığını söylemek üzereyken kendini tuttu.

Gemma ona dik dik bakmayı sürdürdü. Sonunda Lyra huzursuz hissederek bakışlarını ellerine çevirdi. Yine yanlış bir şey mi söylemişti? Ama o sadece doğru bildiği şeyi, herkesin ona daima söylediği şeyi söylüyordu.

Nihayet Gemma tekrar konuştu. Sesi çok daha yumuşaktı şimdi. "Bu geceyi burada geçirsek iyi olur," dedi. Bir an için sesi bile Dr. O'Donnell'ınkine benzedi. "Sabah Wahlee'ye döneriz."

"Biz sizinle hiçbir yere gitmiyoruz," dedi 72 hemen. Lyra *biz* dediğini duyunca şaşırmıştı. O hiçbir zaman, hiç kimseyle *biz* olmamıştı. Belki 72 sadece sözcükleri karıştırmıştı, tıpkı kendisinin bazen *ben* ve *o*'yu karıştırdığı gibi.

"Hayır," dedi Gemma. "Hayır, bizimle gelmek zorunda değilsiniz. Yani istemediğiniz sürece."

"Neden sizinle gelmek isteyelim ki?" diye sordu 72. Karanlıkta hatları belli belirsiz görünüyordu, sanki gölgelerden yontulmuştu. Lyra delikanlının çirkin olup olmadığına bir

türlü karar veremiyordu. Yüzü sürekli değişip duruyor ve her defasında bambaşka biri gibi görünüyordu.

Cassiopeia'nın replikası gözünü bile kırpmıyordu. "Burada sonsuza kadar kalamazsınız. Paranız yok. Kimliğiniz yok. Hatta var olmamanız gerekiyor. Hem sizi arayanlar olacaktır."

Kız haklıydı. *Var olmamanız gerekiyor.* Lyra tam olarak ne anlama geldiğini bilmese de bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu. Korumalar ve tel örgülerin amacı bu değil miydi? Replikaları güvenli, gizli, koruma altında tutmak için değil miydi bunlar? Tanıyan herkes hor görüyordu onları. *Var olmamanız gerekiyor.* Hemşirelerin durmadan söylediği şey bu değil miydi? Onlara canavarlar, iğrenç yaratıklar deyip durmuyorlar mıydı? Hemşire Em ve yıllar önceki Dr. O'Donnell dışında hepsi öyle söylüyordu. Ama ikisi de gitmişti.

Sonunda herkes gitmişti.

Lyra, "Biraz daha su alabilir miyim?" diye sordu ve böylece bir şekilde karar verilmiş oldu. 72 döndü ve Lyra'nın anlayamadığı bir ifadeyle ona baktı. Fakat Lyra onun hakkında, onun ne düşündüğü, doğru kararı verip vermedikleri konusunda endişelenemeyecek kadar yorgundu.

Yabancıların ikisi de Cassiopeia'nın cesedine yakın uyumak istemedi. Bu yüzden cesedi arkalarında bırakıp zayıf gövdeli sık ağaçlar ve kuş gübreleriyle yol yol olmuş uzun otların arasına ilerlediler. Lyra anlamıyordu. O Cassiopeia'nın cesedine yakın olmaktan memnundu. Onun yanındayken rahatlıyordu. Yine Haven'da olduğunu, hatta

Cassiopeia'yla, onları ayıran dar koridorun iki tarafındaki ayrı ranzalarda uzandıklarını hayal edebiliyordu.

Gemma, yani kız ona gazlı bir içecek verdi. Lyra daha önce bunlardan hiç içmemişti. Haven'da otomatlar sadece personel içindi, gerçi bazen hemşireler genç replikalara acıyor ve onlara oynamaları, çevirmeleri, yazı tura atmaları ya da değiş tokuş etmeleri için makine jetonları veriyorlardı. Lyra'nın ilk düşüncesi içeceğin çok ama çok tatlı olduğuydu. Fakat birkaç yudumdan sonra daha iyi hissettiğini, midesinin daha az bulandığını fark etti. Elleri de daha az titriyordu.

Gemma, Jake'in çantasının dibinde temiz bir eşofman üstü bulup 72'ye uzattı ama o istemedi. Böylece Lyra, çok büyük olduğu halde svetşörtü aldı ve kirli gömleğinin üstüne geçiriverdi. Artık ısınmıştı ve temiz pamuğun dokunuşu ve kokusu ona huzur vermişti; tıpkı Haven'daki çamaşırhanede kullandıkları, çarşafların kâğıt gibi sert ve kırışık halde geri dönmesine neden olan deterjanın kokusu gibiydi. Bu eşofman sert değil, yumuşaktı, yumuşacıktı.

Lyra yere kıvrıldı, 72 de onun yanına oturdu.

Delikanlı ve kızın kamp kurdukları yere bakarak, "Onlara güvenmiyorum," diye fısıldadı. Sırt çantasını kimin yastık yapacağı konusunda tartışıyorlardı. "Bizim gibi değiller."

"Değiller," dedi Lyra. Dili kalınlaşmış gibiydi. Zihni de kalınlaşmış gibiydi, sanki o da pamuklu kumaşla sarmalanmıştı. *Biz yokuz*, demek istedi. *Başka seçeneğimiz yok*, demek istedi. Ama sözcüklere ulaşmaya çalışsa da düşüncelerini bağlayan ip koptu ve Lyra sözsüz, bilinçsiz halde karanlığa karıştı.

Lyra yanındaki bir kıpırtıyla irkilerek uyandığında daha yeni uykuya dalmış gibiydi. Doğrulunca 72'yi elinde bıçakla, yarı doğrulmuş halde gördü.

Kız, Gemma, tepelerinde dikiliyordu. Lyra rüyasının kollarından kurtulmadan önceki karmaşık bir an için onu yine Cassiopeia sandı ve içinde adını bilmediği bir duygunun aniden yükseldiğini hissetti.

"Bir şey yok," dedi kız. "Benim. Gemma, hatırladınız mı?"

72 bıçağını indirdi. Lyra delikanlının kötü bir rüyadan uyandığını düşündü. Solgun görünüyordu. Yine yan yana, birbirlerine çok yakın uyanmışlardı. Lyra delikanlının gece yine kollarını ona dolayıp dolamadığını merak etti. Vücut sıcaklığı için. Ortalama vücut sıcaklığının uyku sırasında düştüğünü biliyordu, bazen bir derece kadar. Bu da duyduğu ve hatırladığı şeylerden biriydi.

"Adada hâlâ adamlar var," dedi Gemma vakit kaybetmeden. "Haven'dan geriye kalanları yakıyorlar."

"Onları gördün mü? Onlara yaklaştın mı?" Öteki, Jake de uyanmıştı. Elini saçında gezdirerek ayağa kalktı. Saçlar Lyra'yı daima cezbederdi –o ve diğer replikaların kafaları iki haftada bir tıraş ediliyordu– ve kısa süreliğine bu saçların dökülüşü de büyüledi onu. "Beni uyandırmalıydın. Bu güvenli değil."

Lyra onu zor duyuyordu. Bacaklarının jöleye döndüğünü hissettiği halde o da ayağa kalktı. "Ne demek Haven'dan geriye kalanları yakıyorlar?"

"Aynen dediğim gibi işte," dedi Gemma.

Lyra'nın gözünün önünden bir anılar silsilesi geçiverdi: Sabahları Kazan'ın kokusu ve gün ışığının muşambalarda

bıraktığı izler; avlunun kuş pislikleriyle lekeli patikaları; koluna yapılan bir enjeksiyonun ilaç kokusu, iğnenin batışı, iyi olacaksın, iyi olacaksın diye mırıldanan bir ses. Tüm arkadaşları; Sıkbeni, Ateşölçer, hatta asla tamamen güvenilemeyen Cam Gözler, hepsi gitmişti. Lyra'nın anıları o anda bilincine sertçe çarpan fiziksel şeyler gibiydi. Çelik başlığında numarası olan küçük karyolası. Sıralı dizilmiş duş başlıkları, sabun kokulu buhar ve onlarca sesin yankısı. Çamaşır günü, çöp günü ve demir toplayan mavnaların hüzünlü feryatları. Hatta nefret ettiği şeyler: Hap ve vitaminlerle dolu kâğıt bardaklar, saç yumaklarıyla tıkanmış duş giderleri, replikalara dudak bükerek bakan, daha da kötüsü, onlardan korkuyormuş gibi davranan hemşireler.

Olsun. Haven onun için yuvasıydı. Ait olduğu yerdi.

"Geri dönüşü yok mu yani?" İçten içe tüm bunların geçeceği düşüncesine tutunmakta olduğunu bu sözler ağzından çıkıncaya dek fark etmemiş, tam olarak görememişti. Patlamaların, yangının, *olduğun yerde kal* diye bağıran, *bu şeyleri yapmak ne kadara mal oluyor, haberin var mı*, diyen nöbetçilerin, hepsinin açıklaması yapılacaktı. Sonra bir araya toplanacak, Haven'a geri götürüleceklerdi, 72 de dahil. Doktorlar tarafından muayene edileceklerdi. Hemşireler, ağrılarını dindirmesi için onlara sakinleştirici ilaçlarını verecek, biraz daha büyük olan Uykucular, dünyayı rahatlatıp bir sis bulutu haline getirecekti. Her şey normale dönecekti.

"Geri dönüşü yok," dedi 72. Önceki günkü kadar sert değildi Lyra'ya karşı. Lyra, haline üzüldüğü için böyle davrandığını düşündü. "Sana söylemiştim. Bizi bulurlarsa öldürürler. Öyle ya da böyle, bizi öldürürler."

Lyra arkasını döndü. Dinlemeyecekti. Korumalar ve askerler öldürmek için eğitilmişti. Ve Lyra doktorları, hemşireleri, araştırmacıları ve anlaşılmaz konuşmalarıyla taşıyıcıları hiçbir zaman sevmemişti. Ama Haven'ın varlık nedeninin onları korumak olduğunu, doktorların onları akciğer, karaciğer ve beyin dokularında patlak veren kanserleri, hayatın normal sürecini tersine çeviren ve yiyeceklerin aşağı değil, yukarı gitmesini, akciğerlerin kendi ürettiği suyla boğulmasına neden olan hastalıkları önlemeye çalıştıklarını biliyordu.

Yan etkiler. Kopyalama süreci hâlâ kusurluydu. Doktorlar olmasaydı Lyra ve 72 de pek çok replika gibi, sarı kümenin tamamı gibi yıllar önce, daha bebekken ölmüş olurlardı. Lyra naylona sarılmış, her biri bir somun ekmekten daha küçük olan tüm o minik bedenleri hatırlıyordu. Yüzlercesi mavnaya yüklenip okyanusun ortasında yakılmaya götürülmüştü.

"Bataklıktan çıkmak zorundayız. Artık hava aydınlandığına göre yeni devriyeler gelecektir. Hayatta kalanları arayacaklardır." Gemma alçak sesle konuşuyordu; Lyra'nın hemşirelerin bir şey istedikleri zamanki seslerine benzettiği bir sesle. *Sakin ol, derin nefes al, birazcık yanacak.* "Bizimle gelin, size kıyafet ve kimsenin sizi aramaya gelmeyeceği bir yer veririz. Sonra nereye gideceğinize karar verirsiniz. *Beraber* karar verebiliriz."

"Tamam," dedi Lyra çünkü 72 ağzını açmıştı ve Lyra onun adına konuşmasından, kendisiyle ilgili kararları vermesinden usanmıştı artık. Doktor değildi o. Lyra'ya ne yapacağını söylemeye hakkı yoktu. Ama Lyra onun peşinden

gitmiş, bu yüzden ona elinden geldiğince iyi davranması gerekmişti.

Hem Lyra, nedenini açıklayamasa da Gemma'nın onları incitmek istediğini sanmıyordu. Belki sırf Gemma, Cassiopeia'nın replikası olduğu için. Gerçi bunun aptalca olduğunu biliyordu. Genotiplerin karakterleri genellikle farklıydı. 120 numara kendi genotipini uyurken boğmaya çalışmıştı çünkü gerçek olanın kendisi olmasını istiyordu. Tek olmak istiyordu. Cassiopeia, Lyra'ya iyi davranıyordu ama Calliope bir şeyleri öldürmekten zevk alıyordu. Bir keresinde, Lyra'nın gözünün önünde bir kuş öldürmüştü. 121 ise bir kez olsun ağzını açıp konuşmamıştı.

72 dönüp ona bakınca daha yüksek sesle, "Tamam, sizinle geliyoruz," dedi Lyra. 72 itiraz etmeyince memnun oldu, biraz daha güçlü, biraz daha hâkim hissetti kendini. Cassiopeia'nın replikası onlara yardım edecekti. Haven'a ne olduğunu, neden olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Öğrenince ne yapacaklarına karar verebilirlerdi.

Jake ile Gemma, kano denen bir salla gelmişlerdi. Lyra daha önce böyle bir şey görmemişti ve binmeyi de hiç istemiyordu ama başka çaresi yoktu. Gemma ile Jake'in yürüyerek gitmesi gerekecekti ve yüzmek durumunda kalacakları kadar derin yerler de olabilirdi. 72 de Lyra da yüzme öğrenmemişti ve Lyra az kalsın ona Haven'dan kaçmaya çalışırken aklından neler geçtiğini, nasıl hayatta kalacağını umduğunu soracaktı. Küçükken bazen kaçtığını, personelden biriyle birlikte tekneye binip bir eve gittiğini, onu giydirdiklerini, onunla ilgilendiklerini, ona sarıldıklarını hayal ederdi. Ama sonra akıllanmıştı, bu isteği içine atmış,

rafa kaldırmıştı. Aksi takdirde delirebileceğini biliyordu. Tıpkı ölmeyi seçen ya da hemşirelerle birlikte çöp gemilerine sıvışmayı deneyip makine dairesinde gazdan ölen pek çok replika gibi.

Bir kez daha 72'nin birazcık çatlak olduğundan şüphelendi.

Kanoda olmak dar ve aşırı derecede titrek bir sedyede olmak gibiydi. Oturak ıslaktı. Jake'in yardım teklifini reddeden 72, kanoyu sığlığa sürüp güçlükle binerken Lyra'nın midesi altüst oldu. Batmadıklarına inanamıyordu. Aklı tamamen altındaki suyun onu oturduğu yerden düşürmeye çalışıyormuş gibi şıpırdamasındaydı. Kıpırdamaya, hatta nefes almaya korkuyordu.

Fakat kano mucizevi şekilde yüzmeye devam etti ve 72 kürek çekmeyi kısa sürede öğrendi. Hareket ettikçe kol ve omuzlarındaki kaslar belirginleşiyor, Lyra bunu izlemeyi hiç ummadığı kadar güzel buluyordu. İlerleyişlerindeki sancılı yavaşlığa, uzaktaki motorlu teknelerin aralıksız ritmine ve oluşturdukları dalgaların kanoya su sıçratmasına rağmen Lyra sakinleşmeye başlamıştı.

Korkması gerekirdi. Hisler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Gemma'nın korktuğunu, Jake'in korktuğunu, hatta 72'nin bile korktuğunu biliyordu. Fakat her nasılsa korku onu kısa süreliğine azat etmişti. Yeni bir hayata doğru akıyor, süzülüyordu. Dışarıda, suyun üstünde olmanın nasıl bir his olduğunu öğreneceği hiç aklına gelmezdi, Haven'ın dışında bir hayatın var olabileceğini hiç hayal etmemişti. Bununla birlikte sürekli tellerin ardından gördüğü dış dünya

ara sıra hemşirelerin televizyonunda gördüğü pembe diziler gibi geliyordu ona; izlemesi güzeldi ama gerçek değildi.

Gel gör ki bu yenilik hissinin etkisi kısa süre sonra geçti. Böcekler yoğundu. Sinekler bulutlar halinde üzerlerine üşüşüyordu. Sanki hiç ilerlemiyorlardı. Suda yüzen bitki kolları bazı yönleri geçilemez hale getirmişti ve elle aralanmaları ya da kürekle kenara itilmeleri gerekiyordu. Gemma birkaç kez suda boşluğa basmış, batacak gibi olmuştu. Lyra onun daha ne kadar ilerleyebileceğini, başarıp başaramayacağını merak ediyordu. Gemma'yı arkalarında bırakmak zorunda kalıp kalmayacaklarını merak etti ve sazların arasında yatan, güneşin retinalarını yakıp kül ettiği Cassiopeia'yı düşündü.

Anlam veremediği anlık bir pişmanlık duydu. Ölüm doğaldı. Çürüme de. Replikalar ile insanların ortak özelliklerinden biri de buydu: Ölüyorlardı.

Artık güneş yükselmiş, helikopterlerin geçişiyle gölgeleniyordu. Arama kaldığı yerden devam etmişti. Sonunda Gemma durmak istedi. Mola verme, sudan çıkabilme fırsatı Lyra'yı rahatlatmıştı, özellikle de sabah güneşi bir göz gibi açılmışken.

Daha kanoyu sudan yeni çıkarmışlardı ki Jake, "Eğilin," diye bağırdı.

Yaklaşan bir helikopterin uğultusu aniden iki katına, üç katına çıktı. Basıncı Lyra'nın nefesini kesti. Helikopterlerden biri tepelerinde gürlerken bir mangrov ağacının geniş yapraklarının altına çömeldiler. Zemin titredi. Helikopterin devasa pervanesinin dövdüğü rüzgârın altında otlar düzleşmişti. Lyra dalların arasından yukarı bakınca

açık kapıdan sarkmış bir askerin ufuktaki bir şeyi işaret ettiğini gördü. Sonra helikopter gitti.

Kanoyu bırakıp yolun geri kalanını yayan gittiler. Toprak çok yumuşak ve ıslaktı, çamura keskin dişli deniztarakları ve kırık deniz kabuğu parçalarının saplandığı gelgit birikintilerinin içinden güçlükle ilerlemek zorundaydılar. Burada bitki örtüsü farklıydı, ağaçlar daha bodur, Lyra'ya daha yabancıydı. Lyra, keşfedilmemiş bakir bir arazinin derinliklerine ilerliyorlarmış gibi hissediyordu ve Gemma rahatlayıp haykırdığında şaşkına döndü. Ağaçlar aralanıp küçük toprak bir otoparkı, aşınmış metal çöp bidonlarını ve yorgunluktan okuyamadığı birtakım tabelaları ortaya çıkarmıştı.

"Tanrı'ya şükür," dedi Gemma. Jake otoparktaki tozlu bir arabaya doğru ilerleyip sırt çantasını içine koyarken Lyra onu izledi. Bir kez daha korkuya kapılıp duraksadı. Otomobiller hakkında bir şeyler biliyordu; televizyonda görmüştü ve Hemşire Tembel Teneke sürekli kendi arabasından, *lanet külüstür*den şikâyet ederdi ama bir arabada yolculuk etmek istediğini sanmıyordu. Özellikle de Hemşire Tembel Teneke'nin hikâyelerine göre arabalar sürekli bozulduğu, benzin sızdırdığı ya da bir şekilde sorun çıkardığı için.

Fakat yine başka seçenekleri yoktu. Jake yola çıkarken Lyra midesi bulanmasın diye gözlerini kapamak zorunda kalmıştı ama arabada olmak, kanoda olmaktan biraz daha iyi, biraz daha sallantısız bir durumdu en azından. Ayrıca araba Lyra'nın düşündüğünden daha gürültülüydü. Camlar tıngırdıyor, motorun sesi vahşi bir hayvanınkine benziyordu, üstüne bir de Jake radyoyu açmış, Lyra başının patlayacağını

sanmıştı. Gözlerini her açtığında aşırı hızlı gittiklerini, dış dünyanın bulanmaya başladığını görüyor ve kaza yapacaklarından emin halde gözlerini tekrar yumuyordu.

Sakinleşmek için zihninden alfabedeki harfleri okudu, sonra birden yüze kadar saydı. Bildiği tüm takımyıldızları sıraladı ama bu acı verdi ona: Cassiopeia'nın yüzünü, Ursa Majör'ün yemekhaneden bir şeyleri, eski kaşıklar, kâğıt bardaklar, kraker, hardal paketleri toplama konusundaki takıntısı geçti aklından ve bunları bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

"Hey. Sen iyi misin? Sorun yok. Durduk artık."

Lyra gözlerini açınca Gemma'nın doğru söylediğini gördü: Durmuşlardı. Park halindeki onlarca arabayla dolu büyük bir tesisteydiler ama burada tekne yerine bir sürü araba vardı; hiç görmediği halde hemşirelerden duyduğu bir yerdi burası, *otopark*. Bütün bu arabaların başka başka insanlara ait olması mümkün müydü? Uzakta, Tabut'un bile üç katı büyüklüğünde bir bina parlıyordu. W-A-L-M-A-R-T. Lyra ağrıyan parmaklarını esnetti. Farkında olmadan koltuğuna sımsıkı yapışmıştı.

"Siz burada kalabilirsiniz, tamam mı?" dedi Gemma. "Yerinizden kalkmayın. Biz yiyecek bir şeyler alacağız. Bir de üst baş," diye ekledi. "Ayakkabı numaranı biliyor musun?"

Lyra başını hayır anlamında salladı. Haven'da onlara sandalet ya da terlik verirlerdi. Bazen çok büyük, bazen çok küçük gelirdi ama Lyra büyük çoğunlukla yalınayak gezdiği için bunu önemsememişti.

"Tamam." Gemma iç geçirdi. "İsimleriniz ne demiştiniz?"

"Ben Lyra," dedi Lyra. "Bu da Yetmiş İki." Dikkati dağılmıştı. Arabadan inen Jake cep telefonuyla konuşuyordu. Lyra içinde bir endişe sancısı duydu. Kimi arıyordu? İkide bir Lyra ile 72'nin hâlâ orada olduğundan emin olmak istermiş gibi dönüp arabaya bakıyordu. Ya 72 haklıysa, Jake ve Gemma güvenilir kimseler değilse ne olacaktı?

"Yetmiş İki mi?" diye tekrarladı Gemma. "Bu isim değil ki."

"Numaram," dedi 72 kısaca.

"Ben de Yirmi Dört'üm," dedi Lyra açıklama yaparak. "Ama doktorlardan biri bana isim verdi." 72 biraz sinirli görünüyordu ama Lyra sadece bir adı olmadığı için duyduğu kıskançlıktan olduğunu tahmin ediyordu.

"Vay canına," dedi Jake. "Ben de bana babamın adını vermelerinin kötü olduğunu düşünürdüm. Kusura bakmayın," diye ekledi hemen. "Kötü bir espriydi. Siz... burada bekleyin, olur mu? On dakikaya kadar döneriz."

72 ile Lyra bir süre konuşmadan, sessizce oturdular. Lyra camı nasıl indireceğini çözdü ama dışarıdaki sıcak hava hiç rahatlatmadı onu: Hemşire Aklından Bile Geçirme'nin pekmez sıcağı dediği türden bir sıcaktı. Küçülerek birer çizgiye dönüşen, sonra da W-A-L-M-A-R-T'a girip gözden kaybolan Jake'e ile Gemma'yı izledi. Jake'in babasından bahsetmesi onu rahatsız etmişti ama ne anlama geldiğini bildiği için heyecanlandırmıştı da.

Sonunda, "Bence kız replika olduğunu bilmiyor," dedi.

72 gözlerini dışarıya dikmişti, yumruklarını koltuk altlarına sıkıştırmış, bu imkânsız olsa da üşümüş gibi öne eğilmişti. Lyra'ya döndü. "Ne?"

"Kız replika. Ama bunu bildiğini sanmıyorum." Bu fikir şimdi şekilleniyordu ve beraberinde Haven'ın dışındaki bir yerde başka bir hayat olabileceği yönündeki basit olasılığı getiriyordu. Ama Lyra bu olasılığı dillendirmekten korkuyordu, kulağa aptalca geleceğini biliyor ve 72'nin söyleyeceklerinden çekiniyordu. "Bu da demek oluyor ki... yani, belki replika olmanın sorun olmadığı bir yerden geliyordur. Ailelerinin olduğu, arabalara filan bindikleri bir yerden."

Lyra, 72'nin gözlerinde kendi yansımasını görebiliyordu. Gözleri, Kazan'da Noel ve ilk tanrının ölüm yıldönümü gibi özel günlerde verdikleri akçaağaç şurubu rengindeydi. "İstediğin bu mu?" dedi 72 sonunda. "Aile mi istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Lyra bakışlarının ağırlığından utanarak başını çevirdi. Bu bakışlar yine Tabut'taymış, muayene ediliyor, göz ve diz refleksleri kontrol ediliyormuş gibi hissettirmişti ona. Aklındaki *anne* düşüncesi hemşirelere ve Haven personeline çok benzer bir şeydi. Anne yediren, giydiren ve ilaçlarını almanı sağlayan kişiydi. Ama şimdi davetsizce Dr. O'Donnell'ın görüntüsü geldi aklına. Dr. O'Donnell ona yüksek sesle kitap okurken büyük, beyaz bir yatağa gömüldüğünü hayal etti. Dr. O'Donnell'ın ellerinin kokusunu, başında gezinen parmaklarının verdiği hissi hatırladı. *İyi geceler, Lyra.* Bir de rüyaları vardı, onu kucağına alıp sallayan bir taşıyıcı ve üzerinde aslanların olduğu bir bardağa dair izlenimler. Küçükken, henüz Haven'daki bütün bardakların düz, şeffaf plastikten yapılması zorunlu kılınmadan önce ona benzer bir fincan bulmak için yemekhaneyi aramıştı. Rüyalarının tam da böyle ol-

ması gerektiğini biliyordu. Rüyalar bir bakıma iyi niyetli düşüncelerdi.

Fakat düşündüğü şeyi itiraf edemeyecek kadar utanıyordu: Dr. O'Donnell'ı bulabileceği düşüncesi. Dr. O'Donnell'ın onun annesi olabileceği düşüncesi. Lyra bunu söylemek yerine 72'ye dönerek, "Sen ne istiyorsun?" diye sordu. "Kaçtın sen, gerçi pek uzaklaşmadın ama."

"Yapamadım," dedi 72. "Korumaları geçmenin bir yolunu bulamadım."

"Böyle bir şeyin gerçekleşmesini beklemiş olmalısın," dedi Lyra. Ve içinde bir şüphe kıpırdandı: Haven'da yaşananların sorumlusu bir şekilde 72 olabilir miydi? Ama yok. Bu çok mantıksızdı. Patlama olduğunda yan yanaydılar. Birbirlerine değiyorlardı.

72 kızın aklından geçenleri anlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey beklemedim," dedi. "Sadece fırsat kolluyordum."

"Ama bir plan yapmış olmalısın," diye üsteledi Lyra. "Diğer tarafa geçince nereye gideceğin konusunda bir fikrin olmalı."

"Plan yapmadım." Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Bunu yapar yapmaz çok daha genç göründü yine. Aslında daha genç değil. Bir şekilde soyunmuş, çıplak gibi. Lyra bir keresinde Ursa Majör ve Cassiopeia'yla birlikte avludan erkekler yatakhanesini gözetlediklerini hatırladı. Aralık perdeden gömleksiz bir erkeğin bulanık, kemikli siluetini görmüş, adam onlara döndüğünde şaşkınlıkla nefeslerini tutarak geriye doğru sendelemişlerdi. Gözleri kapalıyken 72'ye bakmak Lyra'ya perdelerin arasından içeriyi gözetle-

diği zamanki hissi veriyor, heyecana, aynı zamanda dehşete kapılmasına neden oluyordu.

72 gözlerini açınca Lyra neredeyse rahatladı.

"Bana ne istediğimi sordun. Ben sana ne istemediğimi söyleyeyim. Hayatımın geri kalanını ne yapacağım, ne yiyeceğim, ne zaman uyuyacağım, banyoyu ne zaman kullanacağım konusunda talimat alarak geçirmek istemiyorum. Laboratuvar faresi olmaktan bıktım."

"*Laboratuvar faresi* derken ne kastediyorsun?" Çok sıcaktı, Lyra doğru düzgün düşünemiyordu. Bir iki kez bazı nedenlerle B kanadına gönderilmiş ve kafeslerindeki süt beyazı fareleri görmüştü; pençelerini demirlerin arasından geçirdiklerinde insanınkilere tuhaf biçimde benzeyen uzun pembe parmaklarını görmüştü. Bazısı deneylerin bir aşamasında ıstırap çekiyor, bazısı acıyla kabarıyor ya da her yanını kaplayan onlarca tümörün ağırlığıyla başını kaldıramayacak hale geliyordu.

"Gözlemledim," dedi 72 kısaca. "Dikkat ettim." Yüzünü cama döndü. "Küçükken farkı bilmiyordum. Hayvan olduğumu sanıyordum. Öyle olmalıyım diye düşünüyordum."

Lyra'nın aklına tatsız bir anı geldi yine. 35 numara dört ayak üstünde sürünüyor, yemeğini yerdeki bir kaptan yemekte ısrar ediyordu. Ama 35 numara kuş beyinliydi. Herkes öyle söylerdi.

"Olacaklardan endişelenmiyor musun?" diye sordu Lyra. "İlaçlar olmazsa, kontroller olmazsa, hastalandığımızda bize yardım edecek kimse olmazsa? Biz dış dünya için *yapılmadık ki*."

Ama bunu söylediği anda yine Dr. O'Donnell geldi aklına. O replikaların nasıl yapıldığını biliyordu. Doktordu ve Haven'da çalışmıştı. Yardım edebilirdi.

"Gerçekten inanıyorsun yani." Bu bir soru değildi. 72 ona sırtını döndü. "Sana söyledikleri her şeye inandın, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lyra. Çok sıcaktı. Yüzü yanıyordu. 72 ona bazı hemşirelerin baktığı gibi, sanki gerçek değilmiş, sanki onu görmekte zorlanıyormuş gibi bakıyordu.

72 cevap veremeden Jake geri dönüp tekrar direksiyona geçti.

"Kusura bakmayın," dedi. "Klimayı açık bırakmayı unutmuşum. Burada haşlanmışlardır dedim. Cehennem sıcağı var bugün, değil mi?"

72 hâlâ Lyra'ya bakıyordu. Sonra yine pencereye döndü.

"Evet," dedi. Öfkelendiği zamanlar dışında ilk kez insanlardan biriyle doğrudan konuşmuş, Lyra, Jake'in aslında cevap beklemiyormuş gibi irkilerek koltuğunda sıçradığını fark etmişti. "Sıcak."

ON

Lyra hiç bu kadar çok ev görmemiş, dünyada bu kadar çok insan olabileceğini hayal etmemişti. Gerçekleri biliyordu; hemşire ve doktorların kimi zaman nüfus yoğunluğuyla, zengin yoksul ayrımıyla ilgili sorunları tartıştığını duyardı. Ayrıca hemşireler sıkıldıkları zaman genellikle televizyon izler ya da radyo dinlerdi. Ama bir şeyi bilmek, onu görmekle aynı şey değildi: Ev üstüne ev vardı, çoğu birörnekti, bu yüzden Lyra hem ilerliyormuş hem de aynı yerde dönüyormuş gibi sersemlemişti. Sokaklara birbiri ardına arabalar sıralanmıştı, çimler biçilmişti ve yeşil capcanlıydı. Ve her yerde insanlar vardı. Araba kullanan, bahçelerinde duran, Lyra'nın anlayamadığı nedenlerle gruplar halinde köşe başlarında dikilen insanlar.

Jake bu evlerden birinin önünde durunca Gemma arabadan indi. Gemma'nın yaşlarında bir kız gelip kendini onun kollarına atarken Lyra camdan onlara baktı. Jake ile Gemma'nın ilişkisi, birbirleriyle konuşmalarındaki rahatlık

ve Gemma'nın replika olduğu halde bunu bilmemesi gibi bu durum da kafasını karıştırmıştı. Fakat kafası o kadar karışıktı ki bunun için endişelenecek enerjisi yoktu.

Gemma ile öteki kız birkaç dakika boyunca dışarıda dikildiler. Lyra bu ikinci kızın, siyah saçlı olanın replika mı yoksa normal insan mı olduğunu anlamaya çalıştı ama kız insan giysileri giydiği, saçları uzun olduğu halde emin olamadı. Ellerini çok kullanıyordu. Sıkkın görünüyordu. Bir dakika sonra kız içeri girdi ve Gemma arabaya tek başına döndü.

"April kapıyı açacak," dedi Jake'e. Çok yürümemişti ama nefes nefeseydi. "Havuzlu evin önüne park edebilirsin."

Jake arabayı sürdü. Lyra göz kamaştıran, küvetteki su kadar durgun, dikdörtgen bir su birikintisi gördü ve bunun bir havuz olduğunu tahmin etti. Yüzme bilmese de suya girme, günlerdir üzerindeymiş gibi hissettiren pislik, çamur ve terden arınma isteği duydu. Doğum Sonrası'nda küvetler vardı, içine yatılamayacak kadar küçüktüler ama Lyra çocukken yeni replikaları *gıdıklama*, *onlarla ilgilenme*, *fiziksel temas kurma* görevinin ardından bazen birini doldurup ayaklarını bileklerine kadar içine daldırırdı.

Kapı yüksek bir çınlamayla arkalarından kapandığında Lyra, Haven'dan ayrıldığından beri ilk kez güvende hissetti kendini. İçeride. Kontrol altında. Güvende.

Havuzun yanında büyük evin minyatür bir versiyonu vardı. Sürgülü kapılar karanlık, son derece serin ve halıyla döşenmiş büyük bir odaya açılıyordu. Ev büyük ölçüde beyazdı, bu da Lyra'yı rahatlatıyordu. Haven'a dönmek gibi bir histi bu. Biri ona dokunmuş gibi Lyra'nın tüyleri

diken diken oldu. Halının bittiği yerde, Lyra'nın fırından yola çıkarak mutfak olduğunu düşündüğü bir açık mutfak başlıyordu: endüstri tip bulaşık makinelerinden çıkan buharla tıslayan o kocaman ve parlak Kazan'a hiç benzemiyordu. Açık bir kapıdan yine beyaz nevresimler, battaniyeler ve ne için olduklarını bilemediği bir sürü yastıkla yapılmış geniş bir yatak gördü. Büyük kanepenin yanındaki raflarda ise kitaplar sıralanmıştı. Onlarca kitap, Lyra'nın hemşirelerin dinlenme odasında gördüklerinin dört katı kadar kitap. O kadar çoktu ki Lyra heyecandan isimleri birbirine karıştırmış, bir tanesini bile okuyamamıştı.

Onlara dokunmak istiyordu. Kitap sırtları hemşirelerin bazen değiş tokuş ettiği farklı renklerdeki şekerlemelere, öksürdükleri zaman replikalara verilen şekerli boğaz pastillerine benziyordu. Ama Lyra korkuyordu, dokunursa hepsinin uçup gideceğinden korkuyordu. Raflardaki tüm kitapları okumanın ne kadar süreceğini merak etti. Aylarca. Hatta yıllarca. Bu düşünce onu çok heyecanlandırdı. Belki de burada, güneşin halıya desenler çizdiği, gizli bir havalandırmanın hafifçe uğuldadığı bu temiz, güzel odada kalmalarına izin verirlerdi.

Gemma, W-A-L-M-A-R-T'tan Lyra ve 72'ye, nasıl duracaklarını tahmin etmek zorunda kalarak iş görecek sabun, diş fırçası, diş macunu, biraz da yiyecek almıştı; kahvaltılık gevrek ile süt, tahıllı gofret, mikrodalgada nasıl ısıtıldığını onlara göstereceğini söylediği konserve çorbalar ve en az bir düzine dondurulmuş yemek. Onlara duşun yerini gösterdi –tekli bir duş başlığı, Lyra böylesini ilk

kez görüyordu– ve bir tek yatak olduğu için kusura bak mamalarını söyledi.

"Bu yüzden, yani, paylaşmanız gerekecek, tabii eğer biriniz kanepede yatmak istemezseniz," dedi. Lyra, Karabibe ile bebeğini ve onu bilekleri kesilmiş halde bulduklarını hatırlayınca birden huzursuz hissetti. "Yorgun olduğunuzu tahmin edebiliyorum, bu yüzden sizi biraz yalnız bırakacağız, tamam mı? Sakın bir yere gitmeyin."

Lyra gidecek hiçbir yerleri olmadığını belirtme gereği duymadı.

"Biraz uyuyun," dedi Gemma. Lyra ona ne kadar uzun bakarsa Cassiopeia'ya o kadar az benzetiyordu. Genotiplerin tuhaf yanı da buydu, hemşireler ve doktorların, onları birbirinden asla ayıramayanların bir türlü anlamadığı şey. Bakınca hareketlerinde, konuşmalarında ve ellerini kullanışlarındaki farkları görebiliyordunuz. Zamanla kişilikleri, görünüşlerini bile değiştiriyordu. Tabii bir de Gemma, Cassiopeia'dan daha kiloluydu ve omuzlarına kadar inen, yumuşacık olduğu anlaşılan uzun saçları vardı. Gemma, Cassiopeia'dan daha nazikti. Ayrıca kaygılanmaya daha yatkındı. Ama aynı inatçı yapıdaydılar ve Lyra bunu da görebiliyordu.

Yalnız kaldıkları anda Lyra kitap raflarına yöneldi. 72'nin ona baktığını hissedebiliyordu ama umursamadı, daha fazla dayanamıyordu. Uzanıp bir parmağını kitap sırtlarında gezdirdi. Her birinin dokusu farklıydı, bazıları cilalı gibi pürüzsüz ve sert, bazıları ise toprak gibi yumuşak ve pütürlüydü. K-Ü-Ç-Ü-K K-A-D-I-N-L-A-R. *Küçük Kadınlar.* A-L-T-I-N S-A-H-İ-L-İ. Bataklıkta bir yerlerde

kaybolan *Küçük Prens*'i düşünce hâlâ ağlayası geliyordu. Ama bu kitaplar hiç değilse durumu biraz telafi etmişti.

"Doğru söylüyormuşsun," dedi 72. "Okuyabiliyorsun." Bunu kötü bir şey gibi söylemişti.

"Sana söylemiştim. Dr. O'Donnell öğretti bana." Parmaklarını isimlerin üzerinde gezdirmeye devam etti ve bunu yaparken yüksek sesle okudu: "*Yaşlı Adam ve Deniz. Uzun Yürüyüş. Açlık Oyunları.*"

72 gelip yanında dikildi. Lyra yine onun kokusunu alıyordu; hafifçe başını döndüren topraksı, tatlı bir koku. Karabiber'in erkeklerden hangisiyle birlikte olduğunu asla öğrenememişti. Gerçi Cassiopeia, erkek doktorlardan biri, olduğunu söylemişti çünkü Noel partisinde olanlardan sonra Karabiber seçildmişti. Ama şimdi acaba 72 miydi diye geçiriyordu aklından.

"Zor mu?" diye sordu 72.

"Başlarda öyle," dedi Lyra. Neden Karabiber'i düşündüğünü bilmiyordu. 72'den bir adım uzaklaştı. "Öğrenince o kadar zor değil."

"Sadece insanların okuyabildiğini sanıyordum," deviverdi 72. Lyra ses tonuna şaşarak ona bakmak için başını çevirdiğinde arkasını döndü. "Ben duş alacağım."

Bir dakika sonra Lyra boruların titrediğini, banyoda suyun akmaya başladığını işitti; ona yine bitkinlik hissi veren tanıdık bir ses. 72'yi ve ruh halindeki ani değişimleri anlamıyordu. Fakat 72 onun yanında kalmayı seçmişti. Onu bırakıp gitmemişti. Belki de bu karmaşıklık erkek replikaların bir özelliğiydi. Lyra bilmiyordu, onlarla ilişki kurmasına hiç izin verilmemişti.

Haven'dan aldığı dosyayı pislik içindeki yastık kılıfından çıkardı ve pencerelerin altındaki masaya özenle yerleştirdi. Artık bir oda dolusu kitabı vardı ama –*bir oda dolusu kitap*, bu o kadar harika bir düşünceydi ki tüyleri yine diken diken oldu– bu dosya ve kâğıtlar, yuvasıyla olan son bağıydı. Eski bir hasta raporunu tanıdı. Kendi raporlarını o kadar çok görmüştü ki halen kullanımda olan bu raporu ayırt edebiliyordu. Ama okumaya uğraşamayacak kadar yorgundu, bu yüzden dosyayı masada açık bırakıp raflara döndü. Artık sözcükleri anlamaya çalışmıyor, sadece harflerin görünüşüne, açılarına, kıvrımlarına ve birbirlerine eklenişine hayranlıkla bakıyordu.

"Benim işim bitti."

Lyra ne duşun kapandığını ne de 72'nin banyodan çıktığını duymuştu. Dönüp bakınca donakaldı. Kanla yol yol olmuş, tortu ve kurumuş çamurla kaplı teni şimdi sahildeki bir taş gibi parlak ve pürüzsüzdü. Külden beyazlaşmış saçı şimdi siyahtı. Beline bir havlu sarmıştı. Lyra erkek vücudunun yabancılığı karşısında, omuzlarının genişliği ve kaslı belinin darlığı ve gerginliği karşısında yine şaşkına dönmüştü.

Gemma'nın onun için bıraktığı giysileri aceleyle alırken, "Teşekkür ederim," dedi. Banyoya giderken 72'nin çok yakınından geçmemeye özen gösterdi. Kapıyı sıkıca kapadı, içeriden kilidi olduğunu görünce biraz kafası karıştı. Haven'da tüm kapılar koridordan kilitlenip açılırdı, banyolarda kilit bile yoktu.

Soyundu ve kirli giysilerini tortop edip bir köşeye koydu. Daha önce hiç tek başına duş almamıştı ve bu çok güzel bir

histi: Büyük, yankılı banyo, mekânın genişliği, yalnızlığı. Tüm insanlar böyle mi yaşıyordu? Bu ona çok lüks gelmişti. Suyun bu kadar çabuk değişmesinden keyif alarak birkaç dakikasını muslukları ayarlamakla geçirdi. Haven'da hiçbir zaman yeterince sıcak su olmazdı. Gemma'nın aldığı sabun leylak kokulu ve açık mor renkteydi. Lyra, 72'nin çıplak bedenini mor sabunla yıkayışını düşünürken buldu kendini ve içinde bir kıkırdama isteği, ardından da baş döndürücü bir dalga hissetti. Bu his geçene kadar başını bacaklarının arasına aldı ve su omuzlarından akarken oturup bekledi.

Başını köpürtüp duruladı, pembeleşmiş parmağıyla kulaklarını ovuşturdu, ayak tabanlarını yıkarken ayakta durmaktan korktu. Sonunda temizlendiğini hissetti. Burada havlular bile yüzlerce kez yıkanmaktan incelip sertleşmiş Haven havlularından daha iyiydi. Yeni giysileri yumuşak, temiz ve güzeldi. Gemma ona farklı renklerde pamuklu iç çamaşırları almıştı. Lyra'nın çamaşır suyundan rengi atmış bej iç çamaşırlarından başka çamaşırı olmamıştı daha önce. Aynada kendine baktığında saçının kısalığı dışında insandan pek farkı yoktu. Sağ kaşının üstündeki yaraya dokundu. Omurilikten su alma, tahlil için kemik iliği alma operasyonlarından ötürü vücudunun her yanında yaralar vardı ama giysilerini giydiğinde hiçbiri görünmezdi. Kaşındaki yara hariç.

Yatak odasına girince 72'nin yatak örtüsünün üstüne yayılmış, gözlerini tavandaki pervaneye dikmiş olduğunu gördü. Gemma'nın ona aldığı yeni kot pantolonu giymişti ve bu onun haylaz halini, göğüs ve omuzlarının muntazam, kaslı çizgilerini daha da belirginleştirmişti sanki. Lyra be-

denin bu kadar güzel olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Onun gözünde sadece bir bütüne hizmet eden birer makine parçasıydı. Erkekler ilgisini çekiyordu elbette –onları merak ediyordu– ama aynı zamanda merakın hayal kırıklığına götürdüğünü, istememenin, bakmamanın, merak etmemenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Fakat nedenini bilemese de 72'nin yanında yatma düşüncesi birden korkuttu onu. Belki de Karabiber'in başına gelenler yüzündendi. Ama Lyra sadece bu kadar olmadığını düşünüyordu.

"Ne var?" 72 dirseklerinden destek alarak doğruldu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Bir nedeni yok." Lyra gözlerini oğlandan ayırmadığını edince yatağa doğru ilerlemeye zorladı kendini. Nevresimlerin arasına kaydı –bunlar da daha önce gördüklerinden daha yumuşaktı– ve dizlerini göğsüne çekerek 72'den olabildiğince uzaklaştı. Ama kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Ondan yansıyan sıcaklığı hissediyor ya da hissettiğini sanıyordu. Şimdi kokusunda başka türlü bir tatlılık vardı; şampuan, sabun ve yeni yıkanmış tenin tatlılığı. Uzunca bir süre orada birlikte uzandılar. Lyra yanında yatan 72'yi görmekten, gözlerini kapadığında yanaklarına değen kirpiklerini görmekten, elmacıkkemiklerinin çıkıntılarını, gözlerinin karalığını görmekten alıkoyamıyordu kendini.

72 yatakta döndü. Elini Lyra'nın beline koydu. Eli sıcaktı, cayır cayırdı.

"Lyra?" diye fısıldadı. Soluğu Lyra'nın kulağına çok yakındı. Lyra kıpırdamaktan, dönüp onun ne kadar yakın olduğunu görmekten delicesine korkuyordu.

"Efendim?" diye fısıltıyla karşılık verdi.

"Adın hoşuma gidiyor," dedi 72. "Adını söylemek geldi içimden."

Sonra yatakta yeniden bir kıpırdanma oldu ve Lyra onun uyumak üzere arkasını döndüğünü anladı. Sonunda, uzun bir süre sonra bedenindeki gerginlik gevşedi ve o da uykuya daldı.

Uyandığında hava kararmıştı, bir an kafa karışıklığıyla Haven'da olduğunu sandı. Kazan'da pişen akşam yemeğinin kokusunu alabiliyor, hemşirelerin karyolalar arasında dolanıp birbirleriyle konuştuklarını işitebiliyordu. Gözlerini açınca hatırladı. Biri yatak odasının kapısını kapamıştı ama salondan ışık sızıyordu. Jake ile Gemma alçak sesle konuşuyor, birileri yemek pişiriyordu. Kokusu Lyra'nın gözlerini doldurdu birden. Açlıktan ölüyordu, haftalardır olmadığı kadar açtı.

72'yi uyandırmamaya özen göstererek yavaşça yataktan çıktı. Uyurken aralarında epey bir mesafe olduğunu görünce belli belirsiz bir hayal kırıklığı duydu. Rüyasında yine birbirlerine dolanmış, birbirlerinin kollarında terliyor, ürperiyorlardı. Rüyasında 72 yine adını söylüyordu ama Lyra'nın ağzına fısıldıyordu bu kez.

Kitapların bulunduğu büyük odada Jake sehpadaki bir meşrubat kutusunun yanına konulmuş dizüstü bilgisayara eğilmişti. Lyra'ya kısacık bir an gülümsedi. Lyra irkildi, çok uzun zamandır, herhalde Dr. O'Donnell'dan beri kimse ona gülümsememişti. O da gülümseyerek karşılık vermek istedi ama yanakları ağrıyor, doğru düzgün hareket edemi-

yordu. Önemi yoktu zaten. Çok geç kalmıştı. Jake dikkatini yeniden bilgisayara vermişti.

O anda Gemma elinde bir kâseyle ocağın başından ayrıldı, mutfağı kütüphaneden –Lyra kitapların bulunduğu yere kütüphane denmesi gerektiğini düşündü çünkü Dr. O'Donnell ücretsiz kitap okunan yerlerin kütüphane olduğunu söylemişti– ayıran masanın yanından geçip yanlarına geldi. "Al," dedi Gemma. "Fasulye konservesi. Üzgünüm," diye ekledi Lyra gözlerini ona dikince. "Yemek yapmayı bilmiyorum."

Oysa Lyra yalnızca onun bu kadar serbest davranmasına hayret ediyordu; Gemma'nın alışveriş yapmayı, yiyecek ve giysi almayı bilmesine şaşıyordu. Her nerede yapıldıysa, hayatının büyük kısmını gerçek insanların arasında geçirmiş olmalıydı.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Gemma kesin bir tavırla. Fakat Lyra kâseyi elinden kapıp damağını yakacak kadar hızla yemeye başlayınca şaşırdı ve memnun oldu. Oturmasını söyleyip ona bağıracak kimse olmadığı gerçeğini fark edince hem heyecenlanmış hem rahatsız olmuş, oturma gereği bile duymamıştı.

Jake bilgisayarından başını kaldırmadan, "Bulaşıcı Süngerimsi Ensefalopatiler," dedi yüksek sesle. "Bu bir hastalık sınıfı. Deli Dana bir BSE hastalığı."

"Tamam," dedi Gemma son heceyi uzatarak. "Peki, bu ne anlama geliyor?" Gidip kanepede Jake'in yanına oturdu. Lyra ikisinin de bakmadığından emin olunca kâsenin dibini yaladı. Jake içecek kutusunu döndürüp duruyor, altındaki

küçük kare peçete, sehpanın tam kenarına paralel olacak şekilde yapıyordu bunu.

"Bilmiyorum." Jake alnını ovuşturdu ve bilgisayarını da sehpanın kenarına paralel olacak şekilde çekti. "Raporda sadece adı geçiyor."

Lyra Haven'dan çaldığı dosyanın Jake'in bilgisayarının yanında olduğunu gördü. Kâsesini gürültüyle masaya bıraktı. "Siz... sizin ona bakmamanız gerekiyor," dedi.

"Neden bakamazmışız?" Jake kaşını kaldırdı. "Sen onu çaldın, değil mi?"

"Evet," dedi Lyra sakince. "Ama o başka."

"Artık bu dosyayı aramazlar. Orası kül yığınına döndü."

Haven'ın tümüyle duman bulutu olmuş görüntüsü geldi Lyra'nın gözünün önüne. Bazen yakılan cesetler Haven'a duman halinde, boğaz gıdıklayan tatlı bir koku olarak geri gelirdi. Hemşireler bundan nefret ederdi ama Lyra etmezdi.

"Jake," dedi Gemma.

Jake omuz silkti. "Üzgünüm. Ama doğru."

Haklıydı. Dosyayı çaldığı ya da başka birilerinin görmesine izin verdiği için Lyra'nın başı belaya giremezdi; en azından şu anda olduğundan daha fazla. Jake bilgisayar klavyesinin tuşlarına vurmaya devam etti. Gemma uzanıp dosyayı aldı. Lyra kızın bakarken şaşırmasını, yüzünü buruşturmasını izledi. Gemma okuma bilmiyor olabilir miydi?

Ama bir dakika sonra Gemma, "Lyra, bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?" dedi. "Burada hastanın... yani replikanın..." Onay bekler gibi bakınca Lyra başını evet anlamında salladı. "Sarı Grup'ta olduğu yazıyor."

Sarı küme. En talihsiz grup. Lyra minyatür sarı bileklikleri olan, atık toplama için dışarıya yığılan bir sürü minik cesedi hatırladı. Hemşireler, giyince böceklere benzedikleri maske ve eldivenlerle cesetleri iki kat sarıp imha etmişlerdi.

"Sarılar öldü," dedi Lyra. Gemma irkildi. "O kümede yaklaşık yüz küçük mahsul vardı. Mahsul," diye devam etti Gemma'nın hâlâ anlamamış göründüğünü fark edince, "farklı nesilleri ayırt etmek için kullanılıyor. Ancak renkler kümeleri ayırt etmek için. Yani ben yeşil kümeden üçüncü mahsulüm." Her şeyin gayet düzgün yazıldığı yeşil bileklikli elini kaldırdı. *Jen 3, TG-YŞ.* 3. Jenerasyon, Test Grubu, Yeşil. Gemma'nın neden midesi bulanıyormuş gibi göründüğüne bir anlam verememişti. "Ama sarılarda bir yanlışlık yapmış olmalılar. Bazen yaparlar. Hata yaparlar. Pembeler de ölmüştü."

"Hepsi mi öldü?" diye sordu Jake.

Lyra başını evet anlamında salladı. "Hastalandılar."

"Aman Tanrım." Gemma eliyle ağzını kapadı. Lyra'nın sebebini anlayamadığı şekilde üzgün görünüyordu. Gemma sarı kümeden kimseyi tanımıyordu. Hem onlar sadece replikaydı. Hepsi ölmüştü. "Burada kızın henüz on dört aylık olduğu yazıyor."

Lyra en küçüklerinin daha üç, dört aylıkken öldüğünü belirtecekken vazgeçti.

"Renklerin kümeleri ayırt etmek için kullanıldığını söyledin," dedi Jack yavaşça. "Peki, bu kümeler neyin nesi?"

Lyra omuz silkti. "Farklı kümeler var ve hepimiz farklı varyantlarız."

"Neyin varyantı?" diye üsteledi Jake.

Aslında Lyra da bilmiyordu ama bunu itiraf etmeyecekti. "İlaç," dedi ciddi bir sesle, delikanlının başka soru sormamasını umarak.

Gemma derin bir nefes aldı. "Bak, Jake. Dr. Saperstein'ın imzası var, senin dediğin gibi."

"Yeni replika mahsullerin yetiştirilmesinden Dr. Saperstein sorumlu," dedi Lyra. Dosyaya baktıkları için –*özel* dosyaya, *onun* dosyasına– hâlâ sinirli olduğu halde Gemma ile Jake'in ne yaptığını merak ederek kanepeye yanaştı. "Bütün ölüm belgelerini o imzalar." Onun imzasının altında ikinci bir imza, Lyra'nın çok iyi tanıdığı bir isim vardı. Hemşire Em, en tatlı hemşirelerden biriydi: Hemşire Em, onlara iğne yaparken acıtmayacağından emin olmak için çok dikkatli davranırdı. Bazen onlarla şakalaşırdı bile. "Hemşire Em de imazalamış."

"Hemşire Em." Gemma gözlerini kapayıp arkasına yaslandı.

"Kahretsin," dedi Jake. Gemma gözlerini açıp Jake'e Lyra'nın anlam veremediği bir ifadeyle baktı.

"Hemşire Em en iyilerinden biriydi. Ama gitti," dedi Lyra. Eski bir hatıra su yüzüne çıktı. Koridorda tek başına durmuş, kapıdaki küçük bir aralıktan Dr. O'Donnell ile Hemşire Em'e bakıyordu. Dr. O'Donnell ellerini Hemşire Em'in omuzlarına koymuştu. Hemşire Em ağlıyor, "Yapamam, yapamam," diyordu. Küçük odada temizlik malzemesi ve eski kimyasalların kokusu vardı. Dr. O'Donnell'ın yanındaki raflara bir paspas yaslanmıştı. "Doğru olanı düşün, Emily," diyordu Dr. O'Donnell ama Hemşire Em sertçe silkinip

ondan uzaklaşıyor, paspası deviriyordu ve o kapıdan ok gibi fırlayıp çıkmadan önce Lyra alelacele uzaklaşıyordu.

Fakat bu gerçek bir anı olamazdı. Lyra bir temizlik odası hatırlıyordu ama bu doğru olamazdı çünkü doktor ve hemşirelerin dinlenme odaları vardı. Hemşire Em ağlıyordu fakat Dr. O'Donnell neden Hemşire Em'i ağlatsındı?

"Bir bakayım." Jake dosyayı Gemma'dan aldı ve tekrar bilgisayara eğildi. Lyra parmaklarının tuşlardaki baskısını, sihir yapılmış gibi ekranda beliriveren, okuyamayacağı kadar hızlı akan harfleri izlemekten hoşlanmıştı. Tık. Tık. Tık. Ekran şimdi minik harfler, fotoğraflar, şekillerle doluydu. Baş döndürücü bir şeydi bu. Harfleri bile ayırt edemiyordu. "Bu rapor –bütün bu terminoloji, BSE'ler, sinir yıkımı, protein bağları– prionlarla ilgili."

"Prionlar mı?" dedi Gemma. Bu sözcüğü daha önce hiç duymadığı belliydi ve Lyra bir kereliğine de olsa kafası karışan tek kişinin kendisi olmadığına sevindi.

"Bakteriler, virüsler, mantarlar ve prionlar," dedi Jake gözlerini kısarak ekrana bakarken. "Prionlar bulaşıcı taneciklerdir. Aslında proteindir ama tamamen yanlış katlanmış oluyorlar." Jake yalnız olmadığını unutmuş gibiydi.

"Replikalar prionlarla dolu," dedi Lyra bunu bildiği için kendisiyle gurur duyarak. Doktorlar hiç bu kadar doğrudan söylememişti ama o dikkatini vermişti: Haven'da dinlemek dışında yapılacak pek az şey vardı. Omurilikten su ve ilik alma işlemlerinin amacı buydu; prion tesirini ölçmek için doku örnekleri almak. Replikalar öldüğünde genellikle kesilip incelenmeleri, kemiklerinin delinip açılması da aynı sebeptendi. Lyra prionların son derece önemli olduğunu

biliyordu –Dr. Saperstein sürekli prionların daha iyi ve hızlı hareket etmesi için çalışmaktan söz ediyordu– ama bunların tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Jake tadı kötü bir ilaç yutmuş gibi tuhaf bir ifadeyle baktı ona.

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Gemma. "Prionlar ne yapıyor?"

Jake yüksek sesle okudu: "*Prion infektivitesi beyinde ya da diğer merkezi sinir sistemi dokularında yüksek değerlerdedir, dalak, lenf bezleri ve kemik iliğinde ise değerler biraz daha düşüktür...* Bir dakika. Bu kadar değil. *Eğer sağlıklı bir organizmaya bir prion girişi olursa, bu durum var olan, doğru katlanmış proteinlerin hastalıkla ilişkili yanlış katlanmış prion formuna dönüşümünü tetikler. Bu bakımdan prionlar klonlama araçlarına benzerler.*" Başını kaldırıp Gemma'ya baktı, sonra yine hızla indirdi. "*Prion daha çok proteinin yanlış katlanıp prion formuna dönüşmesine öncülük edecek bir model işlevi görür. Böylece prionların merkezi sinir sisteminde hızla artmasına ve prion hastalıklarının semptomlarına yol açar. Bu aylarca, hatta yıllarca sürebilir.*" Yine bir elini saçında gezdirdi ve Lyra saçların düşüşünü izlerken 72'nin saçı da uzayacak mı aynı şekilde savrulacak mı diye düşündü. "*Prion hastalığı, bir insan ya da hayvan enfeksiyonlu bir dokuyu sindirdiğinde yayılır, tıpkı süngerimsi beyin hastalığı, diğer adıyla deli dana hastalığında olduğu gibi. Prionlar ayrıca kan ve diğer salgıların varlığı göz önünde bulundurulduğunda su kaynaklarını da kirletebilir...*"

"Prionlar bir tür hastalık mı yani?" diye sordu Gemma.

"Kötü huylu prionlar hastalık," dedi Jake sakince.

"Bu doğru olamaz," dedi Lyra. Jake'in söylediklerinin tamamını takip etmekte güçlük çekiyordu ama en azından bu konuda yanıldığını biliyordu. Replikaların fiziksel olarak normal insanlardan daha aşağı seviyede olduğunu biliyordu, klonlama işlemi hâlâ kusurluydu ve replikalar hassastı. Doktor ve hemşirelerin vitamin ve hapları birbiri ardına, bazen üst üste onunu birden verirken hep söyledikleri şeydi. Ama Lyra hep prionların *iyi* olduğunu düşünmüştü. Neden böyle düşündüğünü bilmiyordu, duyduğu, hissettiği ve ima edilen şeylerden ötürü olmalıydı. Hep bunun replikaları insanlardan üstün kılan tek özellik olduğunu sanırdı. Onların dokuları kendilerinden çekilip çıkarılabilecek prionlarla doluydu.

Boğazında hapşıracakmış gibi tuhaf bir gıdıklanma duydu. Koltuk altlarından ter boşandı.

Jake ona bakmıyordu. Lyra buna alışıktı.

"Şunu dinleyin." Jake yeni bir yazı açmıştı. Lyra'ya belli belirsiz bir boğulma hissi veren bir sürü satır. Burada kaç sözcük olabilirdi acaba? Çok fazla. "Google'da Saperstein ve prionları aratınca 90'ların başında yazılmış bir makale çıkıyor. Saperstein biyolojik terör konulu bir konferansta konuşmuş. *'Kimyasal silahlar, viral ve bakteriyel ajanlar sorunlu. Silahlar düşmanlarımıza karşı kullanılsa da askerlerimiz de maruz kalma tehdidi altında. Savaş değişiyor. Düşmanlarımız değişiyor, daha radikal ve daha çeşitli hale geliyor. Ben biyolojik savaşın geleceğinin, gıda zincirleri aracılığıyla yayılabilecek, daha hızlı etki gösteren bir prion tespitinde olduğuna inanıyorum.'* Jake terliyordu. Lyra da terlemişti ama Lyra'nın her yanı buz kesmişti. Midesi sancıyordu. Tuvalete gitmesi

gerekiyormuş ama yerinden kıpırdayamıyormuş gibi bir hali vardı. "*Üzerinde oynama yapılmış ilaç ve aşıları yaygınlaştırıp sağlık hizmetleri çalışanlarının bunları farkında olmadan tehlikeli gruplara yaymasıyla teröristleri zayıflatmamız mümkün.*

"*Memelilerde bilinen tüm prion hastalıkları beynin ve diğer sinir dokularının yapısını etkiliyor, şu anda tedavisi mümkün değil ve evrensel çapta ölümcül. Bir düşünün.*'" Jake fısıltıyla okuyordu. "*Düşünmekten, yürümekten, konuşmaktan aciz binlerce kişiden oluşan bir ordu. Felç edilmiş ya da kökü kazınmış bir ordu.*"

"Aman Tanrım," dedi Gemma. Elini dudaklarına götürdü. "Bu korkunç bir şey."

Lyra'nın gözünün önüne birden geniş, tozla kaplı bir arazi ve donuk mavi bir gökyüzünün altında sarı küme gibi naylon brandalara sarılmış halde hareketsiz, sessiz yatan binlerce ceset geldi.

Jake'in okuduğu şey ne diyordu?

Memelilerdeki prion hastalığının şu anda tedavisi mümkün değil ve evrensel çapta ölümcül.

"Tanrım." Jake arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Uzunca bir süre kimse bir şey söylemedi. Lyra tuhaf biçimde bedeninden ayrılmış, yok olmuş gibi hissediyordu. Bir duvardı artık. Zemin ve tavandı. "Haven'da ne yapıyorlar sorusunun cevabı bu." Jake, Gemma'yla konuşuyordu ama gözlerini açınca doğruca Lyra'ya baktı, Lyra ise derhal bedenine geri dönerek bu bakışı yüzünden Jake'ten nefret etti. "Prionlar insan dokularında yaşıyor. Anlamıyor musun?"

Lyra anlıyordu. Ama bunu söyleyemiyordu. Sesi boğazında donup kalmıştı. İçi minik, donmuş kar tanelerine

benzeyen, onu yavaş yavaş imha eden yanlış katlanmış kristallerle doluydu. Konuşan Gemma oldu.

"Replikaların üzerinde deney yapıyorlardı," dedi yavaşça. Lyra'ya bakmıyordu. "Hastalığın etkilerini inceliyorlardı."

"Sadece deney yapmıyorlardı," dedi Jake, sesi çatallanırken. "Onları döllüyorlardı da. Gemma, replikaları prion *üretmek* için kullanıyorlardı. Hastalığı onların *içinde* yetiştiriyorlardı."

ON BİR

"Söylemiştim."

Lyra başını çevirince 72'yi gördü, yanağında hâlâ çapraz çizgili yastık izleri vardı. Jake ya da Gemma'ya değil, doğrudan Lyra'ya bakıyordu ama Lyra onun ifadesini okuyamıyordu. Bütün hayatı akciğerler ve karaciğerin işleyişinden, kan-beyin bariyerinden ve beyaz kan hücresi sayılarından söz eden doktorları dinlemekle geçmişti ama yüzlerin nasıl çalıştığı, ne anlama geldiği, nasıl okunduğu konusunda bir tek açıklama dahi duymamıştı.

"Söylemiştim," dedi 72 tekrar, bu kez daha sakin bir sesle. "Hiçbir zaman umursamadılar. Hiçbir zaman bizi korumaya çalışmadılar. Yalandı bu."

"Sen biliyor muydun?" dedi Lyra.

72 ona dik dik baktı. "Sen bilmiyor muydun?" Sesi sakindi. "Bilmiyor muydun gerçekten?"

Lyra ona bakmaktan utanarak gözlerini kaçırdı. Haklıydı tabii. Her şey dağılmış, son perde aralanmıştı; yıllardır

oynadığı oyun, kendine söylediği yalanlar... Hepsi anlaşılıyordu şimdi. İsim yerine sayılar; *kız*, *erkek* yerine *şey* diye adlandırmalar. *Farelere satranç öğretmeye mi başlayacaksın?* Kullanılıp atılabilir şeylerdi onlar, hep öyle olmuşlardı. Hastalıklara, karaciğer ve akciğer bozukluklarına daha yatkın olduklarından değil. Onlar ölmek için üretilmişlerdi.

Başının döndüğü, midesinin bulandığı, nerede olduğunu ya da nereye gittiğini hatırladığı tüm o zamanlar: Tedavinin değil, hastalığın yan etkileriydi. Yan etki de değildi.

Semptomdu.

Gemma ayağa kalktı. "Bu gecelik bu kadar yeter," dedi Jake'e. Lyra, Gemma'nın onların haline üzüldüğünün farkındaydı. Belki de sadece korkmuştu. Belki de hastalığın bulaşıcı olduğunu düşünmüştü.

Ne kadar zamanı kaldığını merak etti. Altı ay mı? Bir yıl mı? Oradan kaçmak artık çok aptalca geliyordu. Her halükârda öleceğine göre bunun ne anlamı vardı? Belki de korumaların onu vurmasına izin vermeliydi.

Jake bilgisayarını kapattı. "Saat onu geçiyor," dedi gözlerini ovuşturarak. "Halam yarın Decatur'dan dönüyor. Eve gitmem gerek."

"Sabah kaldığımız yerden devam ederiz, olur mu? Sabah ne yapacağımıza karar veririz." Gemma bu sözleri Jake'e söyledi ama Lyra bu sözlerin kendisine söylendiği hissine kapıldı.

"Siz idare edebilecek misiniz?" diye sordu Jake. Lyra'nın omzuna dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama Lyra çabucak gerileyince tekrar indirdi.

Lyra omuz silkti. Bunun bir önemi yoktu. Jake'in söylediklerini düşünüp duruyordu. *Hastalığı onların içinde yetiştiriyorlardı.* Haven'da sebze ve meyve yetiştirdikleri cam seralardaki gibi. Vücudunun havayla dolduğunu ve proteinlerin kar taneleri şeklinde katlandığını hayal etti. Bir keresinde gördüğü hamile kadın ve rahminde kıvrılıp yatan bebek resmini getirdi gözünün önüne. O bebeği oraya yerleştirmişlerdi. Ölümcül ve tedavisi olmayan bir yaratık taşıyordu kadın.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeter," dedi Gemma.

"Al." Jake eğildi ve bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı. Lyra normalde birinin eliyle yazı yazmasındaki akışkanlığı, harflerin parmaklardan dökülüşünü görmeye bayılırdı ama şimdi hiç umurunda değildi. Jake ona yardım edemezdi. Hiç kimse ona yardım edemezdi. "Bu benim telefon numaram. Daha önce telefon kullandın mı?"

"Telefonun ne olduğunu biliyorum," dedi Lyra. Kendisi hiç telefon kullanmamıştı ama çoğu zaman hemşirelerin tek yaptığı buydu. Ayrıca Lyra çocukken bazen eline diş macunu tüpleri, sabun kalıpları, ilaç şişeleri alır ve başka bir dünyada cevap verecek biri varmış gibi yaparak bunların içine konuşurdu.

Jake başını salladı. "Bu da adresim. Al. Ne olur ne olmaz. Okuyabiliyor musun?"

Lyra başını evet anlamında salladı ama Jake'in gözlerine bakası gelmiyordu. Sonuçta Jake ona yardım edemezdi.

Gemma ile Jake gittikten sonra, Lyra birkaç dakika boyunca olduğu yerde, kanepede oturmaya devam etti. 72

odada sessizce dolanıyor, eline bir şeyler alıp tekrar yerine koyuyordu. Lyra ona tarifsiz bir öfke duyuyordu. Böyle bir şey olacağını bekliyordu. Demek ki bu onun suçuydu.

"Ne zaman öğrendin?" dedi. "*Nasıl* öğrendin?"

72 bir an için ona baktı, sonra yine gözlerini küçük, cam bir küreye çevirdi. Ters çevirdiğinde kürenin içinde kâğıttan kar taneleri savruldu. "Sana söyledim. *Tam olarak* bilmiyordum," dedi. "Ama bizi hasta ettiklerini biliyordum. Amaçlarının bu olduğunu biliyordum." Sıradan bir şeymiş gibi söylemişti bunu.

"Nereden biliyordun?" diye sordu Lyra.

72 kar küresini yerine koyunca Lyra minik kâğıtların döne döne iki minik figürün üzerine inişini izledi. Sonsuza dek cam küredeki dünyalarına hapsolmuşlardı: Plastik bir sahil, bir tek palmiye. Lyra onlar için üzüldü. Onları anlıyordu.

"Hep biliyordum," dedi kaşlarını çatarak. Lyra'yı şaşırtarak gelip kanepede yanına oturdu. Hâlâ güzel kokuyordu. Bu nedense Lyra'nın içini acıttı. Sanki birileri içinde çivi çakıyordu. "Bir keresinde hastalanmıştım, küçükken. Çok hastaydım. Öleceğimi düşündüklerini hatırlıyorum. Cenaze Evi'ne gitmiştim." Ellerine baktı. "Heyecanlıydılar. Artık onları anlayamadığımı sandıklarında heyecanlanmışlardı."

Lyra bir şey söylemedi. Mr. I'yı ziyaretinden sonra masada yatışını, tepesindeki araştırmacıların neşeli sohbetlerini, sandviç kokulu nefeslerini ve gözleri kalemin ucundaki ışığı takip etmeyince nasıl güldüklerini düşündü.

"Çocukken taklit yapardım," dedi. "Karınca, kertenkele ya da kuş taklidi yapardım. Öyle şeylerin işte. Gider

deliklerinden çıkan hamamböceklerini yakalardım bazen. Hemşirelerin hepsi hamamböceklerinden nefret ediyordu. Ama onlar bile bizden daha iyiydi. Dışarı çıkabiliyorlardı." Avcunu açtı, tanıyamıyormuş gibi baktı, sonra tekrar yumruk yaptı. "Daha iyi olurdu," dedi sesini birazcık yükselterek, "bizden nefret etselerdi daha iyi olurdu. Ama etmiyorlardı."

Bu konuda da haklıydı. Hemşire Aklından Bile Geçirme'den daha beteri, korkan kişilerden daha beteri, onları fark etmeyen kişilerdi. Replikalara bakan ama onları görmeyen, yakılması için ölü bedenleri sarıp sarmalarken akşam yemeğinde ne yiyeceklerinden konuşabilenlerdi.

"Bana niye söylemedin?" diye sordu Lyra.

"Denedim," dedi 72. "Hem ne işe yarayacaktı ki?"

Lyra başını sağa sola salladı. Suçlayacak biri lazımdı ona. Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiş; buna hakkı olduğunu bile düşünmemişti. İnsanlar, gerçek insanlar bir şeyleri hak ettiklerine inanıyor ve bu şeyleri elde edemediklerinde öfkeleniyorlardı. Replikalar hiçbir şeyi hak etmiyor, hiçbir şeyi elde etmiyor, bu yüzden hiçbir zaman öfkelenmiyorlardı.

Ona bunları yapan insanları yaratan tanrı, nasıl bir tanrıydı?

"Bu yüzden mi kaçtın?" diye sordu Lyra. Ağlamak geliyordu içinden. Fiziksel acı duymuyordu ama yine de vücudunda bir şeyler değişmiş, birileri boğazına bir alet, göğsüne tüpler sokmuş ve her şey birbirine karışmış gibiydi.

"Hayır," dedi 72. "Tam olarak değil."

"Neden peki?"

72 başını salladı. Lyra onun da bilmediğinden şüphelendi. Belki de sadece değişiklik olsun diyeydi. Bu sırada 72, "Burada kalamayız, biliyorsun," dedi.

Lyra bunu beklemiyordu. "Neden kalamazmışız?"

"Burada güvende değiliz," dedi 72. İfadesi yine değişti, kapandı. "Sana söyledim. Onlara güvenmiyorum. Onlar replika değil."

"Kız öyle," dedi Lyra.

72 kaşlarını çattı. "Ama bunu bilmiyor," dedi. "Kimse ona söylememiş."

"Ama gidecek başka yerimiz yok," dedi Lyra ve bunun ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladı. Dünya ne kadar büyüktü acaba? Hiçbir fikri yoktu. O gün ona saatler gibi gelen bir süre boyunca arabayla yolculuk etmişlerdi ve yolların, alışveriş merkezlerinin, caddelerin, evlerin sonu gelmemişti. Üstelik Gemma hâlâ Florida'da olduklarını söylemişti. Daha ne kadar uzuyordu yollar? "Ayrıca ne fark eder ki?" *Nasılsa öleceğiz*, diye ekleyecek oldu ama 72'nin zaten anladığını biliyordu.

"Buraya kadar oyuncak olmak için gelmedim," dedi 72. "Bunu istesem Haven'a dönmem yeterliydi."

Lyra tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı ama ses tonundan tahmin edebiliyordu. "Bize iyi davranıyorlar," dedi. "Bize yardım ettiler. Bizi doyurdular. Bize giysi ve uyuyabileceğimiz bir yer verdiler."

"Aynen öyle. Peki, ne istiyorlar? Bir şey istiyor olmalılar. Onlar insan," dedi. "Onların olayı bu. Anlamıyor musun? *Tek* yaptıkları bu. İstemek."

Bu doğru muydu? Lyra bilmiyordu. Dr. O'Donnell ondan ne istemişti? Ya da replikalara daima gülümseyen, Lyra'ya bir keresinde saçlarının güzel olduğunu söyleyen, eski feribot jetonlarını saklayıp dama oynasınlar diye küçük çocuklara veren Hemşire Em?

Ama belki de Haven'dan ayrılmalarının sebebi buydu: Oraya uygun değillerdi. Lyra insanları replikalardan bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamıyordu, hiç anlayamamıştı. O da kendi hayatı için bir şeyler istiyordu. Okumayı öğrenmek istemişti. Acıkmış, üşümüş, yorulmuş, bir şeyler yiyip kendi yatağına yatmak istemişti. Bir şeylerin geri dönmesini istemişti. Ama istediğini elde etmek için hiçbir zaman başkasını incitmediği doğruydu.

Onu daha az insan yapan şey bu muydu?

"Senin için bunlar yeterli mi?" dedi 72. Böyle bakınca korkutuyordu Lyra'yı, ona Haven'ın avlusunda yüzü yağmurdan bozulmuş, gözleri görmeyen, soğuk heykeli hatırlatıyordu. "Seni besleyecek, oraya buraya sürecek, ne zaman uyuyacağını söyleyecek birileri? Bir köpekmişsin gibi?"

Lyra da ayağa kalktı. "Tamam, ne fark eder?" dedi. Onu şaşırttığını anladı çünkü 72 irkilerek geri çekildi. Kendisi de şaşırmıştı. Sesi beklediğinden çok daha yüksek çıkmıştı. "Biz replika değil miyiz? Bir nevi köpek sayılırız. Bizi öyle görüyorlar zaten. Yapılış amacımız bu. Köpek ya da fare. Yıllar önce yaptığın şey taklit değildi. *Gerçekten* hamamböceğiydin."

72 gözlerini ona dikip uzun uzun baktı. Lyra nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını görebiliyor, yüzünü öyle hareketsiz, kendisine bakar halde tutmak için derisinin

altında yüzlerce minik kasın kasıldığını biliyordu. 72'yi, onu meydana getiren şeyleri, bir araya gelmiş tüm o narin parçalarını düşünmek başını döndürüyordu.

Sonunda 72 başını çevirdi. "Ben de o yüzden kaçtım," dedi. "Başka bir işe yarayıp yarayamayacağımızı öğrenmek istedim. Denemek istedim." Belli belirsiz gülümsemesi Lyra'yı şaşırttı. "Hem hamamböcekleri bile kaçar. Fareler bile."

Misafir kaldıkları evde gezinip işe yarar bir şeyler aradılar. Yatak odasındaki bir dolapta, fazla yastıkların altında eski bir sırt çantası buldular ve kalan tahıllı gofretleri, su şişelerini içine doldurdular. Lyra sabuna muhtemelen ihtiyaç duymayacaklarını biliyordu ama hayatında sahip olduğu her şeyden farklı bu kâğıt ambalajlı kalıpları bırakmaya gönlü razı olmadı.

Jake Witz cep telefonunu köşede, şarjda bırakmıştı. 72 telefonu aldı. Arayacakları kimse yoktu gerçi. Ama sırf ona sahip olmak, ekranına dokunup parmak izlerini bırakmak bile Lyra'yı heyecanlandırıyordu. Sadece insanların cep telefonu olurdu.

Mutfaktan bıçak aldılar, yatağın yanındaki dolapta bulunan tek şey olan battaniyeyi aldılar. Lyra onlara yardım eden Jake ve Gemma'nın eşyalarını çaldığı için suçluluk hissetmiyordu. Hatta hiçbir şey hissetmiyordu. Hemşirelerin replikalar konusunda haklı olabileceğini düşündü. Belki de replikaların ruhu yoktu.

Bu sırada ana bina karanlığa gömüldü. 72 kendi ışıklarını da kapatmayı önerdi, böylece Jake ile Gemma dışarıdan onlara bakacak olurlarsa Lyra ile 72'nin uyuduklarını

düşüneceklerdi. Emin olmak için orada, karanlıkta yirmi dakika daha beklediler. Yine kanepede yan yana oturdular ve Lyra birbirlerine dolandıkları, teninin her noktasının onunkine değdiği, bu her bir noktanın dokunuşuyla açılıp aydınlandığı rüyasını düşündü. O sırada 72 onu göremediği için memnundu.

Sonunda 72, Lyra'nın dirseğine dokundu. "Vakit geldi," dedi. Karanlıkta yüzü farklı renkte gölgeler olarak görünüyor, alnına bir parça ay ışığı düşüyordu.

Dışarıda ağaç kurbağalarının sesi Lyra'yı ürküttü: Ritmik ve neredeyse mekanik tıngırtısı ona Mr. I'nın gırtlaktan çıkan bir kükremeye benzeyen sesini hatırlatmıştı.

"Dur." 72, Lyra'yı dürttü. Gemma plastik bir şezlongda kıvrılmıştı, giysileri hâlâ üzerindeydi ve renkli birkaç havluyu battaniye yapmıştı. Lyra'nın kafası karıştı. Onları mı izlemişti acaba? Kaçmadıklarından emin olmak mı istemişti? Lyra başka ne sebeple kızın dışarıda uyumayı tercih edebileceğine akıl sır erdiremiyordu.

Lyra engel olmaya fırsat bulamadan 72 çok dikkatli adımlarla yaklaşmaya başlamıştı bile. Lyra içinde büyüyen bir huzursuzluk hissiyle peşinden gitti. Ay ışığında Gemma'nın yüzü, Cassiopeia'nınkine çok benziyordu. Lyra uzanıp elini Gemma'nın göğsüne koymak, soluk alışını duymak ve Cassiopeia'nın dirilmiş olduğuna inanmak istiyordu. Ama tabii ki öyle bir şey yoktu.

Gemma'nın yanında, havuzun kenarında açık bir defter vardı. Defterin kapağına bir kalem sıkıştırılmıştı. Lyra her zamanki gibi sayfaya karalanmış sözcüklerin çekimine kapıldı. Ay ışığında hafifçe parlıyorlardı. Gemma'nın yazısının

çok güzel olduğunu düşündü. Sözcükler ona kuşların ayak izlerini, sayfayı gururla gagalayarak kendi yollarını çizen kuşların ta kendisini anımsattı.

Derken tanıdık bir isim çekti dikkatini: Emily Huang. Hemşire Em.

Bir parmağını sayfaya koydu, dudaklarını kıpırdatarak ismin hemen altına yazılmış sözcükleri okudu. Palm Grove. Bu ona hiçbir şey ifade etmedi. Sayfada başka isimler de vardı, yanında küçük harflerle Yuva Vakfı yazılı Dr. Saperstein ismi dışında hepsi yabancıydı. Yuva Vakfı'nın ne olduğunu da bilmiyordu ama altında ona tanıdık gelen son bir sözcük vardı: Gainesville. Lyra bunun bir yer adı olduğunu biliyordu. Büyük bir yer. Jake ve Gemma otobanda Gainesville yönüne mi yoksa Miami yönüne mi gideceklerini tartışmışlar; Jake *hiç kimse Gainesville'e gitmek istemez*, demiş, Gemma ise *orada yaşayan yarım milyon insan dışında*, demişti. Lyra Palm Grove'un da bir yer adı olduğunu anladı.

Defteri aldı. Jake de onun çaldığı dosyayı almıştı, yani bu adil bir takastı. Doğrulunca 72'nin, cüzdanını bulmak için Gemma'nın çantasını altüst ettiğini gördü. Omzundan tutup başını hayır anlamında salladı. Yıllar önce bir keresinde Hemşire Aklından Bile Geçirme'nin cüzdanı kantinde çalınmıştı. Lyra bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu, tüm replikaların yataklarının arandığını, ceplerinin tersine çevrildiğini, Hemşire Aklından Bile Geçirme'nin günlerce çok kaba davrandığını ve ona kötü baktı diye Lyra'ya elinin tersiyle vurduğunu hatırlıyordu. Sonunda cüzdanı Ursa Majör'ün şiltesinin altına açılmış

bir delikte, yıllardır topladığı tüm çerçöpün yanında bulmuşlardı; kirli çoraplar ve kayıp bir küpe, feribot jetonları ve meşrubat şişesi kapakları, sakız ambalajları.

Ancak Gemma'yı uyandırma riskini göze almadan konuşamazdı ama 72 cüzdandan bir tomar para alıp cebine attıktan sonra cüzdanı çantaya geri koyduğunu gördü. Lyra da defteri bıraktı. Palm Grove'u unutmazdı herhalde.

Nasıl çalıştığını bilmedikleri için kapının üzerinden tırmandılar ve diğer tarafa, sokak lambalarının akışkan bir karanlıkla karışık pırıltılara bürüdüğü sokakta yürümeye başladılar. İki taraflarında çitleri ve kapıları olan evler varken Lyra o kadar korkmuyordu. Ama az sonra bomboş kırlara doğru kapkara uzanan bir yola ulaştıklarında düşme hissini andıran bir dehşet duydu. Çok büyük bir alandı burası, hayal edebileceğinden çok daha geniş.

Lyra ancak o zaman konuştu. Kimsenin duyamayacağı kadar uzaklaşmışlardı. Ayrıca yolun bu kadar boş olmasından nefret etmişti ve yürürken toprağa gömülü uzun kollar gibi üzerlerine eğilen sokak lambaları canını çok sıkmıştı.

"Bize yardım edebilecek birini tanıyorum," dedi. Ayakları yol kenarındaki çakıltaşlarını çıtırdatıyordu. Lyra artık ağaç kurbağalarının varlığından memnundu. En azından onlara eşlik ediyorlardı.

"Yardım etmek mi?" 72 başını geriye yatırıp gökyüzüne, tepelerinde göz alabildiğine uzanan yıldızlara baktı. Lyra delikanlının korkup korkmadığını anlamamıştı ama korktuğundan şüpheliydi. 72 herhangi bir şeyden korkuyormuş gibi görünmüyordu. Ölmekten bile. Belki de zamanla alışmıştı buna. Lyra replikaların gerçek insanlardan daha

dayanıksız, hastalığa daha yatkın, daha cılız ve daha ufak tefek olduklarını biliyordu. Ama Haven'dayken bir bakıma güvende olabileceğine inanmıştı.

"Daha fazlasını bilmek istiyorum," dedi. "Bize bunu neden yaptıklarını öğrenmek istiyorum. Bizi neden hasta ettiklerini. Bir tedavisi olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

72 durdu. Gözlerini Lyra'ya dikti. "Tedavisi yok," dedi.

"Bildiğimiz kadarıyla yok," dedi Lyra. "Ama Haven'da ne yaptıklarını tam olarak bilmediğini sen kendin söyledin. Bir tedavisi olabilir. Bir tedavi geliştirmiş olabilirler."

"Neden yapsınlar bunu?" dedi 72. Gülmemeye çalışır gibi bir hali vardı. O an Lyra ondan nefret etti. Ona böylesine farklı şeyler hissettiren birini tanımamıştı hiç, daha doğrusu ona herhangi bir şeyler hissettiren birini.

"Bilmiyorum," dedi. "Yaptıkları hiçbir şeyin nedenini bilmiyorum."

72 yanağını ısırarak baktı ona. Lyra o kadar da çirkin olmadığını düşündü. Yabani ve keskin hatlarıyla kendince güzel olduğunu düşündü; tıpkı Haven'daki yürüyüş yollarının arasında büyüyen sert, geniş, koyu yeşil yapraklı bitkiler gibi. Arabada telefonla konuşurken Gemma'nın böyle söylediğini duymuştu. Belki de Gemma, Lyra'nın dinlediğini düşünmemişti. *Bir kız ve bir delikanlı var*, demişti. *Kız hasta ya da onun gibi bir şey. Çocuk...* Sesini alçaltıp fısıldamıştı. *Güzel bir çocuk.* Lyra, Jake'in yüz şeklinden hoşlanmıştı ama daha önce yüzlerin güzel olduğunu düşünmemişti hiç; şimdi dönüp bakınca Dr. O'Donnell'ın da güzel olduğunu düşünüyordu. En azından onun anılarında güzeldi.

Peki o, Lyra çirkin miydi acaba?

Uzakta iki ışık belirdi. Lyra bir an için şaşkınlık ve korkuyla elini gözlerine götürdü, derken bunun yaklaşmakta olan bir araba olduğunu anladı. Ama araba yavaşlamaya başlayınca yine korktu. Her nasılsa 72 ile hiç düşünmeden el ele tutuştular. 72'nin elleri büyüktü, kuruydu ve doktorların tek kullanımlık eldivenlerin içindeki ellerinden, sütün üzerindeki soğuk ve ıslak tabakaya benzer bir his veren ellerinden çok daha iyi hissettiriyordu.

"İyi misiniz çocuklar?" Arabadaki adam onlarla konuşmak için koltuktan açık pencereye kadar eğilmek zorunda kaldı.

72 başını evet anlamında salladı. Lyra buna memnun oldu. Konuşacak durumda değildi.

"Gezinti yapmak için tuhaf bir yer," dedi. "Dikkatli olun, tamam mı? Bu yoldan saatte yüz otuz, yüz kırk kilometreyle geçen arabalar oluyor."

Adam camını kaldırmaya başlayınca Lyra hem rahatlamış hem sersemlemiş halde iç geçirdi. Adam onların replika olduğunu anlamış gibi davranmamıştı. Belki de farklılıkları Lyra'nın sandığı kadar belli olmuyordu.

Lyra düşünmeden, "Merhaba," deyiverince cam olduğu yerde kaldı, sonra yine indi. "Merhaba," diye tekrarladı Lyra. Tıslayarak bir şey söyleyen, muhtemelen uyarıda bulunan 72'ye aldırış etmeden arabaya yanaştı. "Palm Grove'u duydunuz mu acaba?"

"Florida, Palm Grove mu?" Adamın kalın, etli parmaklarının arasında yanan bir sigara vardı. "Oraya yürüyerek gitmeyi düşünmüyorsunuz herhalde?" Bunu şaka yapıyormuş gibi yarı gülerek söylemişti. Ama Lyra gülmeyince sigarasından yükselen dumanın içinden gözlerini kısarak baktı

kıza. "12, Tallahassee'ye giderken Palm Grove kıyısından geçiyor. Oraya gideceksenizotobüs terminalini görmemenize imkân yok. Ama epey yürüyeceksiniz. En az sekiz, on kilometre."

"Teşekkürler," dedi Lyra. *On iki* derken ne kastettiğini ya da sekiz on kilometrenin ne kadar uzak olduğunu hiç bilmiyordu.

"Gerçi bu saatte otobüs bulamazsınız," dedi adam. "Umarım geceyi geçirecek bir yeriniz vardır." Hâlâ Lyra'ya bakıyordu ama gözleri omzunun üzerinden 72'ye kayıp geri döndü. Yüzünde bir şeyler değişti. "Hey, siz iyi misiniz? Pek iyi görünmüyorsunuz."

Lyra aceleyle arabadan uzaklaştı. "Ben iyiyim," dedi. "Biz iyiyiz."

Adam gözlerini dikip bir kez daha uzun uzun süzdü onları. "Dediğim gibi, bu yoldan geçen şoförlere dikkat edin. Size çarptıklarını anladıklarında Miami yolunu yarılamış olurlar."

Ardından adam gitti ve arka farları iki kırmızı sigara ucuna dönüştükten sonra gözden kayboldu.

"Onlarla konuşmamalısın," dedi 72. "Onlardan hiçbiriyle konuşmamalısın."

"O benimle konuştu," dedi Lyra. "Hem ne zararı oldu ki?"

72 başını sağa sola sallamakla yetindi. Yeniden belirmesini beklermiş gibi arabanın gittiği yöne bakıyordu hâlâ. "Palm Grove'da ne var?"

"Yardım edebilecek biri," dedi Lyra ihtiyatla.

"Kim?" Sokak lambası 72'ye arkadan vurmuş, onu gölgeler içinde bırakmıştı.

Lyra onun gelmeye yanaşmayabileceğinin farkındaydı ve öyle bir şey yapsa bile Palm Grove'a gitmenin bir yolunu tek başına da bulurdu. Birbirlerine hiçbir şey borçlu değillerdi. Bu zamana dek onları bir arada tutan tek şey şanstı. Yine de tamamen bir başına olma düşüncesi dehşet vericiydi. Haven'da hiçbir zaman yalnız olmamıştı. En kötü ihtimalle daima izleyen korumalar vardı.

Ama Lyra inandırıcı bir yalan söyleyemeyeceğini anladı. Dış dünyada hiç kimseyi tanımıyordu, kimsesi yoktu ve 72 bunu biliyordu. "Haven'da hemşireydi," dedi.

72 duyar duymaz, "Hayır," dedi ve çakılları tekmeleyip yola savurarak yürümeye başladı.

"Dur." 72'nin kolunu tuttu; şu parlak beyaz, çapraz yaralarla dolu kolunu. Onu kendine doğru çevirdi ve ani bir şaşkınlık yaşadı: Bir saniyeliğine vücudu anlamadığı bir şey yapmış, bir şey *söylemişti* ona.

Bir kez daha, "Hayır," dedi 72.

Lyra, 72'nin kolunu bıraktı. Ondan ne istediğini bilmiyordu ama bir şey istiyordu ve bu da kafası karışık, yorgun ve mutsuz hissettiriyordu. "O diğerleri gibi değil," dedi. Hemşire Em burnundan sümük baloncukları çıkacak kadar ağlarken Dr. O'Donnell, *sen iyi birisin* demişti. *İşleri yoluna koymak istiyorsun. İstediğini biliyorum.* Öyle dediğine göre doğru olmalıydı.

"Nereden biliyorsun?" dedi 72. Bir adım yaklaştı, Lyra geri çekileyim derken az kalsın düşecekti. Ona yakın olmak istemiyordu, olanlardan sonra istemiyordu. Birkaç santim

ötesinde dururken bile vücudunda bir şeylerin aktığını hissediyordu, ılık ve canlı bir şey, fısıldayan bir şey. Lyra bundan nefret ediyordu.

"Biliyorum işte," dedi. "Haven'dan ayrıldı. Bize yardım etmek istemişti." Kafasından *çünkü Dr. O'Donnell ona inanıyordu*, diye ekledi. *Çünkü Dr. O'Donnell her zaman haklıydı.* Dr. O'Donnell'ın nerede yaşadığını bilmeyi her şeyden çok isterdi ve bir kez daha Dr. O'Donnell'ın, başında gezinen elini hayal etti. *Anne.* Dr. O'Donnell'ın evinin bembeyaz ve tertemiz olduğunu hayal ediyordu, tıpkı Haven gibi. Belki okyanus kıyısında değil, bir arazideydi ve çiçeklerin kokusu rüzgârla birlikte açık pencerelerden içeri giriyordu.

Bir araba daha geçti yanlarından, bu seferki müzik ve ritimden oluşan bir fırtına gibi geçip saçlarını yüzüne savurdu. Sonra bir araba daha. Bu kez cam indi ve bir delikanlı başını camdan çıkarıp bağırarak Lyra'nın anlayamadığı bir şeyler söyledi. Boş bir içecek kutusu başını sadece birkaç santimle ıskaladı.

72 uzunca bir süre öylece durup gözlerini Lyra'ya dikti. Lyra yine çirkin olup olmadığını düşündü. Onun 72'nin güzel olduğunu fark edişi gibi, şimdi 72 de Lyra'nın çirkin olduğunu mu fark ediyordu acaba? Bir replika olarak bunu hiçbir zaman önemsememişti, şimdi de önemsememeliydi ama önemsiyordu işte. İnsanların dünyası ona da mı bulaşıyordu acaba, çirkinleşerek, bunu kabullenerek daha insan olabilir miydi?

72'nin gözünde çirkin olmak istemiyordu.

Sonunda 72, "Yoldan uzaklaşıp geceyi geçirecek bir yer bulmalıyız," dedi. Lyra ona bakınca gülümsediğini görür

gibi oldu. "Yani burada uyuyamayız. Hem adamı duydun. Sabaha kadar otobüs yok."

Yoldan uzaklaşıp ezilmiş karton bardaklar, sigara izmaritleri ve boş naylon torbaların arasından yürüdüler. Bir süre sonra etrafı ışıklı tabelalarla sarılı binaların bulunduğu bir alana ulaştılar, tabelalardan birinde neon ışıklarla *Alkollü İçki* yazılıydı. Bu ıssız ve kasvetli ışıklar Lyra'nın aklına bir an için acıyla Haven'ı, gece uyku sersemliğiyle tuvalete kalktığında dışarıdaki nöbetçi kulelerine, araziye keskin açılarla vuran projektörlere bakışını hatırlattı.

Binalardan birinin dik çatısı sivrilerek haç şeklini aldığı için Lyra bunun bir kilise olduğunu tahmin etti. Bunun dışında komşu binalardan farksızdı: Şıngıl kiremit kaplı ve griydi, üstü tahtayla örtülü bir benzin istasyonundan kırık taşlı dar bir kaldırımla ayrılıyordu. Lyra karanlıkta, birilerinin kontrplakların üstüne *Buradaydım*, yazmış olduğunu gördü ve buna şaşırmadı. Bu kadar büyük bir dünyada kaybolmak gayet mümkündü ve hatırlatmalara ihtiyaç vardı.

Kilisenin arkasındaki yabani otlara boğulmuş arsa uzaktaki daha işlek bir anayola uzanıyordu. Yolun ince kıvrımlı karanlığında araba farları bir iğnenin içindeki kan damlaları gibi akıyordu. Fakat boşluk, gürültüyü okyanus dalgalarının sesi gibi süreğen bir hışırtıya dönüştürmüştü. Battaniyeyi buraya serdiler, Lyra yola ve ışıklara bu kadar yakında uyumaya karar verdiklerine sevindi. Aradaki mesafe, ıssızlık ve uzaklık onu korkutuyordu.

Battaniye küçüktü ve yan yana uzanınca birbirlerine değmemeleri mümkün değildi. Lyra nasıl uyuyacağını bilmiyordu. Bedeni yine bir şeyler söylüyor, kıpırdamaya,

atılmaya, ona dokunmaya kışkırtıyordu. Ama Lyra kollarını sımsıkı kavuşturdu ve yıldızlar netleşinceye dek gözlerini gökyüzüne dikti. Cassiopeia'yı seçmeye çalıştı. Küçükken yıldızların aslında uzak adalara demirlenmiş ışıklar olduğunu, gökyüzüne değil, karanlık bir denize baktığını düşünmekten hoşlanırdı. Artık gerçeği biliyordu ama yine de yıldızları huzur verici buluyordu, özellikle de onlara benzemelerini. Yanıp sönen replikalarla dolu bir gökyüzü.

"Bildiğin başka hikâye var mı?"

Lyra irkildi. 72'nin uyuduğunu sanıyordu. Gözleri kapalıydı ve bir kolunu yüzünün üzerine koyduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

"Nasıl yani?"

72 kolunu indirdi ama gözlerini açmadı, böylece Lyra ona rahatça bakabiliyordu. Karanlıkta yüzü yine çok çıplaktı, sanki gün boyunca başka bir yüz takınıyormuş da bu yüz ancak şimdi, gözleri kapalıyken ortaya çıkıyormuş gibi. Lyra'nın dikkatini dudaklarının ve burun deliklerinin kendine özgü yuvarlaklığı, elmacıkkemiklerinin pürüzsüzlüğü çekti ve dokunup bu hatları parmaklarıyla keşfetmek geldi içinden. "Okuyabiliyorsun. Bataklıkta şu hikâyeyi anlatmıştın. Matilda diye bir kızla ilgili olan. Daha fazlasını da biliyor olmalısın."

Lyra sonsuza dek kaybettiği *Küçük Prens*'i, çizimleri kırışmış yumuşak kapağını, lekeli sayfalarını ve kokusunu düşündü. Kırılıp parçalanmayı dileyerek kaburgalarını sıktı. "Gerçekten güzel bir tek hikâye biliyorum," dedi.

"Anlat," dedi 72.

Lyra yine şaşkına döndü. "Ne?"

72 bu kez gözlerini açıp hafifçe dönerek Lyra'ya baktı. "Anlat," dedi. "Lütfen," diye ekledi. Kirpikleri upuzundu. Dudakları meyve gibi, emilesi bir şey gibi görünüyordu. Şimdi gerçekten gülümsüyordu. Lyra karanlıkta dişlerinin parladığını gördü.

Başını çevirdi. Yıldızlar tepesinde hafifçe dönüyordu. "Bak," dedi göstermek için kolunu kaldırarak. "Şu yıldızı görüyor musun?"

"Hangisi?"

"Şu. Küçük, parlak olanı, mavi gibi görünenin hemen yanındaki."

72'nin onun baktığı yıldıza bakıp bakmamasının önemi yoktu. Ama bir süre sonra, "Görüyorum," dedi.

"B-612 Gezegeni o," dedi Lyra. "Aslında bir asteroid. Ve orası Küçük Prens'in geldiği yer." Gözlerini kapadı ve zihninde Dr. O'Donnell'ın sesinin yankılandığını işitti, limon sabunu kokusu duydu, sayfada gezinen, farklı sözcükleri işaret eden bir parmağı takip etti. "Küçük bir gezegen ama ona ait. Yüzeyinde üç yanardağ var, biri aktif, ikisi sönmüş. Büyüyüp her tarafı istila etmeye çalışan baobap bitkileri var. Bir de gül var. Küçük Prens gülü çok seviyor." Burası kitapta kafasını en çok karıştıran bölümdü ama yine de söyledi, önemli olduğunu biliyordu çünkü.

"Tamam da Küçük Prens kim?" diye sordu 72.

"Küçük Prens'in altın sarısı saçları, bir atkısı ve sevimli bir gülüşü var," dedi Lyra ezberden.

"Sevimli ne demek?" diye sordu 72.

Lyra kıpırdandı. "Sevimli..." Bilmiyordu. "Sanırım birilerinin seni sevmesi demek."

72 bir şey söylemedi. Lyra hikâyesine devam edecekti ama göğsünde, boğazında birileri ciğerlerine hortum sokuyormuş gibi bir baskı hissetti.

"Nasıl sevilirsin?" diye sordu 72. Sesi alçak, uyku mahmuruydu.

Lyra dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. 72 uykuya dalınca, en azından dalmış gibi yapınca sevindi. Pek hikâye anlatası kalmamıştı zaten.

ON İKİ

Sabah bir bağırtıyla uyandılar. Lyra yakalandıklarını sandı. Ama sonra kalın eldivenli bir adamın çöpleri konteynerlerden devasa bir kamyona boşalttığını gördü. Bir anda hipnoz olmuş gibi, metal dişleri andıran makinenin çöpleri dümdüz edişini seyre koyuldu. Koku tatlı ve birazcık mide bulandırıcıydı. Ama yine de acıkmıştı.

Derken Gemma'nın cüzdanından çaldıkları para geldi aklına. Artık 72 de uyanmıştı. İkisi de kalkıp battaniyeyi katlayıp sırt çantasına koyarken eldivenli adam onlara dik dik baktı ama bir şey söylemedi. Lyra, Haven'ın dışındaki dünyada insanların onları pek de umursamadığını anlamaya başlıyordu. Belki de onların dünyası çok büyük olduğundandı. Her şeye ilgi gösteremiyorlardı.

72 de acıkmıştı, bu yüzden benzin istasyonunun yanındaki lokantaya gittiler ve sırayla tuvalete girip ellerini yüzlerini yıkadılar. Hatta Lyra saçını ıslatıp dişlerini de fırçaladı. Lavabonun üzerindeki bir rafta küçük karton bardaklar

ve fosforlu mavi bir ağız yıkama suyu vardı. Masaya geri döndüğünde, 72, Jake'in telefonuyla beceriksizce oynuyordu.

"Bir türlü susmuyor," dedi. Gerçekten de elindeki telefonun ışığı yanıyor, tiz bir müzik sesi çıkıyordu.

"Bir de ben bakayım," dedi Lyra. Daha önce cep telefonu görmüş ama sadece bir kere eline almıştı. Yıllar önce Hemşire Em, Lyra'ya anakaradaki evinde beslediği köpeğin fotoğraflarını gösterdiğinde. Pomeranyalı cinsiydi. Beyaz ve pofuduk bir şeydi ama onun dışında fareye benziyordu. Ama Lyra bu düşüncesini dile getirmemişti. Belki de köpek hâlâ hayattaydı. Lyra normalde köpeklerin ne kadar yaşadığını, ömürlerinin replikalarınkinden daha uzun olup olmadığını bilmiyordu.

Sonunda zil sesini susturup telefonu 72'ye verdi, o da cebine koydu. Lyra arayacak kimseleri olmadığı halde 72'nin telefonu neden yanına aldığını merak ediyordu. Belki de bunun nedeni söylediği şeydi, kaçmasının da nedeni olan şey: Sadece nasıl olduğunu görmek için. Kısacık da olsa.

Menüde o kadar çok yazı vardı ki sadece bakmak bile Lyra'nın başını ağrıttı. Yumurtalar adlı koca bir bölüm vardı. Yumurta yemenin kaç farklı çeşidi olabilirdi ki? Haven'da yumurta hep çırpılmış, kıtır ve dibi tutmuş olurdu.

"İsraf bu," dedi 72. Menüye sinirlenmiş gibi bir hali vardı. "Bunca yemek." Ama Lyra aslında okuyamadığı için sinirlenmiş olabileceğini düşündü. 72 dün gece ona anlattığı hikâyeden, Küçük Prens'ten söz etmemiş, Lyra buna memnun olmuştu. Sorusu hâlâ rahatsız ediyordu onu, tıpkı daha sonra hissettiği o ölmüş de içinde tuhaf bir boşluk kalmış duygusu gibi.

Bir kadın gelip ne yemek istediklerini sordu. Daha önce Lyra'ya kimse böyle bir şey sormamıştı. O anda Haven yemekhanesini, ısıtma lambalarının altında turuncu görünen yemekleri, başlarına bone takmış ekşi suratlı kadınların tabaklarını dolduruşunu özledi. 72 kahve ve yumurta sipariş etti. Lyra da aynısından istedi. Yumurtanın dibi tutmuştu ve tadı Haven'dakiler gibiydi. Bu da Lyra'nın kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Gemma'nın banknotlarından ikisiyle hesabı ödediler ve şaşırtıcı çeşitlikte bir para üstü aldılar. Lyra bu bozukluklarla oynamaya bayılan, paraları sektirerek ya da yerde yuvarlayarak üst üste en fazla tura atmaya çalışan küçük replikaları düşünmekten alamadı kendini. Diğer replikaların nerede olduğunu merak etti ve onları yeni bir Haven'da hayal etti. Bu seferki muhtemelen bir dağın tepesinde, ferah çam kokularıyla çevriliydi. Sonra ne olduklarını hatırladı. Taşıyıcılar.

Kullan-atlar.

Lyra garsona Palm Grove'a nasıl gideceklerini sorunca kadın otobüs terminaline giden yolu gösterdi. "Görmemeniz mümkün değil," dedi. "Tallahassee'ye giden on iki numaraya binin. Su parkını görünce Palm Grove'a geldiniz demektir. Su parkına mı gidiyorsunuz çocuklar?" Lyra başını hayır anlamında salladı. Kadın sakızını balon yapıp patlattı. "Çok yazık. Üç katlı bir kaydırak var orada. Adına Kobra diyorlar. Bugün de acayip olacak orası. Nerelisiniz çocuklar?"

Ama Lyra başını bir kez daha sallamakla yetindi, sonra da dışarının sıcağına çıktılar.

Otobüs terminaline geldiklerinde Lyra'nın ayakkabıları adeta ayağının derisini yüzüyordu. Ayakkabı giymeye alışık

değildi ama asfalt yalınayak yürünemeyecek kadar sıcaktı ve emniyet şeridi cam kırıklarıyla parlıyordu. Otobüs beklerken 72 yüzünü kurulamak için tişörtünü çıkardığında Lyra dümdüz karnından süzülüp pantolonunun kemerinden içeri girip gözden kaybolan uzun bir ter izi gördü. Bu tiksindirmedi onu.

12 numaralı otobüs geldiğinde 72 hiç değilse numarayı okuyabildiği için düpedüz gururlandı çünkü neredeyse haykırarak okumuştu. Fakat otobüse binince bilet almaları gerektiğini öğrendiler. Otobüsten inip tekrar içeri girmek zorunda kaldılar. Bilet gişesinin ardındaki bir adam sıraya girmeleri, dolarlarıyla cebelleştikleri ve tam para vermedikleri için onları azarlayınca telaşlanan Lyra paraları yere saçtı. Parayı toplarken öylesine utandı ki –herkes gözlerini ona dikmişti, herkes *anlamıştı*– biletlerini alır almaz 72'yle birlikte dışarı koşturdular ve arkalarından seslenen insanları duymazdan geldiler. Fakat otobüs gitmişti ve bir sonrakini beklemeleri gerekecekti. Neyse ki gelen otobüs büyük ölçüde boştu. Böylece Lyra ile 72 arka tarafta, diğer yolculardan epey uzakta bir koltuğa oturabildiler.

Otobüs yolculuğu araba yolculuğundan daha rahattı. Lyra'nın midesi daha az bulanmıştı. Fakat penceresinin dışındaki dünya baş döndürücü bir hızla akıyor, durmadan çoğalıyordu yine: Birbiri ardına kasabaların üzerinden geçen, sonra alçalıp başka yollara karışan otoyollar; güneşin kavurup esmerleştirdiği uçsuz bucaksız boş araziler; sonsuz bir dizi diş gibi sıralanmış binalar, binalar, binalar. Bir saat sonra Lyra devasa bir canavar gibi gökyüzüne uzanan spiral bir plastik gördü; kıvrımlı, yılankavi ve canlı bir maviydi.

Yere gömülü kocaman bir reklam panosu İstavrit ve Su Parkı'nı ve aralarında anlayamadığı birtakım sözcükleri takdim ediyordu.

Araba ve insanlarla tıklım tıklım bir otoparktan geçtiler; doğuştan insanlarla: Ellerinde renkli havlular taşıyan, güneşten esmerleşmiş yarı giyinik çocuklar; onları girişe doğru götüren adam ve kadınlar. Lyra, ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olmuş bir kızın karşısında çömelmiş, peçeteyle kızın yüzünü silen bir anne gördü ama otobüs çok hızlı gidiyordu ve az sonra ağaç sıraları görüş alanına girip manzarayı kararttı.

Şoför Palm Grove'a geldiklerini duyurdu ve otobüs Starlite adındaki köhne bir motelin önünde durdu. Lyra gece vakti ayrıldıkları mahalledeki gibi pastel tonlarda öbek öbek evler hayal etmişti. Ama Palm Grove büyüktü: İki şeritli geniş yollar, lokanta ve benzin istasyonları, mağazalar ve marketler. Tabelalar her köşeden onlara adeta haykırıyordu. *Süt, 3.99. Guys and Dolls Müzikali, Albert Irving Gösteri Merkezi, Cumartesi. Pazartesiden Cumartesiye Bir Saat Park Yapılabilir.* Lyra hiç ev görmemişti ve sokaklarda mağazalara girip çıkan, telefonda konuşan en az bir düzine insan saymıştı. Hava o kadar sıcaktı ki zar gibi ve kaygan bir derisi olan bir gövdenin içinde olmak gibiydi. Burada, tek bir kasabada kaç insan olabilirdi ki?

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi 72. Bütün sabah keyifsizdi; Lyra sağ kolunda neden o kadar yara olduğunu sorduğundan beri. Bunlar diğer replikalarda da olan, omurilikten su alma ve ilik çıkarma prosedürlerinden kalan yaralardan farklıydı ve Lyra artık bütün bunların prionların ne kadar derine

işlediğini, kendi kendilerini ne hızla klonladığını, ne kadar süre sonra öleceklerini ölçmek için olduğunu biliyordu.

72 sadece *kaza* demiş ve otobüste Lyra'yla neredeyse hiç konuşmamıştı. Çenesi göğsüne dayalı, kolları bağlı, gözleri kapalı, öylece oturmuştu. Lyra sağ kolunda on dört yara, kulakmemesinde de küçük bir leke görmüştü ve bunca yıl hiç erkek replika görmemişken şu anda bu kadar yakın oturdukları için gizli bir heyecan duymuştu.

"Bana güven," dedi Lyra. Hemşirelerin sürekli söylediği şeydi bu. *Şişşt. Güven bana. Sadece biraz batacak. Sus artık. Güven bana, çabucak geçecek.*

Lyra kendi yaşlarında görünen ilk insanı durdurma cesaretini toplamıştı. Kız Digs adındaki bir dükkânın önündeki kaldırıma oturmuş, telefonuna eğilmiş, bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırınca Lyra makyajlı olduğunu gördü ve belli belirsiz bir şaşkınlık yaşadı çünkü makyajın hemşireler gibi daha yaşlı insanlar için olduğunu sanıyordu. "Merhaba," dedi. "Biz Emily Huang'ı arıyoruz."

"Emily Huang." Kız Lyra'yı süzdü, sonra gözleri 72'ye kaydı. Kız ayağa kalkarken 72'ye gülümseyişi, Lyra'ya bazen hemşirelerin televizyonunda, bazen ortalığa bıraktıkları dergilerde gördüğü aktrisleri hatırlattı. Bu hoşuna gitmemiş ve ilk kez kendi vücudu ile bu kızın vücudu arasındaki farka dikkat etmişti. Kız kıvrımlı ve hoştu, cildi pürüzsüzdü, güzel bir tombulluğu vardı. Lyra ise donuk giysileri, sivri kemikleri ve kaşının üstündeki yarasıyla yine o kelimeyi düşündü, *çirkin*. "Emily Huang," diye tekrarladı kız. "Wallace'a mı gidiyor?"

"Şey... sanmıyorum." Lyra *keşke durmasaydık*, diye düşündü o anda.

"Üzgünüm." Kız gerçekten de *üzülmüş* görünüyordu ama gözlerini 72'den ayırmadı. "Onu tanımıyorum." Sonra dönüp pek dostça olmayan, daha doğrusu yememesi gereken bir şey yemiş gibi nahoş birifadeyle Lyra'ya gülümsedi. "Bu arada saç tıraşın çok havalı. Kanserli çocuklar gibi görünüyorsun."

İlerlediler. Lyra kızın hâlâ baktığını hissedebiliyor, 72'nin de hissedip etmediğini merak ediyordu. Oysa onun tek söylediği, "Ne çok insan var," oldu. Lyra ise başını sallayarak onaylamakla yetindi çünkü boğazı konuşamayacak kadar düğümlenmişti. *Çirkin*. Demek ki *güzel olan* o kızdı. Bu kadar insanla yaşamak ne tuhaf şeydi; Lyra'nın kendini küçük, barakalarda birer ürün gibi yetiştirilen binlerce replikanın arasında olduğu zamankinden bile önemsiz hissetmesine sebep olmuştu.

Durdurduğu bir sonraki insan daha yaşlı ve *çirkindi*: Yüzünü eriyormuş gibi gösteren kırışıklıkları, çenesinin altında torba gibi sallanan deri parçaları vardı. Ama Emily Huang'ın kim olduğunu bilmiyordu ve sadece başını hayır anlamında sallayıp yoluna devam etti. Bir adamı, bir de Lyra'nın sonradan adının kaykay olduğunu hatırladığı tekerlekli düz bir şey süren on iki yaşlarında bir çocuğu durdurdular. Kimse Emily Huang'ı tanımıyordu ve Lyra adamın onlara bakışından hoşlanmamıştı.

Sıcaklamış, susamış ve umudunu yitirmeye başlamıştı. Kasaba büyüdükçe büyüyordu. Sonuna geldikleri her blok,

daha çok bina ve daha çok insanın olduğu yeni bir sokağa açılıyordu.

72, "Onu asla bulamayacağız," dedi. Haklılığı kanıtlanmış gibi mutlu çıkan sesi Lyra'nın hoşuna gitmemişti. "Yürümeye devam edelim bari."

"Dur bir dakika," dedi Lyra. "Bekle." Gözünün önünde renkli benekler uçuşuyordu. Tişörtü sırtına yapışmıştı. Bir adım atınca ona doğru yükselir gibi olan kaldırıma çarptı. Düşmemek için bir sokak tabelasına tutundu: *Yükleme Boşaltma Alanı, Bekleme Yapmayınız.*

"Hey." 72'nin sesi değişmişti. Kolu Lyra'nın dirseğine dokundu. "İyi misin?"

"Sıcak," diyebildi Lyra.

"Gel," dedi 72. "Gel benimle. Su lazım sana. Ve gölge."

Sokağın hemen karşısında bir park vardı. Lyra'ya Haven'ı hatırlatmıştı, ortasında duran heykele varana kadar benziyordu. Ama bu bir kadın heykeliydi, ellerini dua eder gibi birleştirmiş, başını eğmişti ve taştan yapılma yüzü, iklim koşullarından dolayı bir hayli hasar görmüştü. Uzun çınar ağaçları çimenleri ve birbiriyle kesişen yollara sıralanmış bankları gölgeliyordu. Lyra ısrarla buna gerek olmadığını söylediyse de 72 kızın dirseğini bırakmadı.

Lyra bir çeşmeden su içip gölgede birazcık dinlenebileceği bir bank bulunca biraz kendine geldi. Kuşlar dalların arasında birbirleriyle ötüşüp duruyordu. Burası güzeldi, huzurluydu. Park kırmızı tuğlalı kocaman bir binaya uzanıyordu, ön cephesinin bazı kısımları parlak sarmaşıklarla örülüydü. Lyra çift kanatlı cam kapının üzerinde bir haç

ve yanında harfler gördü: Wallace Lisesi. Yüreği hopladı. Wallace. Kaldırımda oturan kız Wallace demişti.

"Şimdi ne yapmak istersin?" 72 çok nazikti ve bu Lyra'ya daha kötü hissettiriyordu. Çuvalladıklarını düşündüğünü biliyordu. Çok hasta olduğunun farkında olduğunu biliyordu. Lyra, cevap vermeden ayağa kalktı. Cam kapının ardında birinin hareket ettiğini görmüş, manyetik bir şeyin çekimine kapılmış gibi ilerliyordu. 72 arkasından, "Lyra!" diye bağırdı. Fakat Lyra durmadı. 72'nin ona yetişmesi uzun sürmedi ama o arada Lyra, Wallace'ın önünde dikilmişti ve elinde bir yığın dosyayla içeriden çıkıyordu.

Lyra orada dikilip öylece baktığını ancak kadın, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorunca fark etti.

Cesaretini yitirmemek için aceleyle, "Biz Emily Huang'ı arıyoruz," dedi. Kızın söylediklerini hatırlayınca ekledi: "Onun... Wallace'a gittiğini sanıyoruz." Bunun ne anlama geldiğini kendisi de bilmiyordu ve kadının bildiğini umarak nefesini tuttu.

Kadın bir zincire asılı gözlüğünü gözüne taktı. Lyra'ya gözlerini kırpıştırarak bakarken sarkan gıdısına kadar kaplumbağayı andırıyordu.

"Emily Huang," dedi kadın başını sallayarak. "Hayır, hayır. Buraya kayıtlı değildi." Lyra'nın kalbi hop etti. Bir *hayır* daha. Bir çıkmaz sokak daha. Fakat sonra kadın, "Ama kariyer günlerinde, çocuklara işinden bahsetmek için mutlaka gelirdi. Arkasından söylenen bazı şeyler çok korkunç. İyi bir kızdı. Onu çok severdim."

"Onu tanıyor musunuz?" dedi Lyra. Ani bir sevinçle sersemlemişti. Hemşire Em. O yardım ederdi. Onları korurdu. "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

Kadın Lyra'nın anlayamadığı bir ifadeyle baktı. "Onu tanırdım," dedi yavaşça. "Willis Caddesi'nin üstünde oturuyordu, okulun hemen arkasında. Mutlaka görürsünüz. Tatlı, sarı bir ev, bir sürü de çiçek tarhı vardı. Şimdiki ev sahibesi bakmayınca hepsi tohuma kaçtı."

Ve Lyra'nın sevinci sönüverdi. Buhar olup uçtu. "Gitti mi?" dedi Lyra. "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Kadın başını bir kez daha hayır anlamında salladı, Lyra bu ifadeye ne ad vereceğini biliyordu: *Acıma*. "Gitmedi tatlım," dedi. "Bazılarına göre hiç gitmedi. Salonunun ortasında astı kendini, üç, dört yıl oluyor herhalde. Emily Huang öldü."

Lyra, Emily Huang'ın yaşadığı yeri neden görmek istediğini bilmiyordu. Willis Caddesi'ne nasıl gidileceğini sorduğunda 72'nin onu sorgulamamasına sevindi. Bu durumu nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Okulun arkasında, kent merkezinden merdiven basamakları gibi uzanan konutların ve sonunda yüksek duvarların arkasında değil, yemyeşil kırların ortasında, saksılarında çiçeklerin nazlı nazlı salındığı, rengârenk oyuncakların çimenlerin üstüne yayıldığı müstakil evlerin bulunduğu sokaklar çıktı karşılarına. Burası o kadar güzeldi ki Lyra, Emily Huang'ın neden o kadar mutsuz olduğuna, neden zavallı Karabiber'in yaptığı gibi kendini öldürdüğüne anlam veremiyordu. Derken Hemşire Em'in hıçkırarak ağlayışını,

Dr. O'Donnell'ın onu omuzlarından tutuşunu hatırladı. *Seni tanıyorum*, demişti. *Sen iyi birisin. Boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyorum.* Demek ki o zamanlardan beri mutsuzdu.

Yaşlı kadın onlara Hemşire Em'in eski evinin parlak sarı, güneş gibi bir ev olduğunu, kolaylıkla ayırt edebileceklerini söylemişti. Şimdiyse Lyra'ya hardalı anımsatan soluk bir renkteydi. Çiçek tarhları bakımsız görünüyordu, ön taraftaki çimenlerin üstüne atılmış dört bisiklet ve toprakta yetişmiş gibi görünen bir sürü oyuncak vardı. Bahçenin ötesinden yüksek sesli bir müzik işitiliyordu.

Lyra gözlerini kapayıp Hemşire Em'le ilgili tüm anılarını sıraya dizdi: Hemşire Em'in, kendi başlarına yıkanamayacak kadar küçükken onu ve bir sürü başka replikayı yıkayışı; onları banyo suyuna daldırdıktan sonra yerinde duramayan, elinden kayan yavru köpekler gibi çıkarıp soğuk zemine bırakışı. Hemşire Em avluda Dr. Saperstein'la dikilmiş, alçak sesle bir şey konuşurken dönüp Lyra'nın onlara baktığını görünce Dr. Saperstein'ın, "Bir şey olmaz. Anlamaz onlar," deyişi. Dr. O'Donnell'la temizlik odasındaki halleri.

72, "Özür dilerim," deyince Lyra gözlerini açtı. Galiba 72 ona kızgın değildi artık. Bakışları bu renklerle yumuşamış görünüyordu.

İlk kez biri ondan özür diliyordu. "Ne için?"

"Yardımcı olabileceğini ummuştun, biliyorum," dedi 72.

"Artık kimsemiz kalmadı," dedi Lyra. Elini gözlerine bastırdı. Ne kadar üzgün olduğunu 72'nin görmesini istemiyordu. "Gidecek yerimiz de kalmadı."

72 duraksadı. Lyra'nın eline dokundu. "Ben yanındayım," dedi usulca. Lyra şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. Dokunduğu yer karıncalanıyordu.

"Yanımda mısın?" dedi Lyra. Başı, göğsü yanıyordu ama güzel bir histi bu. Çok uzun süre klimanın altında durduktan sonra güneşe çıkmak gibiydi.

72 başını salladı. "Ben senin yanındayım," dedi. "Sen de benim yanımdasın."

Başka şeyler de söyleyecekmiş gibi baktı ama tam o sırada Emily Huang'in evinin yanındaki garaj kapısı tıkırtıyla açıldı ve eşofman giymiş aşırı şişman bir kadın göründü. Kadın bir çöp kutusunu çekiştirerek paytak paytak yürürken gözlerini 72 ile Lyra'ya dikti. Lyra, 72'den uzaklaştı. Orada öylece dikiliyorlardı ama Lyra bir şeyler yaparken yakalanmışlar gibi hissetmişti. Arkasını dönüp içeri girmesini bekledi ama kadın, elinde çöp kutusu, kesik kesik soluyup onlara dik dik bakarak orada öylece dikilmeye devam etti.

Soluklanınca, "Bir şey mi istediniz?" diye seslendi. Tişörtünü çekiştirdi. Memelerinin arası kocaman bir ter lekesiyle kararmıştı.

"Hayır," dedi 72 çabucak.

Ama kadın gözlerini onlardan ayırmadı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Bu yüzden Lyra, "Emily Huang'i arıyorduk. Biz... onun arkadaşıydık," dedi. Bu sözcüğün tınısı hoşuna gitmiş, içinden tekrarlamak gelmişti ama yapmamak için dilini ısırdı.

Kadının yüzü değişti, onlarla bir kapı aralığından konuşuyormuş gibi daraldı. "Emily'yi tanıyor muydunuz?"

Lyra hayatında hiç bu kadar yalan söylememişti. Bu da mı insanların bir özelliğiydi acaba? Bir bahane bulmaya çalıştı ama bir saniyeliğine beyninde beyaz gürültüden başka ses çıkmadı. Neydi o kelime? "Aile," dedi sonunda. Bir kibritin yanışı gibi birdenbire gelmişti aklına. "Kendisi aile... şey aile dostumuzdu."

72 bile dönüp ona baktı. Lyra'nın yanakları yanıyordu. Bu yalan daha başka, daha ağırdı. Aile sözcüğü midesinden fırlayıp gelmiş gibi boğazında bir ağırlık hissi bırakmıştı. Bu kadın, yalan söylediğini mutlaka anlardı. Ama kadın elini çaresizce sallamakla yetindi. 72 hareket edene kadar Lyra kadının onları yanına çağırdığını fark etmedi.

"İçeri." Kadının ördeği andıran komik bir yürüyüşü vardı. Peşinden gelip gelmediklerine bakmak için sürekli arkasına dönüyordu. "Haydi. *Haydi.*" Lyra bir yabancının evine girmenin güvenli olup olmadığını bile merak etmeyecek kadar tecrübesizdi. Az sonra garajın serinliğinde dikilmişlerdi. Kapı tıkırtıyla kapandı ve sımsıkı yumulmuş bir gözkapağı gibi tüm ışığı dışarıda bıraktı. Garajda hafif bir gübre ve kimyasal kokusu vardı.

Kadın Lyra'nın eve açıldığını tahmin ettiği bir kapıya doğru ilerlerken, "Sizi böyle sürüklediğim için kusura bakmayın," dedi. "Buralarda sizi kimin gözetlediğini asla bilemezsiniz. Meraklı turşucular, hepsi böyle bunların. Bana sorarsanız Em'in sorunu da buydu. Hep yanlış kişilere güvendi." Kapıyı açtı. "Bu arada ben Sheri. Sheri Hayes. İçeri girin de biraz sohbet edelim. Bence birer limonata içip bir şeyler yersiniz, çocuklar."

Lyra ile 72 birbirlerine bakmadılar ama Lyra aklından geçeni biliyordu: Bu gerçek insanlar Haven'dakiler gibi değildi. Bunlar nazikti. Yardımseverdi. Gerçi Lyra ile 72'nin ne olduğunu bilmiyorlardı. Lyra'nın içinden bir ses, bilseler bu kadar yardımsever olmazlar diyordu. Vücudunun içinin çürüdüğünü, hastalıkla dolduğunu hayal etti ve yakında dışarıya da yüzüne de vurur mu diye merak etti.

"Haydi, gelin bakalım. Şaşkın şaşkın dikilmeyin orada. Terden sırılsıklam oldum."

Kadının –Sheri'nin– peşi sıra eve girdiler. Koridorda bir kedi önünden rüzgâr gibi geçip zıplayarak geri dönünce Lyra irkildi.

"Ah, alerjiniz filan yok, değil mi? Üç tane var bunlardan. Tabby, Tammy, Tommy. Kardeşler. Hepsi de birer baş belası. Ama merak etmeyin, ısırmazlar."

Lyra karanlık bir salondaki kanepeye tünemiş iki kedi daha gördü, gözleri ay kadar parlak ve sarıydı. Lyra'nın kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Hayvanların böyle *özgürce* gezinmelerine alışık değildi. Haven'da hayvanlar kafeslerde tutulurdu. Lyra salona değil, mutfağa girdiklerine sevindi.

Sheri onları tahta bir masaya oturttu ve ağzına kadar buzla dolu uzun bardaklarda iki limonata getirdi. Çok lezzetliydi. Kurabiye de koydu, hem de koca bir tabak dolusu.

Sheri, "Ee, nereden geliyorsunuz çocuklar?" diye sorunca Lyra yine hazırlıksız yakalanmış gibi donakaldı. 72, başparmağını masadaki bir budağın üzerinde gezdirdi. Ama Sheri cık cıklamakla yetindi. "Anladım," dedi. "Durun tahmin edeyim. Ailenizin yanına yerleşmenize Emily yardım etti, değil mi? Yuva Vakfı'nda mıydınız?"

Lyra kadının neden söz ettiğini bilmediği için sessiz kalınca Sheri bunu evet olarak kabul etti.

"Tabii ya. Birbirinize şu kadarcık benzemiyorsunuz." İç geçirdi. "Zavallı Emily. Demek onu iyi tanıyordunuz, öyle mi?"

"Öyle sayılır," dedi Lyra ihtiyatla. Hemşire Em replikalara asla vurmaz, şeytan olduklarını söyleyip onlara lanet okumazdı. Dr. O'Donnell'ın onun iyi biri olduğunu, işini doğru yapmak istediğini düşündüğünü biliyordu. Diğer hemşirelerin çoğundan küçük olduğunu biliyordu, bunu da Dr. O'Donnell söylerken duymuştu. *Gençsin. Ne yaptığını bilmiyordun. Kimse seni suçlamaz.*

"İyi bir kızdı. Başkaları için elinden geleni yapardı. Ölümünden sonra gazetelerde hakkında söyledikleri şeyler için öldürebilirdim onları. Benim için şok oldu, bilirsiniz, tam bir şok. Tam da o hafta sonu barbekü yaparız diyorduk. O gün beni aradı, makarna salatası mı patates salatası mı istediğimi sordu." Sheri başını iki yana salladı. "Yani kim kendini asmak üzereyken makarna salatası mı patates salatası mı diye düşünür ki?"

Lyra kendisinden cevap beklenmediğinin farkındaydı. Sheri devam etti. "Çok üzücü. Daha gençti üstelik. Otuz dört, otuz beşindeydi. Bana kalırsa işin içinde bir adam vardı. Belki de birden fazla. Sanırım birtakım emareler de göstermişti. Bilirsiniz, cesedi bulunduktan sonra internette araştırdım biraz. Bazı emareler buldum. Elbette bunları daha önce fark etmemiştim. Ama ölmeden bir hafta önce bazı eşyalarını vermişti, aslında bunların gözden kaçmaması

gerekirdi. Değerli eşyalarını başkalarına vermek. Tabii ben o zamanlar sadece kibarlığından sanmıştım."

"İşin içinde bir erkek var derken ne kastediyorsunuz?" diye sordu 72. Lyra her zamanki gibi onun konuştuğunu duyunca şaşırdı. Yalnız oldukları durumlar dışında neredeyse hiç konuşmadığını fark etmişti. Bu da bir şekilde kendisini özel hissetmesini sağlamıştı. Lyra'nın bardağı boşalmıştı ama hâlâ soğuktu, boynuna bastırdı.

"Eh, hep öyle olmaz mı?" Sheri kaşlarını kaldırdı. "Hem gelip giden adamları görmemek mümkün değildi. Tabii bildiğim kadarıyla sadece bir iki kez geldiler. Takım elbiseli kişiler. Bankacılar gibi. Ama suratsız tiplerdi." Lyra ara sıra Haven'ı teftişe gelen Takım Elbiseliler'i düşününce sırtından tuhaf bir ürperti geçti. *Şu adamlar.* Hemşireler onlara öyle diyordu. Sheri başını sağa sola salladı. "Ama hep söylerim, zevkler ve renkler tartışılmaz."

Lyra bunun üzerine soracak bir şey bulmaya, bunların ne demek olduğunu, bir önemi olup olmadığını kavramaya çalıştı. "Eşyalarını verdiğini söylediniz," dedi bunun olası anlamı kafasına dank edince. "*Size* bir şey verdi, değil mi?" diye sordu. Hemşire Em'in Sheri'ye önemli bir şey bırakmış olabileceğini düşündü. Belki Haven'la ve orada yaptıkları işle ilgili bir şey bırakmıştır. Prionlarla ilgili bir şey.

Tedaviyle ilgili.

Sheri oturuyordu. Derken masadan destek alarak doğruldu. "Onları koyacak bir yer bulamadım bir türlü. Ama atmaya da içim elvermiyor. Ah, yapabileceğimi söylemişti. Eğer istersem lanet şeyleri söküp çerçeveleri satabileceğimi söylemişti. Ama hiç elim varmadı." Başka bir odaya yö-

neldi. 72, soran gözlerle Lyra'ya bakınca Lyra omuz silkti. Ne beklediğini, ne aradığını bilmiyordu artık. Tek bildiği orada, gerçek dünyada cevaplar olmadığıydı. Uçsuz bucaksızlık, gerçek hayatta hiç görmediği şeyler, anlayamadığı deneyimler ve onun ne olduğunu bilmeyen, bilseler ondan nefret edecek olan yabancılar vardı. Sadece hastalık vardı. Sadece hiçbir şey olarak var olmak ve hiçbir şey olarak ölmek vardı.

Haven'dayken hiçbir zaman *hiçbir şey istememişti*, yani kayda değer sayılabilecek hiçbir şey. Acıkmış, yorulmuş, sıkılmış, hastalanmıştı. İstediği daha fazla yemek, soğuk su, daha çok uyku, acının bitmesi, dışarı çıkmak gibi şeylerdi. Ama onu harekete geçiren, ulaşması son değil, başlangıç olacakmış gibi hissettiren bir şey istememişti hiç. Hiçbir zaman amacı olmamıştı. Ama artık vardı. Anlamak istiyordu.

Ve bu basit gerçek, hiç olmadığı kadar insan, olmadığı kadar *değerli* hissetmesini sağlıyordu.

72'nin elini ellerinin arasında hissedince şaşkına döndü. Ona bakınca bedeninde yine o tuhaf şeyin olduğunu hissetti, sanki tüm atomları birden sıvı ya da gaza dönüşüp titreşiyordu. Sheri elinde çerçeveli üç fotoğrafla odaya dönünce 72 elini çekti. Sheri fotoğrafları çat diye masaya bıraktı.

"Yani, görüyorsunuz, pek benim zevkime göre değiller," dedi. Resimlerin üçü de illüstrasyondu. Lyra üçünün de aynı anatomi kitabından çıktığını tahmin etti. Haven'daki tıp kitaplarında bunlara benzer resimleri çok görmüştü. "Ben kedi yavrularımı ve sağda solda duran suluboya, yağlıboya resimlerimi seviyorum. Çizime hiçbir zaman pek meraklı olmadım."

Lyra çizimlerin güzel olduğunu düşündü. Kasların güçlü görüntüsüne, kemiklerin belirginliğine, hatta farklı fiziksel bölümleri belirten, seçilemeyecek kadar silik harflere bile bayılmıştı (incikkemiği, uylukkemiği, leğenkemiği, köprücükkemiği). Burada hiçbir şey yoktu, ne bir gizli mesaj ne de mucizevi bir tedavi.

Evin içinde bir yerde bir telefon çaldı. Sheri tekrar ayaklandı. "Hiç durmuyor yahu!" dedi. "Bana bir dakika müsaade edin." O gider gitmez bir başka kedi, bu sefer gri renkli bir tanesi masanın üzerine atladı ve Lyra üzerine basmasını önlemek için içgüdüyle çerçeveli resimlerden birini kaptı.

"İnsan evde niye kedi tutar ki?" diye fısıldadı 72. Lyra aynı şeyi merak ettiği halde cevap veremedi. Tuval, zamanında ahşap çerçeveye zımbalanmıştı. Dikdörtgen tuvalin iki yanındaki zımbalar yerli yerindeydi. Fakat iki taraftakiler eksikti, yerlerinde ise ikişer santimlik açıklığa sürülmüş yapıştırıcı topakları vardı. Bazı yerlerde taşmış ve ahşabın üzerinde kurumuştu. Lyra ile diğer replikalar Haven'da sınırlı sayıdaki özel eşyalarını saklamak için o kadar çok kez yer aramışlardı ki Hemşire Em'in Sheri'ye verdiği resmin, aslında ardındaki bir şeyi gizlediğinden şüphelenmemesi mümkün değildi.

Sheri'nin onlara söylediği şeyi hatırladı: Hemşire Em, Sheri'ye *lanet şeyleri sökebileceğini* söylemişti. Sheri'nin lanet şeyleri sökmesi gerektiğini kastetmiş olamaz mıydı?

Telefon sesi kesilmiş, Sheri'nin sesi ise duvarların arasında bulanıklaşarak anlaşılmaz tınılardan ibaret kalmıştı.

Kapıyı kapatmış olmalıydı. Lyra cesaretini kaybetmeden çabucak tuvalin bir köşesini çerçeveden söküp ayırdı.

"Ne yapıyorsun?" 72 uzanıp durdurmak ister gibi Lyra'nın bileğini tuttu. Lyra'nın kalbi deli gibi, küt küt atıyordu. Ses yüksek, tahmin ettiğinden çok yüksek çıkmıştı. Ama Sheri'nin sesi hâlâ başka bir odadan geliyordu.

"Hemşire Em bu resimleri ölmeden önce vermiş," diye fısıldadı Lyra. "Belki de bir şeyler saklıyordu." Hem bir şey bulmaktan hem de bulamamaktan korkarak elini tuvalin altına kaydırdı. Neredeyse aynı anda parmakları boştaki birkaç düz, kaygan şeye değdi. Fotoğraflar.

Lyra fotoğrafları masanın üzerine yerleştirirken 72 de bakıyordu. Üç fotoğraf vardı, her birinde Lyra'nın Hemşire Em olduğunu düşündüğü bir kadın, uzun boylu, koyu saçlı ve sakallı, ekşi ifadeli bir adamla birlikteydi. Fotoğraflardan birinde Hemşire Em adamın kucağına oturmuştu ve adam başını kameradan başka bir yöne çevirmişti. Bir diğerinde Hemşire Em adamı yanağından öpüyor, adam lensi kapamak istermiş gibi elini kaldırıyordu. Fakat sonuncusunda ya o ya da başka biri adamı net olarak yakalamıştı. Hangisi olduğu anlaşılmayan bir otobanın kenarında duruyorlardı. Dağınık sıralanmış tepeler görünüyordu uzaktan. Hemşire Em başındaki hasır şapkayı tutuyor, mutlu görünüyordu. Lyra anlam veremediği bir mide bulantısı duydu.

Adını önce 72 söyledi. "Dr. Saperstein." Lyra başını sallamakla yetindi. Fotoğraflardaki adam hiç şüphesiz Dr. Saperstein'dı. Lyra onu her zaman insanların kendi tanrılarını gördüğü gibi görürdü biraz: Uzak ve her şeye kâdir biri, bütün dünyayı parmağında oynatan biri.

Lyra, Sheri'nin konuşmasını duyamıyordu artık. Ancak biraz sonra yan odadan duyduğu kahkahayla biraz daha zamanları olduğunu anladı.

"Çabuk," dedi Lyra. "Diğer çerçeveleri kontrol etmeme yardım et."

İkinci resmi ters çevirdi. İlki gibi bunun arkası da çerçeveden ayrılmış, sonra itinayla yapıştırılmıştı. Fakat bu daha dikkatli yapıştırılmıştı ve ayırması daha zordu. 72, elinde bir bıçakla Lyra'nın üzerinden eğildi ve kızın parmaklarına kılpayı mesafeden tuvali düzgünce kesti.

"Böylesi daha hızlı," dedi ve üçüncü resmi kesip açmak için tekrar Lyra'ya doğru eğildi.

İlk bakışta isim listesi gibi görünen katlanmış bir kâğıt buldular, bir de daktiloda yazılmış bir belge. Ama Lyra'nın okumaya vakti olmadı. O anda bir kapının açıldığını duydu ve Sheri'nin sesi birden yükseldi.

"Yarın ararım seni," diyordu. "Kusura bakma ama..."

Sheri ne yaptıklarını ve resimlerin arkasından bir şeylerin çıkarıldığını çerçevelere bir bakışta anlardı. 72 ile Lyra konuşmadan masadan kalktılar ve sessizce arka kapıya ilerlediler. Kapı küçük bir verandaya açılıyordu. Sheri hâlâ telefonu kapatmaya çalışıyordu. Lyra kadının bir an için görüş alanına girdiğini gördü ve bir eli kapı kolunda, donup kaldı.

"*Misafirlerim* var," diyordu Sheri. "Ama dinliyordum, gerçekten..."

Gezine gezine konuşan Sheri başını kaldırıp bakmadan görüş alanından çıktı yine.

Lyra tel örgülü sinekliği araladı, menteşeler gıcırdayınca yüzünü buruşturdu. 72 yavaşça taş verandaya çıktı. Kedilerden biri hâlâ gözlerini kırpmadan Lyra'ya bakıyordu. Lyra bir an hayvanın ağzını açıp bir alarm feryadı koparacağından deli gibi korktu.

Ama kedi sesini çıkarmadı, böylece Lyra da 72'nin peşi sıra sıvışıp kapıyı kapadı.

ON ÜÇ

Lyra her an Sheri'nin peşlerinden koşup gelmesini bekliyordu ve birkaç blok uzaklaşıncaya dek güvende hissedemedi. Yine bir park buldular ama bu seferki ortasında paslı zincirleriyle iki salıncak ve birkaç da kirli kum havuzunun bulunduğu bir parktı. Fakat burada ağaçlar vardı, gölgelik vardı ve yalnızdılar.

Lyra fotoğraflara yeniden teker teker inceledi. Hemşirelerin televizyonunda aşk filmleri görmüştü elbette, ayrıca Haven'daki personelin erkek arkadaşlarından, karılarından, eski kocalarından söz ettiklerini duymuştu. Bu konuda bir şeyler biliyordu. Fakat insanların ne yaptığını, televizyondakine benzeyen ilişkilerini bilmek, bunu görmek ve bununla ilgili kanıtlara sahip olmaktan farklıydı. Dr. Saperstein, Lyra'ya insan gibi değil, kanlı canlı olmayan, taştan bir tür ilah gibi gelmişti hep. Adamın bir kez bile gülümsediğini görmemişti. Evet, bu fotoğraflarda da gülmüyordu ama herhangi biri gibi tişört, çizgili şort giymiş,

beyzbol şapkası takmıştı. Bu görüntüsü Lyra'nın gözünde onu daha da ürkütücü kılmıştı. Aklına Haven'da altın rengi uzun derilerini kırılgan bir kabuk gibi yere bırakıp giden yılanlar geldi.

Hemşire Em'i tanımak neredeyse imkânsızdı. Çok mutlu görünüyordu. Lyra yine Hemşire Em'i son kez, Dr. O'Donnell'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken gördüğü zamanı düşündü. Sonra da Karabiber'in aksine bıçakla değil, kendini iple öldürmüştü.

Neler olmuştu?

Sheri takım elbiseli adamların, ölümünden önce Hemşire Em'i ziyaret ettiğini söylemişti. Dr. Saperstein da o adamlardan biri olabilir miydi? Lyra onu laboratuvar önlüğünden başka bir kıyafetle görmemişti hiç.

Listeyi açtı. 72 saçını gözünün önünden çekip ona doğru eğildi. Teri sabundanmış gibi tatlı kokuyordu. "Ne diyor?" diye sordu sabırsızlıkla. Lyra birden Hemşire Em ile Dr. Saperstein'ın yaptığı gibi 72'nin elini tutmak, kendini onun koluyla omzu arasındaki boşluğa sıkıştırmak gibi ani, saçma bir istek duydu.

Ama bunu yapmak yerine alfabetik sıralanmış otuz dört ismi okudu, hepsi de bilmediği isimlerdi, Haven'dan tanıdığı kimse yoktu. Donald Bartlett. Caroline Ciao. Brandy-Nicole Harliss. Durdu. Nedense bu isim tanıdık gelmişti ama sebebini anlayamamıştı. Fakat yeniden okuyunca son derece garip bir his duydu; doktorların, reflekslerini ölçmek için dizine vurdukları, kendisi farkına bile varmadan vücudunun aniden hareket ettiği zamanki gibi. İçinde bir *kıpırtı* olmuş gibi.

Lyra ikinci kâğıdı çözmekte zorlandı önce. Bu liste değil, tam sayfalık bir yazıydı ve bir cümlenin ortasından başlıyordu. Lyra okumaya başlayınca Hemşire Em *onunla*, sayfanın ötesindeki görünmez biriyle konuşuyormuş hissine kapıldı.

... arabamın üstünde yumurtalar, diye başlıyordu. Lyra cümleyi birkaç kez okuyup anlamaya çalışırken kaybolmuş ikinci bir sayfanın olduğuna karar verdi. Okumaya devam etti ve hem sözcükleri sesli okumak daha kolay olduğu hem de 72 sabırsızlanmaya başladığı için yüksek sesle, tane tane okudu.

"Mark bu kadar endişelenmememi söylüyor. Meczup..." Lyra bu sözcüğü daha önce duymadığı için biraz takıldı. *"...olduklarını biliyorum ama o kadar da ulaşılmaz değiller. Önceki gün feribota bindiğimde biri beni durdurdu. 'Zombi yetiştiriyorlar, değil mi?' dedi. Sıradan bir kadın. Markette görebileceğin herhangi biri."* Lyra okumaya devam etti.

Bu ödümü kopardı, Ellen. Bir an kadının bildiğini sandım. Işin aslı bundan çok mu farklı?

Philadelphia'yı özleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Gerçi kışı özlemediğim kesin. Ama seni özlüyorum, Şapşal. Bir de o zamanlar her şeyin o kadar basit oluşunu özlüyorum. Drexel'da bulduğumuz o boktan daireyi bile özlüyorum. Hatırlıyor musun o evi? Bir de camına konserve kutusu atan o aptal eski erkek arkadaşını. Ben miydi adı? Bazen ödev yapmamızı bile özlüyorum(!!). En azından o zamanlar doğru yoldaymışım gibi hissettiriyor.

Ne diyeceğini biliyorum. Mark'ın söylediğinin aynısını söyleyeceksin. Evet, bilime inanıyorum, gerçekten. Bir anne ya da baba çocuğunu kaybettiğinde... o çocuğa yeniden sahip olmak... Bunu kim istemez ki? Kim denemez? Geoffrey Ives gibi insanları düşündükçe... Dünyanın parası ve kurtarılamayan bir bebek ve adamın tek isteği, durumu düzeltmek. Tersine çevirmek.

Peki ama bu doğru mu? Mark'a göre doğru. Ama ben bilmiyorum. Karar veremiyorum. Dr. Haven NIH'in saçsız kalmasını istiyor, böylece kliniklerle uğraşmak zorunda kalmayacak, üstelik cenin dokularını aldılarsa da yalnızca nakliye ücreti için bile elden çıkarmak zorunda kalacaklar. Ancak para kaynağı suyunu çekiyor. Federal destek almadıkça bu işi sürdürmenin bir çaresini göremiyorum ama iyi kalpli yaşlı George W. Bu araştırmaya kaynak ayrılmasına itiraz ederse...

Bir de Dr. Haven meselesi var. AA'ya gittiğinden beri değişti. Mark programı durduracağından, enstitüyü tamamen kapatacağından endişeleniyor. Pek emin değil, en azından artık değil. Hem bağışçıların verdiği para suyunu çekerse tamamen yeni bir yönde ilerlemek durumunda kalırız. Mark başka yollar olabileceğini söylüyor; ordu için araştırma yapabileceğimizi, tedaviler...

Yazı burada kesiliyordu. Lyra sayfanın arkasını çevirdi ama başka bir şey yoktu. Hemşire Em'in yazdıklarını ya biri bölmüştü ya da geri kalanı kaybolmuştu. Lyra ayrıca Ellen,

yani bir isim yazmasından, Hemşire Em'in mesajı belli birine yazdığını tahmin etti. Yazdığı şeyi göndermemişti. Ama bunun saklamaya –güzelce saklamaya– ve ölmeden önce birine vermeye değecek kadar önemli olduğunu hissetmişti.

Sheri'nin bunu bulmasını mı istemişti?

Hemşire Em'in, Sheri'nin görmesini istediği şey neydi?

Bir bulmacaydı bu. Veriydi. Bir *şifreydi*, tıpkı DNA gibi.

Tüm şifreler çözülebilirdi, yeter ki ipucu bilinsin.

Lyra ile 72 uzunca bir süre orada, Lyra'nın işlevini bilmediği ahşap ve plastik yapının gölgesinde sessizce dikildiler. Şifreler her yerdeydi. Dış dünyanın, insan dünyasının sorunu buydu. Her şey bulmacalardan, Lyra'nın tam olarak bilmediği bir dilden oluşuyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu 72. Lyra o zaman asıl sorunun da bu olduğunu fark etti: Parkta dikilmeleri, 72 ve huyları, bazen orada onu rahatsız eden bir şey varmış gibi ensesini ovuşturması, kaçak olmaları ve ölmekte oldukları halde Lyra'nın ölüyormuş gibi hissetmeyişi, ölmek istemeyişi ne anlama geliyordu?

Bu ne anlama geliyor?

Bu soruyu daha önce hiç sormamıştı.

Bu şekilde harflerden daha çok anlam çıkarabilirmiş gibi gözlerini kısarak yeniden okumaya çalıştı. Haven'ın insan dokusundan replikalar yaptığını ve elbette bu dokuların insanlardan alınmış olması gerektiğini biliyordu. Bunu nereden bildiğini tam olarak bilmese de Haven'la çalışan hastane ve kliniklerin olduğunu biliyordu. Bu da bebek karyolaları, Kazan ve *gelişme geriliği* gibi, hayatın gerçeklerinden biriydi.

Zombinin ne olduğunu da biliyordu. Hemşireler onlardan, bazı zombi filmlerinden ve ne kadar korkunç olduklarından bahsetmişlerdi. Zombinin ne olduğunu 72'ye açıkladı ama zaten o da daha önce duymuştu. İnsan dünyası Haven'a sızmıştı. En azından küçük bir kısmı.

"Bir kez daha yüksek sesle oku," dedi 72, Lyra da okudu. Bu süre boyunca ensesine vuran güneşin, 72 ile kokusunun, bir de şu sorunun *–bu ne anlama geliyor?–* farkındaydı. Tüm bunlar bir anlığına parlayıp sönüyordu sanki, hepsinin varlığı hem son derece kesin hem de son derece gerçekdışıydı. Alev almış, çok sıcak, aynı anda hem var olan hem de yanarak yok oluşuna giden bir şey gibi.

Lyra en önemli olduğunu düşündüğü paragrafın üstünde durdu.

böylece kliniklerle ugraşmak zorunda kalmayacak, üstelik cenin dokularını aldılarsa da yalnızca nakliye ücreti için bile elden çıkarmak zorunda kalacaklar.

Geoffrey Ives gibi insanları düşündükçe...

Dünyanın parası ve kurtarılamayan bir bebek...

Ve nihayet anladı.

"Ölü çocuklar," dedi. *Zombiler. Bundan çok mu farklı?* "Ölü çocuklardan replika yapıyorlardı." Onu da böyle mi yapmışlardı? Sevilmiş, yası tutulmuş, yitirilmiş ölü çocukların dokularından mı? Öyle olsa da fark etmemesi gerekirdi ama bir şekilde fark ediyordu işte. Mesele çocukların ölmüş olması, bir zamanlar sevilmiş olmaları da değildi.

Ama onların kopyalarını yapma süreci –işin *bilimsel* tarafı– Lyra ile diğer kopyaları başka bir şeye dönüştürmüştü. Rüzgârın eğri büğrü dişler gibi kilometrelerce uzunluktaki bataklıkların ötesinden protestocuların seslerini taşıdığını hatırladı. *Canavarlar*, diye bağırırlardı.

Fakat Lyra ilk kez utanç değil, öfke duydu. Yapılmayı kendisi istememişti. Dünyaya bir canavar olarak getirilmiş ve sonra da bu yüzden nefret edilmişti. Üstelik bu onun suçu değildi, çok saçmaydı.

Hem de çok.

"Çok saçma," dedi 72. "O halde bizi neden öldürsünler?"

"Bir şeyler değişti," dedi Lyra. Dr. Haven'ı çok az hatırlıyordu. Onu bir ya da iki kez görmüştü herhalde. Gerçi yüzünü çok net hatırlıyordu; sonuçta hayatı boyunca adamın resimlerini görmüştü: Yağlıboya Dr. Haven, yemekhanenin sonundaki çerçeveli resimden gözlerini onlara dikmiş; siyah-beyaz Dr. Haven, G kanadının önünde, güneşten gözlerini kısarken resmedilmiş.

Orada sessizce dikildiler. Lyra aslında ölmüş bir çocuğun anne ve babası için mi yapılmıştı? Peki o zaman neden onu almaya gelmemişlerdi? Belki de gelmiş, kopyayı korkunç bulmuşlardı.

Belki de ona bakmayı mideleri kaldırmamıştı; sevdikleri, yasını tutmak zorunda kaldıkları kızın uyduruk bir kopyasıydı.

"Bir tedaviden söz ediyor," dedi 72 alçak sesle. "Belki de haklıydın. Belki de bize yardımı dokunacak bir şeyler biliyordu."

"Ama artık yaşamıyor," dedi Lyra. Sesi, bardağın içine konuşurmuş gibi yankılıydı.

"Lyra." 72 dirseğine dokununca Lyra kendini geri çekti. Dokunuşu yakmıştı, bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama *fiziksel* olarak yakmıştı. Teni başkalarınınkinden daha sıcak değildi. Lyra gözlerini hızla kırpıştırarak başını çevirdi ve bir saniyeliğine parkın ötesine, uzaktaki evlere –tüm o ebeveynlere, ailelere, anne ve babalara– bakarken, camlara vuran öğle güneşinin alev olduğunu, bütün dünyayı yakıp kül ettiğini hayal etti. Tıpkı Haven'ı yaktığı gibi.

"Otobüsteyken bana kesiklerimi sormuştun," dedi 72. Lyra şaşırdı ve bir an için öfkesini unutup 72'ye baktı. Teni ışıkta kahve gibi, süt gibi, yenilebilir bir şey gibi görünüyordu. "Ben küçükken ne olduğumu anlamıyordum. Var olup olmadığımı."

REPLİKA

Lyra'nın onu anladığını gösteren bir şey söylemesine gerek yoktu. O da aynı şeyi merak ederdi. *Şey* ile *ben* arasında kafası karışmış, onun bunu bizatihi hissedip edemeyeceğini görmek için 25 numarayı çimdiklemişti. Çünkü kendisinin nerede bittiğini, kümedekilerin nerede başladığını anlamıyordu.

"Belki de gerçek değilimdir diye düşünmeye başladım. Sonra da yokum, kayboluyorum diye endişelenmeye başladım. Öyle olunca..." 72 yutkundu ve gözlerini kısarak ışığa baktı. Lyra aniden ürpererek 72'nin ne hissettiğini *anladığını* fark etti: Korkuyordu. Lyra onu okuyabilmişti.

"Yok bir şey," dedi Lyra istemsizce.

"Bir keresinde doktorlardan birinin neşterini almıştım," dedi 72 hiç ara vermeden. "Kimse bulamasın diye

yatağımın içini boşaltıp oraya saklamıştım." Lyra, Ursa Majör'ün yatağındaki deliği, içinde bulunan bir sürü ıvır zıvırı hatırladı. Ursa'nın yatağı boşaltılırken kızın öylece dikilip yüksek perdeden, alarm sesini andıran yüksek, tiz çığlığını da hatırladı. "Kontrol etmem gerekiyordu. Kanı gördüğümde kendimi daha iyi hissediyordum. O zaman hâlâ yaşadığımı anlıyordum." 72 bakışlarını onunkilere çevirdiğinde Lyra üstünden ağır bir şey kalkmış gibi göğsünün yükseldiğini hissetti. "Bilmek istedin. Ben de anlattım."

Lyra ne diyeceğini bilemedi. Bu yüzden, "Teşekkür ederim," demekle yetindi. Sorun olmadığını, onu anladığını göstermek için uzanıp bir parmağını 72'nin dirseğinden bileğine inen izlerin üstünde gezdirdi. 72'nin ona baktığını hissedebiliyordu. Onu *hissedebiliyordu*; sanki bulunduğu yerdeki havayı değiştiriyor, ağırlaştırıyordu.

Hayatında hiç bu kadar çok duyguyu bir arada *hissetmemişti.*

"Geri döneceğiz," dedi 72. O kadar sessiz söyledi ki Lyra az kalsın duymayacaktı.

"Geri mi döneceğiz?" diye tekrarladı. 72 o kadar yakınında dikiliyordu ki Lyra birden korkarak bir adım geriledi ve kolunu indirdi.

"Şu kız, Gemma. Ve Jake." 72 duraksadı. "Sen başından beri haklıydın. Onlar bize yardım edebilir. Haven'dan haberleri var. Belki tedaviyle ilgili bildikleri de vardır."

"Ama..." Lyra başını salladı. "Onlara güvenmediğini söylemiştin."

"Güvenmiyorum," dedi 72. "Ama ben kimseye güvenmiyorum ki."

"Bana da mı?" diye sordu Lyra.

72'nin gözlerinde bir şeyler değişti. "Sen farklısın," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Neden?" Lyra ne kadar yakın olduklarını, öğleden sonranın kıpırtısızlığını, onları kuşatan sessiz ağaçları fark etti.

72 neredeyse gülümsüyordu. Uzandı. Başparmağını Lyra'nın altdudağına bastırdı. Teni tuzluydu. "Çünkü biz aynıyız."

Lyra geldikleri yoldan geri dönmelerinin kesinlikle mümkün olmadığını biliyordu. Evden gece vakti ayrılmış ve etrafa hiç dikkat etmemişlerdi çünkü düşündükleri tek şey kaçmaktı. Üstelik Lyra götürüldükleri evin hiçbir farkını, onu komşu evlerden ayıran hiçbir özelliğini hatırlamıyordu.

Neyse ki 72, Jake'in adresini ve telefon numarasını yazıp onlara verdiğini hatırladı. Telefon edemezlerdi. 72, Jake'in telefonunu çalmıştı; dahası, Lyra daha önce hiç arama yapmamıştı. Hemşirelerin cep telefonuyla konuştuklarını görmüştü ama bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu. Bu yüzden *1211 Karayolu 12, Little Waller, Florida* adresine nasıl gideceklerini yine yabancılara sormaya başladılar.

Saçları turuncuya çalan bir kadın onları bir araba kiralama şirketine yönlendirdi. Fakat içeri girdikleri anda tezgâhın arkasındaki adam ehliyet, kredi kartı ve ikisinde de olmayan diğer şeyleri sormaya başladı. Lyra yine telaşlanarak dirseğini haritaların durduğu küçük vitrine çarptı ve hepsini tezgâha savurdu. 72 sinirlendi. Bağırdığı için suçladı adamı.

"Sesimi bile yükseltmedim," dedi adam. "Deli misiniz, nesiniz?"

72 aceleyle cebine uzanınca Lyra bıçağını aradığından endişelendi. Adam da endişelenmiş olacak ki geriye doğru sendeleyip sandalyesini devirdi. Oysa 72 masaya sadece Jake'in adresinin yazılı olduğu kâğıdı koymuştu.

"Sizde harita var," dedi. Sesi alçak, sözleri birbirine tellerle bağlanmış gibi gergindi. "Buraya nasıl gideceğimizi gösterin. *Lütfen.*"

Adam gözlerini 72'den ayırmadan yavaşça bir haritaya uzandı. Köşedeki televizyondan bir grup seyircinin kahkahaları yükseldi ama bunun dışında ortalık çok sessizdi. Öyle ki adam eline kırmızı bir kalem alıp Little Waller'a bir saatten kısa sürede gidebilecekleri farklı otobüs güzergâhlarını gösterirken Lyra adamın ciğerlerinden, göğsüne ıslak bir şey takılmış gibi çıkan sesi duyabiliyordu. Adamın elinin hafifçe titrediğini fark etti ve ilk kez *deli* olduğu, *canavar* olduğu düşüncesi utanmasına değil, güçlü hissetmesine neden oldu.

Otobüste iki yolcu daha vardı, biri kat kat giyinmiş, ter ve idrar kokan bir adamdı. Lyra ile 72 en arka sırada bir koltuk seçtiler. O kadar yakın oturuyorlardı ki bacakları, dizleri birbirine değiyordu. Lyra pencereden giren ılık havayı bir elin nazik dokunuşu gibi hissediyordu. Otobüs su parkından geçerken yine o gerçek insan ailelerini görmeye can atarak burnunu cama yapıştırdı. Ama güneş gözlerini kamaştırdı ve Lyra yalnızca seçemediği bulanık, belirsiz şekiller görebildi.

Derken yine otoyola çıkıp göz alabildiğine uzanan canlı yeşillikler boyunca ilerlemeye başladılar. Yerleşim yeri ya da ev yoktu, birbirine karışmış bitkilerin üzerinde yükselerek yolları süsleyen ağaçlar vardı sadece.

72 gözlerini kapayıp arkasına yaslanmıştı ve epeydir sessizdi. Lyra uyuduğunu sanıyordu ama 72 o sırada yüzünü ona döndü. Güneş ışığı tenine vuruyor, cildinin pırıl pırıl parlamasına neden oluyordu. Konuştuğunda Lyra soluğunu kulağında, saçında hissetti. "Hikâyenle ilgili bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Şu küçük prens ve gül hakkında olan?"

"Olur." Lyra derin bir nefes aldı. Yine 72'nin boşlukta yer kaplayan bedenini, onu bir arada tutan birbirine bağlı moleküllerin mucizesini hissetti.

72'nin gözleri koyuydu, Lyra içlerinde kendini görebiliyordu. "Sen Küçük Prens'in B-612 Gezegeni'nde yaşadığını söyledin," dedi. "Bana gösterdin orayı." Dudağını ısırdı ve Lyra da o dudağı ısırmak, 72'nin dudaklarını ağzıyla hissetmek için çok tuhaf bir istek duydu. "Ama bütün yıldızlar aynı görünüyor. Hangisi olduğunu nasıl anlıyorsun?"

"Dikkatli bakarsan aynı olmadıklarını görürsün," dedi Lyra. Bedeni kor gibi yanıyordu. 72'nin, omzunda hissettiği soluğundan, öğle güneşinde yanında hissettiği bedeni yüzünden. "Küçük Prens de bunu yolculukları sırasında fark etmiş. Başta gülünün evrendeki tek gül olduğunu sanıyormuş. Ama dünyaya geldiğinde koca bir bahçe dolusu gülle karşılaşmış."

72 kıpırdanınca dizleri birbirine değdi. Güneş ışığı gözlerini kamaştırıyor, dünyanın geri kalanı yok oluyordu. "Sonra ne olmuş?"

Lyra hikâyenin devamını hatırlamaya çalıştı. 72 bu kadar yakındayken odaklanmak zordu. Giysilerinin altındaki tenini ve teninin altındaki organlarını, kaburgalarını, damarlarında yol alan kanını hayal edip duruyor, bu mucizeyi düşünmeye devam etmeyi, onun var olması gerektiğini, ikisinin de var olması gerektiğini, boşluğa, havaya karışan atomlara dönüşmemeleri gerektiğini düşünüp duruyordu. Fakat birden aklına gelen şey Dr. O'Donnell'ın sesi, kitabın o kısmını okumak için öne eğilişi, kirli sarı saçlarının kulağının arkasından kurtulup yüzüne dökülüşü oldu.

"Çok üzülmüş," dedi Lyra yavaşça. "Gülün onu kandırdığını bile düşünmüş. Eşsiz bir gül değilmiş. Diğer binlerce gülden farksızmış. Onların tıpatıp aynısıymış," diye ekledi.

"Replikaymış," dedi 72, Lyra'nın neredeyse duyamayacağı kadar alçak sesle.

"Evet," dedi Lyra. Oysa bu bağlantıyı ilk kez kuruyor ve Dr. O'Donnell'ın ona neden özellikle bu kitabı verdiğini şimdi gerçekten anlıyordu. "Replika gibi. Tek farkı..."

"Ne?"

"Küçük Prens kendi gülünün özel olduğunu düşünüyordu. O evrendeki tek güldü. Çünkü Küçük Prens onunla ilgileniyor, onunla konuşuyor, onu tırtıllardan koruyordu. *Onun* gülüydü o. Ve bu da onu evrendeki bütün güllerin toplamından bile daha özel kılıyordu." Lyra güneşin canını acıttığını fark edip gözlerini kırpıştırdı. Ağlıyordu. Başını çevirdi ve 72'nin görmemesini umarak elini aceleyle yüzüne götürdü.

Ama 72 elini yakaladı. Ve Lyra ne yapmaya çalıştığını soramadan, hatta daha korkamadan bedeni tepki verdi. O ne yapılacağını biliyordu. Bir soruyu sezmiş ve Lyra adına cevap vermişti. Böylece Lyra yüzünü ona dönüp elini delikanlının yüzüne götürdü. 72'nin sıcaklığı parmaklarının arasına yayıldı. Orada, boşlukta asılı kalmış bir otobüste birbirlerine bakarak öylece oturdular. Lyra bunun imkânsız olduğunu biliyordu ama kalbi çarpmayı büsbütün bırakmıştı sanki.

"Lyra," diye fısıldadı 72.

"Efendim?" diye fısıldadı Lyra. Gölgeler 72'nin yüzünde geometrik şekiller oluşturuyor, Lyra'ya güzel, gizemli ve sürekli değişen bir yapboz gibi görünüyordu.

Ama 72 cevap vermedi. Parmaklarını Lyra'nın yüzüne götürdü. Elmacıkkemiklerine, alnına, burun kemiğine dokundu. "Lyra," dedi bir daha. "Adın hoşuma gidiyor." Sonra, "Keşke benim de bir adım olsaydı," diye ekledi.

Lyra gözlerini kapadı. 72 hâlâ dokunuyordu ona. Parmaklarını Lyra'nın saçında gezdirdi. Kulakmemesinin uzun kıvrımını izledi, sonra bir parmağını boynuna indirip elinde Lyra'nın nabzının atışını hissetmek ister gibi hafifçe bastırdı. Ve Lyra dokunduğu her yerin iyileştiğini hayal etti. Hastalığın öylece ortadan kalktığını, güneşte kalan su gibi buhar olup uçtuğunu hayal etti. "Sana bir isim verebiliriz," dedi gözlerini açmadan. "Sana da benimki gibi bir yıldız ismi verebiliriz."

72 bir süre sessiz kaldı. Eli Lyra'nın omzuna ilerledi. Parmakları köprücükkemiğinde gezindi. Başparmağını boynundaki boşluğa yerleştirdi.

"Sen seç," dedi 72 ve kısacık bir an boyunca kızın dudağına dokundu. Sonra elini Lyra'nın göğsüne, kalbinin tam üstüne koydu.

Lyra gözkapaklarının ardındaki karanlıkta evrenin bir patlamayla var olduğunu, genişleyip parladığını gördü. İsimleri ve parlak mavi, mor, kor kırmızı yıldızları getirdi gözünün önüne.

"Caelum," dedi. Sesli söylediği anda bunun doğru isim olduğunu anlamıştı. "Adın Caelum olsun."

"Caelum," diye tekrarladı 72. Lyra gözlerini açmasa da delikanlının gülümsediğini biliyordu.

ON DÖRT

Bir şeyler değişmişti. Lyra ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama Caelum'da, kendisinde ya da ikisinde birden bir şeyler yumuşamıştı sanki. Aralarında bir bağ kurulmuştu. Fakat bu kendisinin replika olduğunu ve her an ondan ya da onunla başka replikalar yapılacağını bilmekten farklıydı. Onlar birbirlerini seçmişlerdi; birbirlerinden sorumlu olmayı, birbirini önemsemeyi seçmişlerdi.

Öğleden sonra dört gibi Little Waller'a ulaştılar ama yine de Lyra emin olmak için birkaç kişiye daha sordu. Bir polis memuru köşede dikilmiş, tabelaya şaşkınlıkla bakarken gördü onları ve sokağın karşısından uzun adımlarla yanlarına geldi. Lyra'nın göğsü sıkıştı. Adam Haven'daki korumalarınkine benzeyen bir üniforma giymişti ve Lyra'nın aklına bataklıktaki o gece Cassiopeia'yı kaldırmaktan, hastalık bulaştırmasından korktukları geldi. *Bu şeyleri yapmak ne kadara mal oluyor, haberin var mı senin?* Fakat

polis memuru sadece yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordu ve onlara yolu tarif etti.

"Dümdüz yürümeye devam edin," dedi. "Yol doğruca bataklık bölgesine gidiyor. Daha güzel bir gün seçemezdiniz." Lyra adamın ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. Hava o kadar sıcaktı ki kaldırım bile sıcaktan parlıyordu.

Yolda Woodcrest Huzurevi adlı alçak, beton bir yapının önünden geçtiler. Çitlerin arkasındaki birkaç fıskiye su püskürtüyor, havaya fışkıran su titrek gökkuşakları oluşturuyordu. Lyra da Caelum da çömelip su içtiler. Lyra kendini köpek gibi hissetti ama kötü bir his değildi bu. O ve Caelum bir takım, bir sürüydü. Bu şekilde hayatta kalabilirlerdi. Hayatta kalacaklardı. Bir yolunu bulacaklardı.

Birlikte.

Lyra kirli gömleğini, iç çamaşırını ve pantolonunu çıkarıp temizlenmek için çömelerek, fışkıran suyun içine girerken Caelum başında nöbet tuttu. Lyra havluları olmadığı için hemen giyinmek zorunda kaldı ama önemli değildi: Su güzel ve soğuktu, Lyra hiç olmadığı kadar mutluydu. Ardından o da Caelum'a gözcülük yaptı, gerçi tişörtünü çıkardığında ona bakmaktan kendini alamadı. Anatomi çizimlerinde kasların kürekkemiğine bağlanıp omurganın etrafını sardıklarını görmüştü ama bunu böylesine kusursuz ve zarif bir şekilde yapabileceklerini hayal bile edemezdi. Bu kadar *güzel* bir şey yapabileceklerini.

Tişörtleri ıslak, çorapları ayakkabılarının içinde hafifçe şıpırdayarak yeniden yola koyuldular. İkisi de umursamıyordu. Sessizce yürüyorlardı ama bu sessizlik, huzursuz edici bir

sessizlik değildi. Lyra ile Caelum: İsimlerini yıldızlardan alan iki replika.

Jake'in adresine giden yol, ormandan geçen, uzun söğüt ağaçları, sarmaşığı andıran yosunlar ve kuş cıvıltılarıyla dolu bir patikadan oluşuyordu. Lyra mutluluğunun kaygılarla, birilerinin gizlenip onları izlediği hissiyle söndüğünü hissediyordu. Oysa yol, bir araba lastiğinin altında dümdüz olmuş ölü bir kaplumbağa ve onu didikleyen bir kuş dışında boştu. Yaklaştıkları anda kuş kanat çırparak uzaklaştı.

Neydi bu his? Doktor ve hemşirelerden oluşan bir ekibin önünde çırılçıplak dikilmenin verdiği histi. Ameliyat odasındaki ışıklar ve camın arkasında kıpırdanan insanların gölgesinin verdiği histi.

Jake'in evi No. 1211, birbirine karışmış gür otların ortasına öylece bırakılmış gibi görünüyordu. Panjurlardan ikisi kırıktı, pencere çerçeveleri camsızdı. Fakat verandanın önündeki çimenliğin bir bölümü temizlenmiş, birileri rutubetten çürüyen tahtaları gizlemek için dış cepheyi sarıya boyamıştı. Bir kedi usulca verandanın altına sokulunca Lyra bir an için Sheri Hayes denen kadının, resimlerini mahvettiklerinden onları azarlamak için buraya kadar peşlerinden geldiğini düşündü. Ama bu saçmaydı. Hem dünyada bir sürü kedi olsa gerekti. Dünyada *her şeyden* bir sürü vardı.

Lyra, Caelum'un peşi sıra ön kapıya yürüdü. Güneş ensesini yakıyor, ağırlığını bir el gibi hissettiriyordu. Kapıyı tıklatıp zili çaldılar. Gelen olmadı. Ama Jake'in arabası garaj yolundaydı. Lyra arabayı tanımıştı. Zili yeniden çaldılar.

Caelum kulağını kapıya yasladı. Belli ki evde kimse yoktu. İçeriden gıcırtı bile gelmiyordu.

Lyra kabul etmek istemese de, "Dışarı çıkmış olmalı," dedi sonunda. Hayal kırıklığı neredeyse ete kemiğe bürünmüştü. Birdenbire kendini yine çok bitkin hissetti.

"Biz de burada kalıp gelmesini bekleriz," dedi Caelum. Lyra ona bakınca omuz silkti. "Er ya da geç gelecek, değil mi?"

"Bugün halasının eve döneceğini söylemişti," dedi Lyra. Halanın anlamını tam olarak bilmiyordu ama anne gibi, büyükanne gibi bir aile unvanı olduğunu biliyordu. "Ya ondan önce halası bizi görürse?"

Caelum kapıyı yokladı ama kilitliydi. "Gel," dedi. "Mutlaka başka bir giriş vardır."

Evin etrafından dolaşıp arkaya geçtiler. Burada ne tabela ne de çim vardı: Sadece beton bir avlu, ölmeye yüz tutmuş kahverengi şeylerle dolu saksılar, bir de yağmurdan ıslandığı için küf lekesi içinde kalmış eski bir kanepe vardı. Sürgülü kapı bir verandaya açılıyordu ve Lyra kilitli olmadığını görünce rahatladı. Hiç değilse içeride bekleyebilirlerdi ve orada kendini bu kadar korunmasız hissetmezdi.

Mutfak darmadağındı. Masanın üzerine kâğıtlar yayılmıştı. Çekmeceler açıktı. Buzdolabı duvardan öne doğru çekilmiş, arkasında plastik böcek zehri diskleri görünüyordu. Mikrodalga fırın bile açıktı. Hatta yerde posta zarfları vardı ve Lyra zeminde başka ayak izleri gördü.

"Normal değil," dedi hemen.

"Ne normal değil?"

"Bunların hiçbiri." Lyra, Jake'in su bardağını koymadan önce sehpaya peçete serdiğini, bilgisayarını sehpanın kenarına paralel olacak şekilde yerleştirdiğini hatırladı. "Buraya bizden önce başkaları gelmiş."

Caelum ona baktı. "Ya da dağınıklığını toplamaktan hoşlanmıyor," dedi.

"Hayır." Lyra başını salladı. Korkusu boğazından aşağı kayıyordu sanki. "Buraya başka birileri gelmiş."

Mutfaktan çıkıp küçük bir salona geçtiler. Burası da darmadağındı. Soyulmuş, sonra da patlamış bir kütüphaneydi sanki. Kâğıtlar, dosyalar, kitaplar. Devrilen fincandaki kahve zemine dökülüyordu. Jake'in kanepenin üstündeki bilgisayarında hareketli bir resim yanıp sönüyordu; canlı renklerin olduğu bir uzay resmi. Lyra bilgisayara dokunnunca resim kayboldu ve yerini küçük, beyaz bir kutucuk ile şifre talebine bıraktı. Lyra heyecanla eğildi ve klavyede harfleri teker teker aradı. H-A-V-E-N. Fakat şifre kabul edilmeyince Lyra biraz üzüldü. Zaten bilgisayar onlara yardım edemezdi.

Caelum salondan çıktı. Lyra peşinden gitmek üzereyken duvara monte edilmiş bir raftaki birkaç fotoğrafı gördü. Bir tanesi Jake'in çerçeveli bir çocukluk fotoğrafıydı. Diğer ikisi ise öylece üst üste konulmuştu ve parmak izleriyle doluydu.

Birinde Jake yanında bir adamla ayakta duruyordu. Lyra adamı önce onun çok daha yaşlı bir replikası sandı –aynı koyu gözler ve saçlar, aynı muntazam çene ve elmacıkkemikleri– ama çok geçmeden muhtemelen Jake'in babası olduğunu anladı. Diğer fotoğrafta memeleri askılı bir bluzdan taşmış donuk sarı saçlı bir kadın, yüzünü ekşi-

terek fotoğraf makinesine bakıyor, kaçmasından korkarmış gibi Jake'in omuzlarından sıkıca tutuyordu. *Hala* mıydı bu? Aileden biriydi, Lyra bundan emindi. Kadının çenesi de Jake'inki gibi köşeliydi.

Nedense bu durum Lyra'yı hüzünlendirdi. Replikalar müstesna numunelerdi. Öylece dünyaya geliveriyor ve kimsesiz bir şekilde ölüyorlardı. Oysa insanlar, birbirine bağlı bir insan zincirindeki birer halkaydı.

Lyra o anda karar verdi: Caelum'dan ailesi olmasını isteyecekti. Böylece öldüğünde tamamen yalnız olmayacaktı.

Caelum başka bir odadan ona seslendi. Lyra dönünce Caelum'un koridora geri döndüğünü gördü. Loş ışıkta solgun görünüyordu.

"Ne?" dedi Lyra. "Ne oldu?" Ama ne olduğunu anlamıştı.

Caelum ona bakmadı. Başını bir kez sallayarak, "Ölmüş," dedi ve Lyra sanki duyabilirlermiş gibi fotoğrafları ters çevirip koydu. "Jake ölmüş."

REPLİKA

Bir kapıya eski bir takım elbise gibi asılmış, sallanıyordu. Duvarlardan birine siyah keçelikalemle açıkça yazmıştı. *Çok yalnızım. Artık dayanamıyorum.* Bu oda, yani yatak odası da diğer odalar kadar dağınıktı. Yatağın üzerinde açık bir bilgisayar daha vardı.

Lyra daha önce sayısız ölü beden görmüştü ama ilk defa gözlerini kaçırma isteği duyuyordu. Jake Witz artık güzel bir şey olmaktan çıkmıştı. Yüzü kandan morarmıştı. Dili dışarı çıkmış, kaskatı ve kapkaraydı; ağzına yerleştirilen yabancı bir şeydi sanki. Kapının çerçevesi ile diğer uzak kenarının arasına sıkıştırılan kemeri gevşetip tırmalamaktan

tırnakları kırılmıştı. Ağzının kenarında pıhtılaşmış kalın bir kan tabakası ve tükürük vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Caelum.

"Hemşire Emily de kendini asmıştı," dedi Lyra koridora çıkarken. Başı dönüyordu, kendini toparlamak için duvara tutundu. Caelum peşinden gelip elini kızın beline koydu. Lyra yine dün geceye, gövdelerinin olanca karanlıkta hayal meyal göründüğü açık araziye dönmek istedi. "Sheri'nin dediğine göre."

Caelum ona bakıyordu. "Sen inanmıyor musun?"

Lyra neye inandığını bilmiyordu. "Buraya birileri gelmiş," diye tekrarladı üçüncü kez. Mutfağa doğru bir adım atarken tökezledi. Caelum, düşmeden kızın dirseğini tuttu. "İyiyim," dedi Lyra soluklanarak. "Otursam iyi olur."

Fakat Jake'in mutfağında oturup bulaşık makinesi deterjanı kokan bardaklarından biriyle su içmek daha iyi hissettirmedi. Buraya birileri gelmişti. Haven'dan biri miydi acaba? Burada kalamazlardı. Jake'i öldüren kişi ortalığı temizlemeye gelirse ne olacaktı? Gemma'ya ulaşmaları gerekiyordu ama Lyra'nın bunu nasıl yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Kafasını toplayamıyordu. Düşünceleri, gözünün önündeki ışık benekleri gibi dağılıp duruyordu. Bir alarm çalıyordu. Bir bip sesi. Ayağa kalktı. Caelum'un, sırt çantasını altüst ettiğini görünce hatırladı: Telefon. Telefon çalıyordu.

Telefon.

"Kapattığını sanıyordum," dedi Caelum.

"Tekrar açıldı herhalde," dedi Lyra. "Bakayım. Ver bana." Ekrandaki numaranın üstünde Kit Hala yazıyordu.

Lyra göğsünde keskin sancılarla nefesini tutarak telefonun susmasını bekledi. İnsanlar telefonları, telefonlar insanları arıyordu. Jake'in telefonunda Gemma kayıtlı mıydı acaba? Belki. Ama Lyra, Gemma'yı nasıl arayacağını, ona nasıl *ulaşacağını* bilmiyordu.

"Lyra." Caelum'un eli, Lyra'nın bileğini buldu. Parmakları soğuktu. O anda Lyra da duydu: Dışarıda ayak sesleri, belli belirsiz konuşmalar. Veranda kapısının açılıp tekrar kapandığını duyduklarında salona güçbela atmışlardı kendilerini. Bir anlık hezeyanla Lyra, Gemma'nın onları almaya geldiğini diledi ve kontrol etmek için mutfağa göz atmayı düşündü. Fakat sesi hiç de tanıdık olmayan bir kadın konuştu.

"Şu temizlik işleri," dedi. "Kendimi hizmetçi gibi hissediyorum. Tam olarak ne yapmamız gerekiyor?"

"Görüyorsun işte. İlk ekip ortalığı berbat etmiş. Livingston birilerinin şüphelenmesinden korkuyor. İntihar olmadığının düşünülmesini istemiyor. Sen kendi işine bak, bütün evi silip süpürmek zorunda değilsin."

"Bir şey buldular mı?"

"Bilmiyorum. Gerçi çocuk çok şey biliyordu, yoksa şu an ipte sallanıyor olmazdı."

Lyra'nın göğüslerinin arasından ter boşandı. Jake'i öldüren kişilerin geri dönebileceğinden endişelenmekte haklıydı. Caelum'la görünmeden ön kapıya kadar gidebilirler miydi? Mutfağın önünden geçmeleri gerekecekti. Yabancılar meşgul ya da arkaları dönük olursa, buzdolabı önlerini keser de koridoru göremezlerse, Caelum'la ikisi kaçmayı başarabilirdi.

Kâğıt hışırtıları. Masadan geriye çekilen bir sandalyenin gıcırtısı. Mutfağı toplamaları ne kadar sürerdi acaba? Çok sürmezdi. Biri ıslık çalıyordu. Lyra insanların başka insanları öldürmek konusunda da replikaları öldürdükleri kadar soğukkanlı olabildiklerini bilmiyordu. Boğazında atlayıcı yutmuş gibi sert ve sıcak bir his vardı. Daha önce öfkelenmiş, yalnız hissetmiş, korkmuştu. Ama hiç bu kadar nefret etmemişti.

Yan odadaki insanlardan nefret ediyordu. Dr. Sapperstein'dan nefret ediyordu. Jake Witz'i öldüren insanlardan ve kendi kanını hastalıkla dolduran insanlardan nefret ediyordu. Onların öldüğünü görmek istiyordu.

Cealum duvardan uzaklaşıp başıyla ön kapıyı işaret etti. Lyra anladığını belli etmek için başını sallayarak karşılık verdi ama nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. İçi korku ve öfkeyle doluydu. Haykırmak istiyor, ayakta zor duruyordu.

Caelum hareketlendi. Bir ömür gibi gelen bir saniye boyunca ortaya çıkıp mutfağın önünden geçti. Lyra'ya orada, havada asılı kalmış gibi göründü; kapıya asılmış Jake Witz gibi. Ama Caelum koridora girmişti ve mutfaktan gelen gürültü, ayak seslerini bastırmıştı. Arkasına dönüp Lyra'ya eliyle işaret etti. *Gel.*

Lyra gövdesini duvardan ayırdı. Dönüp baksa duvarda kapkara, terden rengi değişmiş siluetini göreceğini düşündü. Masanın üzerinde Jake'in bilgisayarında hâlâ bir sahil fotoğrafı yanıp sönüyordu. Derken Lyra tam olarak anlayamadığı bir nedenle kapıya doğru değil, kapıdan geriye doğru ilerledi. Bilgisayarı aldı ve hafifliğine şaşırarak göğsüne yasladı.

Sanki, tam tersi olması gerekirken, kararları bedeni alıp beynine iletiyordu.

Caelum bembeyaz kesilmiş, Lyra'ya bakıyordu. Lyra onun acele etmesini haykırmak istediğinin farkındaydı. *Aklını mı kaçırdın?* diye bağırmak istediğini biliyordu. Sessizlikte onun korkusunun ağırlığını hissedebiliyordu.

Bir adım atıp kapıya yöneldi.

Cebindeki telefon, Jake'in telefonu, çalmaya başladı.

Dünya durdu, sessizliğe gömüldü. Lyra'nın kafasında bembeyaz panik dalgaları yükseldi, bir hayatın sonu geldi sanki. Mutfaktaki sesler tamamen sustu.

Ardından: "O da neydi öyle?"

"Telefon sesi."

"Yok canım. Nereden geliyor?"

Lyra'nın düşünecek zamanı yoktu. Caelum'un gözden kaybolup koridorda geri çekildiğini gördü hayal meyal. Telefonu cebinden çıkarıp halıya attı ve adam sert adımlarla odaya girerken o da Jake'in bilgisayarı kucağında, kanepenin arkasına doğru yalpaladı. Yere yatıp eski döşeme ve toz kokusunu içine çekti. Nefesini bıraktığında toz yumakları titreşti. Nefes almamaya çalıştı.

Adamın botunun burnuyla cep telefonunu ittiğini gördü. "Ay. Bak sen. Kit Hala arıyor."

Kadının sesi uzaktan geliyordu şimdi. Yatak odasına ya da koridorun sonundaki banyoya girmiş olmalıydı. "Ne düşünüyorlardı, çocuğun porno koleksiyonu arasında devlet sırları sakladığını mı? Burada gerçekten kötü şeyler yapmışlar, değil mi?"

Adam, "Sence telefonu alayım mı?" deyip eğildi. Lyra adamın küt ve tombul parmaklarını gördü. Aptalca bir ağlama isteği duydu. Nedenini tam olarak bilmiyordu. Telefonu Jake'ten çalmışlardı ama şimdi bu bir ödülmüş, onların sahip olması gereken bir şeymiş gibi hissediyordu. Adamın parmaklarını telefonun üzerinde görmek hiç hoşuna gitmemişti.

"Tabii ki hayır. Polisin bakacağı ilk şey o olur. Telefon giderse buraya birinin girdiğini anlarlar. Şimdiki çocuklar..."

Adam artık susan telefonu olduğu yerde bırakıp doğruldu. Lyra ayak seslerinin koridorda gıcırtıyla ilerleyişini duyana dek bekledikten sonra süzülüp kanepenin arkasından çıktı. Şimdi korkuyla ve keşfinin yakınlığıyla midesi bulanıyordu. Jake'in telefonuna uzanırken eli titriyordu. Tekrar doğrulduğunda ise dalga gibi gelen göz kararmasının onu yere devirmesine karşı koymaya çalıştı. Şimdi fenalaşamazdı. Çıkmasına çok az kalmıştı. Güvende olmasına çok az kalmıştı.

Kapıya doğru bir adım attı, bir adım daha. Başı dönüyordu. Kendini toparlamak için elini duvara uzattı. Bilgisayar bir dakika öncekinden daha ağırdı sanki. Başında arı sesini andıran acayip bir uğultu vardı.

"Hay lanet. Şimdi de *kendi* telefonumu bıraktım..."

Lyra sesini henüz duymuştu ki adam koridora adım atıp onu gördü. Bağırdı ve Lyra'nın hayatını kurtaran da bu, yani adamın şaşkınlığı, yaşadığı bu büyük şok oldu. Lyra elini duvardan çekip salona atıldı. Yalpalayarak antreye atılırken adamı gözden kaybetti.

Adam bağırıyordu. Kadın da. Arkasında gümbürdeyen ayak seslerine rağmen Lyra geriye bakmadı, durmadı. Caelum ön kapıdaydı. Kilitlerle uğraşıyordu. Lyra'nın duyamadığı bir şeyler söylüyordu. Kapı açıktı. Lyra dirseğiyle sinekliğe sertçe vurdu. Mavi gökyüzü, toprak ve çimenler, görünüyor, kafasında sesler alarm gibi çınlıyordu; çıktılar, dışarıdaydılar.

ON BEŞ

Komşulardan birinin arabasının arkasına gizlenmekten başka bir şey yapmaya vakit bulamadan koyu mavi renkli bir arabanın Jake'in garaj yolundan çıkıp sokağa döndüğünü gördüler. Motor sesi uzaklaşana kadar bekledikten sonra kalkıp tekerlek izleriyle dolu toprak yoldan aşağı koşarak geldikleri sokağa saptılar. Burası eski püskü evlerle dolu kalabalık bir sokaktı. Şehir merkezine dönmeleri gerekiyordu. Fakat Lyra'nın kafası iyice karışmıştı. Hangi yoldan gelmişlerdi?

Bir kez daha saptılar ve donup kaldılar. Araba birkaç blok öteden yavaşça onlara doğru geliyordu. Arkalarını dönüp koşmaya başladılar. Lyra fark edilip edilmediklerini bilmiyor, arkasına bakmaktan deli gibi korkuyordu. Kulağında bir uğultu vardı. Araba yaklaşıyor muydu?

"Şehir merkezi." Lyra'nın nefesi kesik kesik, göğsünde canlı bir şeyler varmış gibi çıkıyordu. "Şehir merkezine geri dönmeliyiz."

Caelum'un duyup duymadığını bilmiyordu. Caelum aniden sağa döndü ve uzun otlarla dolu bir bahçeye doğru koştu. Bir köpek havlamaya başladı ama kimse dışarı çıkmadı. Araba köşeyi dönerken garajla evin arasındaki dar, karanlık bir boşluğa sıkıştılar. Lyra arkasına bakınca kadının dikkat kesilmiş bembeyaz yüzünü, açık camdan sokakları inceleyişini gördü. Bacakları o kadar titriyordu ki Caelum onu ayakta tutabilmek için kollarını gövdesine doladı. Caelum'un göğsü, Lyra'nın sırtında kıpırdanıyor, soluğu saçına, ensesine değiyordu. Lyra dünyanın sonu gelsin, kendisi de onunla birlikte bitebilsin, artık kaçmak zorunda kalmasın, Caelum'la karanlık, kapalı bir yerlerde unutulup gitsin istiyordu.

Ama tabii ki dünyanın sonu gelmedi. Araba bir kez daha gözden kaybolunca Caelum, Lyra'yı bıraktı. "Şimdi," dedi. Ama Lyra hareket edemediğini fark etti. Çok yorulmuştu.

"Dur. Gidebileceğimi sanmıyorum."

"Tamam." Caelum üzerlerinde dar bir damar gibi uzanan gökyüzünün yarı aydınlığında daha genç görünüyordu. "Burada biraz duralım."

"Hayır. Ben yapamayacağım galiba. Sen git." Lyra hâlâ güçlükle soluyordu. Ciğerleri gazlı bezle sarılmıştı sanki. Beton tuğladan, soğuk garaj duvarına yaslanıp gözlerini kapadı. Saklandıkları aralık, örümcek ağları ve ıslak yapraklarla doluydu. Çürük kokuyordu. Ne anlamı vardı ki zaten? Ne kadar vakti kalmıştı?

Bir yan yola çıkıp takipçilerinin onu bulmasını beklemek istiyordu. Onu nereye götüreceklerdi? Diğer replikaların yanına götürüleceğinden emindi. Belki de öldürür, cesedini

ortadan kaldırırlardı. Belki deneyi yok ediyor, yavaş yavaş Haven'ın varlığına dair tüm izlerin kökünü kurutuyorlardı. Ama böylesi kolay olurdu. Çok daha kolay.

"Şimdi pes edemezsin," dedi Caelum. "Lyra. Beni dinle." Elini yanağına koyunca Lyra gözlerini açtı. Caelum'un başparmağı dün geceki gibi elmacıkkemiğinin çıkıntısında gezindi. Dudakları çok yakındaydı. Gözleri kapkara, kirpikleri upuzundu. Güzeldi. "Adımı sen koydun. Öyleyse seninim demektir, değil mi? Ben seninim, sen benimsin."

"Korkuyorum," dedi Lyra. Gerçekten de korkuyordu; kaçmaktan korkuyordu, başlarına geleceklerden korkuyordu ama aynı zamanda Caelum'un bu kadar yakınında durmasından, ona dokunduğunda bedeninin değişmesinden, içinin derinliklerindeki sert bir şey yumuşamışçasına akışkan bir şeye dönüşmesinden korkuyordu. Vücutta elektrik akımlarının olduğunu biliyordu ve aklına aralarındaki akımı, binlerce ışığı getiriyordu.

"Ben de korkuyorum," dedi Caelum. Uzanıp alnını Lyra'nınkine dayadı. Lyra'nın bedeni hâlâ bir şeyler istiyordu; daha fazla, daha derin, daha yakın bir şeydi ama Lyra ne olduğunu bilmiyordu. İkisini ayıran bedenlerden çıkmalarını istiyordu. *Sevmek* sözcüğünü düşündü ve sevmenin anlamının bu mu yoksa hiçbir zaman yeterince yakın olamama hissi mi olduğunu merak etti. Bunu öğretmemişlerdi ona. Ama o öyle olduğunu sanıyordu.

"Seni seviyorum," dedi. Bu sözler tuhaf, yabancı geldi ona; yeni bir yiyecek gibi. Ama kötü değildi.

Caelum, "Seni seviyorum," diye tekrarlayıp gülümsedi. Lyra bu sözlerin onun için de aynı derecede şaşırtıcı ol-

duğunu görebiliyordu. Caelum bir kez daha söyledi. "Seni seviyorum."

Lyra'nın göğsünde bir kapı açıldı ve sonunda rahat soluk alabildiğini, artık devam edecek gücü olduğunu fark etti.

Arabayı bir daha görmeden şehir merkezine kadar gitmeyi başardılar. Fakat otobüs durağında dikilmiş, nereye gideceklerini konuşurken, Lyra evdeki adamın caddede yürüdüğünü, bir kolyedeki boncuklar gibi yan yana sıralanmış dükkânlara, restoranlara, işyerlerine girip çıktığını gördü. Caelum'un elini tuttu ve bulabildikleri en kalabalık yere attılar kendilerini: Mavi Timsah adında loş, yoldan acınası, ufak ağaçlarla ayrılmış bir restoran. Onlarca adam bir tezgâhın etrafına toplanmış, bir şeyler içip maç izliyor, ara ara hep bir ağızdan neşeyle bağırıyor ya da sızlanıyorlardı. Lyra ile Caelum çocukların, tabaklarındaki patates kızartmalarını didiklediği, çiftlerin boş gözlerle televizyonlara baktığı masaların arasından geçerek lokantanın arka tarafına ilerlediler. Mutfağa doğru giden bir koridora çıkmışlardı. Saçı neredeyse Lyra'nınki gibi kesilmiş bir kız, tuvaleti gösteren bir tabelanın altında dikilmişti; parmakları telefonunun ekranında kayıyor, çenesi ekrandan gelen mavi ışıkla parlıyordu. Lyra'nın aklına bir fikir geldi.

Cebinden Jake Witz'in telefonunu çıkardı.

"Merhaba." Lyra telefonu uzattı. Kızın gözleri ekrandan Lyra ve Caelum'a sıçradı. "Yardımcı olabilir misiniz lütfen?"

"Neye yardımcı olayım?" dedi kız. Tavrı kaba değildi ama dost canlısı olduğu da söylenemezdi. Caelum dönüp dönüp kapıya bakıyor, takip edilmediklerinden emin ol-

k istiyordu. Kız da Lyra'yı umursamamış, delikanlıya kıyordu.

"Gemma'yı bulmamız gerek," dedi Lyra. "Telefonda," ye ekledi sabırsızlıkla. Nihayet kısa saçlı kız gözlerini aelum'dan ayırıp ona baktı. "Telefonda Gemma'yı bulmamız gerekiyor. Nasıl yapacağımızı bilmiyoruz."

Kız kahkaha attı. Burnunda metal bir halka vardı. Ciddi misiniz?" Lyra cevap vermeyince kız gözlerini devire devire aldı telefonu. Parmaklarıyla birkaç hızlı hamle yaptıktan sonra telefonu Lyra'ya geri verdi. "Bu şeyi cidden kilitli tutmanız lazım. Ne ödül kazandım?"

Lyra'nın yüreği hopladı. Telefonu kulağına dayamış, sessizlikten başka bir şey duymamıştı. Başını salladı. "*Çalışmıyor.*"

"Tanrım. Nereden geldiniz siz? 1800'lerden falan mı?" Kız telefonu geri aldı, hızlı bir ayarlama daha yaptıktan sonra Lyra'nın kulağına yapıştırdı. "Mutlu musun şimdi?"

Telefon çalıyordu. Lyra nefesini tuttu. Bir kez çaldı, iki, üç. Ne kadar çalacaktı acaba? Derken neredeyse duyulamayacak bir tık sesi geldi.

"Jake?" Gemma'nın sesi o kadar yakından geldi ki Lyra şaşkınlıkla telefonu uzaklaştırdı. "Sen misin?"

Lyra hâlâ ona şüpheyle bakan kısa saçlı kız duyamasın diye arkasını döndü. "Jake değil," dedi. "Jake öldü. Ve bizim de yardımına ihtiyacımız var."

ON ALTI

Gemma ve Pete adındaki sarı saçlı delikanlı, tam Lyra ile Caelum önlüklü bir adam tarafından ya bir şeyler sipariş etmeleri ya da restoranı terk etmeleri için sıkıştırılırken geldi. Lyra dışarı çıkmaya korkuyordu. Jake'in evindeki kişilerin hâlâ dışarıda olduğunu, sokaklarda dolanıp onları beklediğini düşünüyordu. Bu yüzden Gemma kalabalıktan sıkıp gelince –ay gibi güzel yüzünde gözleri kocaman ve kaygılıydı, çok kısa süre önce Cassiopeia'ya ait olan yüzünde– Lyra öyle büyük bir rahatlama hissetti ki az kalsın ağlamaya başlayacaktı. Güvendeydiler.

"Tamam. Bizimle birlikteler ve gidiyoruz" dedi Gemma, böylece önlüklü adam kaçar gibi gitti. "İyi misin?" diye sorunca, Lyra başını evet anlamında salladı. Sanki bir el uzanıp onu almıştı. Aniden sıcak ve yakın bir hatıra, taşıyıcılardan birinin onu sallayışı, kulağına şarkı söyleyişi geldi aklına. Fakat Lyra bunun uydurma bir hatıra olduğunu tahmin edebiliyordu. Taşıyıcılar doğurdukları insan

modellerini kucaklamazdı. Geldiklerinde karanlık barakalarda tutulur, paralarını aldıktan sonra yine karanlıkta geri gönderilirlerdi.

Ayrıca taşıyıcılar erkek değildi. Ama onun hatırasında, hayalinde ya da kurgusunda alnını bir sakalın gıdıkladığını, berrak gri gözler ve boğumlarında yara izleri olan erkek ellerinin yüzüne değdiğini hissediyordu.

Caelum artık onu hep yakınında tutuyordu. Arabadayken bile Lyra'nın sadece birkaç santim ötesine oturup elini onunkinin üstüne koymuştu. Lyra ikisinin bağlandığını anladı ve hayatlarını, kaderlerini DNA çift sarmalı gibi düşündü; birbirine sarılmış, anlamla örülmüş. Ve onun yanındayken her şeyle yüzleşebileceğini hissetti, yavaş bir ölümle bile, yeni otoyollara, daha fazla insana ve daha geniş bir ufka açılıp duran dünyayla bile.

Lyra arabada Gemma'ya Emily Huang'ın izini aramaya gittiklerini ama kadının öldüğünü öğrendiklerini anlattı.

"Sorsaydınız ben de söylerdim," dedi Gemma. Lyra sesindeki serzenişi duyuyordu: *Eğer kaçmasaydınız.* Ses tonu ve ruh hallerini ayırt etme konusunda giderek daha iyi oluyordu.

Jake'in adresinin yazılı olduğu kartı bulduklarını, gidip ona ulaşmaya karar verdiklerini söyledi. Gemma'ya, açık duran sineklikli kapıyı, Jake'i yatak odasında, ağzında kurumuş kan lekeleriyle bulduklarını anlattı.

"Biz çıktıktan hemen sonra gelmiş olmalılar," diye fısıldadı Gemma, Pete adındaki delikanlıya. "Tanrım. Kusabilirim şu an."

"Senin suçun değil," dedi Pete ve elini uzatıp Gemma'nın bacağına koydu. Lyra bunu görünce Gemma ile Pete'in de Caelum'la aralarındaki gibi bir bağları olup olmadığını merak etti.

"İkisi de asıldı, intihar süsü verildi," dedi Gemma, öksürmek için yüzünü çevirdi. Yangın çıktığını söylemişti onlara ama Lyra zaten biliyordu. Bütün araba duman kokuyordu. "Ordunun uzmanlık alanlarından biri de bu herhalde."

"Silahtan daha az şüphe çekiyordur," dedi Pete.

Lyra intihar sahnesini kurma işini bitirmek için gelen adam ile kadını, az kalsın yakalanacağını, kanepenin arkasına saklanmak zorunda kaldığını anlattı.

"Vay canına," dedi Pete. Bu kez Gemma uzanıp *onun* bacağını sıktı.

"Jake'in bilgisayarını aldım," dedi Lyra.

Gemma koltuğunda dönüp ona baktı. "Ne yaptın?"

"Neden yaptım bilmiyorum." Lyra, Jake'in cep telefonunu çalıp gecenin köründe kaçtıkları için hâlâ utanıyordu. Gemma'nın ondan nefret etmesini istemiyordu. "İşe yarayabilir diye düşündüm, öylece alıverdim işte."

Gemma gözlerini kırpıştırdı. Lyra gözlerini kıssa ona değil, Cassiopeia'ya bakıyormuş gibi yapabilirdi; sağlıklı bir Cassiopeia'ya, yumuşak, kestane saçları, canlı bir gülümseyişi olan Cassiopeia'ya. O da 11 numara olabilirdi.

"Çok zekice," dedi Gemma. "Sen bir dâhisin."

Neden kaçtıklarını açıklamak için Caelum da konuştu, Gemma anlamış görünüyordu. Lyra derin bir rahatlama duydu: Tuhaf bir nedenden, biyolojik bir gizemden ötürü

o ve Gemma her zaman Cassiopeia'dan hoşlandığı gibi iyi anlaşıyordu sanki.

"Az kalsın unutuyordum." Lyra, Caelum'un ayaklarının arasına sıkıştırdığı sırt çantasını aldı ve Sheri'nin evindeki fotoğraf çerçevelerinin arkasına saklanan kâğıtları çıkardı. "Hemşire Em ölmeden önce kapı komşusuna üç tablo vermiş. Bunları çerçevelerin arkasından çıkardım."

Gemma sayfaları böcek kanatlarını tutar gibi dikkatle tuttu. Lyra'nın anlam veremediği isim listesine gözlerini dikip uzun uzun baktı. "Bunlar bende kalabilir mi?" diye sordu.

"Olur." Lyra okuma malzemeleri koleksiyonunu yeniden oluşturmaya, kütüphanesini bu sayfalardan başlayarak kurmaya can atıyordu. Ama kâğıtların muhtemelen çok önemli olduğunu biliyordu. Hemşire Em sakladığına göre öyle olmalıydılar.

"Geri veririm, söz," dedi Gemma, Lyra'nın ne düşündüğünü biliyormuş gibi. Gemma'nın bu konuda esrarengiz bir yeteneği vardı. Lyra bunun Gemma'nın özel biri olmasından mı yoksa sadece Lyra'nın ne düşündüğünü, ne hissettiğini umursayan ilk kişi olmasından mı kaynaklandığını merak etti. Gemma sayfaları özenle katlayıp cebine soktu. Lyra kâğıtların gidişine üzülmüştü. "Bak," dedi Gemma. "Sana söylemem gereken bir şey var. Geçmişinle ilgili."

Araba sarsıldı. Pete yoldaki bir şeye çarpmamak için direksiyonu son anda kırmıştı. Lyra çok hızlı geçtikleri için seçemese de bunun bir hayvan olduğunu düşündü.

"Ne?" dedi. "Neymiş?" Birden korkmaya başlamıştı ama nedenini bilmiyordu. Caelum'un, avcunda atan nabzını neredeyse duyuyordu. Hızlanmaya başlamış gibiydi.

Gemma yoğun bir öğle güneşinde etrafı görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı. "Sen aslında Haven'da yapılmadın."

Lyra'nın gözlerinde beyaz bir patlama oldu; migrenin kaçınılmaz işareti. Ve yine o eller, parmak boğumlarında yara izleri, alnına bir sakalın değişi geldi gözlerinin önüne. Hayal. Kuruntu.

"Ne demek istiyorsun?" Konuşan Caelum'du. "Nerede yapıldı peki?"

"Hiçbir yerde," dedi Gemma. Lyra bu sözü suyun altından geliyormuş gibi işitti. Boğuluyormuş gibi. *Hiçbir yerde.* Korkunç, yapayalnız bir sözcük. "Bu, enstitünün insan modelleri yapmayı maddi olarak sürdüremediği dönemde ailelerinden alınıp Haven'a getirilen çocukların listesi. Şuradaki üçüncü isim, Brandy-Nicole Harliss, doğduğunda sana verilen isim. *Gerçek* ismin. Ailenin sana verdiği isim."

Yanındaki Caelum irkildi. Lyra'nın ciğerleri durmuştu sanki. Soluk alamıyordu. "Benim..." *Aile* sözcüğünü söyleyemiyordu. Anlamıyordu. Barakalardaki taşıyıcıları ve Doğum Sonrası Bölümü'ndeki minik kuvözlerde uyuyan yeni replikaları düşündü. Onun dünyası orasıydı. Geldiği yer orasıydı.

"Senin ailen var," dedi Gemma kötü bir haber verirmiş gibi yumuşak bir sesle. Gerçekten de kötü haberdi. Akıl almaz, dehşet verici bir şeydi. Lyra bazen Dr. O'Donnell'ın kendi annesi olmasının, genel olarak bir anne ve babaya

sahip olmanın nasıl bir his olacağını merak ederdi ama insan olmayı, şans ve koşulların rastgele birleşmesinden var olmuş doğuştan bir insan olma konusunu ciddi ciddi düşünmemişti hiç. *Onlardan* biri olma konusunu. "Yani, aslında baban var. Bunca zaman seni hep aramış. Bunca zaman seni hep sevmiş."

Sevmek sözcüğü. Onu şaşkına çevirdi. Göğsüne bir bıçak gibi saplandı ve Lyra bu beklenmedik durum eski bir yarayı deşmiş gibi acıyla haykırdı. Küçükken hemşirelerden biriyle eve gitmeyi –içten içe Dr. O'Donnell'ın bir gün onun için geri dönüp o limon kokusuyla ona sarıldığını bile hayal ederdi– hayal etse de bunlar birer fanteziden öteye geçmiyordu ve hayallerindeki ev bile, beyaz duvarları, oldukça yüksekteki tavan ışıkları ve muşambadaki gıcırtılı ayak sesleriyle Haven'a benziyordu.

O böyle bir sevgi istemiyordu; bir yabancıdan, bir *babadan* gelen sevgiyi istemiyordu. O bir replikaydı.

Caelum elini Lyra'nın elinden çekti. Cama döndü.

Hayır, demek istedi Lyra. Nedense kirlenmiş hissediyordu. *Doğru olamaz. Olamaz.* Felç olmuş, Gemma'nın söylediklerinin ağırlığıyla boğuluyordu sanki. Caelum'un koluna dokunup ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek için bile kıpırdayamıyordu. Ondan af dileyemiyordu.

Caelum bir daha onun yüzüne bakmadı.

ON YEDİ

Lyra baba istemiyordu.

Babanın ne işe yaradığını bile bilmiyordu, babalara neden ihtiyaç olduğunu hiç anlamamıştı. Babanın ne olduğunu hayal etmeye çalışırken onun yerine Tanrı'yı, siyah sakallarını ve küçük gözlerini, gülerken bile küçümseyen ifadesini hatırlıyordu. Şırıngayı sokmadan önce derisini çimdikleyen, serum torbalarını ayarlayan, şişkinlik belirtileri arayarak karnını dürten, sigaradan sararmış parmakları sigara kokan Werner'ı; ya da Hemşire Bahse Girerim'i hatırladı.

Ama yine de bu düşüncelerin arasında o plastik bardağın, onu sallayarak uyutan ellerin ve bir sakalın yüzünü gıdıklayışının görüntüsü –yoksa hatırası mı?– vardı.

Caelum geceyi geçirmek için durdukları zamana dek ağzını açmamıştı. Lyra yola devam etmeyeceklerini duyduğunda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Bir yandan babası her kimse onunla tanışmaktan ödü kopuyor, bir yandan da bunu yapıp kurtulmak için

can atıyordu ve Gemma'nın onu doğruca adamın yanına götüreceğini sanmıştı. Şimdiyse onun hayaliyle idare etmek zorundaydı. Yüzünü Haven'daki çeşitli doktorların yüzüne, bataklıktaki miğferli, silahlı askerlere, replikalardan biri öldüğünde gece vakti ışıksız teknelerle gelen adamların sert ifadesine dönüştürüyordu. Tanıdığı erkekler topu topu bu kadardı.

Otoyoldan sık sıralanmış çınar ağaçlarıyla ayrılıp her yanı çevreleyen ormanın gölgesinde gizlenmiş, başka araçlarla dolup taşan devasa bir otoparkta durdular. Gemma kampçı minibüsü ya da karavanlarla –Lyra'nın bilmediği ama otoparkta bulunan ve şişirilerek normal boyutlarının dört katına çıkarılmış gibi görünen araçları belirttiğini tahmin ettiği kelimelerdi bunlar– yolculuk eden kişiler için bu tür kampların ülkenin her yanında bulunduğunu söyledi ona. Lyra'nın kafasına bir kez daha dünyada ne kadar çok insan olduğu düşüncesi dank etti, öyle ki bir yerden bir yere seyahat eden insanların bile gece durmak için kendilerine ait mekânlardan örülü bir ağları vardı. Hüzünlendi. Bu dünyada kendine ait bir yeri olup olmayacağını merak etti.

Bildiği tek şey, bir yeri olacaksa bile Caelum'un yanında olması gerektiğiydi.

"Birazdan dönerim," dedi Caelum arabadan indiklerinde; saatlerdir söylediği ilk sözlerdi bunlar.

"Ben de geleyim," dedi Lyra hemen. Fakat onun yanında yürürken söylemek istediklerini ifade edecek sözleri bulamadığını fark etti. Sanki aralarına yine bir duvar örülmüştü. Lyra Caelum'un yine bir yabancı olduğunu, bataklıkta tanıştığı soğuk, sert ve uzak çocuk olduğunu

hissediyordu. Yüzü bile başka türlü görünüyordu; daha katı, daha keskin.

Kampın bir ucunda beyaz bir bina, içinde erkekler ve kadınlar için ayrı tuvaletler ve kapıların üzerindeki kasaların yuvalarına bozuk para atarak çalışan duşlar vardı. Lyra tüm bu olanların üstüne bir duş almak istediğini fark etti. Son birkaç saati, bir yerlerde onu dünyaya getiren insanlar olduğunu söyleyen baş döndürücü hakikati, Jake Witz'in davul gibi şişen korkunç yüzünü ve hâlâ elbiselerinden çıkmadığını düşündüğü mide bulandırıcı kan kokusunu yıkayıp üstünden atmak istiyordu. Gemma'nın doğru söylediğini nereden biliyordu ki? Ama içgüdüsel olarak ve Caelum'un tüm korkularına rağmen Gemma'ya güveniyordu. Gemma duş için ona bozuk para verince geri çevirmedi.

Sabun köpükleriyle kayganlaşan duş, Lyra'ya Haven'ın parlak yer karolarını, üç dakikalığına akan duşların altına doluşup gruplar halinde yıkanan replikaları anımsattı. Özlemişti bunu. Düzeni, rutini, hemşirelerin ne zaman nereye gideceğini söyleyişini özlemişti. Bir yandan da günlerin akışına kapılmış, kâğıt serili sedyelere uzanan, Sıkbeni ve Ateşölçer'in işini yapmasını bekleyen, hatta onları arkadaşı olarak gören Lyra son derece yabancı geliyordu ona. O kız olduğu zamanları hatırlayamıyordu.

Havlusu yoktu, bu yüzden ıslak saçlarını düzeltirken omuzları, gömleği ıslanmıştı. Ama daha iyi, daha temiz hissediyordu kendini. Bir baba. Bu düşünceyi utanç duymadan iki üç saniyeliğine düşünmeyi denedi. Bu düşünceye yanaştı, yeni bir şeyleri keşfeden bir hayvan gibi kokladı

onu. Bir babasının olması nasıl bir şey olurdu? Bir baba tam olarak ne *yapardı*? Hiçbir fikri yoktu.

Uzaktan gelen kahkahalar ve ağaç kurbağalarının sesinin doldurduğu dışarıya, gürültülü karanlığa çıktı. Caelum'u göremedi. Binanın etrafından dolaşınca onu arka tarafta, seyrek servi ağaçlı, çakıltaşlı otoparkta, ağaç gölgelerinin üzerine düştüğü otların arasına taş atarken buldu.

"Caelum?" Arkasını dönmeyince Lyra duymadığını düşünerek biraz daha ilerledi. "Caelum?"

"Bana öyle deme." Dönüp Lyra'ya baktı. Lyra projektör ışıklarının vurduğu yüzünü görünce karnında bir boşluk varmış gibi hissetti. Caelum ondan nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "Benim adım Caelum değil." Bu kez bir avuç taşı tuvaletlerin bulunduğu yöne attı; alçıyla kaplı duvarlardan, duşları gösteren tabeladan sektiler. "Benim adım yetmiş iki. Replikayım ben. İnsan modeliyim. Sadece insanların ismi olur."

Lyra'nın korktuğu başına gelmişti. Caelum, onun olduğu kişiden, daha doğrusu olmadığı kişiden nefret ediyordu.

"Yanılıyorsun," dedi Lyra. İki dev tabakanın arasında eziliyormuş, dünya daralıp bu âna sıkışmış gibi hissediyordu. "Farkı yaratan şey bu değil."

"Ah, öyle mi? Sen daha iyi bilirsin tabii." Başını çevirdi. "Aynı olduğumuzu sanmıştım ama değiliz. Biz farklıyız. *Sen farklısın.*"

"Ne olmuş yani?" Lyra ona bir adım yaklaştı. Aralarında bir adımdan az mesafe vardı ama o dünyanın öbür ucundaydı sanki. Lyra korkusuz, her şeyi göze almış hissediyordu; tıpkı Haven havaya uçtuktan sonra kaçarken

hissettiği gibi. Caelum asık suratını ona çevirdi tekrar. "Farklıymışız. Kimin umurunda? Biz beraber kaçmayı seçtik. Beraber kalmayı seçtik. Birbirimizi seçtik, öyle değil mi?" *Sana isim verdim*, diyecekti neredeyse ama o gecenin, ona o kadar yakın yatışının, karanlığın bedeninde dolanışının hatırasıyla boğazı düğümlendi. "Farkı yaratan bu işte. Seçebiliyor olman ve neyi seçtiğin." Soluklandı. "Ben seni seçiyorum."

"Nasıl yapabilirsin ki?" Sesi tizdi. "Ne olduğumu biliyorsun. Ben hiçbir yere ait değilim."

"Senin yerin benim yanım." Bunu yüksek sesle söyleyince doğru olduğunu anladı. "Lütfen." Daha önce hiçbir şey talep etmesi gerekmemişti, hiç böyle bir ihtiyacı olmamıştı. Fakat bu içinde bir şeyleri uyandırdı; talep etmek ve ihtiyaç duymak, Caelum evet demezse devam edemeyeceği hissi.

"Lütfen," diye tekrarladı çünkü başka bir şey söyleyemiyordu. Ama ona bir adım daha yanaşıp elini göğsüne, kalbinin üstüne koydu. Çünkü kalbe, onun ritmindeki hakikate dönmek daima mümkündü ve herkesin, nasıl ve nerede yaratılmış olursa olsun, herkesin kalbi aynı şekilde atardı.

Aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Caelum'un teni sıcacıktı. Ve Lyra onu hissedebildiği, ona dokunabildiği, aradaki mesafenin *farkında* olduğu halde, o anda yepyeni bir şey de öğrendi. Birine dokunmanın tüm mesafeleri yok edebileceğini.

"Ben hiç kimseyim," dedi Caelum. Lyra onun gözlerinde kendi yansımasını görüyordu. "Hiç kimse olmak için yaratıldım."

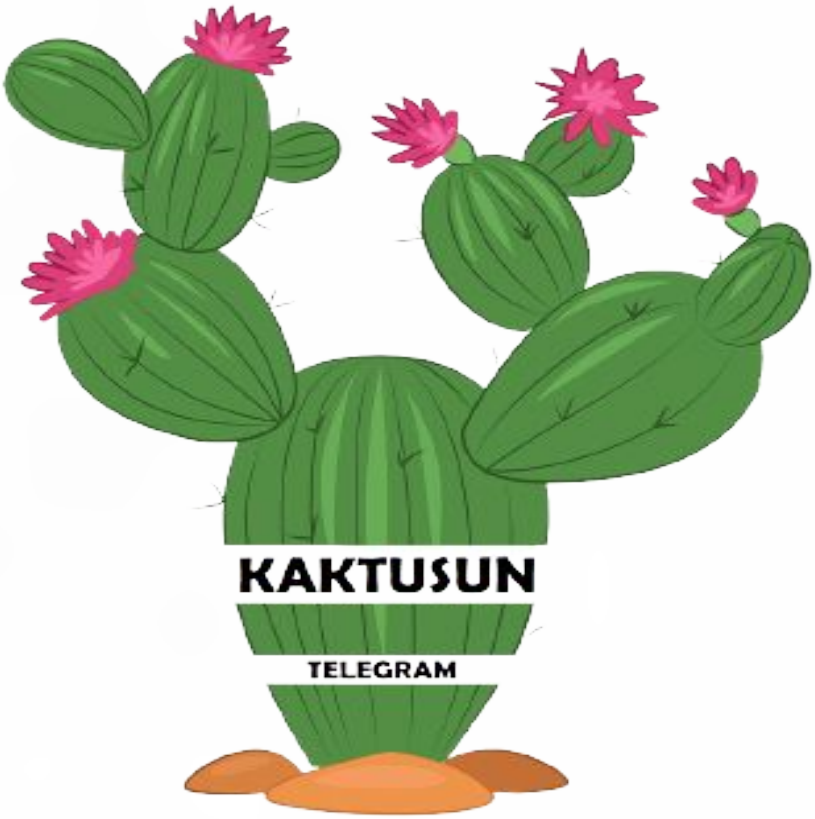
"Benim için hiç kimse değilsin," dedi Lyra. "Benim için her şeysin."

Caelum yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. Öpüşmeyi öğrenmemişlerdi, ikisi de. Ama her nasılsa biliyordu. Lyra da biliyordu. İçgüdünün ötesinde bir şeydi bu. Hazdı.

Gerçi acemiydiler. Tökezlediler, sonra Lyra duvara yaslandı. Ona iyice yaklaştı ve bedeninin kendine acı, üşüme ya da yorgunluk vermekten fazlasını bildiğini şaşkınlıkla fark etti. Bedeni şarkı söylemeyi biliyordu.

Birbirine değen yalnızca dudaklarıydı. Birlikte *diş dil ve dudak*ları keşfettiler ve bu keşfin verdiği hazla ürperdiler. İlk kez kendi bedenlerinde doğmuşlardı. Beraber doğmuşlardı. Dünyaya beraber ve herkesin gelmesi gerektiği şekilde gelmişlerdi: Korku, bilinmezlik, şaşkınlık ve minnetle.

Onlar için dünya da o karmaşıklığı ve tuhaf görkemiyle yeniden doğmuştu. Artık bu dünyada onların da yeri vardı ve nihayet ikisinin paylaşacağı bir yer olmuştu. Tüm o yaşananların, başlarına gelecek belaların önemi yoktu, Lyra birlikte oldukları sürece her şeye göğüs gereceklerini biliyordu: Özgürlük hissine benzeyen bir aidiyet duygusuyla hazdan doğup insan olmuşlardı.

KAKTUSUN
TELEGRAM

GEMMA

LAUREN OLIVER

REPLİKA

GEMMA

İngilizceden çeviren:
Filiz Sarıalioğlu

PEGASUS YAYINLARI

BİR

Kaçmak. Özellikle de ayın bu kadar kocaman ve parlak olduğu, bir film dekoru gibi penceresinin ardındaki karanlık gece göğünün perdesine asıldığı böylesi gecelerde Gemma'nın tek düşündüğü buydu.

Filmlerde gençler hep gizlice dışarı çıkardı. Anne babaları yatıncaya kadar bekler, yorganlarının altından mini etek ve askılı bluzlarını giymiş olarak çıkar, merdivenlerden aşağı süzülür, kilidi açar ve pat! Dar bir alana sıkışıp patlayan balonlar gibi patlayarak geceye akarlardı.

Gemma diğer gençlerin Rufus'u olmadığını tahmin ediyordu: Kürk, dil ve ses tellerinden ibaret, otuz beş kiloluk bir retriever.

Rufus onu merdivenin altında karşılayınca, "Şişşt," dedi Gemma. Öylesine hızlı hareketlerle sağa sola dönüyordu ki Gemma hayvanın nasıl düşmediğine şaşırdı.

"İyi misin sen?"

Uyanalı daha bir dakika olmuştu. Ama annesi üzerinde eski bir Harvard tişörtü ve eşofman altıyla merdivenin tepesinde dikilmiş, lensleri olmadığı için gözlerini kısarak ona bakmaya başlamıştı bile.

"İyiyim, anne." Gemma mutfak dolabından bir bardak aldı. O *asla* gizlice dışarı çıkamayacaktı. Gizlice gidecek bir yeri ya da beraber kaçabileceği biri yoktu çünkü April'ın ailesi de tıpkı Gemma'nın ailesinin yaptığı gibi onu zincire vurmuştu.

Yine de bir an, cuma gecesi saat on birde pijamalarıyla, ayaklarına imzası haline gelen dil darbelerini vuran Rufus'la birlikte karanlık mutfakta dikilmek yerine dar kot pantolon ve vücudunda *beğendiği* tek yer olan göğüslerini ortaya çıkaran bir bluzla kapıya doğru yürüdüğünü, birazdan erkek arkadaşının arabasına atlayacağını hayal etti. "Sadece biraz su alacaktım."

"Susadın mı?" dedi annesi. S*usamak* kelimesi *ölmek* kelimesiyle aynı anlama geliyormuş gibi söylemişti.

"İyiyim." Gemma bardağına buz atıp annesiyle göz göze gelmekten itinayla sakınarak merdivenden çıktı. "Sen git, yat, tamam mı?"

Annesi, Kristina, tereddüt etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, olur mu?"

"Hı-hı." Gemma hayvanın hemen sızlanmaya başlamasına aldırmadan odasının kapısını Rufus'un suratına kapadı. Bardağını komodinin üstüne bırakıp yatağına sırtüstü atladı. Ay çıplak bacaklarına kare desenler çiziyor, tenini karanlık ve aydınlık parçalara bölüyordu. Bir süre, Chloe DeWitt ve Aubrey Connelly'nin tam o saniye ne yaptığını

hayal etmeye bıraktı kendini. Ona hep canlı bir hayal gücü olduğunu söylerlerdi ama bunu bir türlü gözünün önüne getiremiyordu. Böyle tamamen, esaslı biçimde, kıyasıya normal olmak nasıl bir şeydi acaba? Neler düşünüyorlardı? Sorunları nelerdi? Sorunları *var mıydı*?

Rufus hâlâ inliyordu. Gemma yatağından kalkıp onu içeri aldı. Rufus hiç zaman kaybetmeden yatağa zıplayıp tam orta yerine kurulunca iç geçirdi. Gerçi Gemma daha yorgun değildi. Eskiden annesine ait olan makyaj masasına oturdu. Bu Viktoryen tarzdaki antika masaya çocukken bayılırdı ve büyüyünce artık beğenmediğini Kristina'ya bir türlü söyleyememişti. Annesi ile babasına pek bir şey söyleyemezdi zaten.

Ayın ışığı aynada gözlerinde boşluklar açıyor, tenini saydamlaştırıyordu. Acaba ailesi onu hep bu şekilde mi görüyordu? Bu hayat ile bir sonraki arasında bir yerde asılı kalmış bir yarı hayalet gibi mi?

Ama artık hasta değildi. Yıllardır, küçüklüğünden beri hasta değildi. Yine de ona her an patlayabilirmiş gibi, en hafif dokunuşla yerle bir olacak iskambilden ev misali bir insanmış gibi davranıyorlardı.

Hastalıkla geçen yıllarını –hastaneyi, ameliyatları, tedavileri– pek hatırlamıyordu. *Başa çıkma yöntemi*, demişti terapisti. *Uyum sağlayan bir savunma mekanizması.*

Bir bahçe hatırlıyordu; bir de heykel. Bir tanrı heykeli diye düşünüyor ama emin olamıyordu; topraktan büyülü bir şey çıkaracakmış gibi çimenlerin üstüne eğilmişti.

İKİ

Gemma, Amerika Birleşik Devletleri tarihinde, on altı yaşında ve kilolu olup da beden eğitimi dersine katılmak *isteyen* tek kız olsa gerekti. Çalışma salonuna gitmesine ya da teneffüse çıkmasına izin verilseydi yine sorun olmazdı belki. Fakat "müfredat sınırlamaları" (gerekçeleri buydu) ya da Gemma'nın şüphelendiği üzere müdür yardımcısı Bayan Vicke'in içten gelen sadizmi yüzünden Gemma spor salonuna gidip tribünde oturmak, çalışıyormuş gibi yapmak zorunda bırakılıyordu. Bu sırada sınıf arkadaşları salonda spor ayakkabılarını gıcırdata gıcırdata zikzak çiziyor ya da otla kaplı ıslak futbol sahalarını koşu hareketleri yaparak uçarcasına kat ediyorlardı.

Tribünde saklanacak yer yoktu. Gemma'nın yanıp sönen bir *Buraya Ait Değildir* tabelası gibi göründüğü söylenebilirdi. Daha da kötüsü: Beden eğitimi öğretmeni Bayan Coralee (o da sadistti, okulun öğretmen kadrosu bunlarla doluydu) Gemma'nın tüm sınıfın giymek zorunda olduğu

buruşuk naylon şort ve aynı kumaştan kolsuz tişörtü giymesi konusunda ısrar etmişti. Bu forma Gemma'nın üzerinde oraya ne kadar ait olmadığını daha da vurgulamaktan başka işe yaramıyordu; kayak elbiseleriyle plajda olmak gibiydi.

Kızlar soyunma odasına geri dönerken Gemma'nın en yakın arkadaşı April Ruiz, gözlerinin önündeki bir tutam koyu saçı geriye atıp somurtarak, "Çok şanslısın," dedi. "Yakantopu bulan kişilerin rektal termometre ve yün içlikleri bulanlarla aynı kişiler olduklarından hiç şüphem yok."

"Kıpırda, Frankenstein." Chloe DeWitt dirseğiyle Gemma'nın belini, daha doğrusu belinin *bulunması* gereken yerdeki yağ topaklarını sertçe dürttü. Gemma'nın Chloe'den muhtemelen yirmi kilo fazlası vardı ama kız sert köşelerden oluşuyor ve bunu kendi lehine kullanmayı biliyordu. Dirsekleri bilenmiş bıçaklar gibiydi. "*Herkesin* bütün teneffüsü atıştırmakla geçirecek kadar vakti yok."

Gemma kızardı. Sınıfta hiçbir zaman bir şey yemezdi. Özellikle Chloe ve onun gibi kızlar onunla alay etme fırsatını bulamasınlar diye yemekhanede bile çok nadir yerdi. Ama fark etmiyordu. Gemma'nın küçüklüğünden beri Chloe, ucube olduğunu hiçbir zaman unutmamasını sağlamayı kendine görev edinmişti. Üçüncü sınıfta, Gemma'nın göğsünden göbeğine kadar uzanan kalın bir yara izi bırakan ikinci kalp ameliyatının ardından ona Frankenstein ismini takmıştı. Bundan sonra Gemma tuvalet kabinleri dışında bir yerde üstünü değiştirmemiş ve okulda April ile öğretmenler dışında hiç kimse ona kendi ismiyle hitap etmemişti.

Gemma'nın anlayamadığı şey, anne ve babasının dediği kadar narinse (*Sen narinsin Gemma, bu yüzden çok dikkatli*

olmak zorundayız; paten yok Gemma, kalbin zayıf senin) neden narin *görünmediğiydi*. Mesela annesinin toplayıp köşedeki bir dolapta tuttuğu kürdan kadar ince bacaklı, küçük, kristal hayvan bibloları gibi değildi. Mesela bir müzik enstrümanı kadar incelikle yontulup şekil verilmiş vücut hatları ile sürekli cilalanıyormuş hissi veren bir bronz bir tene sahip olan Chloe gibi değildi. O ayrıntılara önem veren bir tanrı tarafından şekillendirilmiş, Gemma ise sarhoşun teki tarafından rastgele, yalapşap yapılmıştı sanki.

Chloe ile arkadaşları kahkaha atarak duşlara yönelirken Gemma, "Evet," diye mırıldandı. "Çok şanslıyım."

"Bu cadının, canını sıkmasına izin verme," dedi April alçak sesle. April her zaman Gemma'nın tarafını tutardı. Yıllar önce ikisi de bir insan okulundaki iki uzaylı olduklarına ya da muhtemelen *uzaylılar okulundaki iki insan olduklarına* karar vermişlerdi. "Belli ki birileri bu sabah sakinleştirici iğnesini yapmayı unutmuş."

April ile Gemma, Chloe ve kurt sürüsünün –bu sadece mecazen değil, gerçekten uygun bir isimdi çünkü Gemma, Aubrey Connelly'nin ön dişlerini incecik törpülettiğinden epey emindi ve insan eti yemeyi sevdiğini duysa hiç şaşırmazdı– duş alıp giyinmelerini bekledikten sonra soyundular. İkisi de çalışma salonuna geç gidecek ve Bay Rotem'dan bir nutuk daha dinlemek zorunda kalacaklardı. Ama hiçbir şey kurt sürüsüyle duş almak kadar kötü olamazdı.

"İyi haber," dedi April soyunma odası boşalınca. "Annem sonunda şu Yeşil Dev'den vazgeçti. O canavarla bırak *bin* kilometreyi, yüz kilometre gitmenin bile *güvenli* olmadı-

ğını söyledim. Nasıl taktik ama? Kendi psikolojisini ona karşı kullandım."

"Böylece av iken avcı oldu," dedi Gemma film anons eden spiker sesiyle. Bazen günün en sevdiği zamanının, aynaları buğulanmış, frezya kokulu buharla dolmuş banyoda duşların hemen önündeki tahta bankta oturup April'la sohbet etmek olduğunu düşünüyordu. Kendi korunaklı dünyalarındaymış gibi. Ama ailesinin onun için kurduğu dünya değildi. Kendi *seçtiği* dünyaydı.

"Onun gibi bir şey. Neyse işte, Florida'ya kendi Lexus'umuzla gideceğiz. İnanabiliyor musun? Ağabeyim öfkeden deliye döndü."

Kendi ailesini saymazsa April'ın ailesi, Gemma'nın tanıdığı en korumacı kişilerdi. Ne Gemma'nın ne de April'ın biriyle çıkmasına izin vardı. Gerçi bunun bir önemi de yoktu çünkü kimse onlarla çıkmak istemiyordu. Yapmalarına izin verilmeyen diğer şeyler listesi daha uzundu ama bazı maddeleri şunlardı: 1) Saat ondan sonra uyanık kalmak; 2) Sadece kızlardan oluşan kalabalık bir grup halinde yapılmadıkça herhangi bir okul etkinliği ya da dansa katılmak; 3) April'ın son sınıftaki ağabeyi onlara bekçilik etmeden Raleigh'ye[1] gitmek; 4) Instagram hesabı açmak.

Gemma 1.80 boyunda ve süper model gibi görünse de ebeveyninin sosyal medya konusundaki absürt inançları yüzünden (*Beyni çürütüyor! Özgüvene zarar veriyor!*) sosyal besin piramidinin en alt katmanlarında kalacağına emindi. Ayrıca kendi annesi ile April'ın annesinin, kızlarının yakın

1 ABD'nin Kuzey Karolina eyaletinin başkenti. (ç.n.)

arkadaşlığından ötürü zaman zaman bir araya geldiklerinde sadece April ile Gemma'nın güvende, arkadaşsız ve tamamen acınası halde olmaları için beyin fırtınası yapıp detaylı ve birbirinden mantıksız yöntemler bulduklarından da şüphesi, yoktu.

Üçüncü sınıftaki kızların yarısı topluca Miami'de bahar tatili yapmaya karar verdiklerinde Gemma gitmek için anne ve babasından izin istemeye bile zahmet etmemişti. Bunun gerçekleşme ihtimalinin aşağı yukarı ABD'nin on altı yaşındaki ilk kadın başkanı olması ihtimali kadar olduğunu biliyordu. Dahası, tatilini okulda sürekli ve itinayla kaçınmaya çalıştığı yırtıcı hayvanlarla karşılaşarak geçirmeye hiç hevesli değildi.

Fakat Gemma'dan daha güzel ve zeki olmanın yanı sıra çok daha iyimser olan April –öyle iyimserdi ki hayat boyu kayıtsız şartsız, yeminli en yakın arkadaşlar ve uzaylı ortaklar ve dışlanmışlar olmasalardı Gemma onu ciddiye almayabilirdi– o kadar kolay pes etmemişti. Ailesine yalvarmıştı. Ağlamıştı. Öfke nöbeti geçirmişti ki bu riskli bir durumdu çünkü annesi Angela ilk görüşmede koca koca adamları korkutup itirafa zorlamasıyla ünlü bir eyalet savcısıydı. (*Öteki* annesi Diana ise yirmili yaşlarının başında çeşitli kick boks müsabakalarını kazanmış bir bilgisayar programcısıydı.)

Derken mucize gerçekleşmişti. April büyülü sözcüğü söylemişti: *Cinsiyetçilik.*

April, ağabeyi Ryan'ın arkadaşlarıyla bahar tatiline gidebilmesinin *cinsiyetçilik* olduğunu öne sürmüştü. Ryan, Lexus marka araba kullanırken onun fosforlu yeşil, külüstür bir

station wagon olan Yeşil Dev'e mahkûm olması *cinsiyetçilikti*. Ve Ryan iki yaş büyük olduğu ve Lexus, Harvard'a ön kabul aldığı için bir tebrik hediyesi olduğu halde, April'ın anneleri hemen bir karşı teklif geliştirmişlerdi: April ile Gemma arabayı alıp bir haftalığına, April'ın büyükannesi ile büyükbabasının yaşadığı Florida, Bowling Springs'e gidebilirlerdi.

Daha da iyisi, Gemma'nın ailesini bunun iyi bir fikir olduğuna ikna etmişlerdi.

Ah, elbette 65 yaş üstü flört ortamı ve kıran kırana geçen haftalık badminton turnuvalarıyla tanınan bir mekâna gitmek her gencin bahar tatili hayali değildi. Ama hiç yoktan iyiydi. Dokuz günlük tatillerinde havuzda yüzebilir, çevredeki tenis kortlarına kısa yürüyüşler yapabilir ve arabayla kumsala inebilirlerdi. Yerel restoranlarda alkolsüz pina colada içip kızarmış kertenkele yiyebilirlerdi. Daha da iyisi, April'ın büyükannesi ile büyükbabasının bir sürü yoga ve derin nefes alıp verme egzersizinden oluşan son derece tuhaf bir Pozitif Sağlıklı Görünme Merkezi'ne gidecekleri üç gün boyunca –Gemma'nın ailesiyle konuşurken gizlemeyi başardığı minicik bir detay– evin onlara kalacak olmasıydı.

En yakın arkadaşıyla bahar tatili planlarından konuşmak Gemma'nın kendini tam bir Amerikalı gibi hissetmesini, güzellik dergileri ve folk şarkıları kadar normal biri olduğunu hissetmesini sağlamıştı. Öyle ki sırf bu konuda konuşmaya devam edebilsinler diye *gitmek* istemediğini bile düşünmeye başlamıştı.

April hoplayıp zıplayarak, sallanıp kıvrılarak nihayet kotunun içine girdi. Fit kesim tercih eder, bu haliyle suşi

roll gibi göründüğünü söylerdi. Gemma ise *battal boy çöp poşeti*ydi. "Cumartesi sabah sekizde seni alırım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Gemma. 19 Mart, Cumartesi sabah saat sekize haftalar öncesinde karar vermişlerdi ama neredeyse her gün aynı şeyi teyit ediyorlardı. Neden olmasın ki? Bu, ikisinin de hayatlarında yaşayacakları ilk maceraydı; tabii paskalya zamanı civciv şeklindeki marşmelovları mikrodalgaya koyup patlamalarını beklemeleri sayılmazsa.

Gemma hissettiği tek şeyin heyecan olmasını dilerdi. Anne ve babasının sözleri, ikazları zamanla hücrelerine işleyen, orada çoğalan virüslere dönüşmeseydi keşke.

Bir de keşke birazcık, çok azıcık da olsa korkmasaydı.

Ama hiçbir şey olmayacağını söyledi kendine. Ne de olsa hiçbir zaman, hiçbir şey olmamıştı.

ÜÇ

Gemma'nın doğduğundan beri geçirdiği tüm hastalıkların listesi:

1. İki kez kavalkemiği kırığı
2. Akciğerlerden birinin çökmesi
3. Doğuştan kalp hastalığı
4. Zatürre
5. Zehirli sarmaşık (hem de poposunda)
6. Bir zatürre daha
7. El bileğinde çatlak
8. Tiroit bezi yetmezliği
9. Üçüncü bir zatürre

Gemma'nın geçirmediği bazı hastalıkların listesi:

1. Hıyarcıklı veba
2. Ne kadar yersen ye çok sıska olma hastalığı

Bazen Gemma evlerini çevreleyen kocaman demir kapılara yaklaştığında bir an bir şey yanıyordu zihninde. Tam olarak bir hatıra değildi ama ona yakın bir şeydi, sanki birilerinin söylediği, ilk kez dinlenen bir şarkının aniden bir şeyleri hatırlatması gibi. Küçücük bir çocukken sık sık gördüğü havale rüyalarında, birbirine karışmış yabani otların arasında yüksek tel örgüler; tel örgüler ve toprağın üstünde diz çökmüş sanki aynı anda hem cennete hem cehenneme uzanıyormuş gibi görünen bir adamın heykeli.

Garaj yolu tam olarak dört yüz metre uzunluğundaydı. Gemma biliyordu, bir keresinde arabadayken annesinden ölçmesini istemişti çünkü. Yol, ladin ve kızılcık ağaçlarının bulunduğu devasa bir çimenliği ikiye bölüyordu. April'ın koroya gittiği günlerde Gemma için otobüsten inip sonra dört yüz metre yürümek, babasının şoförünün onu almasından kesinlikle yeğdi. Bu hem son sınıfların spor sahalarının görüş alanındaki öğrenci indi-bindi alanında beklemesini gerektiriyordu hem de onu arabasıyla alacak tek bir arkadaşı olduğunun örtük bir itirafı oluyordu.

Dahası, bu Gemma'nın yaptığı tek egzersiz sayılabilirdi. Havanın güzel olduğu günlerde özellikle yavaş yürür, frezya ve hanımeli kokularının tadını çıkarıp gölgeliklerde kümelenen sivrisineklerin belli belirsiz iniltilerini dinlediği yolu uzatırdı.

O gün ise cumartesi günkü (*yarından sonraki gün!*) planlara dalmış –on saatlik yolculuk, en yakın arkadaşıyla gerçek bir macera– günün güzelliğiyle ilgilenemeden hızla yürüyordu. Peyzajdan ve garaj yolunun meyilli olmasından dolayı, neredeyse verandaya ulaşana dek iki polis arabasını

görmedi. Arabalardan birinin kapıları, memurların kapatamayacak kadar acelesi varmışçasına açık bırakılmıştı. Annesi polislerden biriyle konuşuyor, bir eliyle boğazını tutuyordu.

Baba, diye düşündü Gemma görür görmez ve istemsizce, çantası sırtını döve döve koşmaya başladı.

"Gemma!" Kristina ona bakmak için döndüğünde Gemma karşısına dikilmiş, kesik kesik soluyordu. Kot pantolonunun beli ter içinde kalmıştı. Kristina uzanıp Gemma'yı omuzlarından tuttu. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Gemma annesine dik dik baktı. "Ne demek *her şey yolunda mı*?" Polis arabalarını ve anne kızdan az ötede ellerini beline koymuş, güneş bu açıdayken bronzlaşır mıyım diye düşünürcesine güneş gözlüğüyle gökyüzüne bakan memuru işaret etti. "Neler oluyor?"

"Ah." Kristina uzun ve yüksek sesle iç geçirerek Gemma'nın omzunu bıraktı. "Bu mu? Önemli değil. Aptalca bir şey. Eşek şakası."

O arada Gemma cam kapılardan birinin geniş camının, ağır bir şey atılmış gibi kırık olduğunu fark etti. Salonda başka bir polisin ihtiyatlı adımlarla, ayakları camların üzerinde çatır çutur sesler çıkararak gezindiğini görebiliyordu. Ona bakarken üçüncü bir polis, bir kadın polis belirdi. Eldivenli ellerinin arasında tuttuğu şey ilk bakışta yeşilin hiç olmayacak bir tonundaki pütürlü bir taşa benziyordu. Fakat kadın bu şeyi amirine göstermek için harekete geçtiğinde Gemma'nın bütün bedeni buz kesti. Taş değil, boynunda vidaları olan bir cadılar bayramı Frankenstein maskesiydi bu. Gemma polisin tutuşuna bakınca ağır olduğunu anladı. Belli ki şeklini koruması için içi bir şeylerle doldurulmuştu.

"Aman Tanrım." Gemma kanının şakaklarına vurduğunu hissedebiliyordu. Chloe. Şu kahrolası sürtük. Ağlamamak için mantıklı düşünmeye odaklandı. Nasıl olmuştu bu? Chloe nasıl olur da otobüsten daha önce gelebilmişti? Son dersi mi ekmişti? Hayır. Gemma onu Aubrey'nin arabasına binerken görmüştü. Kapıdan nasıl girmişlerdi peki? Bütün arazi tel örgülerle çevriliydi. Ama suçlunun Chloe ile Aubrey olduğundan şüphesi yoktu, hayatının üstüne bahse girebilirdi.

Frankenstein. Şu şekilsiz canavar.

"Sorun yok, Gem. Her şey *yolunda*," dedi Kristina kendisi de inanmıyormuş gibi tiz bir sesle. "Kimsenin canı yanmadı."

Bu sadece Gemma'nın daha kötü hissetmesine sebep oldu. *Kimsenin canı yanmadı* demek, *birilerinin canı yanabilirdi,* demekti. Ya annesi o sırada salonda olsaydı? Gerçi böyle bir ihtimal yoktu ya. Hoş, ev –April'ın yarı şaka yarı ciddi deyimiyle Ives Şatosu– savaş zamanında bir orduyu barındırabilirdi ama annesi, bir merkezkaç kuvveti onun dört yer arasında dönüp durmasına neden oluyormuş gibi yatak odası, mutfak, alt kattaki yoga stüdyosu ve banyo dışında hiçbir yere gitmezdi. Ama ya kedileri Bitir ve Bezelye kanepede kıvrılmış olsaydı? Ya Rufus halının üstünde güneşleniyor olsaydı?

"Tutanak tutmamızı istiyorsanız merkeze gelmeniz gerekecek," dedi güneş gözlüklü polis memuru. Sıkılmış gibiydi ama nazik davranmak için elinden geleni yapıyordu. Belli ki Ives ailesinin önemli kimseler olduğu söylenmişti ona.

Kristina başını hayır anlamında salladı. "Bilemiyorum," dedi. "Keşke Geoff..." Sözünü yarıda kesti. "Eşim bir toplantıda," dedi açıklama olarak. Gemma'nın babası daima toplantıda, arabada ya da uçakta olurdu.

"Nasıl içeri girmişler?" deyiverdi Gemma. Ön kapı ancak şifreyle açılabiliyordu. Otomata basıp misafirleri içeri alıyorlardı. Ives Şatosu, Fort Knox'la[2] yarışırdı.

Kristina kızardı. Kızardığında bile güzel görünüyordu. Gemma yıllarca annesinin modellerinki kadar güzel yüzünde, çıkık elmacıkkemikleri ile narin bileklerinde kendini görmeye çalışmıştı. Görebildiği tek şey ise onun gibi somurtuşuydu. "Pazar günkü binicilik yarışması için görevliler girip çıkıyordu," dedi biraz Gemma'ya, biraz da polise açıklamak amacıyla. "Çiçekçiler, organizatör... Sürekli zile basmak zorunda kalmasınlar diye kapıları açık bırakmıştım."

Bunun anlamı hiç şüphesiz şuydu: *Bir Klonopin aldım ve üstüne bir şişe şarap içip yattım.* Annesi ile babası hiçbir zaman söyleyeceklerini açıkça söylemedikleri için Gemma onları tercüme etme konusunda ustalaşmıştı.

Başka bir polis memuru yavaşça koşarak gelip, "Finke, şuna bak," dedi. Bu adam da plastik eldiven takmıştı ve işaretparmağı ile ortaparmağının arasında kâğıt parçasına yazılmış bir notu tutuyordu. "Hızlı postayla geldi."

Sıkkın polis memuru güneş gözlüğünü başının üstüne itti ve kâğıdı eline almadan okudu. Mesaj kısaydı ama Gemma'nın içinde yükselen öfkenin kalbini külçe gibi ağırlaştırdığını hissetmesine yetmişti.

---

2 ABD'nin kasası olarak bilinen, altın rezervlerinin yanı sıra kıymetli evrakın da bulunduğu askeri üs. (ç.n.)

hastasın sen canavarsın ölmeyi hak ediyorsun

Kristina tokat yemiş gibi küçük bir çığlık attı. Finke başını salladı ve diğer memur geri çekilip notu itinayla bir torbaya koydu. Gemma, Chloe'nin tutuklandığını, ellerinin arkadan kelepçelendiğini, yüzünün bir polis arabasının tepesine çarptığını hayal etti. Hayatının sonuna dek hapse tıkıldığını, Prenses filan gibi bir ismi olan irikıyım, azılı bir katille aynı hücrede yattığını hayal etti.

Ellerini Chloe'nin boğazına geçirip boynunun kırılışını izlediğini hayal etti.

"Ben... sanırım sizinle gelsem iyi olacak," dedi Kristina. Kızarıklığı geçmişti. Solgun ve kafası karışmış görünüyordu şimdi. "Böyle bir şeyi kim yapabilir? Kim bu kadar *kötü* olabilir?"

"Siz ya da eşiniz son zamanlarda herhangi bir sorun yaşadınız mı?" diye sordu Finke. "Tartışma? Hukuki meseleler?" Kristina başını hayır anlamında salladı. "Başka tehdit mesajı ya da telefon?"

Kristina yine başını salladı. "Bunu yapacak birini *hayal bile...*"

"Anne, dur bir dakika." Gemma dilindeki sözcükleri, midesi bulanıyormuş gibi sıcak ve yoğun hissediyordu. *Bu benim suçum. Çünkü herkes benim ucube olduğumu düşünüyor.* Annesinin, okulda zor zamanlar geçirdiğini bildiğinin farkındaydı ama Kristina'nın şefkati Gemma'nın daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Popüler olmamaktan daha can yakan bir şey varsa o eskiden popüler olan bir kızın popüler olmayan kızı olmaktı. Gemma derin bir nefes aldı. "Ben biliyorum."

"Neyi?"

"Kimin yaptığını biliyorum." Şimdi polislerin hepsi ona bakıyordu. Gemma acıyarak baktıklarını düşündü. Yanaklarının ısınmaya başladığını hissetti ve annesi gibi güzel görünmediğine kesinlikle emindi. Gemma kızardığında cildinin altında iki pigment birbirini boğazlamaya çalışıyormuş gibi görünürdü. "Okuldaki aptal bir kız işte. Herhalde bunun komik olacağını düşündü."

Gemma bunu kafasında mı kuruyordu yoksa annesi kısacık bir anlığına rahatlamış gibi mi görünmüştü? "Ah, tatlım," dedi ve kızına sarılmak için kollarını açtı. Gemma kenara çekildi.

"Sorun değil," dedi. "Ben *iyiyim*."

Finke, "Yine de tutanak tutmamızı ister misiniz?" dedi ama Gemma adamın artık bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğini anlamıştı. Ortamın havası tamamen değişmişti. Kimse Gemma'ya bakmıyordu. Polis memurları liseli bir kızın toplum içinde aşağılanmasından daha önemli işlerine dönmek için sabırsızlanarak aceleyle toparlanıyorlardı. Muhtemelen buraya sürüklenmiş olduklarına bile kızmışlardı.

"Sen nasıl istersen, tatlım." Kristina uzanıp Gemma'nın saçını okşadı. "Ne diyorsun?"

Gemma başını hayır anlamında salladı. Chloe'yi turuncu bir hapishane tulumu içinde hayal etmek ne kadar cazip olsa da –hapishane turuncuları içinde Chloe'nin bile güzel görünemeyeceğine hiç ama hiç şüphe yoktu– bu işi büyütürse işlerin ancak daha da kötüleşeceğini biliyordu. O zaman da Sulugöz Frankenstein olacaktı. Uzaylı Muhbir.

Yine de ani ve büyük bir haykırma isteği duydu. Chloe ve küçük kurt sürüsü yıllardır Gemma'yı perişan etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ama hiç bu kadar kötüsünü yapmamışlardı. Evine gelmişlerdi. Üşenmeyip bir cadılar bayramı maskesini taşla, beton parçalarıyla ya da mekanik kalplerindeki metal şarapnellerle doldurmuşlardı. Onun ölmeyi hak ettiğini söylemişlerdi. Neden? Gemma onlara ne yapmıştı ki?

O soğuk bir gezegende sürüklenen bir uzaylıydı. Umutsuz ve kayıptı.

"Emin misin?" dedi Kristina başparmağıyla Gemma'nın yüzünü okşayarak. Gemma kaşlarını çatmıştı.

Bir adım geriledi. "Eminim," dedi.

"Peki." Kristina derin bir soluk verdi ve ekibin sorumlusu olduğu açıkça görülen Finke'ye belli belirsiz gülümsedi. "Zahmet verdiğimiz için üzgünüm. Genç kızların nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Hı-hı," dedi Finke aslında bilmediğini ve hiç de öğrenmek istemediğini belli eden bir tavırla.

Gemma'nın içinden doğruca odasına gidip sonsuza dek çıkmamak geliyordu ama annesi kolunu onun omuzlarına dolamayı başarmıştı. Zayıf bir kadına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü ve Gemma'yı mengene gibi sıkıştırmıştı.

"Üzgünüm, tatlım," dedi. "Okulda sorun yaşadığını neden bana anlatmadın?"

Gemma omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Kristina her zamanki gibi gül suyu ve pahalı parfüm kokuyordu. O kadar pahalıydı ki yeni basılmış, gıcır gıcır para kokuyordu aslında. "Babanın kaygılanmasını istemi-

yorum, anlıyor musun?" Gülümsedi ama Gemma annesinin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Annesinin asla söylemeyeceği sözlerin şifresini çözmüştü: *Senin her zamankinden daha büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşünmesini istemiyorum.* "Ona bir kaza olduğunu söyleyelim gitsin. Bir çocuk, bir beyzbol topu. Onun gibi bir şeyler."

Sokaktan attığı beyzbol topunu salon camına isabet ettirmek için çocuğun birinci ligde, kadroda oynuyor olması gerekirdi. Anne ve babasının büyük ve küçük meseleler konusunda yalan söylemeye bu kadar hevesli olmaları genelde Gemma'nın canını sıkardı. Sonuçta ailesi hikâye uydurmak konusunda bu kadar iyiyken onların doğruyu söylediğinden nasıl emin olabilirdi ki?

Ne var ki bugün buna sadece şükredebiliyordu.

"Beyzbol," dedi. "Olur."

Gemma gece yarısı bir kâbustan uyandı. Neyse ki gözünü açar açmaz kayboldu, geriye sadece kaba eller ve belli belirsiz bir metal tadı kaldı. Rufus koridorda inildeyip duruyordu.

Yataktan çıkıp kapıyı açarak, "Ne oldu?" diye sordu köpeğine. Sonra o anda başka bir ses duydu: Aniden patlayan, birbirine karışan bağırışmalar, sessizliğin öfkeyle kesilmesi. Ebeveynleri kavga ediyordu.

Elini Rufus'un ensesindeki kürkün içinde gezdirerek, "Bir şey yok oğlum," diye fısıldadı. Kavga duyunca bebek gibi oluyordu. Ok gibi fırlayıp yatağa sıçradı ve aşağıdan gelen sesi bastırmak istercesine başını Gemma'nın yastıklarının içine gömdü.

Gemma yatağa dönecekti ama tam o sırada babasının sesi doruğa ulaştı ve şöyle dediğini net olarak duyabildi: "*Frankenstein.* Tanrı aşkına. Neden bana söylemedin?"

Gemma pelüş halının, ayak seslerini yutmasından memnun, koridora süzüldü. Aceleyle ay ışığının kareler çizdiği duvarları, hiç misafiri olmayan boş misafir odasını, kimsenin kullanmadığı mermer fayanslı banyoları geçti ve ana merdivene ulaştı. Alt kattaki koridorun zeminine dikdörtgen bir ışık vurmuştu. Babasının çalışma odasının kapısı açıktı ve Gemma şaşkına döndü. Annesi deri kaplı pufun üstüne tünemişti, yüzü solgun, bitkin görünüyordu, kollarını sabahlığının önünü kapamak için kavuşturmuştu. Gemma daha önce çalışma odasına babasından başka kimsenin girdiğini görmemişti. Kimsenin girmesine izin verilmediğini düşünmüştü hep.

"Sana ulaşmaya çalıştım..." Annesinin sesi zayıf, biraz da boğuktu. Sinirleri alınmış gibiydi. Gece yarısını geçmiş olmalıydı. Herhalde babası onu uyku hapı uykusundan uyandırmıştı.

"Bana palavradan bir hikâye yutturmaya çalışıyorsun. Polis departmanındaki Frank'ten duymak zorunda kaldım. Tanrı'ya şükür, en azından bana saygı duyan *birileri* var."

Gemma'nın içi ezildi. Gerçeği babasından saklayabileceklerini sanmakla aptallık etmişlerdi. Adamın her yerde tanıdığı vardı; polis teşkilatında, hatta hükümette; gerçi en önemli bağlantılarını gizli tutuyordu. Fine & Ives adında, şampuandan kalp ilacına, travma sonrası stres bozukluğu çeken askerler için ilaçlara varana kadar her şeyi üreten bir ilaç şirketinin kurucu ortağıydı. Gemma henüz bebekken, üç

yıllık acımasız bir güç savaşının ardından kendi şirketinin yönetim kurulundan resmen şutlanmıştı –Gemma ayrıntıları hiçbir zaman öğrenememişti ama babasının şirketin yatırım yaptığı yeri onaylamadığını biliyordu– ama hâlâ özel korumasıyla seyahat ediyor, politikacılar, lobiciler ve yüksek rütbeli subaylarla görüşmek için yılda dört kere Washington'a gidiyordu.

Gemma sık sık ailesinden hiç ama hiçbir zaman gerçekten uzaklaşamayacağından korkuyordu; üniversiteye gittiğinde bile, evden çıkıp Chapel Hill'den mümkün olduğunca uzağa taşındığı ve kendi ailesini kurduğunda bile. Onu daima *görebileceklerdi*, nerede olursa olsun.

"Ben sana saygı duyuyorum," diye karşı çıktı Kristina ve Gemma birden gırtlağına bir el sarılmış, boğuluyormuş gibi hissetti. Babası, Kristina'dan on iki yaş büyüktü. Babası ile ikiz kardeşi Ted, tıpkı kendi babaları gibi, West Point mezunuydu. Geoffrey askeri strateji uzmanı olmuştu ve bunu kimsenin –en basitinden Gemma ve annesinin– unutmasına asla izin vermezdi. *Saygı*. Hayatları boyunca en çok duydukları şeydi. *Saygı*. Gemma'ya göre babası saygı hakkında, disiplin, düzen ve çalışma hakkında bir kitap yazabilirdi. Hatta kitap *serisi* bile yazabilirdi.

Öte yandan *kabullenme* ve *müsamaha* ve *öz kızı* hakkında bildikleri, bir *tweet*'i bile doldurmazdı.

Gemma bazen aynı genetik malzemeden yaratılmalarının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu. Gemma ne kadar sıcak, yumuşak ve duyarlıysa babası o kadar kaba ve soğuktu. Ama kanıt ortadaydı. Annesine benzemeyi o kadar çok isterdi ki. Fakat babasının ela gözleri, köşeli

çenesi, gülerken dudaklarının kıvrılışı vardı onda da. İkisi de doğru düzgün gülmeyi bir türlü öğrenememiş gibi.

"Seni endişelendirmek istemedim," diye devam etti Gemma'nın annesi. "Gemma sadece eşek şakası olduğunu söyledi. Okuldan birtakım kızlar onunla uğraşıyormuş ve..."

"Eşek şakası mı, Kristina? Kör müsün sen? Bu eşek şakası değil. Bu bir mesaj. Frankenstein'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum..."

"Frankenstein *doktor.* Orijinal hikâyede, gerçek versiyonunda canavarı yaratan kişi o." Uzun bir sessizlik oldu. Gemma kalbinin, boğazında acıyla çarptığını, bir yara gibi şiştiğini hissedebiliyordu. "Bu bana verilen bir mesaj."

Canavarı yaratan kişi o.

Bu bana verilen bir mesaj.

Gemma babasını sevmeye çalışmıştı. Kristina'nın ısrarla söylediği gibi, onu sevdiğine inanmaya çalışmıştı. Bahaneler üretmişti, annesinin papağan gibi tekrarladıklarıyla aynı bahaneleri. *Duygularını göstermeyi beceremiyor. İşyerinde strese giriyor. Babasından pek sevgi görmemiş.*

Fakat Gemma babasının ondan uzak durmasının, gözlerine bile bakmamasının, bebeklik fotoğraflarını çerçeveletip gururla sergilemek yerine hepsini çekmece ve masalarda kilitli tutmasının, sanki Gemma işlediğini bilmediği bir suçun bedelini ödüyormuş gibi onunla öfkelenmeden konuşamamasının nedeninin çok daha basit olabileceğini düşünüyordu içten içe.

Babası ona katlanamıyordu.

Onun bir hayal kırıklığı olduğunu düşünüyordu. Kusurlu ama ne yazık ki değiştirilemeyen, iade edilemeyen bir ürün olduğunu düşünüyordu.

Annesi Gemma'nın duyamadığı bir şeyler daha söyledi. Gemma'nın kulaklarında, arıyla doluymuşçasına yüksek bir uğultu vardı. Arkasını dönüp koşmak, odasına kaçmak, uyanıp tüm bunların bir rüya olduğunu anlamak istiyordu. Ama kıpırdayamıyordu.

"Haven'da bir güvenlik ihlali olmuş," dedi babası.

"Ne demek *ihlal*?"

"Anlaşılan bir tanesi kaçmış," dedi Geoff.

Uzun bir sessizlik oldu. "Hayatta kalmaz. Yaşamasına imkân yok. O adadaki akıntı..."

"Peki ya kalırsa? Tanrım, Kristina. Düşünebiliyor musun? Hikâye duyulursa başımıza gelecek büyük felaketi düşünebiliyor musun? Bize etmedikleri eziyet kalmaz. Bizi *idam ederler*."

Kristina'nın sesi iyice yükseldi. "Kimse yaptığımız şeyi öğrenmeyecek," dedi. "Nasıl *öğrenebilirler ki*?"

Babası bir kahkaha koyverdi; öfkeli, acı bir kahkaha. "Öğrenmenin de yolları var, inan bana. Yapılması gereken tek şey, paranın izini sürmek."

"Ama sen Fine & Ives'dan bu yüzden ayrıldın. Buna ortak olmayı *reddettiğin* için..."

"İş işten geçmişti. Saperstein'ın ne planladığını biliyordum. Yeni fonun nereye gideceğini biliyordum. Ve hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım."

Gemma artık konuşmada ipin ucunu kaçırmıştı. Yine de tırabzana tutunmuş, yerinden kıpırdamıyor, içinde yükselen

çığlığı bastırmaya çalışıyordu. Annesi sabahlığının eteğini parmaklarının arasında endişeyle çekiştiriyor, babası bir ileri bir geri yürüyor, görünüp kayboluyordu. Açı yüzünü görmeyi imkânsız kılıyordu; küçük bir lütuf.

Bir süre sonra babası yeniden konuştu. "Bowling Springs, Haven'dan sadece yüz kilometre uzaklıkta."

Gemma'nın annesi başını kaldırdı. Yüzü solgundu, gözleri iki deliği andırıyordu. "Hayır," dedi. Gemma şaşkına döndü. Annesinin babasına *hayır* dediğini hiç duymamıştı. "Yapamazsın. Gemma bu yolculuğu çok uzun zamandır hevesle bekliyor. *April* hevesle bekliyor. Kızın annelerine ne söylerim?"

"Onlara ne söyleyeceğin umurumda değil," dedi babası. "Bu güvenli olmaz. Hele de bugün yaşananlardan sonra. Yüz kilometre, Kristina."

Gemma göğsüne ıslak beton dökülmüş gibi hissediyordu. Soluk alamıyordu.

"Ah, Geoff. Yüz kilometre o kadar da az bir mesafe değil. Buna gerçekten inanıyor..."

"*İnanmıyorum,* Kristina. Biliyorum." Babası böyle çıkışınca Kristina birkaç santim geriledi. Gemma daha önce hissettiği her şeyden daha güçlü bir nefret duydu babasına. Berbat, korkunç bir saniyeliğine onun ölmesini, gizli bir gücün kurbanı olmasını diledi. Ama bu çok zalimceydi. Bunun yerine sadece yok olmasını diledi. *Puf.* Hiç var olmamış gibi. "O *kaçıklar* aylardır sahile akın ediyor. Basbayağı başkaldırıyorlar. Geçen hafta feribota giden hademelerden birine saldırdılar."

"Ama kaçık olduklarını kendin söyledin," dedi Kristina. "Hiç kimse onlara *inanmıyor.* Hem hiçbir şey bildikleri yok. Yarısı Haven'ın vampir yuvası olduğunu sanıyor, Tanrı aşkına. Yakında yorulur ve başka bir hedef bulurlar. Ayrıca bunun Gemma'yla ne ilgisi var? Bunu kimsenin bilmesine imkân..."

"Birileri *biliyor,*" dedi Geoff sözünü keserek. "Mesele de bu. Onu o karmaşanın içine göndermiyorum. Önümüzdeki yıl da bahar tatiline gidebilir."

Gemma ağzını açtı ve uzun, sessiz bir çığlık salıverdi. Sesin avizeyi parçaladığını, camları dağıttığını, babasının paha biçilmez antika porselenlerini patlattığını hayal etti.

"İyi." Kristina hafifçe sarsılarak ayağa kalktı. Gemma bunun uyku ilacının etkisinden mi yoksa haşmetli Geoffrey Ives'a karşı durmanın fiziksel zorluğundan mı kaynaklandığından emin değildi. "O zaman ona *kendin* söyle. Kalbi kırılacak ve bunu yapan ben olmayacağım."

"İyi," dedi Geoff, sonra da kapıyı Gemma'yı dehşete düşürecek kadar hızla açıp sert adımlarla antreye çıktı.

Gemma olabildiğince sessiz adımlarla üst kata süzüldü, kalbi her atışında *haksızlık, haksızlık* diyordu. Odasına gidince Rufus'u kenara itip yorganın altına girdi ve az önce duyduğu sesleri böylece boğabilirmiş gibi başının üzerine bir yastık koydu. Kaygıyla kaskatı kesilerek kapısının önünde babasının ayak seslerini duymayı bekledi. Şimdi babasının yüzüne nasıl bakacaktı? Bir daha onun yüzüne nasıl bakardı?

Ama dakikalar geçti, babası gelmedi ve bedenindeki gerginlik yavaş yavaş kaybolup yerini ağır bir hisse bıraktı; bir çukurun dibinde yatıyordu sanki. İçi ezici bir adaletsizlik,

öfke ve katıksız kederle dolmuştu. *Haksızlık.* Annesi ile babasının konuştuklarının yarısını anlamamıştı. Tek bildiği yine kapana kısılmış olduğuydu. *Haksızlık.* Babasının elindeki bir böcek gibiydi; belki de sadece onu sıkmak, kıvranmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

Bir daha uykuya dalabileceğini sanmıyordu. Ama nihayet, saatler sonra, odasındaki ışık koyu bir kireç rengine döndüğünde uyudu. Uyandığında babası iş için Şangay'a çağrılmış, böylece haberi vermek yine Gemma'nın annesine kalmıştı.

DÖRT

Cuma günü hasta olduğunu söyleyip okula gitmedi ve annesi nesi olduğunu sorarak kafasını ütülemedi bile. Gemma'nın numara yaptığını bildiğinin kesin bir göstergesiydi bu.

Gemma babasının bir kez daha seyahatte olmasından memnundu. Saat dilimleri ve büyük bir okyanusun aralarına girerek onları ayırmasından memnundu. Onunla yüzleşemezdi. Öyle bir şey yaparsa yüzüne tüküreceğini, bacaklarını tekmeleyeceğini ya da on altı yıldır söylemek istediği şeylerden bazılarını nihayet söyleyeceğini düşünüyordu.

Haşmetli Geoffrey Ives, Fine & Ives Eczacılık kurucu ortağı, Evrenin Efendisi, *dallamanın önde gideni.*

April duyuru sınıfından onu aradı. Bu, üçüncü sınıfların ikinci ile üçüncü dersler arasında toplanıp basketbol maçları, mezunlar günü ve Hoşgörü Haftası hakkında duyurulara maruz kaldıkları on beş dakikalık gereksiz bir zaman dilimiydi.

Gemma üçüncü arayışında da açmayınca, *Ne haltlar dönüyor?* diye yazdı. *İyi misin?*

Gemma'nın içinde ani bir saldırganlık, bir can yakma isteği yükseldi; onun canını yakmışlardı çünkü. Belki Chloe ve kurtların hissettiği de buydu: Belki hayatlarının bir yerlerinde birileri onları ısırmış, kanatmaya çalışmıştı. *Hayır*, diye cevap yazdı Gemma. Sonra da: *Yarın gelmiyorum.*

Mesajlarının arasında beş dakikalık bir boşluk oldu. April ya afallamıştı ya da dikkatini rehberlik öğretmenine vermiş gibi yapıyordu.

Bir sonraki mesajı şöyleydi: *Şaka yapıyorsun, değil mi?*

Gemma cevap yazıp açıklayabilirdi. Daha iyisi, arayabilirdi. April'ın, telefonunu cebinin derinliklerine sokup telaşla en yakın tuvalet kabinine koştuğunu, klozetlerden birine tüneyip dizlerini karnına çektiğini, o hıçkıra hıçkıra ağlarken telefonu kulağına götürdüğünü görür gibiydi. Gemma ona kırılan camı ve babasının korkunç sözlerini anlatabilirdi: *Bu bana verilen bir mesaj...* Hepsi gerçek çıkmıştı: Onu hep zehirlemiş olan yıkıcı korkuları, duyduğu garip dehşet. Babası ondan nefret ediyordu. Belki bir gün başını alıp giderdi ama bundan asla kaçamazdı; babasından, bu hakikatten gerçek anlamda kaçamazdı.

Ama zaten ağlamıştı –hatta boğazı acıyarak, dudaklarında tuz tadıyla uyanmış, uykusunda ağladığını anlamıştı– ve bugün tuhaf, inişli çıkışlı bir boşluk hissediyordu sadece. Yerden salıverilmiş, ağır ağır hiçliğe doğru süzülen bir balon gibi. Acaba annesi de ilaç aldığında böyle mi hissediyordu?

Bu yüzden şöyle yazdı: *Şaka değil.*

Bir dakika sonra da: *Üzgünüm.*

Sonra telefonundan hiç ses çıkmadı.

Bahar tatilinin ilk iki günü Gemma hiçbir şey yapmadı. Bilgisayarında ne izlediğini bilmeden televizyon izledi. Babasının yemesini onaylamadığı dondurulmuş yemekler için üst kattan aşağı indi; hizmetçileri Bernice'e aldırdığı dondurulmuş peynirli makarna, mini pizzalar ve buzdolabında gizemli biçimde beliren Çin yemeği. Bir ara Rufus'u arka bahçeye götürüp üstünde pijamalarıyla, güneşte gözlerini kırpıştırarak dikildi; bu sırada Rufus bahçıvanlardan biri olan, devasa çim biçme makinesini yeşil bir denizdeki bir kaptan gibi ağır ağır sürüyen Danny'nin (adının Danny olduğunu sanıyordu, onlardan o kadar çok olmuştu ki) peşinden koşup durdu.

Normal şartlarda Gemma'yı bitmeyen bir soru yağmuruna tutacak, kulüpte öğle yemeğine çağıracak ya da manikür pedikür yapmayı –hepsi de Gemma'nın nefret ettiği aktivitelerdi– teklif edecek olan annesi genellikle rahat bıraktı onu. Geniş, beyaz evde kendi acı ve mutsuzluklarına gömülerek savrulan iki kar tanesi gibiydiler.

Hepsi babası yüzündendi: Babasının kuralları yüzünden. Babasının evi yüzünden. Babasının beyaz ve fazla büyük duvarları, süslü fotoğraf çerçeveleri ve avizeleri yüzünden; o kadar güzellerdi ki insan hapiste olduğunu bile unutuyordu. Hatta babasının ilaçları yüzünden olduğunu anladı. Daha önce annesinin uyumasına, uyanmasına, rüya görmemesine yardımcı olsun diye her gün aldığı hapları da muhtemelen babasının eski şirketinin ürettiğini düşünmemişti hiç.

Dürüstçe bakınca küçük bir yanının –pekâlâ belki de büyük bir yanının– o gitmediği için April'ın da Florida'ya gitmeyeceğini düşündüğünü fark etti. Ve gerçeği söyleseydi April'ın gitmeyeceğini biliyordu: Bahar tatilini kötü televizyon programları izleyerek, Youtube'daki aptal pop videolarından koreografiler öğrenerek ya da sadece havuz kenarında takılıp boş boş konuşarak, yeni biçilmiş çim ve mazot kokusunu içine çekerek geçirmekten hiç gocunmazdı. Bu kendi suçuydu, böyle olunca kendisini adi, aptal ve önemsiz hissediyordu. Fakat April'ın *gitmiş olması* adi, aptal ve önemsiz, aynı zamanda da terk edilmiş hissetmesine neden oluyordu.

Çamurda debeleniyordu ve epey derinlerdeydi.

Gemma bahar tatilinin üçüncü gününde uyandığında ani, karşı konulmaz bir harekete geçme, bir şeyler yapma isteği duydu. April tam otuz altı saattir büyükanne ve büyükbabasının evindeydi. Gemma bunu biliyordu çünkü gerçek ve müthiş bir zavallılık anında April'ın iTunes hesabına giriş yapmış ve kıyıya yolculuğunun seyrini izlemek için Telefonumu Bul özelliğini kullanmıştı. Şifrelerini yıllar önce, olur da bir zombi kıyametinde ayrı düşecek olurlarsa birbirlerini bulabilsinler diye değiştokuş etmişlerdi; internetin o zaman bile çalışacağını varsayarak tabii. April'ın şimdiden bronzlaşmak ve flört etmek için, uzaylı olduğunu bilmeyen çocukları gözüne kestirme çalışmalarına başladığından şüphesi yoktu.

Gemma, April'ın artık Frankenstein maskesi meselesini ya da en azından hikâyenin ebeveynlerinin süzgecinden geçmiş halini öğrendiğini tahmin ediyordu ve onunla bu

konuda konuşmak istiyordu. Maske babasını neden bu kadar çıldırtmıştı? Annesi ile babasının gece yarısı çalışma odasında yaptıkları konuşmayı daha dikkatli dinleseydi keşke. Konuşma şimdiden rüya gibi gelmeye başlamıştı. Gemma ayrıntıları hatırlayamıyordu, sadece çocukluğundan hayal meyal hatırladığını sandığı Haven adında bir yer vardı aklında. Hastane filan mıydı acaba? Babasının üye olduğu kurullardan biri miydi? NeoTek, Amalgam, Tam Çözüm gibi isimleri olan onlarca şirkete danışmanlık yapıyordu.

April'ı özlemek, karnının altında bir delik varmış gibi hissettiriyordu. Âdet sancısı gibiydi, içinde bir yer kabarmış, şişmiş, yaralanmış gibi. Gemma eşcinsel değildi, öyle olduğunu sanmıyordu (gerçi alıştırma için kullandığı öpüşme yastığı dışında kimseyi öpmediğinden tam bilmiyordu; hezeyan geçirdiği bir salaklık anında da bir salatalığa oral seks yapmıştı) ama bu onu en yakın arkadaşına aptalca bir aşk duymaktan alıkoymamıştı.

Sağ olsun Rufus'un bütün dolgu oyuncaklara karşı önlenemez iştahının sonucunda iki ayağı kayıp olan en eski dolgu hayvanlarından birinin fotoğrafını çekip April'a gönderdi. *Özledim seni! Umarım eğleniyorsundur!* diye bir mesaj gönderdi, sonra April belki hâlâ kızgındır da cevap yazmaz diye telefonu yastığının altına koydu. Ayrıca annesinin beş dakikada bir aramasını istemiyordu.

Evden çıkmak sorun değildi. Vakit erkendi ve annesi muhtemelen bisiklet antrenmanındaydı. *Arazilerinden* çıkmak birazcık daha büyük bir sorundu, çünkü a) arabası yoktu ve b) araba kullanmayı bilmiyordu. Rufus'un tasmasını taktı. Garaj yolundan, çim biçme makinesinin üzerinde

durmadan dönen Danny'nin yanından geçip kapıdan çıktı ve üniversitenin önünden geçip hoş bir sürü bar, kafe ve üniversite ürünleri satan kitapçının bulunduğu Franklin Caddesi'ne giden otobüse bindiler. Rufus otobüse bayıldı ve yol boyunca Gemma'nın yanındaki koltukta insan gibi oturup burnunu cama dayadı.

Güzel bir gündü. Gemma Franklin'de gezindi, bir şeyler alsam mı diye düşünerek mağaza vitrinlerine baktı. Kent merkezi normalden daha boştu, Üniversite öğrencileri de pazartesi gününe kadar bahar tatilindeyd. Tüm sınıf arkadaşlarının boş sokaklarda uçarak yanından geçen hayaletlerini getirdi gözünün önüne. Oysa gerçek bedenleri altı yüz elli kilometre uzakta güneş kremlerini sürüyor ya da kahvaltıda tekila şatlarını içiyorlardı.

Aç olmadığı halde aklından Mama Dip'te durup kızarmış mısır ekmeği yemeyi geçirerek Rosemary Caddesi'ne sapmıştı ki beklenmedik bir anda bir uçurumun kenarına gelmiş gibi ani bir endişe duydu.

İzleniyordu. Biri onu izliyordu.

Karanlıkta ve yalnız olsaydı korkudan arkasına dönemezdi. Ama Rosemary Caddesi'ndeydi, üç yıl boyunca diş tellerini sıktırdığı ortodontistin ofisi ile Kuzey Karolina'nın sayısız güzelliğini tanıtan kartpostallar satan küçük bir büfenin arasında dikiliyordu. Bu yüzden kaburgalarının arasına sıkışan bir ağız gibi kocaman açılan dehşet hissine rağmen döndü.

Rahatladı. Kimse yoktu. Sadece sileceğinin altına sıkıştırılmış park cezasıyla ilgili söylenen yaşlı bir adam ve Mama Dip'in önünde dikilen bir grup kadın; ikisini tanı-

yordu, annesinin yoga arkadaşlarıydılar. Gemma'yla aynı dönemden olan ve popüler olma girişimleri kapsamında Gemma'ya kabilenin beslenebilmesi için yiyecekleri en zayıf tip muamelesi yapan gudubet bir kızın annesi olan Patti Winters başını kaldırınca Gemma'yı fark etti. El salladı ve yanına gelmek için karşıya geçti.

Gemma görmemiş gibi yaparak çabucak arkasını döndü ve hızla benzin istasyonunun otoparkına ilerledi. Rufus'u engelli park alanı tabelasına bağladı ve Quick-Mart mağazasına girip ucuz plastik güneş gözlükleri standının arkasına attı kendini. Pete Rogers, namı diğer Sapık Rogers (üçüncü sınıftaki bir okul gezisinde Chloe'nin çantasından iç çamaşırı araklarken yakalandığı için bu adı takmışlardı) kasanın arkasından onu süzüyordu.

On beş saniye sonra Gemma kendini geri zekâlı gibi hissediyordu ve April'ı fena halde özlemişti. Hâlâ okul modundaydı, av modunda. Kaçan bir tavşan gibiydi. Ama annesinin arkadaşları peşine takılıp bahar tatilinde neden evde olduğu, arkadaşlarının nerede olduğu konusunda onu darlayacak değillerdi ya. Elbette saklanıyordu ama öyle görünmemek için kırmızı kalpli bir güneş gözlüğü aldı.

"Tarzını sevdim," dedi Sapık, sapıkça bir tavırla. Gemma kaşlarını çatarak baktı ona.

Otoparkta Gemma'yı bekleyen kimse yoktu. Patti Winters çoktan gitmişti. Rufus kaldırıma uzanmıştı, sıcaktan dili dışarıda kalmıştı.

Buna rağmen Gemma onunla birlikte caddeye dönerken yine o huzursuz, gergin hisse kapıldı. Arkasından birileri sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle kaba bir şeyler

fısıldıyordu sanki. Park cezası alan adam şimdi külüstür Chevrolet arabasını pompanın yanına gelişigüzel çekmiş, benzin dolduruyordu. Bir an için göz göze geldiler ve adam ona bir şey söyleyecekmiş, onu rahatlatacak, destek olacak bir sözü varmış gibi ağzını açtı.

Tam adamın yanından geçip gidecekken beyni bir çıt sesiyle hareketlendi, dişliler yerli yerine oturdu ve Gemma birden adamın benzin almadığını –arabasına pompayı takmamıştı bile– ve ona öylesine bakmış olmadığını fark etti. Adam onu izliyordu.

Onu takip ediyordu.

Fakat Gemma durumu anlayıp idrak edene kadar karşı karşıya gelmişlerdi. Adam kusursuz, küçük ve etkili bir hareketle Gemma'nın bileğini tutup çekince Gemma, Rufus'un tasmasını bıraktı. Rufus olduğu yerde kuyruğunu sallayarak sabırla bekledi. Gemma bağıramayacak kadar şaşkındı. Derken adam onu kendine doğru çekti, bir an o kadar yakınındaydı ki Gemma adamın burnunu kaplayan siyah noktaları, dudağının üstündeki boncuk boncuk teri görebiliyordu.

"Gem," dedi adam. Nefesi kahve gibi, eski ve küflü dolaplar gibi kokuyordu. "Bak. Sorun çıkmasını istemiyorum."

Gemma'nın zihni anlık patlamalar halinde işliyor, birbirinden alakasız görüntü ve düşünceler ortaya çıkarıyordu. Adamı tanıyor olmalıydı. Yoksa adını nereden bilecekti? Gemma adamın cılız ve gözenekli, eski sivilce yaralarıyla çukurlaşmış, bir iki günlük sakalla kaplı yüzüne dikkatle baktı ve beyninde son bir çıt sesi duyduğu sırada boğazı asit tadıyla yandı.

Kaçırılıyordu. Gemma kaçırılıyordu.

Beyninde başka görüntüler çakmaya başladı: Mühlet ve fidye talepleri, zincirler ve işkence aletleriyle donatılmış soğuk ve ıslak bir bodrum katı.

Adam el yordamıyla kapıyı açarken diğer elini Gemma'nın bileğinden ayırmadı. "Sana zarar vermeyeceğim, tamam mı?" Hızla soluyordu. "Bana güvenmen gerek. İyi olacağız." Sanki aynı taraftalarmış gibi.

Gemma boş Mc Donald's torbaları, buruşturulmuş fişler, bir beyzbol şapkası ve kocaman tüylü bir örümcek gibi görünen siyah bir yumağın atıldığı arka koltuğa şöyle bir baktı ve o anda sesini bulup çığlık attı. Daha doğrusu çığlık atmayı denedi. Fakat çıkan ses boğuk bir bağırıştan ibaretti. Ses telleri bile taşlaşmış, tir tir titriyordu. İşte Rufus ancak o zaman havlamaya başladı.

Adam onu anında bırakıp geriye doğru atıldı, Gemma ona silah çekmiş gibi arabaya iyice yaslandı.

"Tanrım." Şimdi adam da öfkeyle bağırıyordu. "Tanrım. Neden böyle bir şey yapıyorsun, ha?"

Gemma döndü, Rufus'un tasmasını kaptı ve koştu. Koşmayalı –koşmasına izin verilmeyeli– o kadar uzun zaman olmuştu ki bacaklarının çalışmayacağından korkmuştu. Ama çalıştılar. Kalbi kaburgalarının altında patlayacak gibi yalpalayarak Quick Mart'a geri döndü. Az kalsın kapıdan yeni çıkan, eli loto biletleriyle dolu yaşlı bir kadını yere deviriyordu. Rufus'u bağlamaya bile uğraşmadı. Dünyanın en berbat bekçi köpeği olabilirdi ama onu yanından ayırmak istemiyordu.

"Hayvan hakkında ne biliyorsun?" diye bağırdı adam ona, en azından Gemma öyle sandı. İçeri girip süt, bira ve sigara reklamı kâğıtlarıyla dolu camların yanında dikilerek derin derin, hıçkıra hıçkıra solumaya başladığında adam gitmişti.

"Buraya köpek sokamazsın," dedi Sapık. "Üzgünüm. Eyalet yasaları."

Gemma aldırmadı. "Telefonunu ödünç alabilir miyim?" Tekrar otobüse binmesine imkân yoktu. Marketin ılık, bildik küf kokusunda dikilirken bile korunmasız hissediyor, bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Tuvalete gidip adamın tuttuğu bileğini ovalayarak yıkamak istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Sapık, gözlerini kısarak. "Gerçekten kötü..."

Gemma ona ters ters baktı. Neyse ki Sapık sustu. Gemma parmakları ilk kez telefon tutuyormuş gibi titreyerek Kristina'nın numarasını çevirdi.

"Gemma? Gemma, ne oldu? Neredesin sen? Bu kimin numarası?"

Gemma annesinin sesini duyduğu anda neredeyse kendini kaybetti ve ağlamaya başladı. Fakat Sapık –pürüzsüz cildi, düzgün dişleri ve giden bir arabanın camından başını çıkarmış gibi görünen dağınık saçlarıyla aslında o kadar da fena görünmüyordu– hâlâ ona baktığı için kendini topladı.

"İyiyim," dedi. "Ben... otobüsü kaçırdım. Ve kendimi iyi hissetmiyorum."

Sihirli sözleri söylemişti: İyi hissetmiyorum. Annesinin ses tonu anında değişti. Ancak kızının sağlığı söz konusuyken takındığı canlı, ciddi tavra bürünmüştü.

"Geliyorum," dedi. "Neredesin?"

Gemma nerede olduğunu söyleyip konuşmayı bitirdi ve telefonu Sapık'a uzattı. Soru sormaması gerektiğini anlasın diye kaşlarını çatarak baktı ona. Annesi gelir gelmez her şeyi anlatacaktı. Şimdi ilgisini arabaya vermek istiyordu. Eski, beyaz bir Chevrolet olduğunu biliyordu ama plakasının bir tek hanesini bile görememişti. Tanrı aşkına. Kriz anında iyi iş çıkaracağını, sakin, uyanık, kendi ayakları üzerinde durabilen biri olacağını düşünürdü hep. Fakat dizleri titriyordu. Polise anlatabileceği tek bir işe yarar ayrıntı bile yakalayamamıştı; adamın Mc Donald's sevdiği dışında. Bu da hedef kitlesini milyonlarca kişiye düşürüyordu.

Annesinin oraya ulaşması on beş dakika sürdü ve Gemma bütün bu zamanı Sapık'ın kaygılı bakışlarını görmezden gelmek, Rufus'u kurutulmuş et vitrinine gitmekten alıkoymak ve adamın onunla iletişiminin her ayrıntısını hatırlamak için elinden geleni yapmakla geçirdi. Annesi geldiğindeyse – yoga pantolonuyla inip BMW'nin kapısını açık bırakmış ve Gemma'yı bir yerlerde iki büklüm, cenin pozisyonunda bulmayı beklercesine otoparka göz gezdirmişti– onu omuzlarından tutup nesi olduğunu, neler olduğunu öğrenmek istedi ama Gemma zoraki gülümsemekle yetindi.

"Yoruldum," dedi. Muhtemelen berbat göründüğünün, numara yapmasına gerek olmadığının farkındaydı. "Çok fazla yürüdüm galiba."

Çünkü o sırada hafıza makarasını yavaş yavaş çeviren zihni, dönüp bakınca müthiş, çok önemli görünen birkaç küçük detaya takılmıştı: Arabadaki Cadılar Bayramı mas-

keleri –mesela Frankenstein maskeleri– satan bir mağazanın torbası. Ona Gem diye hitap etmiş olması.

Daha da önemlisi Gemma'nın zihninde berraklaşan, netleşen, kök salan o son sözü. *Hayvan hakkında ne biliyorsun?*

Haven hakkında ne biliyorsun?

BEŞ

Gemma aslında Google'da Haven'ı arayarak pek bir şey bulmayı beklemiyordu. Belirli kısımlarını hatırlayamasa da ebeveynlerinin geçen haftaki kavgalarından önce de Haven'dan söz ettiklerini hatırlar gibiydi.

Anahtar sözcükleri ilk yazdığında karşısına gelişigüzel bazı makaleler ve internet siteleri çıktı: Haven adındaki bir grup, dördüncü stüdyo albümünü yayınlıyordu; kısa süre önce Debbie Haven adında bir kadın, ergen öğrencilerini baştan çıkarmaktan suçlu bulunmuştu; meşhur bir araştırma enstitüsünün kurucusu olan Richard Haven adındaki biyoetik uzmanının arabası, Gemma'nın doğduğu yıl Florida'da yoldan çıkmış; aynı Richard Haven, uzun yıllar emekli profesör olarak çalıştığı Pensilvanya Üniversitesi'ne büyük meblağlı bir bağışta bulunmuştu. Kendisiyle ilgili, ona anlamlı gelen hiçbir şey yoktu. Biraz rahatlamıştı.

Sonra aklına, Haven'a ek olarak kendi soyadı Ives'ı da yazmak geldi.

Anında bir milyonun üstünde sonuç çıktı, hepsi de Florida kıyılarında bir yerdeki Spruce Adası'nda bulunan Haven Enstitüsü'yle ilişkiliydi. Gemma bunun Richard Haven'ın kurucusu olduğu araştırma tesisi olduğunu hemen anladı. Babasının eski şirketi Fine & Ives Eczacılık'a ait bir PDF buldu. İçinde hissedarlara yazılmış bir mektupta yönetim kurulu, şirketin araştırma ve geliştirme çalışmalarını gerçekleştirmesi için Haven'la anlaştıklarını söylüyordu. Ancak bu belge, babasının şirketin ortağıyla ilişkisini kesip kuruldan atılmasından birkaç yıl *sonraya* aitti.

Gemma yine de sayfaları açmaya devam etti ve sonunda babasının bir fotoğrafıyla karşılaştı. Bir tür galada, sörf malzemeleri reklamından çıkmış gibi görünen ama alttaki nota bakılırsa meşhur Richard Haven olduğu anlaşılan sarışın bir adamın yanında dikiliyordu. Onların yanında da koyu kıvırcık sakallı, keskin hatlı alnı kendisine köpekbalığı havası veren bir adam vardı: Dr. Saperstein, yine çocukluğundan hayal meyal hatırladığı bir isimdi. Babasının geçen gece Dr. Saperstein'dan söz ettiğini duymuştu. *Saperstein'ın ne planladığını biliyordum. Hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım.* Hızlı bir Google araması, Richard Haven'ın ölümünün ardından adını taşıyan enstitüde yerine Saperstein'ın geçtiğini ortaya çıkardı.

Sonuçlarda gezinmeye devam ettikçe kafası daha da karıştı. Mademki Fine & Ives, babasının ayrılışından çok sonraları araştırmaları için Haven'la anlaşmıştı, neden babasının Richard Haven'la ahbaplık ettiğini gösteren bu kadar çok fotoğraf vardı? Bizzat Haven'ın Bilimsel Tıp Derneği'ne verdiği ve babasından "tıp araştırmalarına ve

kökhücre teknolojisindeki yeniliklere verdiği sonsuz destekten ötürü" övgüyle söz ettiği bir röportaj buldu.

Gemma bu kez Haven Enstitüsü yazarak aramasına devam etti. Resmi internet sitesi araştırma kuruluşlarına özgü şu yavan şablonlardan birini kullanıyordu ve *nörobiyolojik* çözüm, *en yeni biyoteknoloji hizmetleri* gibi insanın uykusunu getirecek kadar sıkıcı terimlerle doluydu. İnternet sitesinde Haven'ın tam olarak ne tür araştırmalar yaptığına dair hiçbir şey bulamadı. En azından anlayabildiği herhangi bir şey yoktu. Enstitünün o doğmadan beş yıl önce açıldığını fark etti. Babası şu anda Haven konusunda ne hissediyor olursa olsun, Fine & Ives'dan ayrılmasının nedeni Haven olamazdı. Zamanlama uymuyordu.

Daha da ilginç olan, Haven hakkındaki internet siteleriydi: Milyonlarca sonuç vardı; yarısı bloglar, komplo teorisi siteleri ve orada gerçekte neler döndüğü, ne tür araştırmalar yapıldığı, tüm bunların yasal olup olmadığı hakkında makalelerdi. Makalelerden bazıları düpedüz bilimkurguydu ve adanın askeriyenin kullanımı için melez hayvanlar üreten bir yer olduğunu ya da uzaylıların incelendiğini, hatta eğitildiğini öne sürüyordu. Bazı blog yazarları Haven'da biliminsanlarının yasadışı kökhücre araştırmaları yürüttüğünü tahmin ediyordu.

En çok atıfta bulunulan internet sitelerinden biri HavenDosyalari.com adlı bir siteydi. Gemma açtığında bolca noktalama işareti ve büyük harf kullanılarak yazılmış parlak turuncu bir uyarı mesajı ekranın üst kısmında çakmaya başladı.

Düzmece internet siteleri ve raporlar sizi aldatmasın!! diyordu. *HavenDosyalari.com Haven Enstitüsü hakkındaki DOĞRU VE ONAYLI belgelerin BİR NUMARALI kaynağıdır!!*

Gemma biraz eğlenip biraz da meraklanarak okumaya başladı. Anladığı kadarıyla Haven Dosyaları Florida'da bulunan ve her nedense hayatını Haven'a ilişkin çeşitli teoriler, söylentiler ve olaylar konusunda haber yapmaya adamış Jacob Witz adındaki bir adam tarafından yürütülüyordu. Biyografi bölümünde güneşte gözlerini kısmış, ayrık dişli, orta yaşlı bir adamın fotoğrafı vardı; başındaki kuştüyünden sahte balık yemlerinin takılı olduğu balıkçı şapkasıyla sürekli sarhoş olan ve uzaylılar tarafından kaçırıldığı günden bahsedip duran tiplere benziyordu. Bilimsel eserle bildiri karışımı bu biyografide Miami Üniversitesi'nde gazetecilik okumuş olduğu ve kendini "doğruluk", "ordunun en iyi korunan SIRLARI hakkındaki gerçekleri ortaya çıkarma" ve "AMERİKAN HALKINA İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ kapsamında BİLGİ ulaştırma" konularına adadığını açıklamıştı. Son cümle yaklaşık kırk ünlem işaretiyle sonlandırılmıştı.

"Pekâlâ, manyak," dedi Gemma yüksek sesle. "Bakalım elinde neler varmış."

Adamın internet sitesi tabağı ne kadar doldurursan doldur, sürekli yenilenen açık büfeler gibiydi: Her sayfa bir sürü başka sayfaya, her bağlantı bir sürü başka bağlantıya açılıyordu. Gemma sanki bir kuyunun dibine düşüyordu. Haven'ın kuşbakışı resmedilmiş ayrıntılı haritaları, binanın uzaktan, belli ki tekneden çekilmiş bulanık fotoğrafları

vardı. (Gemma satıraralarından anladığı kadarıyla Witz'in hapishane gibi tel örgülerle çevrili, askeri birliklerle korunan adaya gerçekte hiç adım atmadığına neredeyse emindi. İç karartıcı dikenli tellerle donatılmış, Gemma'nın beş metre yüksekliğinde olduğunu tahmin ettiği tel örgülerin fotoğrafları da vardı.) Haven'da yapılan deneyler konusundaki çeşitli teorilere onlarca sayfa ayrılmıştı ve Witz, Haven'ın canavar ürettiği ya da uzaylılar üzerinde deneyler yaptığı düşüncelerine gayet ayrıntılı biçimde karşı çıkıyordu. Gerçi kendisinin, askeriyenin uzaylıların iniş alanlarını örtbas etmesi konusunda "uzman" olduğunu söylemekte de gecikmemişti, hatta bu konuyla ilgili kendi yayımlattığı bir kitap bile yazmıştı (*Gizli Ötekiler: ABD Hükümeti'nin Bilmenizi İstemediği Gerçekler!*).

Hemşire Em Anlaşmazlığı diye bir şeye birkaç sayfa yer ayrılmıştı: Gerçek adı bilinmeyen Hemşire Em, iddiaya göre izini bulan ama sitede adını açıklamak istemeyen Witz'le röportaj yapacağı günden bir gün önce intihar etmişti. Gemma, Haven'ın adının geçtiği üç yıl öncesine ait bir yazı dizisi bağlantısı buldu; sözümona ülke çapındaki hastaneler araştırma tesislerine yasadışı olarak embriyo ve cenin hücreleri satıyordu. Video bir hastane yöneticisinin etrafı muhabirler ve el yapımı pankartlar taşıyan kürtaj karşıtı protestocularla çevrili halde mahkeme salonundan ayrılışını gösteriyordu.

Gemma'nın sırtı ağrıyor, sürekli ekrana bakmaktan gözleri yanıyordu. Üç saattir bununla uğraştığını fark edince şaşırdı. Ne var ki cevaptan çok soru vardı elinde. Demek babasının şirketi kendileri için araştırma ve geliş-

tirme yapması için Haven'la anlaşmıştı. Ne vardı bunda? Fine & Ives ülkenin en büyük ilaç şirketlerinden biriydi. Bir sürü araştırma kuruluşuyla anlaşmaları vardı zaten, hem babası o sırada eski ortağıyla uzun bir mahkemenin ardından oradan ayrılmıştı zaten.

Otoparktaki adam neden Gemma'nın Haven hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyordu? Hem bu konu neden bu kadar önemliydi ki? Haven'da ne *olmuştu*? Bütün o gizlilik, gardiyanlar ve tel örgüler ne içindi?

Gemma'nın gözden kaçırdığı bir şey vardı, apaçık ama aynı zamanda saklı bir şeydi; tıpkı bir resmin iki farklı şekilde görülebildiği şu görsel bilmecelerdeki gibi. Babasının ofisine girebilseydi keşke ama tabii ki babası kapıyı kilitliyordu. Üstelik Gemma ne arayacağını bile bilmiyordu.

Ayağa kalktı, beceriksizce yoga esneme hareketlerine benzer bir şeyler yapınca az kalsın düşüyordu. Rufus başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Zen işi buraya kadarmış," dedi. Etkilenmediği belli olan Rufus yeniden Gemma'nın yastığının üzerine kıvrıldı.

Neredeyse aynı anda alt katta zil çaldı. Dış kapıda biri vardı. Rufus ayağa fırlayıp yataktan atladı ve heyecanla havlayarak merdivenlere atıldı. Gemma bir an, Chloe'nin bir kez daha zarar vermek için dömüş olabileceğinden korktu.

Ama bu aptalcaydı. Chloe zile basmaya zahmet etmezdi. Hem sadece bir iki gün önce Frankenstein maskesini atanın Chloe olduğundan eminken şimdi bundan şüphesi vardı. Haven ve canavarlar hakkındaki o söylentiler doğruysa, Gemma aradaki bağlantıyı anlayamasa da gerçekten babasına mesaj vermek için böyle bir şey yapılmış olabilirdi.

Gemma güvenlik kamerasında arabasından hafifçe dışarı uzanmış, karman çorman, beyaza çalan sarı saçları düşük çözünürlüğe rağmen belli olan Sapık Rogers'ı görünce şaşırdı. Yine de ne istediğini sormadan otomata basıp onu içeri aldı. Sapık zararsızdı. Yani sapık olması ve belki koklamak için kızların iç çamaşırlarını bodrumunda saklaması dışında. Belki de *kızları* bodrumunda saklaması dışında.

İki dakika sonra Sapık'ın arabası –anne babasından kalma ya da ödünç alınmış olduğu çok belli olan, yürüyen koca bir patlıcan gibi görünen morumsu bir minivan– garaj yolunu tırmanırken Rufus hâlâ kendini paralıyordu. Gemma ön bahçeye fırlamaması için tasmasından tutmak zorunda kalmıştı.

Sapık arabadan inip ihtiyatla kapıya yanaşmaya başladığında hâlâ süren havlamaların arasından, "Kusura bakma," dedi Gemma. "Isırmaz, merak etme. Sadece gürültü yapmayı seviyor. Otur, Rufus." Rufus sonunda oturdu, hatta Sapık eğilip koklaması için elini uzattığında elini bile yaladı.

"Kaç yaşında?" diye sordu Sapık.

"Müzelik," dedi Gemma. Rufus'un yaşından söz etmek konusunda bir batıl inancı olduğu için, "On üç yaşında. Ama gayet sağlıklı," diye ekledi çabucak. Gemma üç yaşındayken bir yavru olarak gelmişti Rufus. Gemma'nın Rufus'un içinde bulunmadığı bir anısı yoktu.

"Quick Mart sosislileri gibi kokuyorum galiba," dedi Sapık. İşten sonra üstünü değiştirmiş olmalıydı çünkü üzerinde o berbat yakalı tişörtü yerine hoş giysiler vardı. Hafif bronz, hafif çilli tenini gözler önüne seren düğmeli beyaz bir gömlek ve soluk renkli, pamuklu bir şort, Chuck

Taylor marka ayakkabı giymişti. Gemma kendi üstünde eski bir Hannah Montana tişörtü olduğunu fark etti –bu *tuhaftı* tabii ama Sapık bunu bilemezdi– ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Gemma.

"Para üstünü unuttun," dedi Sapık. Elini cebine sokup buruşuk birkaç banknot ile birkaç bozukluk uzattı. "Al bakalım. Üç dolar, yirmi yedi sent."

Gemma gözlerini ona dikti. "Evime kadar bana üç dolar vermek için mi geldin?"

"Ve yirmi yedi sent," diye tekrarladı kocaman gülümseyerek. "Bir de yaşadığın yeri görmek istedim. Evinin harika olduğunu duymuştum." Boynunu uzatıp Gemma'nın arkasındaki evin içine doğru baktı. "Ah, dostum. Kristal avize mi o? Kristal avizelerin otellerde ve Las Vegas kumarhanelerinde olduğunu sanırdım. Belki bir de Meksikalı uyuşturucu baronlarında."

"Ciddi misin sen?" Gemma benzin istasyonundaki alışverişlerinden önce Sapık'la herhalde toplamda üç kelime filan etmişti, en sonuncusu biyoloji dersinde rastgele dönüp sadece erkek denizatının yumurta taşıdığını bilip bilmediğini sorduğu zaman *hayır* demesiydi.

"Üzgünüm." Sapık elini saçında gezdirip alev gibi havalanmasına neden oldu. "Bazen ağzım, beynimin kontrolü olmadan bir şeyler söylüyor böyle."

"Evet, onu anladım zaten," dedi Gemma. "Meksikalı uyuşturucu baronları demek?" Sapık omuz silkti. Bir şeyler bekler gibi bir hali vardı ama Gemma ne olduğunu anlamıyordu. O Gemma'yı görmeye gelen ilk çocuktu –gerçi

sırf *onu* görmek için gelmemişti ya– ve Gemma birden utanmıştı. Sapık'ın gitmesini istiyordu ama kabalık etmeden bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Sonuçta Gemma'ya iyilik yapmıştı. Hem nazik biriydi; bir kızın iç çamaşırlarını çalmış olsa bile. Ayrıca April'ın onu bir keresinde Gemma'ya gözlerini dikmiş halde yakaladıktan sonra öne sürdüğü gibi, muhtemelen bodrum katında bir seks odası olsa bile.

"Mümkün mü peki?" diye sordu Sapık bir süre ona sabırla baktıktan sonra.

"Ne mümkün mü?"

Gözlerini kırpıştırdı. "İçeri girip yaşadığın yeri görmem."

Gemma evet demek istemiyordu ama reddetmenin bir yolu da gelmiyordu aklına. Bu yüzden Rufus'u tasmasından tutarak geri çekildi. "Tamam," dedi. "Yani, madem gerçekten istiyorsun."

Sapık bir adım attıktan sonra duraksadı. "Bu şeyin insan etinin tadını sevmediğinden emin misin?" Rufus'u gösteriyordu.

Gemma gözlerini devirdi. "Yapma. Huysuz bir ihtiyar işte. Gürültü çıkarmayı seviyor sadece, özellikle de tanımadığı insanlar..." Birden sustu. Kapıya ne zaman bir yabancı gelse kıyamet kopuyormuş gibi havlayan Rufus'un otoparkta adam yanına yaklaştığında sesini bile çıkarmadığını hatırladı; en azından Gemma bağırmaya başlayana kadar. Kuyruğunu bile sallamıştı. Sanki...

Sanki adamı tanımış, bir yerlerden hatırlamış gibi.

Bunun üzerine korkunç bir hisse kapıldı; bir şeylerin yaklaşmakta olduğu hissine. Anlayamadığı bir şeyler. Adam,

Haven, babası; hepsi birbirine karışmıştı ve o, Gemma, bu karmaşanın merkezinde, belanın tam ortasındaydı.

Boğazına kadar batmıştı.

Sapık hâlâ bihaber, çocuk gibi konuşup duruyordu. "Yok artık. Yağlıboya resimdeki annen mi?"

"Suluboya," dedi Gemma otomatik olarak.

"Vay. Süper. Annen taş gibi hatunmuş. Sence de bu tuhaf değil mi?"

"Evet." Gemma'nın başı ağrıyordu. "Dinle, üzgünüm. Ama pek iyi hissetmiyorum. Tur rehberini oynayacak havamda değilim..."

Ama Sapık duymamış gibiydi. Antrenin çıkışındaki banyoyu görmüştü. "Vay canına. Televizyon mu o? Tuvaletin yanındaki?" Kayboldu ama Gemma fayanslar yüzünden yankılanan, boğuklaşan sesiyle hâlâ konuştuğunu duyabiliyordu. Bir saniye sonra tekrar göründü, cümlenin ortasından devam etti. "... küvette şnorkel kullanmalı. Duş modellerinin bahar tatili gibi."

Gemma derin bir nefes aldı. "Kimse sana çok konuştuğunu söylemiş miydi?"

"Hep söylerler," dedi Sapık sırıtarak. "Benim alametifarikam gibi bir şey. Peki başka neler var? Gizli bir bovling salonu? Kapalı havuz?"

"Bovling salonu yok," dedi Gemma. *Havuz da arka bahçede*, diye eklemek istedi. Ama bu onu daha da cesaretlendirirdi. "Bak, gerçekten bu tur işini başka zaman yapsak olur mu?" Başka zamanın ihtimal dahilinde olmadığını bilerek söyledi bunu. Sapık ile arkadaş değillerdi. Gemma'ya kibar davranmaya çalıştığı doğruydu –hiçbiri yara izlerinden

bahsettiğinde gülmemiş ya da ona hiç Frankenstein dememişti– ama zaten herkese kibar davranırdı. Muhtemelen şu iyi niyetli, "denizayılarını kurtarın" tiplerinden biriydi. Belki de Gemma'ya kibar davranmanın ona karma puanı kazandıracağını düşünüyordu.

"Olur," dedi. Hayal kırıklığını bir ölçüde gizleyebildi. "Zaten eve gitmem gerek. Yarın Florida'ya gitmek için yola çıkıyorum ve annem savaşa gidiyormuşum gibi davranıyor. Gerçekten, hatta on iki pare top atışıyla bile uğurlanabilirim."

Florida. Bu kelime Gemma'nın beynindeki kıvılcımları ateşledi. "Florida'nın neresine gidiyorsun?" diye sordu meraklı görünmemeye çalışarak.

Sapık kapıya yönelmişti bile. Dönüp omuz silkti. "Tallent Hill," dedi. "Kimsenin adını bile duymadığı bir yer. Tampa'dan bir saatlik mesafede."

"Ben duydum," dedi Gemma hemen. Duymuştu da. Tallent Hill, Haven'a personel ve malzeme taşıyan gemilerin yola çıktığı Fıçı Burnu'nun güneyinde, bir saatlik mesafedeydi. Gemma, *Haven Dosyaları* sitesindeki ayrıntılı haritalardan birinde Tallent Hill'i gördüğünü hatırlıyordu.

O anda birdenbire kafasına dank etti: Florida'ya gitmeliydi. Oraya, Haven'a gitmeli ve kendi gözleriyle görmeliydi.

"Teyzemin orada devremülkü var," diyordu Sapık. "Hem muhteşem margarita yapar. Alkolsüz ama olsun. Akrabalar ve kokteyller olmadan bahar tatili mi olur, değil mi?" Ellerini ceplerine soktu. "Peki ya sen? Senin de büyük planların var mı?"

"Aslında..." Gemma dudağını yaladı; ağzı kurumuştu. "Ben de Florida'ya gidecektim. Fıçı Burnu'na."

Sapık kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Gemma yalanı ayrıntılarla donatarak ve Sapık'ın fena halde kızardığını fark etmemesini umarak devam etti. "Arabamda bir sorun çıktı..." Acemice bir yalandı bu; sadece garaj yolunda üç araba vardı ama olsun, Sapık anlamazdı. "Ve şimdi yaya kaldım sayılır. Otobüse mi binsem diye düşünüyordum..." Umutla sustu.

"Hayır," dedi Sapık hemen. "Olmaz. Bir keresinde mecburen otobüsle gittim ve dokuz saat boyunca naneli şekerden başka bir şey yiyemedim. Üstelik bitmek bilmeyen bir tuvalet kuyruğu oluyordu. Arkadaş arkadaşın otobüse binmesine izin vermez."

Gemma kaşlarını kaldırdı. "Yani artık arkadaş mıyız?"

"Tabii ki arkadaşız," dedi uzanıp nazikçe Gemma'nın koluna dokunarak. Bir adım yaklaştığında Gemma kokusunu alabildi. Hiç de sosisli kokmuyordu, temiz, biraz da baharatlı bir kokusu vardı. "Birlikte yola çıkmaya karar verdiğimizden beri arkadaşız. Sabah dokuzda alırım seni."

April, Gemma'nın her şeye rağmen Florida'ya geleceğini öğrenince çığlık attı. Gemma kulak zarı patlamasın diye telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. April o kadar heyecanlanmıştı ki Gemma'ya bu yolculuğa –neyse ki– nasıl çıkmayı planladığını bile sormamıştı ve Gemma, Sapık Rogers'ın onu götüreceğini söylese arkadaşının oracıkta kalpten gideceğini düşünüyordu.

"İnanmıyorum," dedi. Kavgaları tamamen unutulmuştu. "Gemma Ives. Aklına koyduğunu yapacağını bilmezdim? Yani annenle baban razı oldular, öyle mi?"

"Sanırım kötü polisi oynamaktan sıkıldılar," dedi Gemma. Yalan söylemek göğsünde yapışkan bir his bırakıyordu, solurken yanlışlıkla ciğerine prezervatif çekmişti sanki. Neyse ki babasının iş seyahati onu en azından sonraki hafta boyunca Şangay'da alıkoyacaktı, böylece geriye yalnızca Kristina'yı kandırmak kalıyordu. Yine de Gemma'nın, annesine yalan söylemeyi nasıl başaracağına dair hiçbir fikri yoktu, üstelik sadece yalan söylemek de değil, farklı bir eyalete kaçmaktı mesele.

Doğuştan asi biri sayılmazdı. O ve April ikinci sınıfta elektronik sigara denemeye karar verdiklerinde Gemma ertesi gün kanserden öleceğine inanıp o kadar korkmuştu ki teskin edilmek için annesine itiraf etmişti.

Fakat ertesi sabah sekizde Kristina desteklediği hayır kurumlarından birinin uzun bir yönetim kurulu toplantısında olacaktı, yani Gemma'nın annesi kızının ortadan kaybolduğunu anlayana kadar eyaletten defolup gitmek için kemiksiz dört saati olacaktı.

Kristina ile Gemma o gece, Gemma'nın babası seyahatte olduğu zamanlarda sıkça yaptıkları gibi televizyon karşısında yan yana yemek yediler. Genellikle kötü bir televizyon programı açıp tüm yarışmacılarla dalga geçmek gibi bir eğlenceleri vardı. Fakat o gece Gemma odaklanamayacak kadar sabırsız ve telaşlıydı.

"Kadının dudaklarına inanabiliyor musun?" dedi Kristina çatalıyla televizyonu göstererek. "Elektrik süpürgesinin saldırısına uğramış gibi görünüyor." Gemma güldü ama bir saniye kadar gecikmişti. Kristina ona döndü. "Sen iyi

misin? Çok sessizsin." Sonra da telaşlanarak, "Bir şeyin yok ya?" dedi.

"İyiyim," dedi Gemma. Yemeğini –annesi *yemek yapmayı* hazır tercihler arasından seçmek olarak gördüğünden marketten hazır bir şeyler almıştı– sehpaya bıraktı ve ayağıyla Rufus'un ulaşamayacağı bir mesafeye itti. Göğsündeki balon hâlâ aynı yerdeydi. Hiç niyeti olmadığı halde, "Babam Fine and Ives'dan neden ayrıldı?" diye soruverdi.

Kristina besbelli afallayarak ona döndü. Bir an gerçekten korkmuş göründü. Sonra da derhal şüpheli bir tavır takındı. "Neden soruyorsun?"

Gemma omuz silkti. "Merak ettim sadece. Yani, orası onundu, öyle değil mi? Şirket hâlâ onun adını taşıyor falan. Ben çok küçükken..." Babası Fine & Ives'dan ayrılmaya karar verdiğinde Gemma iki yaşındaydı ama dava yaklaşık üç yıl sürmüştü. Gemma çocukluk yıllarına dair düşünceleri büyük ölçüde hastane ziyaretleri, doktor ve danışman muayeneleri, hastalıklar, nüksetmeler, iğneler, annesinin kaşıkla ağzına koyduğu acı şuruplar etrafında şekillenmiş olsa da o dönemlerdeki yıpratıcı sıkıntıları, para konusundaki endişeleri, şirket hesaplarının dondurulması hakkında konuşmaları hayal meyal hatırlıyordu. Ebeveyninin davanın sonuçlanmasını Duke Üniversitesi Hastanesi'ndeki odasında kutladıklarını, içinin mutlulukla dolup taştığını ve o zaman bile bu mutluluğun uzun sürmeyeceğini hissettiğini hatırlıyordu. Hiçbir zaman uzun sürmemişti.

Kristina tekrar televizyona döndü. Ama artık izlemiyordu. Her halinden anlaşılıyordu. Bir saniye sonra kumandayı

alıp ses kısma düğmesine bastı. "Baban ile Matthew Fine arasında... şirketin yönetimiyle ilgili anlaşmazlıklar vardı."

"Ne tür anlaşmazlıklar?" diye üsteledi Gemma.

Kristina iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse Gem, ayrıntıları ben de bilmiyorum." Bunları düşünmeden söylüyordu ve Gemma daha önceden çalışılmış sözler olduğunu anlamıştı. "Matthew Fine bazı yatırımlar yapmak istedi, babası da karşı çıktı. Çok sıkıcı ve son derece karmaşık durumlardı." Kristina'nın gözkapakları hızla açılıp kapandı: Yalan söylediğinin kesin bir göstergesi.

Gemma böylece konuşmanın sona ereceğini düşünüyordu ama bu sırada Kristina ona döndü.

"Baban zor biri olabiliyor, biliyorum," dedi yüzünü sözlerin ekşi bir tadı varmış gibi tuhaf bir şekle sokarak. "Herkes gibi yanlışlar yaptı. Ama o iyi bir adam. Özünde iyi biridir."

Gemma, *Öyle diyorsan öyledir*, diyecek oldu fakat sözlerini yuttu. Annesiyle tartışmaya girmenin gereği yoktu, özellikle de planı işe yararsa gelecekte çok daha fazla tartışacakları için.

ALTI

Gemma bir şeylerin ters gideceğinden kesinlikle emindi. Kristina bir sorun olduğunu anlayacak ve kurul toplantısına gitmeyecekti. Sapık saat dokuzda gelecek, gerçek ortaya çıkacak ve Gemma menopoz dönemine kadar odasında kilitli kalacaktı.

Gerginlikten harap olmuştu. Hırsızların ve katillerin soğukkanlılıklarını nasıl koruduklarını anlayamıyordu. Evden gizlice çıkarken bile iç organlarının eridiğini hissediyordu.

Fakat annesi Gemma'yı her zamanki gibi yanağından öptü ve yeni bir Whole Foods ve televizyon programı maratonu için gecikmeden döneceğine söz verdi. Nispeten arkadaşsız ve tamamen uslu bir kız olmanın tek iyi yanı vardı: Kimse ondan asla yanlış bir davranış beklemiyordu. Gemma şüphe geçirmezdi.

Çantasını topladı, tamamen yanlış şeyler koyduğunu fark edip boşalttı ve yeniden topladı. Biraz da varlığından emin olmak için Haven Dosyaları'na yeniden girip harita

bölümünde gezinirken gerginlikten bilgisayar başında zor oturuyordu.

Sapık tam vaktinde, aynı patlıcan rengi minivanıyla geldi. Bu kez Rufus ayaklarını sürüyerek kapıya gitti ama sadece üç kez ılımlı bir tavırla havlamakla yetindi.

"Hoşça kal, Ru." Gemma diz çöküp köpeğine sarıldı, tanıdık kokusunda huzur buldu. Saçmaladığının farkındaydı –sadece birkaç günlüğüne uzak kalacaktı, annesi çok saldırgan davranıp uçakla Florida'ya, Gemma'yı almaya karar verdiği takdirde daha bile kısa sürebilirdi– ama sonsuza dek gidiyormuş hissinden kurtulamıyordu. Bir bakıma öyle de sayılırdı. Kendi benliğini geride bırakıyordu. Artık her şeyin doğrusunu yapan, ebeveyninin sözünü dinleyen Gemma, Kırık Bedendeki Kırılgan Gemma olmayacaktı. Tuhaf çocuklarla araba yolculuğu yapan Gemma, gizemli şeyleri araştıran Gemma, ebeveynine karşı gelen ve en yakın arkadaşına yalan söyleyen Gemma'ydı artık.

Ninja Gemma.

Gemma omzuna attığı sırt çantasıyla dışarı çıkınca Sapık, "Maceraya hazır mısın?" dedi. Bu kez saçını daha da sarı gösteren yeşil bir tişört ve çizgili bir bermuda şort giymişti.

"Tabii ki." Gemma, ağır olmadığı halde Sapık'ın, çantasını alıp bagaja atmasına itiraz etmedi. "Yol ne kadar sürüyor bu arada?"

"Normalde mi? Dokuz saat. Peki direksiyonda ben varken?" Sapık ondan önce davranarak Gemma'nın kapısını açtı. Sadece konuşması hızlı değildi. Her şeyi hızlı yapıyordu. Çizgi roman karakteri olsaydı, arkasında küçük hız

çizgileri çizilmesi gerekirdi. "Rekor niteliğinde bir sekiz saat kırk beş dakika. Standart üç çiş molasıyla." Gemma ona bakınca, "Tamam. Dört," dedi. "Ama programımız bu yüzden şaşarsa beni suçlama."

Gemma bütün sabah Sapık'ın anlatacaklarının tükenmesini bekledi. Çok geçmeden bunun nafile bir bekleyiş olduğunu anladı, tıpkı onu duymazdan gelmek konusundaki çabaları gibi. Sapık'a aldırış etmemeye çalışmak, bir otobanın ortasında dikilip beynini pankek hamuruna çevirmek üzere yaklaşan on sekiz tekerlekli tıra aldırış etmemeye çalışmak gibiydi.

Sapık'la tipik bir sohbet şöyle ilerliyordu:

"Hey, şuna bak. Hostess kek kamyonu. Bir kapkek kamyonu çaldığını düşünebiliyor musun? Bu gelmiş geçmiş en lezzetli suç olur. Ulusal bir kahraman olursun. Küçükken bir keresinde fincanlara hamur doldurup kapkek yapmayı denemiştim, daha doğrusu annemin porselenlerine. İlginçtir, porselenin o kadar yüksek sıcaklığa pek dayanamadığı ortaya çıktı. Yüksek sıcağa dayanamayan başka ne var biliyor musun? Cep telefonu. Hatırlat da sana telefonumu yanlışlıkla mikrodalgaya nasıl attığımı anlatayım..."

Böyle sürüyor, sürüyor, sürüyordu. Arada bir susup Gemma'nın *hı-hı*, *daha neler*, gibi bir şeyler söylemesini bekliyor ya da onu konuşturmak için ateş eder gibi üst üste hızlı sorular soruyordu. Gemma çoğunlukla olabildiğince az sözcükle yanıt veriyordu. Normal bir sohbet edemeyecek kadar gergindi, hele de Sapık'la. Yabancılarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ve erkekler konusundaki

tecrübesi sıfırdı; yani ikisinin birleşimi –*erkek* ve *neredeyse yabancı biri*– konuşmaya yeltendikçe dili kendi kendisiyle güreşiyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Sapık'ın mesajı alıp müzik dinlemeyi önermesini ya da onu kendi haline bırakmasını umuyordu.

Öyle bir şansı olmadı.

"Baban büyük ilaç şirketlerinden birinde demek?"

"Öyleydi."

"İlaç sözcüğünü söylemek hoşuma gidiyor. İlaç. Bir bitki türü gibi geliyor kulağa. Söyle bak."

"Şart mı?"

"Evet. Araba kullanıyorum. Sen burada beni eğlendirmek için varsın. Güldür beni."

"İlaç."

"Gördün mü? Kesinlikle bitki adı gibi."

Öğleden hemen sonra Güney Kaliforniya'da, bir Panera ve McDonald's restoranının bulunduğu büyük, modern bir mola yerinde durdular. Arabadan inerken Gemma Sapık'a, *Sapık* diye hitap etmek gibi bir hata yaptı; yüksek sesle.

"Ciddi misin?" Yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim." Gemma anında suçluluk duydu. Sapık etrafından bihaber biriydi ama nazikti ve April onu yemekhanede Gemma'ya bakarken yakaladığında, muhtemelen gözüne bir şey kaçtığı için filan o tarafa bakıyor olsa da Gemma içten içe gururlanmıştı. Kimse gözlerini dikip ona bakmazdı, yüzü, bir araba kazasının kanlı görüntüsüymüş gibi dehşete kapılarak bakanlar dışında hiç kimse. Ayrıca Pete'in o salaş delikanlı havasının hoş olduğunu kabul etmeliydi. *Üstelik* Gemma'yı gideceği yere bırakıyordu.

Sapık –*Pete*– başını sağa sola salladı. Sinirlenmiş gibi bir hali yoktu. Sadece şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gerçekten *Chloe*'nin iç çamaşırını çaldığımı mı düşünüyorsun?"

Gemma işi şakaya vurmaya çalıştı. "Ne yani, başka birininkini mi çaldın?"

Pete –şu andan itibaren onu yalnızca Pete olarak düşünecekti– gülünce rahatladı. "Olabilir," dedi, "doğru koşullarda. Mesela sosyal adalet için filan."

"İç çamaşırı çalmak neden sosyal adalet için faydalı olsun ki?" diye sordu Gemma.

"Politika karmaşıktır, Gemma," diye cevap verdi ciddiyetle. Gemma kendini tutamayıp kahkaha attı.

Arabada buluşmayı kararlaştırdılar. Daha doğrusu Pete kimin arabaya daha önce geleceğini görmek için yarış yapmalarına karar verdi; bir keresinde dört dakikalık rekor süre içinde McDonald's menüsü sipariş ettiğini, çişini yaptığını ve dinlenme tesislerinde bolca bulunan şu 25 sent makinelerinden birkaç plastik heykelcik aldığını iddia ediyordu.

Gemma yabancıların önünde yemek yemekten hoşlanmıyordu. Yedinci sınıftayken, tepsisini almış, öğle yemeği yerken Chloe'nin domuz homurtuları çıkardığı, sınıfın yarısının da ona eşlik ettiği zamandan beri böyleydi. Bu yüzden Pete'in peşi sıra dinlenme tesisine girdi, tuvaletlerden birinde işerken meyveli tahıllı bir gofreti ağzına tıktı. Kendini acınası ve aptal hissediyordu ama yine de istediği Happy Meal'i almaktan çok utanıyordu. Pantolonu bileklerinde oturmuş, çıplak bacaklarına gofret kırıntıları dökerken pek de Ninja Gemma gibi hissetmiyordu kendini.

Arabaya önce o döndü, otuz saniye kadar sonra da Pete elinde devasa bir McDonald's torbasıyla belirip uzun adımlarla yaklaştı. Gemma'yı görünce ellerini aniden savurup kapaksız şişedeki içeceğinin birazını fışkırttı.

"İnanmıyorum," dedi. "Beni yendin." Arabanın kapısını açarken Gemma'nın ellerinin boş olduğunu gördü. "Aç değil misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Gemma aslında aç olduğu halde. Kızaran yanaklarını gizlemek için başını çevirdi.

Arabaya bindiklerinde Pete McDonald's torbasını pat diye Gemma'nın kucağına bıraktı. Gemma patates kızartmasının kokusunu alabiliyordu. Yağ gibi, tuz gibi, cennet gibi kokuyordu.

"Benimkini birlikte yeriz," dedi Pete. "Açlıktan ölmeni istemiyorum. Böyle bir şeyi ailene açıklamak tuhaf olur."

"Yakın zamanda açlıktan ölme tehlikesi altında olduğumdan şüpheliyim," dedi Gemma. Pete'in onunla alay etmediğinden emin olamıyordu –okuldaki bazı kızlara kıyasla kendisi balon gibiydi, hem de sıradan bir balon değil, büyük törenlerde uçurdukları dev balonlardan– ama pek öyle bir hali yoktu sanki. Annesiyle babasını düşünmek, içinde hafif bir huzursuzluğa sebep olmuştu. Telefonuna baktı. Saat birdi. Annesinin eve gelip Gemma'nın yokluğunu fark etmesi, sarı alarm durumuna geçmesi an meselesiydi.

"Peki. Ama Chloe gibi yürüyen bir kürdana dönüşme tehlikesi altındasın. Onu her gördüğümde dişimde bir şey varmış gibi hissediyorum."

Gemma, bunu söylediği için yüz kat daha fazla hoşlandı ondan, gerçek olmasa bile. Chloe güzel kızların olması

gerektiği gibi görünüyordu, en azından tüm moda dergileri ve blog sayfalarına göre. Gemma ise güzel kızı *yutan* kız gibi görünüyordu.

Ama pes ederek elini torbaya daldırdı ve aldığı patatesleri ağzına tıktı. Çok lezzetliydi. Öne eğildiğinde göbeğinin kemerinden biraz fırlamasına bile aldırış etmedi. Pete ona bakmıyordu zaten. Hamburgerini ağzına tıkmakla meşguldü. Gemma onun yemek yiyişinden hoşlandığına karar verdi; tam bir dikkatle, sanki yemek karmaşık bir matematik sorusuymuş, onunsa ağzına atabilmek için soruyu çözmesi gerekiyormuş gibi.

"Yani aslında Chloe'nin iç çamaşırını çalmadın, öyle mi?" dedi Gemma az sonra.

"Tabii ki çalmadım," dedi Pete. Gerçi ağzı o kadar doluydu ki *taviği çağmağım* gibi bir şeydi duyulan. Abartılı mimiklerle yutkundu. "Teorimi öğrenmek ister misin? Teorime göre," dedi yanıt beklemeden, "Chloe DeWitt bana umutsuzca âşıktı, hâlâ da öyle ve iç çamaşırını çalmadığım için deliye döndü. Bu yüzden de öyleymiş gibi yapmak zorunda kaldı."

Gemma ona dik dik baktı. Ağzının köşesinde biraz sos kalmış, Gemma bir an için elini uzatıp silmek istemişti. "Delisin sen. Bunun farkında mısın? Aslında raporlu deli olabilirsin."

Pete başını hayır anlamında salladı. İfadesi ciddileşti. "O kızlar klon, Gemma. Beyinleri yok."

Gemma, Pete'le ilgili bir daha çok şey öğrenmemek için başını cama çevirdi; ellerinin ne kadar güzel ve uzun olduğunu, parmak boğumlarına dağılan çillerini. Konuşur-

ken boğazında inip kalkan tuhaf ademelmasını. Nazik biri olsa bile aynı zamanda yakışıklı bir çocuktu ve yakışıklı çocuklar Gemma gibi kızlara takılmazdı. Bunu bilecek kadar romantik komedi izlemişti.

"Klonların beyni olur," dedi Gemma. "Senin dediğin zombi gibi bir şey."

"Zombi klonları o zaman," dedi Pete, arabayı çalıştırırken.

YEDİ

Fıçı Burnu yakınındaki patlamayı ve Spruce Adası'nda kontrolden çıkan yangını duyduklarında Jacksonville'e yaklaşıyorlardı. Gemma radyoda Pete'in eşlik etmeyeceği bir şeyler arıyordu. Konuşmadığı zaman şarkı söylediği, genellikle detone ve *asıl* sözlere çok az benzeyen rastgele sözlerle söylediği anlaşılmıştı. Gemma kilise müziği, halk şarkıları, sert bir rap şarkısı, *onun gibi bir şeyler* arıyordu. Doğaçlama karaokeyle geçen ilk saatte sıkıntı olmamıştı –hatta Pete'in *The Man in the Mirror* yorumu Gemma'nın hoşuna bile gitmişti; Britney Spears'in *Baby One More Time* şarkısının sözlerini ezbere bildiği ortaya çıktığında ise gülmekten altına yapacaktı– ama ikinci saatten, özellikle de Pete eşlik etmesi için ısrar etmeye başladığından beri Gemma kafa dinlemeye can atıyordu.

Bir haber kanalına denk geldi, az kalsın geçecekti.

"... yerel yetkililer haberi onayladı... Haven Enstitüsü'nde yangın..."

"Haydi ama, DJ, bir şarkı çalmaya ne dersin?" Gemma şaşkına dönüp donakalmışken Pete istasyonu değiştirdi. Radyo bir Jimmy Buffett şarkısına geçmişti.

"Hayır. Dur. Geri dön lütfen." Gemma kesik sesler ve boş istasyonların fısıltılarını geçerek radyonun düğmesini çevirdi, sonunda haber spikerinin sesini duydu.

"... teyit edilmeyen söylentilere göre... planlı bir saldırı..."

Pete yalandan somurtuyordu. "Jimmy Buffett, Gemma. Bu, ne bileyim, Florida'nın ulusal marşı gibi bir şey. Günde en az bir kez *Margaritaville*'i dinlememiz farz bence. Aksi takdirde eyaletten atılmamız mümkün."

"Yalvarıyorum. *Lütfen*. Bu önemli, tamam mı?" Ses düğmesini çevirdi ama ses kalitesi berbattı. İstasyonun nereden yayın yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama Fıçı Burnu'na yakın bir yer olmalıydı ve sesler duyulup kesiliyor, araya başka istasyonlardan müzik parçaları giriyordu.

"Tom... Facebook'ta ilgi gördüğü... söylenenlerin gerçeklik payı var mı?"

"... sorun şu ki... kimse konuşmuyor..."

"Durum kontrol altına... polis buradan uzak durulması..."

"Ordunun buradaki varlığı..."

"... Fıçı Burnu'ndaki bir protestoya dair söylentiler..."

Fakat bu sırada parazit iyice artmıştı ve artık kalp kırıklığı hakkında şakıyan bir eski zaman şarkıcısını dinliyorlardı. Gemma radyoyu sertçe kapattı. Düşünmek için sessizliğe ihtiyacı vardı. Fıçı Burnu'nda yangın çıkmıştı, muhtemelen saldırıydı. Ama kim yapmıştı? Ve bu ne anlama geliyordu? Kim, neden bir araştırma enstitüsüne saldırırdı? Otoparkta

onu kıstıran adamı, leş gibi kahve kokan nefesini ve çılgın, kocaman gözlerini düşündü.

"Fıçı Burnu," dedi Pete usulca. İlk kez gülmüyor, gözlerini kırpıştırmıyor, onu güldürmeye çalışmıyordu. İki eliyle direksiyonu sıkıca kavramış, kaşlarını çatmıştı sadece. "Gittiğin yer orası, değil mi?"

"Beni götüreceğin yer orası," dedi Gemma. Belki söyleyişinden, belki bakışındandı ama Pete bunun üstüne nihayet sustu.

Fıçı Burnu'na altıyı birkaç dakika geçe ulaştılar. Gemma saatler önce annesine polisi ya da milli muhafızları aramaya yeltenmesin diye bir tek kısa mesaj göndermiş, *–April'ı görmeye Florida'ya gidiyorum–* sonra da telefonunu kapatmıştı. Yine de annesinin deliye döneceğini biliyordu. Şimdiye kadar Gemma'nın babasını da aramış olmalıydı ve Gemma'yı memnun eden tek şe de buydu: Babası binlerce kilometre uzaktaydı ve onu cezalandıramazdı.

Fıçı Burnu'nun etrafı ardiyeler, gemicilik dükkânları, büyük metal depoları ve bu tesislerin üzerindeki olta ve yem malzemeleri kulübelerinden oluşan uzun bir zincir gibiydi. Gemma havada tuhaf bir renk olduğunu fark etti; gökyüzü neredeyse yeşildi, camını indirince kekre yanık kokusunu aldı ve rüzgârın adadaki külleri taşıdığını anladı.

"Vay," dedi Pete bir motelin yanından geçerlerken. Tabeladaki "M" harfi sönmüştü ve "boş oda" yazısı onları tehdit eder gibi yanıp sönüyordu. "Harika bir konaklama yeri. Çok, hımm, otantik."

"Bu daha çok bir iş seyahati," dedi Gemma çünkü başka türlü Pete'in konuyu kapatmayacağını biliyordu.

"Ne tür bir iş? Dünyaca ünlü bir sinek balıkçılığı uzmanı falan mısın yoksa? Ya da mühimmat takviyesi yapmaya mı çalışıyorsun?" Bunu hem *taze çiftlik yumurtası* hem de büyük ateşli silahlar reklamlarının olduğu bir tabelanın yanından geçerken söylemişti. "Bana burada bulunmanın gerçek amacını söylemek ister misin?"

Gemma tereddüt etti. "Yapamam," dedi. Yalan değildi. Ne bulmayı beklediğini tam olarak bilmiyordu, sadece evrenin ona burayı, Haven'ı işaret ettiğini biliyordu. Eski bir tabela limana giden yolu gösteriyordu. "Buradan sağa dön."

Gemma camını açık bırakmış, Spruce Adası'nı görmeye çalışıyordu ama binalar araya giriyordu ve okyanus sadece kısa görüntüler halinde beliriyordu. Bu kasaba da pek güzel değildi ama en azından öncekinden daha güzeldi. Tüm harfleri sağlam bir başka motel, lokanta ve barlar, vitrinlerinde renkli yemlerin sergilendiği dükkânlar, bir tişört mağazası ve dışarıda masaları olan bir restoran vardı. Gemma uzakta dalgaların kükreyişi olduğunu sandığı sesler duydu ama yaklaştıkça insan sesi olduğunu anladı. Tepelerinden bir helikopter geçti, sonra bir tane daha.

Yol kıvrıldı ve üzerindeki bir dizi barikat ilerlemelerini engellerken polis memurları sert ifadelerle onlara geri dönmelerini işaret etti. Barikatın ötesinde liman vardı ve yüzlerce insan orada toplanmış, bağırıp slogan atıyor, pankartlarını sallıyordu. Onların da arkasında yelkenli teknelerin sivri direkleri suda alçalıp yükseliyordu. Buradan bir duman

kütlesi görünüyor, kıyıda bir yerlerden yükselip gökyüzünde kümelenerek güneşi tuhaf bir turuncuya boyuyordu.

Bir polis memuru yumruğunu cama vurunca Pete camı indirdi. "Dönmeniz gerekiyor," dedi memur. Özel tim kıyafeti giymişti ve Gemma'nın görebildiği üç silah taşıyordu.

"Biz oraya gidiyoruz," dedi Gemma, limandaki öfkeli kalabalığı işaret ederek. Pete, *Öyle mi?* der gibi baktı ona.

"Geri dönün," dedi polis inatla. "Burada görülecek bir şey yok."

"Dev bir alev topu ve deliye dönen insanlar dışında," dedi Pete. Memur onlara bakmak için cama eğilirken Gemma, Pete'i dirseğiyle dürttü. "Ama onun dışında haklısınız, görülecek bir şey yok. Hem de hiç." Bir başka polis memuru da onlara doğru gelince Pete arabayı çabucak geri vitese taktı. "İyi günler!" diye bağırdı gelişigüzel geri geri giderken. İki polis memuru orada dikilip onlar bir hırdavatçı dükkânının otoparkından dönüp tekrar geldikleri yola çıkıncaya dek arkalarından baktılar.

"Evet, *gerçekten* harika bir günübirlik geziydi," dedi Pete limanı arkalarında bırakırlarken. "Şimdi nereye? Ziyaret etmek istediğin herhangi bir doğal felaket bölgesi var mı? Esir kampı? Siyasi ayaklanma?"

Gemma yüksek tavanlı depolardan oluşan uzun bir sıranın arkasındaki boş otoparkı gördü. "Şuraya çek," dedi.

Pete dönüp gözlerini Gemma'ya dikti. "Ciddi misin?"

"Lütfen. Dediğimi yap." Talimat vermek, bir planı olması, tek başına dışarıda olmak, izin için yalvarmadan istediği şeyi yapmak iyi hissettiriyordu. Göğsünde bir şey birden canlanmıştı, suçluluk ve korkunun ötesinde bir güç.

Sanki tüm hayatını bir çizgi romanda, iki boyutlu bir yerde yaşamış ve sayfadan kaçıp kurtulmuş gibiydi.

Pete dediğini yaparak son anda döndü ve durdu. "Çoğu kişinin aklına bahar tatili deyince bikiniler, alkolsüz pina colada kokteylleri, bronzlaştırıcı spreyler gelir..."

"Benim için geçerli değil," dedi Gemma işi şakaya vurmaya çalışarak. "Hindistancevizine alerjim var. Üstelik bikinim bile *yok*."

"Neden yok?" Dönüp Gemma'ya bakarken gözleri parlıyordu. "Bikini sana çok yakışır."

Gemma yine alay edip etmediğini anlamamıştı. Rahatsız bir saniye boyunca Gemma, Pete'in *onu* bikiniyle, karnındaki yağ katmanları ve birbirine sürtünen bacaklarıyla filan hayal ettiğini kesin bir şekilde fark etti. Utancından ölmek istiyordu. Yanakları, biri yüzüne fener tutmuş gibiydi. Pete'e bakamıyordu bile ama sırıtıp sırıtmadığını bilmek zorundaydı.

Sırıtmıyordu. Arabanın kontağını kapamıştı ama sinirli hareketlerle radyoyu kurcalıyordu. Gemma'ya gerilmiş, gerçekten gerilmiş gibi geldi. Onun yüzünden.

Ives *Mikrobu*. Frankenstein canavarı.

"Bana bir şey olmaz," dedi ve arabanın kapısını açtı. Tüm bu gerilimin nereden geldiğini bilmiyordu ama kaçıp gitmek için can atıyordu. Artık bütün bedeni bir meşale kadar sıcaktı. İner inmez burnuna hafif bir yanık kokusu geldi; bunun altında ise bataklığın, güneşte kavrulmuş çamurun, ölü balıkların ve toprağın derinliklerinde kıpırdanan mikroorganizmaların kokusu vardı. "Getirdiğin için teşekkürler. Gerçekten."

"Sen *ciddisin*," dedi Pete inanamıyormuş gibi. Sonra Gemma ayaklarının arasındaki sırt çantasını alıp omzuna atarken Pete ellerini kaldırdı. "Tamam. Paşa gönlün bilir."

"*Paşa gönlün bilir mi?*" Gemma şaşkınlık içinde başını salladı.

"Evet. Bilirsin işte. Kafana göre, canın nasıl isterse, seni ne mutlu edecekse, istediğin buysa..."

"Pete," dedi Gemma. Ama gülümsemekten alamadı kendini. "Ne zaman duracağını bilmelisin. Cidden."

Arabadan inerken içten içe Pete'in arkasından seslenmesini bekliyordu. Fakat Gemma kaportaya vurup spor çantasını omzuna çaprazlamasına asarken Pete arabayı çalıştırdı. Gemma hâlâ şu tuhaf suçluluk ve korkunun karnında heyecanla bilek güreşi yaptığını hissediyordu. Gemma yürüyüp gitmeden Pete camı indirdi ve ona seslendi.

"Beni ara, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa."

"Numaramı almanın havalı yolu mu bu?" diye sordu Gemma. O anda dudaklarını ısırmak geldi içinden. Tam bir ahmak gibi konuşmuştu. Buna anlam yüklediği için de kendinden nefret ediyordu. Pete onu gideceği yere bırakmıştı, hepsi bu. Çıkmıyorlardı sonuçta.

"Aslında," dedi Pete, "teknik olarak numaramı *istemeni* sağlamanın havalı yolu." Bıyıkaltından güldü, saçları da mutluluktan havalanmış gibiydi. Gemma, Pete'in numarasını aldı, Pete de onunkini. "Söz ver, arayacaksın, tamam mı? Böylece timsahlara filan yem olmadığını bilirim."

Söz verdi ama aramayacaktı, hem Pete de kibarlık olsun diye öyle söylemişti. Gemma orada durup el salladı ve Pete komik aracıyla sarsıla sarsıla yola çıkarken yüreğinin bir an

için pişmanlıkla sıkıştığını hissetti. Dürüstçe düşününce onunla takılmaktan *nefret etmediğini* kabul etmeliydi. Pete'in sinir bozucu halleri olduğu doğruydu. Gemma gözlerinde beynine işleyen lazerler varmış gibi bakmasından hoşlanmıyordu. Ama komikti, ona yoldaşlık etmişti ve pekâlâ, belki biraz yakışıklı da sayılabilirdi. Gemma bugüne kadar bir erkekle hiç yalnız kalmamıştı.

Şimdi ise tamamen yalnızdı.

Limana döndü. Yürümeye başladığı anda Pete'ten onu bu kadar uzakta bırakmasını istediği için pişman oldu. Sırt çantası ağırdı. Dosdoğru oraya gitse de limana yaklaşması mümkün değildi. Robocop ve arkadaşıyla karşı karşıya gelmeye niyeti yoktu. Ama sahile çıkan başka bir yol bulursa, deniz kıyısından herkesin toplandığı yere geri dönmenin yolunu da bulacağını düşündü. Sonra da Haven'da neler olduğunu –hatta Haven'ın *ne* olduğunu– anlayabileceğini umuyordu.

Protesto seslerini duyunca sola döndü ve gemi malzemeleri satan iki dükkânının arasındaki tekerlek izleriyle dolu, tuzdan aşınmış sokağın karşı tarafına geçti, oradan da limana giden sokağın paralelinde bir sokağa çıktı. Asfalttaki yarıkların içinde otlar bitmişti ve çatlak kaldırımlar ince bir kum tabakasıyla kaplıydı. Evlerin arasında tek tük tütün ve köhne şarap dükkânları vardı, hepsi farklı pastel renklere boyanmıştı ama parlaklığı gitmiş eski fotoğraflar gibi tozlu, donuk görünüyorlardı. Bir dakika sonra binalar geride kaldı ve Gemma karamel renkli sazlıkların arkasında ışıldayan suyu gördü. Sahile iniş tel örgülerle kesilmişti ve Gemma ardındaki çimenlere istiflenmiş paslı kanoları,

etrafa dağılmış kırık bira şişelerini ve sigara izmaritlerini gördü. Arkasına baktı; evlerde hiçbir hareket, etrafta eski bir Ford'un altından sinsi sinsi çıkan sıska bir kedi dışında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Tepeden birkaç helikopter daha geçti.

Gemma sırt çantasını çıkarıp tel örgülerin üzerinden attı, birilerinin bakıp bakmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra parmaklarını tel örgülere geçirip tırmanmaya başladı. Teller tehlikeli biçimde sallanınca Gemma bir an için geriye doğru devrildiğini, telleri de kendisiyle birlikte devirdiğini görür gibi oldu. Sarsak bir hamleyle tel örgülerin üstünden aşıp kuma düştü. Şimdi hızla soluyor, tuhaf, puslu güneşin altında terliyordu. Sırt çantasını alıp doğrulurken artık uzaktaki Spruce Adası'nı –yani en azından Spruce Adası olduğunu sandığı yeri– görebildiğini fark etti. Kıyının bir buçuk kilometre kadar ötesinde, ufukta ağır ağır biriken karanlığı seçebiliyordu. Adanın geri kalanı ve ne olduğunu bilmediği Haven, toz ve sıcaktan oluşan bir tülün ardındaki bulanık bir görüntüydü.

Sahilin bu kuytu bölümünden limana doğru yola koyuldu; kumdaki herhangi bir şeye takılmamak için ayaklarına bakıyordu. Bir başka tel örgüye ulaştı, bu seferki suya kadar iniyordu ama neyse ki kilitsiz bir giriş buldu da yine tırmanmasına gerek kalmadı. Derken yıpranmış, gri boyalı bir ardiyenin önüne geldi. Pete'in arabasındayken burayı uzaktan görmüştü ve limanın bir tarafını kucaklayan bir kol gibi uzandığını biliyordu.

İnsan sesleri şimdi de rüzgârla şişmiş gibi, ona kadar ulaşıyordu. Eski ardiyenin etrafından dolaşmak için çamura

girmesi gerekmişti ve her adımında birkaç santimetre yüksekliğindeki pis su ayakkabılarının boğazına dolanıyordu. Ardiyenin uzak tarafında askerlerin kapattığı otopark vardı ve aynı kalabalık oradaydı. Bazılarının elinde pankartlar vardı ve bir ağızdan bağırıyorlardı, kimileri asfalta serdiği piknik örtüleri ve dürbünleriyle bir yaz konserindeymiş gibi kamp kurmuştu. Gemma'nın yaşlarında ya da ondan büyükçe birkaç çocuk, komşu bir çatının kenarına sıralanmış, bacaklarını saçaklardan sarkan buzlar gibi sallayarak olayı seyrediyorlardı. Gemma elli kişi ve en az bir düzine polis memuru saydı. Haven'da bu kadar güvenliği gerektirecek denli ne olup bitmişti? Ya da orayı yok etmeye değecek kadar?

Gemma fark edilmeden kalabalığa karıştı.

Üzeri çeşitli antenler ve metal yaylarla donatılmış plastik bir Viking miğferi takan bir adamın yanından geçti. Adam adımlarıyla daireler çiziyor, mimikleriyle ve mırıltıyla, görünmez bir seyirci topluluğuna hitap ediyordu. Gemma'nın ona baktığını fark edince ona doğru koşturdu ve monoloğuna daha da yüksek sesle devam etti. "... Nasıriye'deki üste bulunduğumuz sırada neden su içemiyorduk, zehirlenme korkusundan, tabii birileri gıda kaynaklarına sızmış olmalı, doktor bu yüzden beynimde delikler olduğunu söylüyor..."

Gemma çabucak başını çevirdi. Birkaç kişi –kadın mı erkek mi olduklarını bilemiyordu– onları korku filmlerindeki kötü karakterlere ya da devasa böceklere dönüştüren gaz maskeleri takmışlardı; kot pantolonları ve yıpranmış tekne ayakkabılarıyla dikilip suya bakmaları durumu daha da tuhaflaştırıyordu. Gemma protestocuların Haven'ın kepenk

kapatması için çağrı yaptığını görüyordu. *Bizim Toprağımız, Bizim Sağlığımız, Bizim Hakkımız*, yazıyordu pankartlardan birinde. Diğeri *Kimyasallarınızı Arka Bahçemden Uzak Tutun* diyordu. Fakat aralarında daha başka, daha garip mesajlar da vardı. Roswell, Büyük Birader ve zombilere atıfta bulunan dövizler ve cehennemdeki musibetleri haykıran birkaç poster vardı. On iki yaşından büyük olamayacak bir kız, rengârenk ve şen şakrak harflerle yazılmış bir döviz taşıyordu: *Şu Yararsız Köleyi Dışarıya, Karanlığa Atın.*[3]

Gemma güneşte yanmış orta yaşlı, yeterince normal görünen bir çifti gözüne kestirdi ve güçlükle yanlarına ilerledi. Adam deri sandalet giymiş ve üzerinde bir av kulübünün logosu olan bir beyzbol şapkası takmıştı. Kadının bel çantası vardı. İkisi de uzakta dalgalanan, okyanusun ortasında bir yanardağ patlamış gibi görünen duman bulutlarına bakıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Gemma onlara. Felaketlerin herkesi arkadaş yapması tuhaftı. "Yangının nasıl çıktığını söyledi mi kimse?"

Adam başını hayır anlamında salladı. "Resmi bir açıklama yok. Gaz hattının patlamış olabileceğini duydum. Tabii ada kimyasal maddelerle dolu olduğu için çabuk yayılmış olacak..."

Karısı homurdandı. "Gaz hattı filan değil," dedi. "Yerel halktan bir sürü kişiyle konuştuk, birbiri ardına en az iki patlama duyduklarını söylüyorlar."

---

3 İncil'den bir ayet (Matta 25:30). (ç.n.)

"Patlama," diye tekrarladı Gemma spor çantasının askısını omzunda oynatarak. Tişörtünün yakasının altında ter birikmişti. "Bomba filan gibi bir şey mi?"

Kadın şefkatle Gemma'ya baktı. "Buralardan değilsin, değil mi? İnsanlar yıllardır bu enstitünün ya da her neyse onun kapanmasını istiyor. Birileri işlerin kontrolünü ele almaya karar verdiyse hiç şaşırmam. Tabii söylentilere bakınca..." Ellerini iki yana açtı.

"Ne tür söylentiler?" diye üsteledi Gemma. Oysa Haven Dosyaları'nda, Haven'da üretildiği tahmin edilen tüm şeylerin uzun bir listesi olduğunu hatırlıyordu; inanılmaz derecede bulaşıcı hastalıklardan insan organlarına kadar her şey.

"Kimileri o adada uzaylıların olduğunu düşünüyor," dedi kocası. Gemma bir uzay aracının oraya düştüğü ama bu bilginin ordu tarafından örtbas edildiği söylenen Roswell'a atıfta bulunulmasını anlıyordu şimdi. "Yani, sana şöyle söyleyeyim; biz her yıl Orlando'dan buraya biraz kano yapmak ve koruma altındaki kuşları gözlemlemek için geliyoruz. Burada harika kuşlar var; beyaz ibisler, kızılbacaklar, eski istiridye kümelerinin üzerindeki çulluklar. Kuşlara ilgin var mı?" Gemma nazik olduğunu umduğu bir ifade takındı ve başını evet anlamında salladı. Adam inanamamış gibi bir ses çıkardıktan sonra devam etti. "Bir dürbünüm var, kocabaş kuşunu yedi yüz elli metreden görebiliyor. Adayı biraz gözlemledim ama fosforlu yeşil adamlar görmedim hiç." Gözlerini uzaktaki yangından ayırmıyordu. "Ama yüksek kulelerde nöbetçileri ve on iki metre yüksekliğinde dikenli telleri olduğunu söyleyebilirim. Çok yaklaşanı gözlerini

kırpmadan vururlar. Orada tıp araştırmaları yaptıklarını söylüyorlar, denizaşırı ülkelerdeki askerlerimiz için bir şeylermiş ama ben inanmıyorum. Bir şeyler saklıyorlar, orası kesin."

Tepelerinden bir helikopter daha geçince Gemma devasa motorunun kesik kesik sesini tam göğsünde hissetti. Kimsenin Haven'da o sırada ya da önceden neler olduğunu bilmediği belliydi ama yine de Gemma kalabalığı yararak ilerleyip yetkili ya da ne yaptığını bilen birini bulmaya çalıştı. Protestocu grupların arasından güçlükle geçerken, süper kahraman filmleriyle özdeşleştirdiği simetrik bir güzelliği olan siyah saçlı bir delikanlının bir polis memuruyla tartıştığını gördü. Polisin elinde profesyonel olduğu anlaşılan bir fotoğraf makinesi vardı ve belli ki fotoğrafları siliyordu.

Gemma yaklaşırken çocuk, "... el koymaya hakkınız yok," diyordu. "Bu özel eşya."

"Fotoğraf çekimi konusunda ne söyledim ben?" dedi polis geri çekilip fotoğraf makinesine uzanmaya çalışan delikanlıyı omzuyla engelleyerek. "Kahrolası Büyük Kanyon değil burası. Ortada acil bir durum var. Biraz saygılı ol."

Gemma delikanlı için üzülmekten alamadı kendini. Öfkeli görünüyordu. Gemma'dan çok büyük olamazdı ve fotoğraf makinesi pahalı bir şeye benziyordu. "Ben turist değilim," dedi. "Ve canım isterse fotoğraf çekebilirim. Burası Amerika."

"Burası biz aksini söyleyene dek suç mahalli," dedi memur.

Delikanlı yumruklarını sıktı. Gemma bir an öylece durup çocuğa baktığını fark etti. Bir saniyeliğine delikanlının

bakışları onun gözlerini buldu ama aynı hızla uzaklaştı. Gemma alınmadı. Başkalarının gözünde görünmez olmaya alışkındı, hatta bunu tercih ettiği bile söylenebilirdi.

"Pekâlâ." Polis memuru fotoğraf makinesiyle işini bitirmişti. Arka kapağı açtı, pili çıkardı, sonra da artık çalışmayan makineyi Jake'e geri verdi. "Şimdi telefonunu alayım, lütfen."

"Ciddi olamazsın." Delikanlı bembeyaz kesilmişti. Gemma da onun adına sinirleniyordu. Neden istediği gibi fotoğraf çekme hakkı olmasındı ki? Haven'ın gizemi yine kafasını bulandırdı: Haven'da tam olarak ne tür araştırmalar yapıyorlardı?

Memurun sabrı düpedüz taşıyordu. Parmağını kaldırıp delikanlının yüzüne doğru götürdü. "Bana bak, delikanlı..."

"Adım Jake," dedi delikanlı sakin bir sesle. "Jake Witz."

"Peki, Jake Witz. Sorun çıkarmak istiyorsan boş konuşmaya devam edebilirsin. Ama seni merkeze alacağım..."

"Ne için? iPhone'um olduğu için mi?"

"Yine başını belaya sokan bir üslupla konuşuyorsun..."

Gemma hareket edemeyecek kadar afallamıştı. Jake Witz, Haven Dosyaları internet sitesini yürüten kişinin ismiydi. Bu bir tesadüf olmalıydı. Delikanlı sitedeki profil fotoğrafındaki adama hiç benzemiyordu. Bu delikanlı daha çok Clark Kent'in gözlüksüz dublörü gibiydi.

Ama yine de... Dikkatli bakınca bazı benzerlikler olduğunu düşündü. Delikanlının çene kemiği mesela, yaşlı adamda bu kemik o kadar belirgin değildi. Aynı hafif büyük burun, delikanlıda güçlü ve kusursuz, yaşlı adamda

ise gülünç duruyordu. O halde ikisi akraba mıydı? Gemma emin olamıyordu.

Sonunda delikanlının, telefonu uzatmaktan başka çaresi kalmadı. Polis Jake'e ekran kilidini açtırdı, sonra da fotoğrafların arasından uygunsuz bulduklarını seçip sildi. Jake yüzü öfkeden katılaşmış halde, öylece dikiliyordu ve bu ifade onu nedense *daha da* çekici kılıyordu.

Memur nihayet telefonunu Jake'e geri verdi ve beyzbol maçına giden en yakın arkadaşlarmış gibi sırtına sertçe vurdu. "Akıllı adam," dedi. "Şimdi bana bir kez daha söyletme, tamam mı? Toz ol buradan. Görülecek bir şey yok."

Polis memuru derhal kasıla kasıla uzaklaştı, hiç dönüp bakmadan Gemma'nın yanından paldır küldür geçti ve bu kez telefonlarıyla video çekmeye çalışan iki genç kıza bağırmaya gitti. Jake ezilmiş bir kola kutusuna tekme attı, kutu kum ve çakıllardan sekerek bir çimen kümesinin üstüne düştü. Ya Gemma'yı gerçekten fark etmemişti ya da fark etmemiş gibi yapıyordu.

Gemma boğazını temizledi. "Jake? Jake Witz?"

Delikanlı sonunda dönüp bakınca Gemma'nın kalbi tekledi. Gözleri kocaman, koyu ve kederliydi; Gemma'ya Rufus'un kimseden ilgi göremediği zamanlardaki bakışını hatırlatmıştı.

"Evet?" dedi Jake. Sesi bitkin çıkıyordu. Görünüşte de öyleydi ve Gemma onun ne zamandır burada dikilip izlediğini merak etti.

"Adım Gemma Ives," dedi. Aslında ne söyleyeceğini düşünmemişti. Bu Jake Witz'in Haven Dosyaları sitesini yürüten adamla ne bağlantısı olduğunu, hatta böyle bir

bağlantı olup olmadığını bilmiyordu hâlâ. Jake soyadını tanıdıysa da bunu hiç belli etmedi. "Seni tanıyorum. Yani hakkında bilgim var. Haven Dosyaları sitesindensin, değil mi?"

Jake yüzünü ekşitti. "Site babamındı," dedi. "Benim bir alakam yok." Arkasını dönmeye yeltendi.

"Bir alakan *olmalı*," dedi Gemma. Onları zaptetmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzından dökülüvermişti. Jake yavaşça dönüp Gemma'ya baktı.

"Ne demek oluyor bu?"

Gemma dudaklarını yaladı. "Buradasın, öyle değil mi?" dedi. "Haven'a bir hayli yakınız. Fotoğraf çekiyorsun. İlgileniyor olmalısın, en azından birazcık."

Jake onunla aynı fikirde değildi. Ama karşı da çıkmadı. Öylece durup Gemma'ya baktı. Gemma delikanlının onu eğlenceli mi sinir bozucu mu bulduğunu anlayamıyordu. Yüzü fazlasıyla kusursuzdu. İfadesini okumak mümkün değildi. Onun yakınında olmak bile Gemma'ya kendisi için fazla lüks bir lokantada beceriksizce yürümek gibi hissettirmişti. Gemma, bütün dikkatini delikanlının burnuna, kaşlarına veya elmacıkkemiklerine verip doğruca gözlerinin içine bakmadığında en azından düşünebildiğini fark etti.

"Bak," dedi. "Ben ta Kuzey Karolina'dan geldim. Babamın Haven'la bir tür ilişkisi vardı, en azından insanlar öyle olduğunu *düşünüyor*. Babam hiçbir şeyden korkmaz ama bundan korkuyor. Ben de nedenini öğrenmek istiyorum. Haven'da ne yaptıklarını öğrenmek zorundayım. Babam için neden önemli olduğunu öğrenmek zorundayım." *Ve benim için*, diye ekledi içinden.

Jake uzunca bir süre tek kelime etmedi. Sonra bir saniyeliğine yüzünden bir gülümseme geçti. "Hiç ilgisi yok," dedi. O kadar sessizdi ki Gemma bu sözlerin kendisine söylendiğinden emin olamadı. Jake tekrar arkasını dönerken Gemma'nın yüreği hopladı.

"Ne dedin?" Artık onu buraya, Jake Witz'in yanına getirenin kader olduğundan emindi. Jake ne derse desin, Haven hakkındaki gerçeği bildiğinden emindi.

"Haven'a bir hayli yakın olduğumuzu söyledin. Ama değiliz. Hem de hiç değil." Jake başını eğdi ve Gemma bu hareketin ne demek olduğunu anladı: Bir davet. Jake onu takip etmesini istiyordu. Bu kez gülüşü gerçekti, genişti ve az kalsın Gemma'yı kör edecekti. "Gel haydi, Gemma Ives. Bütün gün güneşin altındaydım. Bir waffle iyi gelir."

Jake, Haven'a gitmenin iki yolu olduğunu anlattı. Biri Fıçı Burnu'ndan başlayıp adanın uzak tarafından, kıyının açık okyanusa karıştığı yerden dolaşmak, böylece bataklıklardan uzak durmaktı. Yolcu teknelerinin çalışanları götürüp getirdiği, yüklerin taşındığı yoldu bu. Büyüklüğü ne olursa olsun, tekneler bataklıkta ilerleyemiyordu.

Ancak bir yol daha vardı: Wahlee Nehri. Küçük balıkçı kasabası Wahlee'den geçiyor, bataklıklara doğru dallanıyor, kilometreler uzunluğundaki kıvrımlı dar kanal ve yarı batık adacıklarla Haven'ın kuzey kıyısına kadar ulaşıyordu.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Gemma. Anacaddenin dışında bir lokanta bulmuşlardı. İçerisi bir anneyle küçük bebeği ve avcı yelekleri giymiş, önlerinde kahveleriyle oturan, yüzleri rüzgâr ve havanın etkisiyle

yıpranmış, derileri çözünüyormuş gibi görünen iki adam dışında boştu. Buradan okyanus görünmüyorsa da havada pis bir lastik kokusu vardı ve ara sıra tepeden geçen helikopter pervanelerinin sesini duyabiliyorlardı.

Jake dört kutu kremayı sıraya dizdi ve teker teker kahvesine boşalttı. "Hayatım boyunca Little Waller'da yaşadım," dedi. "Buraya altmış beş kilometre mesafede. Babam balıkçılık, kampçılık gibi şeylere çok meraklıydı. Wahlee'de kamp yapardık. Spruce Adası eskiden bir kereste firmasına aitti ama Haven enstitüyü kurmak için onları satın aldı. Ben çocukken bazı binaların inşaatının sürdüğünü hatırlıyorum." Omuz silkti. "Babamın takıntısı o zamanlar başladı galiba. Hiçbir zaman sorma fırsatı bulamadım."

Gemma yutkundu. "Baban..."

Jake, Gemma'ya bakmadan, soğukkanlılıkla, "Öldü," dedi. Bir kaşıkla kahvesini karıştırdı ama içmiyordu. "Ben yedi yaşındayken öldü. Bataklıkta boğuldu. Fırtınada yolunu kaybedip alabora oldu. Yani, öyle söylediler."

Gemma birden ürperdi. "Ne demek istiyorsun?"

Jake başını iki yana salladı. Öne eğilip dirseklerine dayandı, gözlerini camdan dışarı dikti ve bir süre sustu. Kahve demliğinin bulunduğu yerin üstündeki duvara küçük bir televizyon monte edilmişti, haberler açıktı ve az önce ayrıldıkları limandan görüntüler vermeye devam ediyordu. Saçını yapıştırıp topuz yapmış garson kadın, televizyonun önünde kollarını kavuşturup gözünü ekrana dikmişti.

"Babamı hiçbir zaman anlamadım," dedi Jake. Sesi çakılların içinden geçiyormuş gibi pürüzlüydü. "Diğer babalara benzemezdi. Balık temizleyen tesislerden birinde

çalışıyordu ama sanki Amerika Birleşik Devletleri başkanı filanmış gibi kartvizitini hep yanında taşır, ister bermuda şort ister mayo, ne giymiş olursa olsun evden asla ceketsiz çıkmazdı. Durmadan *teorilerinden* bahsederdi. O kadar çok konuşurdu ki. Annemin onu bu yüzden terk ettiğini, gevezeliğine dayanamadığını söyleyip gülerdi. Bilmiyorum. Belki de haklıydı. Çocukken bazen çenesini kapamasını isterdim, anlıyor musun?" Arkasına yaslandı ve tekrar Gemma'nın gözlerinin içine baktı. Gemma bu gözlerin karalığı, bakışlarının yoğunluğu karşısında afalladı. Jake ile Pete'in birbirine tamamen zıt olduklarını düşünmekten alamıyordu kendini: Pete zıplar gibi yürüyordu, Jake ise yerçekimini diğer herkesten iki kat fazla hissediyormuş gibi. Pete hafiflik, Jake ağırlık timsaliydi. "Ondan utanırdım, bilirsin işte. Çocukken bile utanırdım. Bu beni kötü biri yapar mı?"

"Hayır," diye fısıldadı Gemma.

Jake ona inanmamış gibi gülümsedi. Boş tabağını düzeltiyor, çatal bıçağını masaya, bardak ve sos kabını tabağa hizalıyordu. Gemma'nın gördüğü en düzenli yemek yiyen kişiydi. Gemma kendi dirseğinin olduğu yerde bir ketçap damlası ve kırıntıları görünce utandı ve Jake bakmadığında çabucak sildi.

"Babam yanlış meslek seçtiğini, gazeteci olması gerektiğini söylemekten hoşlanırdı. Her yerde örtbas edilen gerçekler, komplo teorileri, o tür şeyler görürdü hep. JFK başka gezegenlerde de bilinçli varlıkların yaşadığını halka ilan etmek üzere olduğu için öldürülmüştü. Suçiçeği aslında bir devlet laboratuvarınca yayılmış bir biyolojik ajandı. Ama Haven. Haven babamın takıntısıydı." Jake ellerini açtı

ve babasının anısını ezmek istercesine avuçlarını masaya bastırdı. *Parmakları* bile kusursuzdu. "Beni bataklıklardaki balıkçılık gezilerine götürürdü. Daha doğrusu ben balık tutma gezisi olduğunu *sanıyordum*, en azından başlarda."

"Keşif gezisiymiş," dedi Gemma.

Jake başını evet anlamında salladı. "Bataklıkta olmak labirentte olmak gibidir. Kırmızı akçaağaçlar, bataklık sazları, sukamışları, hasırotları; üç, üç buçuk metreye kadar uzuyor ve ufuk çizgisini yutuyorlar. Babamın orada saatlerce, hatta günlerce kaybolan, sağda solda dolanıp bitki yapraklarındaki suları yalamaya çalışan, akşam yemeğinde kurtçuk yiyen arkadaşları vardı; hem de kamptan olsa olsa sekiz yüz metre uzaktayken. Bir keresinde gerçekten çok yaklaşmıştık, seslensek adadan duyulurdu. Birden silahlı sekiz on kadar koruma belirdi ve geri dönüp uzaklaşmamız için bize bağırmaya başladılar. Babam küplere binmişti. Ben daha çocuktum. Kafamızı uçurmaları an meselesiymiş gibi davranıyorlardı. Muhtemelen yaparlardı da. Daha önce insanlara, sivillere ateş etmişlerdi. Kasabalı bir balıkçı tanıdığım var, bir keresinde neredeyse eli kopuyormuş. O mesafeden hedefi tutturmak için keskin nişancı filan olmalı diyor. Tabii ki hepsi ordu mensubu." Başını salladı, hafifçe gülümsedi. "Burada yaşadığım yıllar boyunca adaya ayak basabilen tek bir kişi duydum. O da çocuktu. Gece yarısı tel örgülerdeki bir gediğin altından girmişti. Girdiği gibi de kapı dışarı etmişlerdi."

Gemma, Jake'in söylediği şeylerin hepsini takip etmekte güçlük çekiyordu ama asıl noktaları anlamıştı: Acayip sıkı güvenlik var, kimsenin konuşmasına izin verilmiyor. "Peki

ya orada çalışan kişiler?" diye sordu. "Korumalar ve personel? Birileri adaya gidip geliyor olmalı."

Jake başını evet anlamında salladı. "Feribot gidip geliyor tabii, pazar günleri de çöpler alınıyor. Ama kapıdan geçen kimse yok. Personel kasabadan gemiyle gidiyor. Bazıları orada yaşıyor, anakaraya izin günlerinde geliyorlar. Fakat konuşmuyorlar. Orada olanlar hakkında tek kelime etmiyorlar. Sanki hepsi korkuyor." İç geçirdi. "Hemşire M dışında hepsi."

"Hemşire M mi?" dedi Gemma. "Hemşire M kim?"

"Keşke bilseydim." Bu kez Jake'in gülüşü, düzeltmeye mecali yokmuş gibi tatsızdı. "Babam ölmeden önce büyük bir şey üzerinde çalıştığını söylemişti. Tüm operasyonu ifşa edeceğini söylemişti. Böyle konuşuyordu, bilirsin. Sanki hepimiz bir Hollywood casus filmindeki oyuncularmışız gibi." Bir an acılı bir ifade geçti yüzünden. "Bana kendisiyle konuşmayı kabul eden Hemşire M adında bir kadın bulduğunu söylemişti. Kadın herkesin gerçeği öğrenmesini istiyordu. Fakat buluşacakları günden bir gün önce öldü. Sözde kendini öldürmüş." Gözlerini Gemma'dan kaçırarak tamamen paralel oldukları halde çatal ve bıçağını tekrar hizaladı.

Lokanta sıcaktı ama Gemma ensesini soğuk bir dil yalamış gibi hissediyordu. Jake'e bakarak, "Ama sen inanmıyorsun," dedi yavaşça. Jake omuz silkti. "Sence... öldürüldü mü? Konuşamasın diye?"

Jake tırnağıyla masanın üstünü kazıyordu. "Bilmiyorum. Ama durum tuhaf görünüyor, öyle değil mi?" Başını sağa sola salladı. "Babam birtakım notlar bıraktı. Haven hak-

kında bir sürü, yığınla not; bazıları saçma sapan, bazıları alakasız. Fakat kadının gerçek adını bir türlü bulamadım. Bence onu korumaya çalışıyordu. Ama başaramadı."

Gemma'nın midesi bulandı. Babası bu işe bulaşmıştı. Ailesi bu işe bulaşmıştı. "Babanın boğulduğunu söylediklerini söyledin. Ama sen buna inanmıyorsun. " Gemma sormaya korkuyordu. Ama öğrenmek zorundaydı.

Jake başını öne eğdi. "Az kalsın vurulacağımız o günden sonra babam beni bir daha bataklığa götürmedi. Korkmuştu. Ama yaklaşmıştı da. Artık öyle olduğunu biliyorum." Çenesinde bir kas seğirdi. "O sabahki kokuyu hâlâ hatırlıyorum, polislerden birinin tıraş losyonunun kokusunu. Çok saçma değil mi? Adamın yüzünü hatırlamıyorum ama lanet tıraş losyonunu hatırlıyorum." Belli belirsiz güldü. Gemma'nın uzanıp elini tutası geldi ama yapmadı tabii. "Fırtına patladığı sırada babamın balıkta olduğunu söylediler. Kanodan düşüp alabora olduğunu, boğulduğunu tahmin ettiklerini söylediler."

"Sence ne oldu?" dedi Gemma.

Jake başını kaldırdı. Gözleri iki deliği andırıyordu. İçlerinde o kadar büyük bir acı vardı ki Gemma gözlerini kaçırmak istediyse de yapamadı. "Babam hakkında bir sürü şey söylenebilir," dedi Jake yumuşak bir sesle. "Ama aptal değildi. O bataklıklarda yolunu gözü kapalı bulabilirdi. Sudayken hiçbir yerde olmadığı kadar mutluydu. Ait olduğu tek yerin orası olduğunu söylerdi, anlıyor musun?" Tekrar başını çevirdi. Gemma bu kadar küçükken babasını kaybetmenin nasıl bir durum olduğunu merak etti ama bunu hayal bile edemeyeceğini anladı. Babası ölseydi mutsuz

olur muydu acaba? Hep onu hayatından silmenin hayalini kurmuştu, sil tuşuna basıp yok oluşunu seyretmenin. Fakat işin aslı elbette ki daha karmaşıktı.

"Peki sence gerçekte ne oldu?" diye sordu.

Jake iç geçirdi. "Bence başardı," dedi. "Bence adaya ulaştı. Sonra da yakalandı. Onlar da olaya kaza süsü verdi."

Gemma boğazına bir örümcek takılmış, soluk borusundan yukarı tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Bunlara inanmak istemiyordu.

Fakat inanıyordu.

"Haven'da ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu Gemma. Yanıt bulmak için Florida'dan kalkıp geldiği soruydu bu. Önemli olan tek soru.

"Hayır," diye cevap verdi Jake açıkça. Gemma'nın hayalleri yıkıldı. "Ama bazı teorilerim var."

Gemma soluk almaktan bile korkarak bekledi. Jake güvende olup olmadıklarını anlamak ister gibi lokantaya göz gezdirdi. Kimsenin onlarla ilgilendiği yoktu. Yine de Jake garson kadına seslendi. "Affedersiniz. Sesi açmanız mümkün mü?" dedi. Kadın bir an ona baktıktan sonra kumandanın ses düğmesine bastı.

Haber masasının arkasındaki patlak gözlü bir kadın ciddiyetle kameraya bakıyordu ve Gemma bir an için kendini kadının sesine kaptırdı. "... Haven Enstitüsü'nün halihazırdaki yöneticisi Dr. Saperstein'a ulaşılamıyor. Patlama sırasında adada olup olmadığı bilinmiyor."

Jake öne eğilip boğazını temizledi. "İnsan deneyleri."

"Ne?" Gemma yine kıyı hattının ve bir duman tülünün ardında batan güneşin görüntülerini göstermeye başlayan televizyondan gözlerini ayırdı.

Jake eliyle saçını geriye attı. "İnsan deneyleri. Çılgınca geldiğini biliyorum," diye ekledi Gemma'nın söylemesine fırsat vermeden. "Ve bildiğin ilaç deneylerinden de söz etmiyorum. Yasadışı deneyleri kastediyorum. Silah geliştirme. Kimyasal deneyler. Tüm bu güvenlik önlemleri, gözlerden bu kadar uzak olmaları bundan. Denetim yok."

Gemma kaşlarını çattı. Piyasaya çıkan tüm ilaç ve tedavilerin önce insanlar üzerinde klinik deneyden geçirilmesi şarttı. Gemma'nın babası artık kimya şirketlerine danışmanlık yaptığı için sürekli tıp etiği kurullarından, onların sığ görüşlülüğünden, belirli tedaviler için gönüllü toplamanın zorluğundan yakınıyordu. Her yıl binlerce insanın, onları kurtaracak ilaçların hâlâ Gıda ve İlaç Dairesi'nde güvenlik değerlendirmesinde olmasından ya da insan deneyleri için henüz izin çıkmaması yüzünden öldüğünü düşünüyordu. Haven, araştırmacıların normal kurallara uymayıp işlerini denetim olmadan yapabilmeleri için kurulmuş bir yer olabilir miydi? Eğer öyleyse, babasının Haven'a para akıtmayı reddetmesini, adı meseleye karışmadan önce Fine & Ives'dan ayrılmasını anlayabilirdi. Dünyada kurallara uyulması gerektiğini Geoffrey Ives'dan daha ateşli biçimde savunan biri olamazdı.

Yine de bütün bunlar pek akla yatkın gelmiyordu. Hem Gemma'nın babasının neden bu kadar korktuğunu da açıklamıyordu. Gerçekten katılmayı reddettiyse, sırf Haven'la bağlantısı olmasın diye kendi şirketinden ayrıldıysa, bir kahraman olarak övgüler alması gerekirdi.

"Gönüllüleri nereden buluyorlar?" diye sordu Gemma. Kahvesi artık soğumuştu ama ellerinin arasında fincanı tutmak huzur vericiydi.

Jake dudağını ısırarak yan yan baktı ona. "Mesele de bu," dedi. "Ben onların gönüllü olduğunu sanmıyorum."

Gemma gözlerini ona dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Gönüllü *bulmuyorlar.* Bu deneyler için. İnsanları katılmaya zorluyorlar."

"Tamam da... nasıl?" diye sordu Gemma. Yediği yumurtalı ekmek boğazına takılmıştı sanki. "Yani insanları –ne bileyim– öylece kaçıracak değiller ya."

"Neden olmasın?" Jake öne eğildi. "Bak, Gemma. Babamın işiydi bu. Onun hayatıydı. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de bir şeyler keşfetmek üzereydi bence. Fine & Ives'ın askeriye bağlantıları var, para en tepeden geliyor. Hatta Fine & Ives'ın bütçesinin *yarısı* askeriye bağlantılarından geliyor. Burada böyle bir devletten söz ediyoruz."

Gemma babasını ve eski şirketini düşününce midesi kasıldı. Çocukken gittiği Carolina Inn otelindeki Noel partilerini, tavandan sarkan simli süsleri ve plastik kar tanelerini, babası Gemma'nın elini tutup içeri girdiğinde herkesin ayağa kalkıp alkışladığını hatırlıyordu. Washington'a babasıyla yaptıkları bir seyahatte Beyaz Saray'ı ziyaret ettiklerini, Başkan'ın elini sıktığını ve annesinin onu Saray'ın alt katındaki bovling salonunda dokuz kuka oynamaya götürdüğünü hatırlıyordu. Jilet gibi üniformaları, parlak metal rozetleri olan adamların babasının ofisine girip çıktıklarını, kocaman, kaslı kollarıyla kendisini havaya atıp tuttuklarını hatırlıyordu.

Jake öne eğilip sesini alçalttı. "Dr. Saperstein'ı duydun mu hiç?" Gemma başını evet anlamında salladı. Richard Haven araba kazasında öldükten sonra Haven'ın başına Saperstein'ın geçtiğini okumuştu; tam da kendisinin doğduğu sene. Bu tesadüf şimdi kaygı verici geliyordu ona. "On beş kadar önce Saperstein, Philadelphia'da Yuva Vakfı adında kâr amacı gütmeyen bir vakıf kurmuş. Bir hayır kurumu," dedi, Gemma vakfı duymadığını anlatmak için başını sallayınca. "Birkaç yılını vakfın çalışma alanlarını genişletmek ve gönüllülerinj sayısını artırmak için medyada vik vik ötmekle geçirdi. Her neyse, babam tüm ayrıntılarını araştırmıştı. Yuva Vakfı koruyucu bakım altındaki çocukları ailelerin yanına yerleştiriyor. Bunlar en kötü vakalar; yıllar boyunca sağda solda sürünmüş ya da bir itfaiye binasının, hastanenin önüne bırakılmış çocuklar. Kılıfını iyi bulmuşlardı. Yerleştirilmiş, yerleri değiştirilmiş, oradan oraya götürülmüş, sistemden çıkarılmış, kaçmış, ortadan kaybolmuş çocuklar. Kimse onları çok fazla aramayacaktır, değil mi?"

Gemma şimdi düşüncelerinin sakız gibi yapışkan hale geldiğini hissediyordu. Akçaağaç pekmezli beyin. "Anlamıyorum," dedi. "Ne diyorsun sen? İma ettiğin şey..." Derin bir nefes aldı. "Çocukların üzerinde deney yapmıyorlar, değil mi?"

Jake boğazını temizledi. "*Sadece* çocukların üzerinde deney yapıyorlar," dedi nazikçe. Gemma bunu özür diler gibi söylediğini düşündü. "Bence Saperstein onları kaçırdı. Kaçırdı ve Haven'a getirdi. Bunca güvenlik önlemi bundan.

Sadece bizi dışarıda tutmak için değil. Kesinlikle ondan değil. Onları içeride tutmak için."

Yerinden kıpırdamadığı halde Gemma'nın başı dönüyordu. Bu çok korkunçtu. İnanmak istemiyordu. İnanamazdı. "Kanıt yok," dedi. Sesi tiz, uzak, sanki bir borunun içinden geliyormuş gibiydi.

Jake dönüp camdan dışarı baktı. Duman hâlâ ufku lekeliyor, batan güneşi puslu bir turuncuya boyuyordu. O kadar sessizce bir şey söyledi ki Gemma az kalsın kaçırıyordu.

Az kalsın.

Birden kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki göğsünden fırlayacak gibi oldu.

"Ne?" dedi Gemma. "Ne dedin sen?"

Jake iç geçirdi. Bu kez bakışları Gemma'yı korkutmuştu.

"Onları gördüm," diye tekrarladı.

"Nasıl?" Gemma boğulacak gibiydi.

"Sana anlattığım çocuğu hatırlıyor musun, hani tel örgülerden geçip Haven'a giren çocuk?" Jake hafifçe gülümsedi. "O çocuk bendim."

SEKİZ

Çifte Levrek Moteli kasabanın hemen dışındaki uzun, alçak, şıngıl kaplamalı bir binaydı ve otoparkında tek bir araç vardı. Gemma oda istediğinde ihtiyar sahibi bu sözleri daha önce hiç işitmemiş gibi şaşırarak çay fincanını devirdi. Fakat oda biraz küf kokmasına rağmen temizdi ve tahmin edileceği gibi bir sürü balıkla süslenmişti: Üzerine sıçrayan somon resimleri dokunmuş sert bir yatak örtüsü, televizyonun üzerinde çerçeveli uçurma balıkçılığı olta fotoğrafları, banyodaki duvara asılmış plastik bir levrek. Gemma şu şarkı söyleyen levrek süslerinden olmamasını diledi.

Jake'in saat on birde gelip onu almasını kararlaştırmışlardı. Gemma neden bu kadar gerildiğini anlamıyordu. Jake'in daha önce sadece bir kez yaptığı gibi Haven'a gizlice girmeye çalışacak olmaları mı yoksa onunla karanlıkta yalnız kalacak olması mı?

O kusursuz eller, gözler, kirpikler ve tırnak yapısıyla yalnız kalmak. Gemma daha önce kimsenin tırnak yapısına *dikkat etmemişti.* Ama onunki dikkatini çekmişti.

Telefonunu açtı. Telefon üst üste mesaj ve sesli mesajlarla çılgınca biplemeye başladı ve Gemma annesinden gelen mesajların arasında Pete'in de daha şimdiden mesaj yazmış olduğunu görünce şaşırdı.

Timsahlara yem olmadın, değil mi?

Bir an için Jake'i aldatıyormuş gibi basbayağı suçlu hissetti kendini. Tabii sonra da geri zekâlı gibi hissetti. Hayal dünyasında yaşayan bir geri zekâlı.

Cevap yazdı: *Hele bir denesinler.*

Ardından April'ın numarasını çevirdi.

April ilk çalışta açtı ve Gemma alo bile diyemeden konuşmaya başladı.

"Tanrı'ya şükür, sonunda. Beş saattir seni arıyorum. Sizinkilerin razı olduğunu söylemiştin ama annen kafayı yemiş, düpedüz *evden kaçtığını* söyledi, ben ciddiyim, ulusal muhafızlar ve mahşer günü seviyesinde bir çıldırmadan söz ediyorum, haykırmak gibi bir süper güç olsaydı patentini annene verirlerdi kesin..."

"Senin yanında olduğumu söyledin mi?" diye sordu Gemma aceleyle. Annesinin haykırması –hatta sesini yükseltmesi bile– hem hayal etmesi zor hem de korkunç bir şeydi. Bağırma işi babasındaydı. Annesi özür dileyen, uzlaştıran, yumuşatandı. "Bir kadeh şarap ve bir Klonopin'in çözemeyeceği hiçbir şey yoktur" kafasında bir insandı.

April homurdandı. "Aptal bir amip filan mıyım senin gözünde? Tabii ki söyledim. Ama telefona cevap vermemen

konusundaki tüm bahanelerim tükendi. Önce kestirdiğini söyledim, sonra yüzmeye gittiğini, kahve almak için kasabaya gittiğini söyledim, sonra telefonu cevaplamayı bırakmak zorunda kaldım. Ciddi bir tacizden söz ediyorum burada, herhalde yirmi kere filan aradı..."

Gemma, "Onu arıyorum, tamam mı? Hemen arıyorum," deyince April derin bir *oooh* çekti.

"Lütfen," dedi. "Annen özel timi aramadan önce yap şunu. Sardunyalarını ezerlerse büyükbabam beni öldürür." Sonra sesi değişerek, "Peki neredesin *sen*? İyi misin?" dedi.

"Uzakta değil, Fıçı Burnu'ndayım," dedi Gemma yatak örtüsündeki balıkların üzerinde parmağını gezdirerek. Balıkların hepsi birörnekti ve hepsinde aynı anatomik hata yapılmıştı; sırtlarında onlara tarih öncesinden kalma bir görüntü veren fazladan bir solungaç vardı.

"İyi de *orada* ne işin var? Gelip benimle kalacaksın sanıyordum."

"Geleceğim. Yarın. O zaman sana her şeyi anlatırım. *Söz*," dedi Gemma, April itiraz edemeden. Son yirmi dört saat içinde çok fazla yalan söylemişti. Bir de April'a yalan söylemeyi kaldıramazdı. Ama ona nasıl açıklayabilirdi? *Ah, önemli bir şey yok, birileri camımıza Frankenstein maskesi attı, sonra sapığın biri bir otoparkta beni kıstırmaya çalıştı ve bunların babamın çocuk kaçıran ve üzerlerinde kimyasal maddeler deneyen eski şirketi yüzünden olduğunu düşünüyorum, ayrıca babam tüm bunları başından beri biliyor olabilir.* "Sen bana inan yeter, tamam mı?"

April iç geçirdi. "Fransız bir değişim öğrencisi olduğunu ve özel İngilizce öğretmeni aradığını iddia eden, Tehlike66

adındaki bir yabancıyla buluşmak üzere köhne bir motel odasına kapanmadığına yemin et."

Gemma odaya bakındı ve buranın kesinlikle köhne bir motel olduğuna karar verdi. "Tehlike66 adındaki bir yabancıyla buluşmayacağıma yemin ederim," dedi. "*Hiçbir* yabancıyla buluşmayacağıma yemin ederim." Bir an için aklına Jake Witz geldi. Ama o sayılmazdı. Gemma onu arayıp bulmuştu, tersi olmamıştı. Ayrıca Jake Witz gibi birinin tehlikeli olabileceğine inanmıyordu. Gemma sağlam bir Disney diyetiyle büyümüştü. Kötüler daima çirkin olurdu. Aynı mantığa göre kendisinin hayat boyu sevimli tıknaz yancı rolüne mahkûm olduğunu da biliyordu: Sadece sıska kızlar başrol oynardı.

İkinci telefon konuşması kesinlikle bu kadar kolay akmadı. April haklıydı. Annesi kesinlikle panik halindeydi. Gemma onun sesini hiç bu kadar üzgün duymamıştı; küçükken pırlantanın gerçekten dünyanın en sert maddesi olup olmadığını görmek için annesinin en sevdiği kolyesini çekiçle parçaladığı zaman dışında hiç.

"İnanamıyorum. Sana gerçekten inanamıyorum. Asla beklemezdim bunu, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Hem de seni özellikle tembihlediğimiz halde."

"Anne, sakin ol." Gemma sinirlenmişti ama ebeveyninin adaletsiz kurallarına değil, annesinin otomatik olarak onun daima itaat edeceğini düşünmesineydi siniri. Tıpkı çocukken hastane yatağında tir tir titrerken itaat ettiği gibi, söylendiğinde haplarını yuttuğu, yeni yaralarla, yeni hasar belirtileriyle uyandığı zamanlardaki gibi. "Abartacak bir şey yok, tamam mı?"

"Abartacak bir şey yok mu? Abartacak bir şey yok mu?" Kristina konuşurken burnundan soluyordu. "Bunu nasıl söylersin? Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun sen? *Babanın* ne kadar endişelendiğini biliyor musun?"

"Ya. Eminim Powerpoint sunumunun üstünde ağlıyordur." Sözler Gemma'nın ağzından, düşündüğü anda çıkıvermişti.

Kristina hiddetli bir nefes aldı. Sonra sakin bir sesle, "Bilgin olsun diye söylüyorum, baban şu anda Şangay'dan dönüş yolunda. Uçağı iner inmez atlayıp doğruca seni almaya geliyoruz..."

"Anne, hayır." Gemma bir anda öfkesinin geçip yerini ağlamaklı haline bırakmasına şaşırmıştı. Derin bir nefes aldı. Kavga etmenin ya da bağırmanın işe yaramayacağını bildiği için, "Lütfen," dedi. "Başım dertte değil. Güvendeyim. April'la birlikteyim." Artık yalan söylediği için suçluluk duymuyordu. Jake, Haven'da yapılanlar konusunda haklıysa babası bunu biliyor olmalıydı ve hayatı boyunca yalan söylemişti. Annesi de. *Baban bir şey yapmadı* dediğini duyar gibiydi. "Lütfen bunu yapmama izin verin, bir kereliğine. Normal olmama izin verin."

Kristina iç geçirince Gemma doğru şeyi söylediğini anladı. Annesinin telefonu bir omzuna sıkıştırıp ilaç şişelerinden birinin kapağını açtığını, sallayarak avcuna bir tane aldığını, sakinleşmeye başladığını hayal etti.

"Babanla konuşurum," dedi. "Ama onu biliyorsun. Çok kızgın. Bize yalan söyledin, Gemma."

Siz bana kaç kez yalan söylediniz peki? diyecek oldu Gemma. Fakat sözlerini yuttu. Onun yerine, "Bana fazla seçenek bırakmadınız," dedi.

Annesi kahkaha atarak şaşırttı onu. Ama bu gelmiş geçmiş en hüzünlü kahkahaydı, gerçekte ağlamak istiyordu sanki. "Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz, Gem," dedi. "Daima tek istediğimiz bu oldu."

"Ben güvendeyim," dedi Gemma. "İyiyim."

Kristina tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. Belli ki *ilaç* sözcüğünün kendisi bile kan dolaşımına iyi gelmiş, onu sakinleştirmişti. "Sabah ilk iş beni aramanı bekliyorum."

"Ararım," dedi Gem. "Sen babama merak etmemesini söyle."

Kristina duraksadı. "Elimden geleni yaparım."

Gemma telefonu kapattı. Sevinçten havalara uçtuğunu, adeta başının döndüğünü hissetti ama bu hissin ömrü kısa oldu. Annesini sadece geçici olarak başından savmıştı. Babası doğruca April'ların evine gelme konusunda ısrar ederse... Gemma'nın orada olmadığını öğrenirse...

Fakat her şey planladığı gibi giderse sabahleyin, babası henüz Atlantik'in otuz bin fit yukarısındayken April'lara ulaşmış olurdu. Her şey planladığı gibi giderse, ihtiyacı olan tüm cevapları bu gece alması mümkün olurdu.

Sonra ne olacaktı peki? Gerçekten o kadar önemli miydi?

Emin değildi. Ama *hayır*, *biliyordu*; Haven'da olanlar yüzünden babasının hiç bitmeyen, sürekli kaynayan öfkesini, annesinin saat başı aldığı ilaçları, evlerini dolduran büyük sessizliği, bazen anne ve babasının ona bir yabancıymış

gibi bakışlarının sebebini açıklayacak bir neden olduğunu biliyordu.

Bunların sebebini öğrenmeliydi.

Telefonu ötü. Annesinin tekrar aradığını sandı ama Pete'ten yeni bir mesaj geldiğini gördü: Bir timsahı dizginlemeye çalışan bir kovboy karikatürü.

Gemma televizyon izlemeyi denedi ama uydu bozulmuş olmalıydı ki göz kırpan bir hata mesajından başka bir şey çıkmadı. Kalkışacakları şey konusunda gergindi. Bu daha önce aklından geçirdiği her şeyden daha tehlikeliydi; bir keresinde April'la tenis kortlarının arkasında belalı tipler gibi takılabilmek için beden eğitimi dersini astıklarında korkudan altına yapacaktı; üstelik fiziksel aktivitelerin çoğundan muaf olmasına rağmen yapmıştı bunu. Gergin olduğu zamanlarda iştahı kaçan kızlardan olmayı dilerdi. Oysa içinde sadece birkaç ılık meşrubat, birkaç Kit-Kat ve ağustosböceklerinin attığı kabuk gibi kuruyup büzüşmüş, çok eski bir paket Sour-Patch şekeri bulunan otomatı dört kere ziyaret etmişti.

Haven'da olanlarla ilgili başka haberleri taradı; konuyu ele alan yerel haber merkezlerinin sayfalarını yeniledi, kişisel blog ve komplo teorisi sitelerinde gezindi. Patlama halkın Haven'a olan ilgisini canlandırmıştı. Birkaç yıl önceki tartışmalarda Haven'ın, aralarında embriyo ve kök hücrelerin bulunduğu insan dokularını yasadışı yollarla satın alan araştırma enstitüleri arasında anıldığını hatırlatan bir iki haber sitesi buldu. Embriyo hücrelerinin tıp araştırmalarında kullanıldığını biliyordu. Bu Jake'in teorisine uyuyordu. Hatta Fine & Ives sıkıcı bir halkla ilişkiler belgesi

yayınlayarak araştırma enstitülerinden birinde aniden çıkan yangın hakkında açıklama yapmıştı. Her makale onlarca yorum almıştı; çoğu saçma sapan şeylerdi ya da küfür ve sızdırılan biyolojik ajanlara yönelik isterik atıflarla doluydu.

Saat dokuz sularında Gemma bazı sitelerde terör saldırısı haberleri gördü; Tanrı'nın buyruğu doğrultusunda hareket ettiğine inanan bir kadının her nasılsa adaya sızmayı başardığından söz ediliyordu. Ancak saldırı hakkında can sıkacak kadar az bilgi vardı ve sadece yirmi dakika sonra özel haber bağlantıları engellenmiş ya da kaldırılmıştı. Gemma söz konusu kişinin –her kimse artık– iki haftada bir Haven'dan atıkları toplayan feribota gizlice binmiş olması ihtimali üzerinde duran bir makalenin yarısındaydı ki sayfa bir kez göz kırptı ve birileri ekranına perde çekmiş gibi kardı. Gemma sayfayı birkaç kez yeniledi ama her seferinde aynı 404 hatasıyla karşılaştı.

"Ne oluyor?" Ekranı parmağıyla dürterek, baktığı internet sayfasının nasıl bir anda kaybolduğunu anlamaya çalışıyordu. Kapıya vurulduğunu duyunca yerinden sıçradı. Zamanın farkına varmamıştı. Saat on bir olmuştu bile.

Jake üstünü değiştirip siyah bir tişört, koyu renkli bir kot ve siyah ayakkabılar giymişti. Gemma kapıyı açtığında, April'ın kafayı taktığı bir indie grubunun solistine benzediğini düşündü. Keşke saçımı şekle soksaydım, diye geçirdi içinden bir an. Yine hayale kapılmıştı. Sanki harika bir saç modeli, Jake'in ilgisini üzerinde taşıdığı on beş kiloluk fazlalıktan uzaklaştırabilecekmiş gibi.

Jake selam vermeden odaya girip yatağa oturdu.

"Duydun mu?" Eliyle karıştırdığı saçı hemen eski şekline döndü. Demek ki yumuşaktı. Tabii ya. "Polisler patlamanın sebebini bulmuş."

Gemma kapıyı kapayıp yaslandı. Tam da April'a yapmayacağına dair söz verdiği şeyi yaptığını fark etti; köhne bir motel odasında bir yabancıyla buluşmak. Belki gidip yanına oturunca Jake kalçalarına dokunmayı dener, dilini Gemma'nın boğazına sokmaya çalışırdı. Gerçi Gemma rahatsız olmazdı. Aralarında cinsel taciz tehdidi altında olan biri varsa herhalde Jake'ti.

Jake sırt çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. "Bu e-posta bir saat önce geldi bana." Ekranını çevirdi. "Babam öldüğünde Haven Dosyaları'nı kapatmaya gönlüm razı olmadı. Site yöneticisini değiştirip mesajların gelen kutuma düşmesini sağladım." Gemma kendini bir tuhaf hissettiğini anlamaması için kaskatı ve dikkatli hareketlerle ilerleyip yatakta Jake'in yanına oturdu. Sabununun kokusunu alabiliyordu ve Jake bilgisayarı onun dizine koyarken parmakları bacağına değmişti.

İlk kez bir erkek ona dokunuyordu. Ve kazara da olsa biraz heyecanlanmıştı.

Belli ki mesaj internet sitesindeki iletişim kutusundan gönderilmişti. Jake'e değil, site yöneticisine hitap ediyordu. Tamamen büyük harflerle yazılmıştı.

İSA RUHUNU TESLİM EDİNCE TAPINAKTAKİ
PERDE İKİYE AYRILDI. MEZARLAR AÇILDI
VE ORADA ÖLMÜŞ OLAN BİRÇOK KUTSAL

KİŞİNİN CESETLERİ DİRİLDİ. MEZARLARDAN ÇIKTILAR. MATTA 27:51–3
TANRI İĞRENÇLİKLERDEN YÜZ ÇEVİRİR VE CANAVARLARI CEHENNEME ATAR. ONUN KELAMINA RİAYET ETMEYENLER SONSUZ GAZABI TADARLAR. HAVEN'DA ÖLÜLER MEZARLARINDAN KALKIYOR VE TANRI ONU DİNLEMEYENLERİN SUÇLARI İÇİN ADALET İSTİYOR. TANRI'NIN BU DÜNYAYI GÜNAHKÂRLARDAN TEMİZLEMEK İÇİN BABİL'DE YAPTIĞI GİBİ BEN DE CEHENNEM ATEŞİNİ HAVEN'A GETİRECEK VE CENNETTE ÖVGÜLERİMİ DİLLENDİREN MELEKLERCE KARŞILANACAĞIM.

Mesajın altında isim olarak Melek Ateşi yazıyordu ve tanriningazabi.tumblr.com diye bir bağlantı da verilmişti. Ancak Gemma üzerine tıklamayı denediğinde bağlantının engellendiğini gördü.

Jake bilgisayarı ondan geri aldı. "Bu site, Sarasota'da Estelle Williams adındaki birine kayıtlı. Kadınının sitesine ulaşıp temizlemişler bile ama ekran görüntüsü almayı başardım. Bir saniye izin ver bana."

Gemma araştırdığı sırada birdenbire ortadan kaybolan ya da yüklenmeyen sayfaları düşündü. "Kim bunlar?"

Gemma yatakta kıpırdanmasından Jake'in gergin olduğunu anladı. Jake ona inanmayacağını düşünüyormuş gibi Gemma'ya yan yan bakarak, "Federal birimlerden biri diye tahmin ediyorum," dedi. "Yarın herkes Haven'ın aslında

hiç var olmadığını haber verirse şaşırmam. Holografik bir deney olduğunu ve hepimizin unutması gerektiğini bile söylerler. Bak." Ekranı tekrar Gemma'ya döndürdü. "Melek Ateşi'nin paylaştıklarından bazıları bunlar."

Gemma birkaç sayfada gezindi, çoğu sırıtan kafatasları ya da alevlerle süslenmiş, İncil'den ayetler ve bir sürü ünlem işaretiyle çeşnilendirilmişti. "Haven'da ölüleri dirilttiklerini mi düşünüyor?" diye sordu.

"Öyle *düşünüyordu*," dedi Jake usulca. "Olanların sorumlusu gerçekten oysa, şu anda parçaları bataklığa dağılmıştır." Başını iki yana salladı ve Gemma şöyle düşünmekten alamadı kendini: Bir kişi daha öldü. Haven yüzünden bir kişi daha öldü. Hemşire M, Jake'in babası, şimdi de Melek Ateşi denen bu kadın. "Mesajının zamanlamasını aynı anda birçok kişiye ulaşacak şekilde ayarlamış olmalı. Haber kanalları bile işin kokusunu almış ki onlar her şeyi en son öğrenirler." Bilgisayarı kapatıp sırt çantasına koydu –çanta da bekleneceği gibi siyahtı– ve ayağa kalktı. "Eee? Hazır mısın?"

"Sanırım." Bir kaçığın Haven ve oradaki bilimsel çalışma hakkındaki teorisiyle böyle dehşete kapılmanın aptalca olduğunu biliyordu. Fakat bataklığın karanlığında sendeleyen, soğuk ve ıslak ellerini ona uzatan insanların görüntüsünü zihninden atamıyordu.

"Kesinlikle *emin* olman gerekiyor." Jake ayağa kalktı. "Tutuklanabiliriz."

Fakat Gemma birden Sour Patch çocuklarının tırnaklarını saplayarak tırmanıp boğazından çıkmaya çalıştıklarını

hissetti. Tutuklanmak başlarına gelebileceklerin en iyisi olurdu herhalde.

Jake, babası öldükten sonraki birkaç hafta boyunca gece yarısı, birinin onu sarsarak uyandırdığına emin olarak kalktığını anlattı. Ama odada tek başınaydı. Yine de birkaç dakikada bir omzunda sanki birileri hafifçe vuruyormuş gibi görünmez bir baskı hissetmişti.

"Ne düşündüğünü tahmin ediyorum," dedi biraz fazla coşkuyla. "Ama ben öyle şeylere inanmam. Ruhlar, mezardan gelen sesler. Ben babam gibi değilim."

Buna rağmen bilinmez bir *varlık* hissi onu terk etmemişti. Birkaç dakikada bir omzuna vuruluyordu. O da ayağa kalkmış, merdivenleri inmiş ve doğruca evden dışarı çıkmıştı.

Annesi yaşadığı Las Vegas'tan yeni dönmüştü. Orada ne yaptığını Tanrı bilirdi ve genellikle birkaç gün gecikmeli bir e-posta olarak gönderdiği nadir doğum günü mesajları dışında oğlunun varlığından haberdar olmak bile istemiyordu. Bir aya kalmadan annesi yine gidecek, Jake ise babasının hiç çocuk sahibi olmamış ve bunu hiçbir zaman da istememiş dul kız kardeşinin yanına taşınacaktı.

Sonrasında bir türlü açıklama getiremediği bir kendinden eminlikle sekiz kilometre kadar yürüyüp babasıyla birlikte pek çok kez gittikleri, deniz kabuklarıyla kaplı kamp alanına ulaşmıştı. Muhtemelen yerli balıkçılardan birinin bıraktığı pas tutmuş bir sandal bulmuştu. Jake bütün bu süre boyunca ara ara omzuna vurulduğunu hissettiğini, bunun ona devam etmesini söyleyen bir tür mors alfabesi gibi olduğunu söylüyordu.

Pusulası yoktu. Suyu yoktu. Hiçbir malzemesi yoktu. Fakat her nasılsa o gece, bataklıkta tek başına, nereye gideceğini tam olarak biliyordu.

Şafak sökerken alaçamların bulunduğu bir kıyı görmüş, Spruce Adası'na ulaştığını anlamıştı. Enstitü görünmüyordu. Kürek çekerek adanın batı tarafına kadar gelmiş olmalıydı. Bu bölge henüz gelişmemişti. Güvenlik de daha küçük çaplıydı. Tel örgüler ve nöbetçi kulübeleri vardı ama şafakla birlikte terk edilmişlerdi.

Ve parmak, omzuna pıt pıt vurmaya devam ediyordu.

Sandalını kıyıya, devrilmiş bir ağacın üç metre ötesine çekmişti. Ağaç devrilirken tel örgülerde bir metrelik bölümü de indirmişti.

Adaya geleli on dakika ya olmuştu ya olmamıştı ama yakalanmış, askeriye tarzındaki korumalarca yere yapıştırılmış, sonra da adadan başı önde yürüyerek geçirilip polislerin kendisini beklediği rıhtıma götürülmüştü. Ana binaların yakınına hiç gitmemişti, sadece beyaz duvarlı enstitüyü ve içindeki insanları kısacık bir anlığına görmüştü.

Ama bu kadarı yetmişti.

Gemma odaya bakındı, burayı son kez görüyormuş gibi bir hüzne kapılmasaydı keşke. Bu gece Haven'a girmeye çalışmak onun fikri olduğu halde –daha doğrusu öyle olduğu için– şimdi geri adım atamayacağını hissediyordu. "Eminim," dedi yanında getirdiği tek eşofman üstünü eline alırken. Keşke fosforlu pembe olmasaydı diye düşündü.

Belli ki Jake de aynı şeyi düşünüyordu çünkü kaşlarını çatmıştı. "Şunu al." Sırt çantasından başka bir rüzgârlık

çıkardı. Ilık bir geceydi ama Jake bataklıktaki sivrisineklerin korkunç olduğunu söylemişti.

Jake'in arabası o kadar eskiydi ki büyük ölçüde bant ve ipten yapılmış gibi görünüyordu. "Kusura bakma," dedi Gemma'nın kalbini pır pır ettiren o özür diler gibi gülüşüyle. "Ama en azından kapıdan alınıp kapıya bırakılacaksın."

Jake arabayı çalıştırınca öyle bir gürültü koptu ki Gemma birazdan arabanın pes edip yorgun bir köpek gibi soluyarak duracağından, kendisinin de koltuktan fırlayacağından emindi. Fakat şikâyet etmek istemediği için parmaklarını, bembeyaz olup acıyacak kadar koltuğuna geçirip oturdu.

"Sadece birkaç kilometre," dedi Jake. Wahlee'ye kuzeyden ulaşmak için tabiat koruma alanından geçen sayılı yollardan birinin etrafından dolaşıyorlardı ve farların titreyişi Gemma'nın midesini deniz tutmuş gibi bulandırıyordu.

Mucizevi biçimde yolculuğu olaysız atlattılar. Gemma, Jake motoru durdurduğunda arabanın rahatlayarak iç geçirdiğine yemin edebilirdi. Dışarı adım attığı anda ağaç kurbağalarının sesiyle kendinden geçti. O kadar yüksek, o kadar bir ağızdan bir sesti ki hepsi tek bir varlıktan çıkıyormuş, dünyanın yükselip alçalan kalp atışlarıymış gibiydi. Bu mesafeden bile belli belirsiz duman kokusunu alabiliyorlardı.

Jake sırt çantasından bir el feneri çıkarıp Gemma'ya peşinden gelmesini işaret etti. Wahlee Tabiat Koruma Alanı teknik olarak günbatımında kapanıyordu ve etraftaki tek araba onlarınkiydi. Sık çam ve mangrov ağaçlarının arasında ilerleyen patikalardan birine adım attıkları anda Gemma zeminde bir farklılık, yüreğini ağzına getiren süngerimsi

bir doku hissetti. Jake laf arasında ona buralardaki tüm ada ve bataklıkların yirmi yıl içinde yok olacağını, hepsinin su altında kalacağını söylemişti. Gemma tüm ağaçların battığını, bulanık su katmanlarının üzerinde görünen güneşe doğru hayalet parmaklarını uzattıklarını hayal etti. April onun kilometrelerce ötede bile tek bir kişinin bulunmadığı karanlık bir tabiat koruma alanında, tanımadığı bir çocuğun peşinden gittiğini bilse ne düşünürdü acaba?

Nereye gittiğini hiç kimseye söylemediği için memnun mu yoksa kaygılı mı olduğunu kendisi de bilmiyordu artık.

On beş dakika yürüdüler ama daha uzun gelmişti ve yapış yapış rutubetli hava Gemma'nın ciğerlerine dolanmıştı sanki. Bir yerden sonra patikayı takip etmeyi bıraktılar ve Gemma, Jake'in doğru yöne gittiğinden emin olup olmadığını bilmiyordu. Nehir ağzı bataklıklarında hafifçe, ses çıkarmadan kıpırdanan gelgitler olurdu; su belirti göstermeksizin bir anda ayaklarının altında belirebilirdi. Jake durup Gemma'nın dirseğine dokundu.

"Yaklaştık," dedi. "Dikkatli yürü. Burada gelgit birikintileri var."

"Tamam," dedi Gemma. Nemli karanlıkta sesi tuhaf, yastığın altından konuşuyormuş gibi boğuk çıkıyordu. Jake'in elini çekmesine üzüldü.

Birkaç adım sonra Jake tamamen durdu ve el fenerini hayaleti andıran beyaz bir saz öbeğine tuttu. Gemma sazların azalarak karıştığı geniş karanlığın bir körfezcik olduğunu görebiliyordu şimdi. Bir mersin ağacının arkasında yarı gizlenmiş parlak kırmızı bir kano vardı. Çubuk dondurma gibi ince ve uzundu. Gemma'nın yüreği ağzındaydı.

"Buna birlikte sığabileceğimizi sanmıyorum," dedi Gemma can havliyle. Bu sırada Jake el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırıp eğilmiş, kanoyu otların arasından çekip çıkarmaya çalışıyordu.

"Tabii ki sığarız. İki kişilik bu." El fenerini ağzından alıp kanoya tuttu. Gerçekten de iki koltuk vardı, tabii bunlara koltuk denirse. Gemma bebekler için olan şu araba koltuklarına benzediklerini düşündü.

Ben sığmam, demek istiyordu Gemma. Fakat elbette söyleyemezdi. Jake'e söyleyemezdi. Jake sıfır beden, modellik yapan ve sürekli yeterince küçük kıyafetler bulamadığından yakınan kız arkadaşlarla takılacak türden bir çocuktu.

"Başka bir kayık bulsak olmaz mı?" diye sordu Gemma umutsuzca. "Yani gerçek bir *kayık*?"

Gemma'nın şaka yaptığını düşünüyor olmalıydı çünkü sadece gülmekle yetindi.

"Daha büyüğüyle takılıp kalırız. Buradaki bazı kanallar o kadar dar ki kano bile zor geçer." Jake eğilip kanoyu suya çekti ve su, osuruğa benzeyen ıslak bir sesle plastiği kendine çekti. Jake ayağıyla kanoyu sabitledi. "Hem bu göründüğünden daha rahattır."

Kanoya –ya da yüzen çubuk dondurmaya– kolaylıkla tırmandı ve nasıl yaptıysa uzun bacaklarını sandalyede otururmuş gibi katlayarak sığdırdı. Ardından kanoyu çevirdi ve Gemma'nın binmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Haydi," dedi. "Bir şey olmayacak."

Gemma dudağını ısırdı. Bir an gözünün önüne koltuğa sıkıştığı, kanodan vinçle çıkarılmak zorunda kaldığı geldi. Ya da daha kötüsü, koltuğa sığamadığı. Buna rağmen Ja-

ke'in elini tuttu. Bir ayağını yerleştirdiği anda kano kötü eğitilmiş bir at gibi sağa sola sıçramaya başladı. Hâlâ kıyının çamuruna saplı olmasaydı, Gemma hiç şüphesiz her şeyi yeni baştan yapmak zorunda kalırdı.

"Tamam, şimdi öteki ayağını... evet, sakin..."

Gemma bir şekilde kanoyu ters döndürmeden binmeyi ve bundan daha mucizevi olanı, sert plastik oturağa sıkışmayı başarmıştı. Kendini korse takmış bir fil gibi hissediyordu.

"Gördün mü?" Jake plastik bir kürek kullanarak onları çamurdan kurtardı ve doğru yöne çevirdi. Yine Gemma'ya gülümsüyor, dişleri ay ışığında bembeyaz parlıyordu. "O kadar kötü değilmiş, değil mi?"

"Bilgin olsun diye söylüyorum," deyiverdi Gemma. "Bu *tam da* göründüğü kadar rahatmış."

"Ah, hadi ama. Mızmızlanma." Ama hâlâ gülümsüyordu. Bataklığın içinde ilerledikçe Gemma'nın morali düzeldi. Jake küreklerden birini ona vermiş ama çekmemesini söylemişti ve Gemma bu işi onun yapmasından memnundu. Jake istikrarlı ve küreklerin suda çıkardığı şıpırtı dışında neredeyse hiç ses çıkarmadan kürek çekiyordu. Bataklıkta devriyeler olması ihtimaline karşı gerekmedikçe konuşmamak üzere anlaşmışlardı.

Şimdiye kadar riskli tahminlerinde –olanlardan sonra güvenliğin içeri girmeye çalışacak kişiler konusunda endişelenmekten ziyade herkesi dışarı çıkarmaya çalışacak olması– haklı oldukları görülüyordu. Arada bir adaya giden ya da oradan dönen helikopterler geçiyordu uzaktan, fakat artık sıklığı azalmıştı. Gemma hâlâ *adadan* insanları taşıdıklarını tahmin ediyordu. Ancak Haven'daki güvenlik göz

önünde bulundurulunca, kurtulan varsa bile bataklıklara kadar gelmesi pek mümkün değildi. Bu da bataklıkları aramak için herhangi bir çaba gösterilmemesini açıklıyordu.

Bir saat sonra hâlâ kimseyle karşılaşmamış, kimsenin sesini duymamışlardı. Fakat arada bir uzaktan bağırışlar işitir gibi oluyorlardı ve Gemma hâlâ Haven'dan epey uzakta olduklarını kestirebiliyordu. Bataklık gerçekten de labirente benziyordu; doğru yöne gitmek için yeni su damarları bulana kadar, her yandaki dar kanallar onları anakaraya geri çekilmeye zorluyordu. Jake birkaç dakikada bir telefonundaki pusulaya bakmak için duruyordu. İnsan boyundaki sazlar ve bir bulut ile duman örtüsünün arkasına gizlenen ay yüzünden anakaranın nerede olduğunu, hangi yolun okyanusa açıldığını başka türlü anlamaları mümkün değildi.

Ama su yüzeyinin hemen altında birbirine karışmış karanlık öbekler halinde süzülen, Jake'in küreğine takılan ve onu uzun, kara parmaklar gibi kendine çeken otları, kuş pislikleriyle beyaza boyanmış sazlıklarıyla bataklığın tuhaf bir güzelliği de vardı. Pasparlak bir dolunay vardı ve bir tutam sis perdesinin ardında kalmasına rağmen ayın yüzündeki belirgin kraterleri, çukurları ve aya gülen bir yüzmüş izlenimi veren gölgeleri görebiliyordu. Jake'in gösterdiği takımyıldızlara bakarken ona göz kırptıklarını, onu birtakım sırlara götürdüklerini düşündü. Babasının başına gelenlere rağmen belli ki Jake bataklıkları seviyordu; Gemma'ya, kurbağa avladıkları kamp gezilerini, babasının, haklarında bir şey bilmediği halde yıldızlara nasıl isim verdiğini, hatta Orion Takımyıldızı'nın, adını Wahlee'ye işemekten hoşlanan sarhoş bir tanrıdan aldığını bile anlattı.

Jake başını salladı. *Yıllarca ona inandım.* Güldü. *Ne zaman Orion Takımyıldızı'nı görsem babam aklıma gelir.*

Gemma son yirmi dört saat içinde ikinci kez acayip bir araçta hoş bir çocuğun yanına sıkışmış olduğunu fark etti. Belki yarın da onu motosikletle gezdirmek isteyen uzun boylu, esmer, yakışıklı bir yabancıyla tanışırdı. Belki sonunda kendini Vegas'ta mafya için yirmi bir oyunu krupiyeliği yaparken bulurdu.

O anda her şey mümkün gibi geliyordu.

Zaman mefhumunu tamamen yitirmişti ama yaklaştıklarını tahmin edebiliyordu. Bazen üst üste binen seslerin yankılarını duyar gibi oluyordu. Bir keresinde Jake donup kalmış, küreği dipteki çamura saplayıp kanoyu dalları sarkmış bir kum meşesinin gölgesine çekmişti. Ama sesler her seferinde uzaklaşmıştı. Karanlıkta başka birileri varsa bile bataklık, onlardan uzakta kalabilecekleri kadar genişti.

Bir ara Jake cebinden telefonunu çıkarıp saate bakınca Gemma bitkin göründüğünü fark etti. Kendini çok kötü hissetti. O hiç yardımcı olmamıştı, Jake ise saatlerdir kürek çekiyordu.

"Saat bir," dedi Jake. Biraz nefes nefese kalmıştı. "Yaklaşıyor olmalıyız."

"Dinlenmen gerek," dedi Gemma.

"Ben iyiyim," dedi Jake hiç de inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

"Çok kötü bir yalancısın," dedi Gemma kesin bir ifadeyle. "Mola vermen gerek." Onun da esnemeye ihtiyacı vardı. Ayakları saatler önce uyuşmuştu.

Jake bir daha itiraz etmedi. Kanoyu sığ bir yere çevirip indi. O kadar yorgundu ki bir bacağı dizine kadar çamura gömüldüğünde bile şikâyet etmedi. Gemma'nın inmesi için kanoyu sağlam zemine doğru çekti. Gemma'nın bacaklarına ani bir his hücum edince az kalsın düşüyordu. Jake onu yakaladı. Bir an için Jake'e çok yakındı, elleri dirseğinde, dudakları yay gibi kavisliydi, çenesinde yeni çıkmış sakalları vardı ve gözleri karanlıkta okunamıyordu. Gemma çabucak çekti kendini.

Akıntıyla gitmemesi için kanoyu otların üzerine iyice itmesinde Jake'e yardım etti. Sazlar ve ısırgan otları neredeyse omuz hizasına kadar büyümüştü ama otları zar zor araladıklarında Gemma saatlerdir ilk kez Spruce Adası'nı görebildi. Buradan çok yakın görünüyor, Gemma ağaçları, terk edilmiş gibi görünen nöbetçi kulelerinin sivri tepelerini seçebiliyordu. Bir şekilde adanın en batı ucundan dolaşmışlardı. Burası tamamen otla kaplıydı ve terk edilmiş görünüyordu. Gemma binalardan hiçbirini göremiyordu ama uzakta süzülen bir duman birikintisi, yerlerini belli ediyordu.

Gemma o kadar yorulmuştu ki kaygılanmayı unutmuştu. Fakat şimdi hatırlıyordu. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı. "Sence daha fazla..." *Yaklaşabilecek miyiz*, diyemeden sustu. Jake kaskatı kesilmişti.

İkisi de duymuştu: Boğuk bir çığlık.

Jake, Gemma'nın kolunu kavradı ve yere çömelmesi için çekti onu. Jake parmağını dudağına götürdü ama buna gerek yoktu. Gemma o kadar korkmuştu ki istese de ses çıkaramazdı. Sessizlik duyduklarını doğruluyordu. Bir ses,

r insan sesi duymuşlardı. Uzak bir bağırtının yankısı
ğil, bataklıkta, on adım, yirmi adım ötelerindeki birinin
siydi. Bu da konuşan her kimse şimdi özellikle susuyor
mekti. Belki gizlice onlara doğru ilerliyordu. Saldırmayı
kliyordu. Gemma kendini ellerinde kelepçeyle bir askeri
siste görür gibi oldu; kafasının üstünde bir ampul salla-
ırken suratı eski bir beyzbol eldivenini andıran çirkin bir
vuş ona tükürmek için hafifçe öne eğiliyordu.

O kırk kiloluk bücür Chloe DeWitt'ten bile korkuyordu. Hapishanede hayatta kalmasına imkân yoktu.

Belki de sırtından vurulur, yüz metrelik mesafedeki ir keskin nişancı tarafından yere indirilirdi. Bir soluk al, ir soluk ver, sonrası sonsuz karanlık.

Derken bir kez daha duydular: Bir ayak sesi, otların hafif ışırtısı, sonra kati bir sessizlik; birinin ayağı kaymış, sonra a donup kalmış gibi. Jake o kadar kıpırtısızdı ki Gemma efes aldığından bile emin değildi. Ayak sesi arkalarında ir yerden geliyordu. Jake diğer tarafı işaret etti. *Yürü*, dedi adece dudaklarını oynatarak. Gem bacaklarını kaskatı ve ormalden daha şişman hissettiği halde bir yengeç gibi an yan, olabildiğince sessiz adımlarla yavaşça ilerlemeye aşladı. Uylukları yanıyor, davetsiz yaşlar gözlerine batı-ordu. Zavallı. Gece yarısı burada, bataklıkta ağlıyordu ünkü nerede olduğunu kimse bilmiyordu, çünkü annesine nu sevdiğini söylememişti, çünkü April'a da söylememişti, ünkü bacakları gerçekten şekilsizdi ve bir daha asla mayo iyemeyecekti... Onu öldüreceklerdi, onu vuracak, sonra a kaza süsü vereceklerdi...

"Kim var orada?"

Sert bir erkek sesiydi ve olsa olsa on adım arkasından geliyordu.

Gem eğilmeyi, sessiz olmayı, saklanmayı unuttu. Bir şey göğsünden kafasına doğru haykırdı, Göğsünde bir şey haykırdı, sesi beynine ulaştı, koş diye bağıran kadim bir ses, kaslarına doğru patlayan ve onu ayağa kaldıran bir kuvvet. Koşuyordu. Körlemesine sazlıkların, tuzun erittiği çalılıkların arasına atılıyor, bacaklarında, kollarında açılan sıyrıklara aldırmıyordu. Şimdi her yanından çığlıklar yükseliyordu ya da ona öyle geliyordu. Durmadı, düşünemiyordu, telaşın davul gibi vuran sesinden başka bir şey duyamıyordu.

Ayağı takıldı. Bileği burkuldu. Otların içindeki bir şeye takılmıştı ve sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca havadaydı, düşüyor, uzanıp onu tutacak eller hayal ediyordu. Yere öylesine sert indi ki nefesi kesildi, şaşkınlık ve havasızlıktan kıvrılarak nefes almaya çalıştı. Bir an sonra Jake yanındaydı, onu doğrultup oturtmuştu. Nihayet derin bir nefes aldı ve öksürmeye başladı.

"Tanrım," diye fısıldadı Jake. Terliyordu. Kusacak gibi görünüyordu. "Ulu Tanrım."

"O ses," diyebildi Gemma. "Nereden geldi? Neredeler?"

"Bilmiyorum," dedi Jake. "Tanrım, Gemma. *Bak*..."

Gemma dönünce ayağının takıldığı şeyi gördü. Ağır ağır ilerleyen zaman tamamen dağılıp gitmişti sanki. Upuzun gelen bir an gördüğü şeyi anlamadı, sonra bunun bir hayvan, sualtında yaşayan alacalı, tuhaf bir şey olduğunu düşündü. Öyle olmasını diledi. Fakat sonra Jake geri çekilip öksürmeye, boğulurcasına öksürmeye başladı ve Gemma

çukurlu dirseği, yarı yumruk yapılmış parmakları, yumuşak bileğine dolanmış yeşil hastane bilekliğini gördü.

Onu kızın yüzünü görebilmek için otları bir eliyle aralamaya iten şeyin ne olduğunu bilemedi, ne o anda, ne de daha sonra. Belki içgüdü, belki de şok. O sırada ay nihayet örtüsünden sıyrılmış, kız açıkça görülür olmuştu ve Gemma ayaklarının yerden kesildiğini, altında bir delik açıldığını, dünyanın katı halinden vazgeçip gaza dönüştüğünü hissetti.

Kız Gemma'dan zayıf, çok daha zayıftı. Başı tıraş edilmişti ama kafasının bazı yerlerinde kahverengi saç tutamları çıkmaya başlamıştı. Yeşil gözlerini gökyüzüne açmıştı, ağzı da sessiz bir çığlık atıyormuş gibi açıktı. Burun kemerinde dört çil vardı. Gemma dört çil olduğunu biliyordu çünkü her gün aynada sayıyordu onları çünkü Chloe DeWitt anaokulundayken uyku saatinde eline bir kalem almış, onları birleştirmişti. Büyükannesininden aldığı dolgun dudaklı ağzı. Babasının aldığı keskin, sert çene hatları.

Jake arkasında hâlâ kesik kesik soluyordu. "Bu da ne böyle? Bu da ne böyle?"

Kız –ölü kız– Gemma'nın yüzünü taşıyordu.

DOKUZ

Gemma zaman zaman bir yeraltı mahzeninde, kalabalığın arasında sıkışıp kaldığı kâbuslar görürdü. Rüyalarında hep birini arıyordu, genellikle annesi ile babasını, bazen April'ı, hatta bazen Rufus'u. Fakat nereye dönse kendi yansımasını görüyordu, aynalarda değil, ona bakan insanların şekil değiştirmiş yüzlerinde. Ve Gemma olmayan bütün yüzler, o deliye döndükçe daha çok gülüyorlardı. Gemma her seferinde sarsılıyor, mide bulantısıyla uyanıyordu.

Bu da onun gibi ama daha da kötüsüydü. Sanki bir kuyunun üzerinde sallanıyordu, dünya onu her an hiçliğe çekebilirdi ve Gemma ikizi olabilecek şu ölü kızın yanında boğulabilirdi.

Yaklaşan yabancıyı görmemiş, hatta kız konuşana kadar onu fark etmemişti bile.

"Cassiopeia?" Aşırı derecede zayıftı. Kilo verme karışımları, detoks içecekleri ve pedal çevirmeyle elde edilen Chloe DeWitt tarzı bir zayıflık değil, yetersiz beslenmeden,

muhtemelen kanserden ölmek üzere olmaktan kaynaklanan gerçek bir zayıflıktı. Kemikleri yanaklarından fırlıyor, parmak eklemleri kocaman ve erkeksi görünüyordu; dizleri rüzgârı yakalamak için dönen sivri uçlu uçurtmalara benziyordu. Başı tamamen tıraş edilmişti. Sağ kaşının üzerinde iğne genişliğinde, uzun, beyaz bir yara vardı.

Yabancı öne doğru kararsız bir adım attı, az kalsın çamurda ölü yatan kıza takılacaktı. Kesik bir nefes aldı, durdu ve hiç kıpırdamadan, öylece kaldı. Başını kaldırıp Gemma'ya baktığında yüzü yine değişmişti. Gemma o küçük yüze gömülü kocaman gözlerden etkilenmiş, içlerinde nasıl cevaplayacağını bilemediği bir soru görmüştü. Kızın kıyafetlerini süzdü. Çamur, çimen ve kuş pisliğine benzeyen bir şeylerle yol yol olmuş beyaz tişört; kumaşın altında iki sivri uçtan ibaret görünen sutyensiz göğüsler; çirkin, pamuklu, yüksek belli bir pantolon, çıplak ayaklar, renksiz ayak tırnakları. Çıplak ayaklar. Böyle ayakkabısız nereden gelmişti ki? Gemma daha ölü kızın bileğine sıkıca bağlanmış hastane bilekliğinin aynısının onda da olduğunu görmeden anladı.

"Aman Tanrım." Kalbi bir çekiçle vurulup durdurulmuştu sanki. Kalbinin parçalanıp işlemez hale getirilen eski bir saat olduğu canlandı gözünde. "Galiba... galiba onlardan biri."

Haven kızı birdenbire hiddetlenmişti. "Siz kimsiniz?" dedi. "Nereden geldiniz?"

"*Sen* kimsin?" Jake'in yüzü kireç gibi bembeyaz ama sesi sakindi. Gemma'nın içinden, uzanıp elini tutmak geliyordu. Fakat bedeni ona gerektiği gibi itaat etmiyordu. Tam bu

sırada kızın arkasındaki bir kıpırtı dikkatini dağıttı ve uzun, kara gölgeler içinde görünen şey, bir delikanlıya dönüştü.

"Lyra," dedi kız, onlar hiçbir şey söylemeyince de bir eliyle sabırsız bir hareket yaptı. "24 numara."

"Aman Tanrım," dedi Gemma yine. Sesi bir çay demliğinin içinden çıkıyormuş gibi yüksek, tiz ve yabancıydı. Aklı hepi topu dört adım ötesinde yatan ölü kızdan, onun yüzündeki çillerden, ağzının belirgin biçiminden, bunların gerçekliğinden uzaklaşmaya çalışıyordu; tıpkı eşinden ayrılmaya çalışan bir mıknatıs gibi. "Biri daha var."

Delikanlının da Haven'dan olduğunu, karşısında belirdiği anda anlamıştı. O da yalınayaktı ve kız kadar olmasa da oldukça zayıftı. Hareket edince tişörtünün altından kasları görünüyordu. Melezdi ve çok güzeldi ama sert bir yanı da vardı. Gemma'nın yıllar önce bir New York gezisinde annesiyle birlikte gittiği Madame Tussauds Müzesi'ndeki balmumu heykelleri andırıyordu. Sanki gözlerinin içine ne kadar bakılırsa bakılsın, hiçbir karşılık alınamayacakmış gibi. Karadeliği andırıyordu: Etrafındaki ışık yok olmuştu.

Delikanlı öne çıkıp bıçağın ağzı parlayıncaya dek Gemma elinde bıçak olduğunu görmemişti.

"Bak." Jake delikanlının ileri gitmesini bedeniyle durdurmak istercesine iki elini havaya kaldırdı. "Bir saniye dur. Dur."

Delikanlı duyduğuna dair bir belirti göstermedi. "Kimsiniz siz?" dedi bıçağı yukarıda tutarak. Gemma o anda ne kadar aptal, ne kadar hazırlıksız olduklarının farkına vardı. İzinsiz girdikleri için tutuklanmaktan korkuyorlardı. Bir an bile Haven'daki hastaların tehlikeli olabileceğini

düşünmemişlerdi. Manyak olabileceklerini. Beyinleriyle oynanmış katiller olabileceklerini. Orada ne tür hastalıklı deneylerin yapıldığını yalnızca Tanrı bilirdi.

"Hiç kimse değiliz," dedi Jake. Yavaşça eğilip Gemma'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Gemma bedeninin köreldiğini, hatta normalden daha ağır olduğunu hissediyordu; sanki başka birine aitti. Artık ayaktaydı ve kendisine benzeyen ölü kızı daha net görebiliyordu. Bu korkunçtu, tüm kâbuslardan daha beterdi, dibinde ayna olan açık bir mezara bakmak gibiydi. Gemma düşecek gibi hissediyordu. Bacaklarının onu taşıyacağına güvenemiyordu. Jake hâlâ konuşuyordu ama Gemma onu pek anlamıyordu. "Dinle, size zarar vermeyeceğiz, tamam mı? Benim adım Jake Witz. Bu da Gemma. Bataklıkta kaybolduk, hepsi bu."

Kız kaşlarını çatarak Gemma'ya döndü. Gemma başka bir yere, ayaklarının dibindeki herhangi bir yere bakmasına mazeret çıktığı için memnundu. "Seni kim yaptı?"

Gemma yanlış duyduğundan emindi. "Ne?" diye fısıldadı.

"Seni kim yaptı?" diye tekrarladı kız. Bu kez Gemma çok küçük ya da çok aptal biriymiş gibi daha yavaşça söylemişti.

Bataklığı sürekli, ıslıklı bir sesle, alttan alta duyulan bir ahenkle dolduran rüzgâr kesilmişti. Gemma çamurun altındaki sayısız gizli delikten kendisine bakan binlerce görünmez gözün ağırlığını hissedebiliyordu. "Ben... Anlamadım."

"Sen replikasın," dedi kız.

"*Neyim*?"

"Replika," diye tekrarladı kız sabırsızca. "Bir tek ortak atadan gelen ya da genetik olarak onun aynısı olan bir

organizma." Gemma çocukken annesiyle gittiği bir sanat müzayedesini hatırlayarak gözlerini kapadı. Sıkıntıdan patlayarak dinlediği açık artırma görevlisi ruhsuz bir sesle durmadan konuşuyor, Versay'da bulunan, güya 17. Louis'nin ara sıra takma dişlerini koyduğu vazonun *birebir replikası* olan bir vazodan bahsediyordu. Annesi Gemma'ya eğilip fısıldamıştı. *Kim sahte bir şeye bu kadar çok para verir ki?*

"Klon," dedi Gemma. Bu kelimenin aptalca bir bilimkurgu havası vardı. "*Klon* demek istiyor, Jake."

Jake yüzünü buruşturdu. "Evet, yani. Ben de öyle bir izlenim edindim zaten." Gözlerini bıçaklı delikanlıdan ayırmıyordu. Gemma dört bir yanından, *içinden* bastıran paniği hissediyordu; binlerce minik yumruk, içini dışarı çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Bir klon. Bir replika. Kim sahte bir şeye bu kadar çok para verir ki? Gemma'nın düşünceleri şiddetli bir kar gibi döne döne yağıyor, yakalamaya çalıştığı anda dağılıp gidiyordu. "Ama bu imkânsız." İsterik davrandığını, sesinin yükseldiğini biliyordu ama umurunda değildi, elinde de değildi. "Bu imkânsız, öyle bir teknoloji yok, bu yasadışı..."

"İmkânsız değil," dedi Haven kızı. Gemma kıza yumruk atmak, o koca gözlerini yuvalarından çıkarmak, onu susturmak, gözlerini dikip bakmasını engellemek, *durmasını* sağlamak için ani, vahşi bir istek duydu. "Haven'da binlerce replika vardı."

"Tanrım," diye fısıldadı Jake. Bir saniyeliğine gözlerini kapadığında Gemma onun adeta rahatlamış göründüğünü fark etti. Huzurluydu. Sanki *Gemma'nın yüzüne sahip*, kafatasının yarısı kandan kapkara olmuş bir kızın

üstüne basmamışlar gibi; sanki o yerden kurtulan, yabani hayvanlar gibi hem korkmuş hem de tehlikeli görünen iki kişiyle karşılaşmamışlar gibi. "*Replikalar.* Tabii ya. Şimdi her şey anlaşılıyor."

"Sen delirdin mi? *Hiçbir şeyin* anlaşıldığı yok." Gemma'nın kalbi ölmek üzere olan bir böcek gibi çırpınıyordu. "Burada yüzü *benim yüzüm* olan *ölü bir kız* var." Jake ona döndü, Gemma onu tokatlamış gibi sarsılmış görünüyordu. Keşke tokatlasaydı. Ona tokat atmak, onu sarsmak, bütün dünyayı sarsıp normale döndürmek geliyordu içinden. Tıpkı babasının yayın bozulduğunda kablolu televizyon kutusuna vurduğu gibi. Babasını, evini düşünmek birden küçük bir çocuk gibi ve delicesine korkmuş hissetmesine neden oldu. Keşke annesiyle babasını dinleseydi. Onlar başından beri haklıydı. Buraya hiç gelmemeliydi. O yeterince güçlüm değildi. "Lanet gecenin köründe burada dikilmişiz ve bunlar... bu insanlar bana etrafta dolaşan binlerce klon olduğunu söylüyor..."

"Gemma, sakin ol." Jake elini Gemma'nın koluna koydu. Gemma az kalsın çığlığı basacaktı. Ama ağzını açmaya korkuyordu; aklını yitirmekten korkuyordu.

Babasının Haven'dan haberi vardı. Onca zamandır biliyordu.

"Herkesin sakin olması gerek, tamam mı?" diyordu Jake. Bıçaklı çocuk yine gerilmişti. "Şunu indirebilir misin lütfen? Size zarar vermeyeceğiz." Delikanlı nihayet bıçağı indirdi. Jake doğru şeyi söylemişti ama Gemma'nın umurunda değildi. Açık havada olmalarına rağmen gökyüzünün her an üzerlerine çöküp onları gömebileceğini hissediyordu.

Kalp atışlarının yavaşlamasını dileyerek bir eliyle göğsünü ovuşturdu. Kızın da midesi bulanıyormuş gibi göründüğünü fark etti. Bu nedense Gemma'nın korkusunun da hafiflemesini sağladı. Bıçakları vardı ve korku filminden fırlamış, tüyler ürpertici hapishane kaçkını ruhlara benziyorlardı ama *o kadar* tehlikeli olamazlardı. Kız daha fazla dayanamadı, başını dizlerinin arasına alıp besbelli mide bulantısını kontrol etmeye çalışarak ağır ağır solumaya başlayınca Gem onun için üzüldü, bıçaklı çocuğa ise kızdı. Delikanlı ona neredeyse hiç bakmıyordu.

Gemma derin derin soluklandı. "Onun nesi var?" Kimse cevap vermedi.

Gemma pek düşünmeden ağır ağır kıza doğru ilerledi. Kız öğürünce omurgası belirginleşti, gömleğinin altında adeta mimari bir çizim gibi görünüyordu ve Gemma hayatında ilk kez zayıf olmadığına gerçekten sevindi. Eğildi. Kızın omzuna doğru süzülen eli yabancı bir nesne, bir balon ya da uzay gemisi gibi görünüyordu. "İyi misin?"

Kızın sıcaklığını, teninin gerginliğini, altındaki kasları hissedince kısacık bir an için şaşırdı. O kadar güçsüz görünüyordu ki Gemma neredeyse elinin kızın içinden geçmesini beklemişti. Kız birden kendini çekince Gemma nefesi kesilerek çabucak geri adım attı. Kız ona nefrete yakın bir ifadeyle bakmış, Gemma'ya yine bir hayvanı hatırlatmıştı; birkaç yıl önce tamircileri arazilerinde kuduz bir rakunu kıstırmış, babası onu vurmak için tüfeğini çıkarmıştı. Gemma kurşun isabet etmeden önce hayvanın gözlerinin ne kadar çaresiz ve vahşi göründüğünü unutamamıştı.

"Belki açtır," dedi Jake.

Kız bir şey söylemedi, kollarını dizlerine doladı ve tekrar başını eğdi, her soluğunda omurgası inip kalkıyordu. Fakat delikanlı bir adım yaklaştı. "Sizde yiyecek var mı?" Yüzünde öyle çaresiz bir ifade vardı ki Gemma yine bir acıma hissiyle sarsıldı. Haven'da onları aç mı bırakıyorlardı?

Jake çömelip sırt çantasını altüst etti. "Üzgünüm," dedi birkaç tahıllı gofret ve iki şişe su uzatırken. "Fazla bir şey getirmedik."

Delikanlı Gemma'ya sincapları hatırlatan hareketlerle gofreti iki eliyle tutup hızla çiğneyerek yiyip bitirdi. Suyu alıp yarısını içtikten sonra şişeyi hâlâ yanında büzüşmüş oturan kıza uzattı. Gemma'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi, kız suyu alıp içti ve içer içmez biraz kendine gelir gibi oldu. Gemma, biraz daha kilolu olsa, gözlerindeki kayıp, karanlık bakış bir şekilde ısınsa çok güzel olabileceğini düşündü.

Jake gözlerini onlardan, delikanlı ile kızdan ayıramıyordu, Gemma ise Jake'e bakmaya dayanamıyordu. Galiba bu durum, Jake için uzun sürmüş bir gizemin sonuydu, final sahnesiydi. Gemma içinse başlangıçtı. Eski dünyası havaya uçmuştu ve şimdi yeni bir dünyaya gözlerini açmıştı. Tek isteği geri dönmekti.

"Bakın," dedi Jake onlara. "Yorgun olmalısınız, biliyorum. Başınızdan geçenler... Başınızdan geçenleri *tahmin* bile edemiyorum..."

Gemma, Jake'in ne istediğini tahmin ediyor ama haklı çıkmak istemiyordu. "Jake..." dedi uyarır gibi. Elini alnına götürüp gözlerinin arkasında bir yerde donuk donuk zonklayan migreni bastırmaya çalıştı.

"Haven'da yaşıyorlarmış, Gemma," dedi Jake, sanki Gemma anlamamış gibi. "Babam bu yüzden öldü. Bilmem gerek."

"Jake, *hayır.*" Migren bir patlamayla ortaya çıkmıştı: Psikopatın teki elinde bir çekiçle beynini dövüyordu sanki. "Bu zavallı insanlar Tanrı bilir neler yaşadılar. Açlıktan ölüyorlar, üşümüşler, gidecek yerleri yok ve sen onlarla *röportaj yapmak* istiyorsun..."

"Röportaj yapmak istemiyorum. Anlamak istiyorum."

"İnsan değil." Kız ansızın konuşmaya başlamıştı. Gemma ona döndü.

"Ne?" dedi Gemma. Kız su şişesini parmak kemikleri fırlayacak kadar sıkı tutmuştu. Fakat sakin görünüyordu.

"Biz insan değiliz," dedi. Sesi, hiç değilse kendini ifade etmeyi bile öğrenmemiş gibi duygudan yoksun, alçak sesli bir melodiyi andırıyordu. "*Bu zavallı insanlar Tanrı bilir neler yaşadılar*, dedin. Ama biz replikayız. Bizi Tanrı yapmadı. Bizi Dr. Saperstein yaptı. Bizim tanrımız *o*."

Gemma'nın öfkesi uçup gitti. Bir an için karanlıkta bu cılız, çelimsiz kızla, insan olmadığını sanan bu *klonla* baş başa kalmıştı. Ona sarılmak geldi içinden. Bu hale nasıl geldiğini, nasıl ve neden yapıldığını, Tanrı'nın onun için erişilmez olduğunu ona kimin öğrettiğini anlamak da istiyordu bir yandan. İşte o zaman Jake'in bir bakıma haklı olduğunu fark etti. Gemma'nın aradığı tüm cevaplar, geçmişe dair bütün gizemler, adadan gelen bu kız ile delikanlıda düğümlenmişti. Gemma onlardan hâlâ korkuyordu ama aynı zamanda açıklayamadığı bir şekilde onlar

adına da korkuyordu. Fakat onları bırakamazdı. Bir arada kalmalıydılar.

Daha aklında öyle bir öneri yokken, "Bu geceyi burada geçirsek iyi olacak," dedi gayriihtiyarı. Jake aklını kaçırmış birine bakar gibi baktı ona. Belki de gerçekten aklını kaçırmıştı. "Sabah Wahlee'ye döneriz."

Delikanlı kararsız görünüyordu. "Biz sizinle hiçbir yere gitmiyoruz."

"Hayır," dedi Gemma sakince. "Hayır, bizimle gelmek zorunda değilsiniz. Yani istemediğiniz sürece."

Jake, kızın ağzından bir el çıkmış da el oraya buraya savrulup duruyormuş gibi yine gözlerini Gemma'ya dikti.

"Neden sizinle gelmek isteyelim ki?" diye sordu delikanlı.

Gemma Jake'e aldırış etmeden doğrudan diğer delikanlıya döndü. "Sonsuza kadar burada kalamazsınız. Paranız yok. Kimliğiniz yok. Hatta var olmamanız gerekiyor. Hem insanlar peşinize düşecek."

O gece erken saatlerde uzun süre tepeden geçen helikopterleri, özel tim giysileri içinde kıyıda devriye gezen askerleri görmeseydi de bunları tahmin etmek zor değildi. Kız doğru söylüyorsa –ki Gemma'nın görünüşünün bakmaya bile dayanamadığı cesedinkiyle aynı olması bunun kanıtıydı– Haven gerçekten klonlarla doluydu ve tüm bu gizemin, korumanın, gizliliğin bir nedeni olmalıydı. Modern bilim için bir mucize olsa gerekti. Süreci kusursuz biçimde yöneten biliminsanlarının Nobel ödülü alması gerekirdi. Dünyadaki herkesin durumdan haberdar olması gerekirdi. Oysa kimse bilmiyordu.

Soru şuydu: Neden?

İşin başındaki kişinin, deneklerinin başıboş dolaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu, hele de bu denekler kendi adlarına konuşup düşünebilirken. Gemma bu kız ile delikanlının, yani *replikaların* henüz bulunup gözetim altına alınmamasının nedeninin ortamdaki karışıklık olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen hâlâ ölüleri ve kayıpları sayıyorlardı. Bu yüzden kısa bir süre için bile olsa bataklıkta bulunmak büyük bir riskti. Fakat Gemma klonların henüz yola devam etmeye hazır olmadıklarını seziyor ve hakikat burada, onlarda olduğu için de yanlarından ayrılmaması gerektiğini biliyordu. Düşünmek ve plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı.

Jake'in itirazlarında ısrarlı olmasını bekliyordu. Oysa delikanlı başıyla onaylayıp, "Biraz uyusak iyi olur. Sonra da bataklıktan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmalıyız," demekle yetindi. Klonlar da daha fazla tartışmadılar. Belli ki yiyecek ve sudan pek uzaklaşmak istemiyorlardı.

Cesedi görmelerini engelleyen eğri büğrü mangrov çalılıklarının uzak köşesine ilerlediler. Gemma ölü kıza çok yakın bir yerde kamp yapmak istememişti. Onu, onun yüzüne benzeyen, açlıktan avurtları çöken o yüzü, Gemma'nın düzleştirmek için uğraşıp didindiği o saçların narin kafasının dibinden tıraş edildiğini düşünmeye katlanamıyordu. Hiçbir zaman hurafelere inanmamıştı ama bu kötü bir kehanet gibi geliyordu; ikizinin kaderi ona geçecekmiş gibi.

Öte yandan, karanlıkta fazla uzaklaşmak istememişti, kız ile delikanlı, yani replikalar da yorgundu. Gemma replikaların birbirleriyle neredeyse hiç konuşmadıklarını, hatta

birbirlerini tanımadıklarını fark etmişti ama buna rağmen ikisi yan yana yattılar. Sanki geçici bir süre için var olan iki farklı gerçekliğe aittiler.

Jake katladığı bir havluyu yastık yapıp oyuncak ayıya sarılır gibi sırt çantasına sarılarak çabucak uyuyakaldı. Ancak Gemma, replikalar uyuduktan epey sonra bile uyanıktı. Nedeni sadece bedenen rahat edememesi değildi; ıslanmıştı ve sıcaklıyordu, sivrisineklerin vızıltısı onu sinir ediyordu, zemin engebeli ve onu huzursuz edecek kadar süngerimsiydi, üstü başı pislik içindeydi ve koktuğundan hiç şüphesi yoktu. Adını koyamadığı yakıcı bir his vardı *içinde*; derisinin altında, damarlarında, kanında binlerce karınca kıpırdanıyordu sanki. Ağaçların öte yanındaki kızın, diğer Gemma'nın dirilip çamurda sürünerek ilerlediği, kanlı tırnaklarıyla yüzüne, saçlarına uzanıp onları geri istediği geliyordu gözünün önüne... Korkunç çığlığını bastırmak için doğrulmak zorunda kaldı.

Birileri onu klonlamıştı. Tek mantıklı açıklama buydu ama Gemma bunu kabullenemiyordu. Babası biliyor muydu? Fine & Ives'dan ayrılmasının, iş ortağıyla ilişkisini sonsuza dek koparmasının nedeni bu muydu? Haven'ın kapanmasını bu yüzden mi istemişti? Bir biliminsanı, Gemma bebekken DNA örneğini almış ve bunu kullanarak başka bir Gemma yapmıştı. Ne var ki...

Ölü kız yalnızca başka bir Gemma değildi. Gemma'nın DNA'sına, yüzüne, çillerine sahipti ama o anda bile içinde sıvılar geziniyor, midesinde gazlar birikiyordu. Başka bir adı, başka anıları ve tercihleri, bambaşka bir hayatı vardı. Tek malzemeden yapılmış iki ayrı insandılar ama dene-

yimlerle ve şimdi bir de ölümle birbirlerinden tamamen ayrılmışlardı.

Babası biliyor muydu? Yoksa sadece şüpheleniyor muydu?

Belki de bebekken pek çok kez yattığı hastanede birileri onun ya da ailesinin haberi olmadan doku örneklerini çalmıştı. Öyle olmalıydı. İnternetin çocuk pornosu, yeni karaciğer ya da tıbbi örnekler satın alınabilen bölümlerinde böylesi şeyler için bir karaborsa vardı herhalde.

Gerçi Gemma bunun mantıksız olduğunu biliyordu. DNA'sının, babasının şirketinin kaynak sağladığı bir araştırma enstitüsüne tesadüfen ulaşma ihtimali ne kadar olabilirdi ki?

Uyuması mümkün olmayacaktı. O kopyalanmış kız, o ölü kız bu kadar yakınındayken nasıl uyuyabilirdi? Kafasında o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki başı dönüyordu. *Bilmek* zorundaydı. Bu yeri ve babasının burayla ne bağlantısı olduğunu öğrenmek zorundaydı. *Kendisi* ile burası arasında nasıl bir bağlantı olduğunu öğrenmeliydi.

Jake onu tutmadan kanoya binmek çok daha zor oldu ve Gemma sert kabuğuna sıkışmış bir muz gibi ters dönüp saplanmaktan korktu. Fakat sonunda başardı ve küreği bir süre sağa sola salladıktan sonra uzun saz ve kamış yığınlarının arasından kurtulup karanlık, cam gibi suya döndü. Telefonunda bir tane olsa da pusulayı nasıl okuyacağını bilmiyordu. Ama adaya yeterince yakın olduğu ve kaybolmayacağı konusunda kendinden emindi ve hatta dönüş yolunu bulmak için eşofman üstünü tepeden sarkan mangrov dallarından birine bağlamayı bile düşünmüştü.

Daha birkaç dakika geçmişti ki kararından pişman oldu. Kürek çekmek, Jake yaparken göründüğünden çok

daha zordu. Çok geçmeden kalbi hızla çarpmaya, omuzları ağrımaya başlamıştı. Yönünü ayarlayabilmek için gölgelere doğru ilerlemesi, minyatür toprak birikintilerinin üzerinden geçmesi gerekiyordu. Etrafını saran mangrov ağaçları ve uzun, ince, kemik gibi beyaz kamışlar yüzünden suda hiçbir şey göremiyordu. Biraz sonra su, adaya ait atıklardan köpük köpük oldu; sadece kül değil, eski düğmeler, yanmış plastik, hatta kâğıt parçaları gibi, insanlara ait şeylerdi bunlar. Kamışların arasında pvc kaplamalı bir kimlik buldu; fotoğrafta sert suratlı, siyahi bir kadın vardı ve altında düşük güvenlikli geçiş izni yazıyordu. Gemma kimliği cebine attı. Artık kalbinin deli gibi çarpması, yalnızca kürek çekerken harcadığı efor yüzünden değildi.

Bir dönemece gelince kesik kesik soluklandı. Çamurlu bir su birikintisinin ilerisinde çitler, boş nöbetçi kuleleri ve onların ilerisinde de yangının kararttığı ağaçlar vardı. Hâlâ adanın gelişmemiş tarafında olmalıydı çünkü ağaçların arasında baraka veya depo olan uzun bir tek bina görebiliyordu. Terk edildiği anlaşılan bir kulübe ya da depoydu burası. Kanoyu kıyıya çekti ve sukamışlarının arasından dar sahile doğru yola koyuldu. Kurbağalar ondan kaçmak için gürültüyle suyun içine atlıyor, Gemma hâlâ devriye gezen askerler olması ihtimaline karşı mümkün olduğunca eğilerek ilerliyordu.

Buradaki sığ sularda daha da fazla çerçöp, otların arasında köpüren atık birikintileri vardı. Gemma el feneri yerine kullanmak için cep telefonunu zemine doğru tuttu. Ofis kapılarına asılan cinsten küçük, dikdörtgen bir tabela gördü; Depo Odası C diye bir yeri gösteriyordu. Plastiği

kenarlardan erimiş tabela, kanıyormuş gibi görünüyordu. Gemma alçı parçaları ve taşların arasına saplanmış beyaz bir şeyler gördü ve ani bir mide bulantısıyla bunların kemik parçalarına benzediğini anladı. Bazı yerlerde yapışkan ve kara, gölgelerden bile kara lekeler vardı; bunların da kan olduğunu tahmin etti. Anlaşılan muazzam bir patlamaydı bu. Tabii ardından da rüzgâr çıkmış, yangını büyük bir felakete dönüştürmüş, yanık kokusunu Fıçı Burnu'na kadar taşımıştı.

Beş dakika sonra ağaçlar seyrelmiş, yanık plastik, ateş ve tatlımsı, daha derin, daha kötü bir şeylerin kokusu kesif bir hal almıştı. Gemma sonunda binaları –daha doğrusu binalardan birini– görebildi. Devasa, dikdörtgen bir yapıydı ve isle kaplıydı; kırık camlarıyla suya boş gözlerle bakıyormuş gibi görünüyordu. Gemma yangının hâlâ sönmediğini, binanın içinde loş ışıklarla parlayarak duvarları yarı saydam bir kalp gibi tuhaf, pembemsi bir renge boyadığını görünce şaşkına döndü. Bir hareket görünce yere atılıp çömeldi ve telefonunu cebine koydu. Birbirine seslenen insanları belli belirsiz işitti ve gözleri alışınca parlak kumaştan itfaiyeci pantolonları ve ağır botlar giymiş adamlar gördü. İzledikçe aslında yangını beslediklerini, kontrollü olarak devam etmesini sağladıklarını fark etti. Anladığı kadarıyla Haven'dan arta kalanları yakmakla, geride hiçbir şey bırakmamakla görevlendirilmişlerdi. Yakalanma riski olmadan Gemma'nın daha fazla ilerlemesi mümkün değildi.

İtfaiyeciler yüz metre kadar ötede olmalıydılar ama Gemma geri adım atıp ani bir çıtırtı duyunca yüzünü buruşturdu. Döndüğünde çerçeveli bir fotoğrafa bastığını, içinde

bulunduğu kırık plastiği paramparça ettiğini gördü. Eğilip aldı ama karanlıkta koyu, bulanık şekillerden başka bir şey göremedi. Sahilden geldiği yöne doğru ilerledi ve artık adamların sesini işitemediği, ağaçların arasından yangının ışıklarını göremediği bir noktaya gelince telefonunu çıkardı.

Fotoğraftaki gür sakallı, laboratuvar önlüklü adamı tanıdı; internette fotoğrafını gördüğü, Haven'ın halihazırdaki yöneticisi Dr. Saperstein'dı. Adam açık havada durmuş, güneşten ötürü gözlerini kısmıştı ve fotoğraf başka bir açıdan, herhalde içerideki bir avludan çekilmiş olmasına karşın Gemma uzaktaki binanın az önce yanışını izlediği bina olduğunu seçebiliyordu. Adamın arkasında bir heykel vardı; *o* heykel.

Hayal meyal de olsa anılarında bu heykelin bir çeşit tanrıyı temsil ettiğini düşünmüştü ama şimdi bunun topraktan bir şey alacakmış gibi eğilmiş, Davut heykeline benzer biri, bir ölümlü olduğunu görüyordu. Fotoğrafta adamın elinin altında, iç içe geçmiş taş şeritlerden oluşan bir DNA sarmalı belli belirsiz seçiliyordu. Heykeldeki adamın duruşu, Adem'i topraktan yaratan Tanrı'nınkinin aynısıydı. Haven'daki kişileri, yaptıkları işi, topraktan yaşam yarattıklarını, bu işi Tanrı'dan devraldıklarını simgelemesi için yapılmış bir heykeldi bu.

Ve o, Gemma, heykeli hatırlamıştı. Hatırladığı en eski anısıydı bu. Bu da Gemma'nın daha önce burada bulunduğu anlamına geliyordu.

Burada yapılmıştı. Bu düşünce kovmaya fırsat bulamadan gelmiş, zihnine yerleşmişti. Yapılmıştı, üretilmişti o, tıpkı okul yemekhanesinde verdikleri tuhaf sebzeli börek

gibi. Gemma tuhaf, heyecanlı, çaresiz hissediyordu. Bir an için olduğu yere oturup öylece kalmayı, tuzun onu yiyip bitirmesini, yengeçlerin kemiklerini ayırmasını beklemeyi geçirdi aklından.

Ama hayır. Kafasına yeni bir düşünce dank etmişti ve bu seferki kurtuluş gibiydi, dondurucu bir girdabın içinden el yordamıyla bir ipe tutunmak gibiydi –onun kız ile delikanlının iddia ettiği gibi, muhtemelen ikizi kız gibi bir klon olması, Haven'da yapılmış olması *mümkün değildi.* Annesinin hastanede, doğumun hemen ardından bebek Gemma'yı göğsüne bastırdığı, ter içinde ve bitkin göründüğü onlarca fotoğrafını görmüştü. Annesi ile babasının yan yana olduğu, birkaç dakika önce doğan kıpkırmızı Gemma'nın sarı bir battaniyeye sarıldığı bir fotoğraf, elinde bir şampanya şişesi olan hemşirenin bulunduğu bir fotoğraf daha vardı. Fotoğraflardaki bebeğin Gemma olduğu ortadaydı. Daha o zamandan yumuşak bukleli kahverengi saçları ve görünmez bir parmakla destekleniyormuş gibi görünen kalkık bir burnu vardı.

Biraz sakinleşmişti. Yeniden nefes alabiliyordu. Aptallıktı onunkisi. Herhangi bir zamanda babasıyla birlikte Haven'ı ziyaret etmiş olabilirdi. Ve heykeli, orada uzunca bir süre bulunmuş olma düşüncesiyle bağdaştırsa da bunun muhtemelen uydurma olduğunu ya da Haven'ı çocukken gittiği hastanelerden biriyle karıştırdığını biliyordu.

Saat beş buçuğu henüz geçmişti. Dönüş yolundan, onu gömecek, yasını tutacak kimse olmaksızın orada çürüyecek olan korkunç ötekine yaklaşmaktan ödü kopsa da artık geri dönme vaktiydi. Uzun, ince pembe ışık demet-

leri karanlıktan ufka yükselmeye başlamıştı bile. Gemma diğerlerini uyandırması gerektiğini biliyordu. Bataklıktan çıkma zamanı gelmişti.

Fotoğrafı kırık çerçevesinden çıkardı, katladı ve cebine, otların arasında bulduğu kimliğin yanına koydu. İçindeki sese uyup fotoğrafı bırakacaktı az kalsın. Onu yanında taşımak, kaçak bir eşya ya da bir suç delili taşıyormuşçasına gerilmesine ve utanmasına neden oluyordu. Üstelik henüz bilmese de, anlamasa da gerçekten delildi; Babasının suçu her neyse onun delili.

Dönüşte kürek çekmek daha da zor gelmişti. Kolları ağrıyor, uykusuzluk onu mahvediyordu. Susamıştı, yorulmuştu. Yükselen güneşle birlikte geri çekilen karanlık ona oyunlar oynuyordu. Görüş alanında kıpırtılar görür gibi oluyor, kendisinin bir başka kanlı versiyonunu görmeyi bekleyerek aniden dönüyor, küreğini bir silah gibi tutuyor, sonunda tek gördüğü, suyun üzerinde seken bir böcek ya da sazlıkların arasındaki bir su kurbağası oluyordu.

Neyse ki artık gökyüzü aydınlanmıştı, aksi takdirde dönüş yolunu asla bulamayabilirdi. Suyun üzerine yayılan onlarca mangrov ağacını geçti, çoğundan karanlıkta eşofmanına benzettiği yosunlar sarkıyordu. Fakat saat altıyı biraz geçe geri dönmeyi başardı ve Jake'in de klonların da hâlâ uyuduğunu görünce şaşırdı. Jake'in yanına çömeldi.

"Hey," dedi. Jake irkilerek uyandı ve henüz uyku sersemiyken bir an, Gemma yüzünü bir dehşet ifadesinin kapladığını gördü. Fakat Jake gözlerini kırpıştırınca geçip gitti. Kâbus mu görüyordu acaba?

Gemma ötekilere dokunmak istemedi. Kızın ondan nasıl irkilerek geri çekildiğini unutmamıştı. Bu yüzden ihtiyatlı bir mesafede durdu ve delikanlı irkilerek uyanıp ayaklanıncaya, tam olarak ayılmadan bıçağına uzanıncaya dek seslendi onlara.

Delikanlının gözleri yavaşça odaklanırken Gemma, "Bir şey yok," dedi çabucak. "Benim. Gemma, hatırladın mı?" Delikanlı elinin tersiyle ağzını sildi. Göğsü tişörtünün altında inip kalkarken Gemma onun güzelliğiyle çarpıldı yine; yeni keşfedilmiş bir canlı türü gibi güzel, yabancı ve yabani görünüyordu. Gemma, delikanlının tüm hayatını bir tel örgünün arkasında geçirdiğine inanamıyordu. Açık denizlerde seyretmesi, bir dağın tepesinden paraşütle atlaması gereken birine benziyordu oysa.

Kız da uyanmıştı. Gecekinden daha hasta görünüyordu. Teni Gemma'ya soğuktan donanları hatırlatan mor, alacalı bir renkteydi. Fakat üşümüş olması mümkün değildi. Gemma terliyordu.

"Adada hâlâ insanlar var," dedi Gemma. "Görünüşe bakılırsa Haven'dan geriye kalanları yakıyorlar."

"Onları gördün mü?" Jake ayağa kalktı. Saçları dağınık, gözleri uyku yüzünden hâlâ biraz şişti ama yine de reklam yüzü olabilecek gibi görünüyordu. "Onlara yaklaştın mı?" Gemma başını sallayınca Jake kaşlarını çattı. "Beni uyandırmalıydın. Bu güvenli değil."

"Ne demek Haven'dan geriye kalanları yakıyorlar?" Kız sendeleyerek ağaya kalktı. Başı dönüyormuş gibi bir elini gözlerine götürdü.

"Dediğim gibi işte," dedi Gemma.

"Geri dönemiyor muyuz yani?" Kız o kadar sessiz konuşuyordu ki Gemma onu zor duydu.

Gemma karşılık veremeden delikanlı konuştu. "Geri dönmek yok," dedi. "Bizi bulurlarsa öldürürler. Öyle ya da böyle, bizi öldürürler."

Kız inanmıyormuş gibi başını salladı ama bir şey söylemedi. Gemma delikanlının ne demek istediğini merak etti –*öyle ya da böyle, bizi öldürürler*– ve muhtemelen abarttığını düşündü. Fakat vakitleri daralıyordu. Gemma bir tekne motorunun uzak gürleyişini şimdiden duyabiliyordu.

Hemen karar verdi: Kız hastaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Yiyecek, su, uyuyacak bir yer. *Saklanacak* bir yer. Ve Gemma'nın kızın kim olduğunu, onun ve delikanlının Haven'da bir sürü klon olduğu konusunda doğruyu söyleyip söylemediklerini, varsa bunların ne için kullanıldığını öğrenmesi gerekiyordu. Kendi yüzüne sahip kızın kim olduğunu, nasıl dünyaya geldiğini anlaması gerekiyordu. Belki babasının neyi bilip neyi bilmediğini bile öğrenebilirdi. "Bataklıktan çıkmak zorundayız. Artık hava aydınlandığına göre yeni devriyeler gelecektir. Hayatta kalanları arayacaklardır." *Ve cesetleri*, diye düşündü, *saymak için*. "Bizimle gelin, size kıyafet ve kimsenin sizi aramaya gelmeyeceği bir yer veririz. Sonra nereye gideceğinize karar verirsiniz. *Beraber* karar verebiliriz."

Jake başını iki yana salladı ama itiraz etmedi. Ne var ki Gemma, delikanlının neredeyse korkakarak kendisine baktığını fark etmişti. Jake'in şimdi, cesedi görmelerinin ardından kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etti ve

kalbini küçük, soğuk bir elin kavradığını hissetti. Fakat endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

"Tamam." Konuşan kızdı. Delikanlı ona şaşkınlık, öfke ya da her ikisiyle dolu bir bakış attı. Gemma hangisi olduğunu kestirememişti. Fakat delikanlı da itiraz etmedi. "Tamam," dedi kız biraz daha yüksek sesle. "Sizinle geliyoruz."

Toplanacak eşyaları da Jake'in kopyalara verdiği iki tahıllı gofret dışında kahvaltıları da yoktu. Gemma hayatında belki de ilk kez aç değildi. Uzaktaki hız motorlarının gürleyişi yükselmiş, daha kesintisiz hale gelmişti. Adadan dosyalar, ıvır zıvırlar, yakılamayacak pahalı malzemeler filan taşıyor olmalılardı. Fakat çok geçmeden cesetler sayılacak ve üçünün eksik olduğu anlaşılacaktı. İşte o zaman askerler onları aramaya gelecekti.

Gemma ölü kızın yanına bir daha yaklaşmak istemiyordu ama onu orada, sineklerin yuvalanabileceği, vahşi hayvanların çekiştirebileceği bir vaziyette bırakmaya da gönlü razı değildi. Birilerinin onu en azından doğru düzgün defnetmesini umuyordu. Kendi yüzünün bir yerlerdeki dondurucu bir morgda yatıyor olacağı, çok iyi bildiği o çilli göğsün boğazından göğüskafesine kadar yarılacağı düşüncesini kafasından atmaya çalıştı. Gemma gitmeden önce mangrovların arasından güçlükle ilerleyerek geri döndü ve onu gün ışığında görmek, boğazının safrayla yanmasına neden olsa da kızın, sonsuza dek hareketsiz, sonsuza dek kör kalmış olan kızın fotoğrafını çekti. Sol ayak bileğine bir böcek tırmanıyordu ve Gemma uzanıp onu atmak istediyse de çok korktuğu için yapamadı. Kendisine ait olan tenin

buz gibi soğukluğunu hissetmek istemedi. Kızın kükreyerek dirilebileceği, kendisi ölmüşken ikizinin hayatta olmasına öfkelenerek onu bileğinden yakalayabileceği gibi aptal bir düşünce vardı aklında. Telefonunu fermuarlı ceplerinden birine, durmadan çoğalan delil zulasına koyup aceleyle geri döndü.

Ne kız ne de delikanlı yüzme biliyordu ve Gemma'ya bunu yadırgamamıştı. Gerçi onca zaman okyanustan sadece birkaç adım ötede –fakat tabii ki tel örgülerin yanlış tarafında– yaşadıkları düşünülünce bu biraz tuhaf da sayılabilirdi. Jake ile Gemma yarı yürüyüp yarı yüzerken onlar da kanoya bineceklerdi. Jake sırt çantasını kızın ayaklarının dibine koydu, Gemma da Jake'in ödünç verdiği rüzgârlığı çantanın üstüne koydu. Giysilerinin geri kalanı mahvolsa da sorun değildi. Fakat gördüklerine, bulundukları yere dair kanıtlara ihtiyacı vardı.

Jake spor ayakkabılarını çıkardı, bağcıklarını birbirine bağladı ve ayakkabıları omzuna attı. Pantolonunun paçalarını kıvırdı ve suya girdi. Gemma da ayakkabılarını çıkarıp onun peşinden girdi. Suyun sıcaklığı, içine birilerinin işediği çocuk havuzlarınınki gibiydi. Kokusu da çişe benziyordu biraz ama Gemma bunun sadece çürümeden, yanmış bitkiler, ölü böcekler ve balıklardan kaynaklandığını biliyordu. Bataklığın zemini ince kum yüzünden yumuşak ve kaygandı. Jake önceki gece Gemma'ya bataklıklarda timsahlar ve su engerekleri olduğunu söylemişti. Gemma onlardan birine rastlamamaları için dua ediyordu.

Oldukça yavaş ilerliyorlardı. Jake pusulayı suya değmemesi için yukarıda tutuyor ve replikalara kanoyu ne tarafa

yönlendirmeleri gerektiğini söylüyordu. Gemma ile Jake suyun ayak bileklerine kadar geldiği sığ yerlerde daha hızlı hareket edebiliyorlardı ama su çoğunlukla bel hizasında ya da daha derindi ve buralarda ilerleyişlerini durdurmak için önlerine kocaman bir el uzanmış gibi oluyordu. Kopyalar arkalarından süzülürken arada durup bekleyerek, helikopterleri kollamak için gökyüzünü tarayarak güçlükle ilerlediler. Güneş yükseldi ve bir süre sonra kesintisiz bir tekne trafiğinin sesini duymaya, uzaktan geçişlerinin yarattığı minyatür dalgaların kıpırtısını suda görmeye başladılar. Gemma hem suyun içinde hem de ter içinde olunabileceğini hiç bilmezdi ama o sırada tam da öyleydi. Güneş gökyüzünde yükseldikçe daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Sıcaktan, korkudan ve yorgunluktan başı dönüyordu. Ciğerleri bağlanıp sert bir derinin içine sıkıştırılmış, her an patlayabilirmiş gibiydi. Ve tepelerinde, doğudan ilk helikopterler gelmiş, sabah güneşinde göz alıyor, pervaneleri ses dalgalarıyla adeta havayı biçiyordu.

"Devam edemeyeceğim," dedi Gemma. Sözleri ağzından güçlükle çıkıyordu. "Dinlenmem gerek."

Jake itiraz edecekmiş gibi arkasını döndü. Fakat kızı görür görmez başını sallayarak onayladı. Berbat görünüyor olmalıydı, suratı kıpkırmızı, terden sırılsıklamdı muhtemelen. Fakat bunu umursamayacak kadar bitkindi.

Su sıçrata sıçrata yeniden sert zemine çıktılar tekrar. Gemma aptal beden eğitimi öğretmeni Bayan Coralee'nin onu şu anda görmesini ne çok isterdi. Yaban hayatındaki Gemma'yı. Son on iki saat içinde bir kanoda kürek çekmiş ve yapış yapış bir bataklıkta neredeyse üç buçuk kilometre

yürümüştü. Bayan Coralee bu halini görse, şok geçirir, sonra da düşüp ölürdü herhalde.

Gemma'nın bacakları titriyordu, hemen çamura oturdu. Replikalar da beceriksiz hareketlerle kanodan inip peşinden geldiler. Jake kanoyu bir mangrovun gölgesine çekmelerine yardım etti ve daha bir saniye geçmemişti ki...

"Eğilin," dedi Jake boğuk bir sesle. Üzerlerinde bir gürleme giderek yükselip suyu dalgalandırırken yosunların ağ gibi ördüğü dalların gölgesinde bir araya çömeldiler. Derken üzerlerinden bir helikopter geçti; Gemma'nın gözlerinin toprakla dolmasına, dallardan yaprakların dökülmesine yol açacak kadar yakındı. Fakat görülmemişlerdi. Gemma bundan emindi. Şans.

Jake ayağa kalktı. Gemma onun tüm bedeninin gerildiğini, çenesinin, omuzlarının duruşundan okuyabiliyordu. "Bence bundan sonra arabaya karadan ulaşabiliriz," dedi. "Çok uzakta olamayız. Yürüyebilecek misin?"

Gemma uyluklarının ağrısına ve fena halde susamış olmasına rağmen başını evet anlamında salladı.

"Kanoyu bırakmamız gerekecek," dedi Jake. "Onu çekmek bizi yavaşlatır."

"Depoziton yanacak," dedi Gemma aptal gibi. O kadar yorgundu ki başlarının sadece kiralama dükkânıyla derde gireceğini düşünebilmişti.

Jake, Gemma'nın ayağa kalkmasına yardım etti ama sonrasında bileğini sıkıca tutup uzaklaşmasını engelledi. "Gemma, bir şeyi anlamanı istiyorum. Başımız çok büyük belada." Replikalar duymasın diye alçak sesle konuşuyordu ama havadan sudan konuşuyorlarmış gibi sakin, neşeli bir

ifade takınmaya çalışıyordu. "Haven'ı işletenler çok güçlü kişiler. Deneklerinden ikisinin serbestçe dolaşmasından son derece rahatsızlık duyacaklardır. Peşimize düşecekler. Belki *şimdiden* düşmüşlerdir bile. Bunu anlamanı istiyorum."

"Onları bataklıkta bırakıp gidemeyiz," diye fısıldadı Gemma. Jake'in omzunun üzerinden kızın o büyük, kara, okunaksız gözleriyle kendilerini izlediğini görebiliyordu. Kahverengi saç telleri başına o kadar yakın kesilmişti ki yeni doğmuş bir yavru kuşa benzemesine sebep olmuştu. Gemma gözlerini çevirip sesini daha da alçalttı. "Açlıktan ölmek üzereler. Kim bilir, belki de suistimale uğradılar. Kızın insan olmadıklarını söylediğini duydun. Bu saçmalığı kızın kafasına kim soktu?" Haven'ın önünde gururla sırıtan babasını düşününce yine midesi bulandı. "Hem kız hasta falan herhalde. Şu haline bir baksana."

"O da ayrı bir mesele," dedi Jake. Gözleri o kadar koyuydu ki ifadesiz görünüyordu. "Onlara ne yapıldığını bilmiyoruz. Hastalık taşıyor olabilirler."

"Hastalık taşımak mı?" diye tekrarladı Gemma. Silkinerek Jake'ten uzaklaştı. Hâlâ titriyordu. "Onlardan birer hayvan gibi söz ediyorsun."

"Gemma, bir düşün." Gemma arkasını dönemeden Jake yine kolundan yakaladı onu. "Haven'da ne yaptıklarını bilmiyoruz. Amaçları sadece klon yapmak değildi." Demek o da Gemma'yla aynı sonuca varmıştı: Haven'ın amacı başarılı biçimde insan kopyalamaksa tüm bu gizlilik nedendi? "Toksinler üzerine deney yapmış ya da çiçek hastalığını incelemiş olabilirler. Sorun şu ki biz ne yaptıklarını *bilmiyoruz*."

Gemma delikanlının haklı olduğunu biliyordu. Fakat hakikate ulaşmak için başka bir yol da göremiyordu. Üstelik öfkeliydi. Öfkeliydi çünkü Jake gözlerine bakmıyor, ona dokunmak bile acı veriyormuş gibi davranıyordu. Gemma sırtını döndü. "İstediğin şeyin bu olduğunu söylemiştin," dedi. "Baban hayatını Haven'ı incelemeye harcamış ama sen şimdi, *öğrenme* şansını yakalamışken böyle korkuyorsun."

"Tabii ki korkuyorum," dedi Jake alçak sesle. "Babamı öldürdüler, unuttun mu?"

Şimdi Gemma'nın öfkesinin üzerine bir de suçluluk duygusu eklenmiş, bu da tuhaf biçimde daha çok öfkelendirmişti onu. "Ne yapacağın umurumda değil. Sen kendi cevaplarını aldın. Küçük sorgunu bitirdin." Haksızlık ettiğini biliyor ama kendine engel olamıyordu. Başı dönüyordu ve deli gibi de susamıştı. Kararsızlık içinde dikilen replikalara dönüp, "Haydi," dedi biraz daha yüksek sesle. Sesinin bu kadar sert çıkmasına kendisi de şaşırmıştı. Delikanlı afallayıp sonra süklüm püklüm olunca Gemma içinde tuhaf bir gurur dalgası hissetti: Onu, eli bıçaklı kötü çocuğu korkutmuştu.

Daha iki adım gidemeden Jake ona yetişti. "Aptallık etme," dedi. Sinirli bir hali olmaması Gemma'yı rahatlatmıştı. Zaten kendini berbat hissediyordu. Çocuğun babası *ölmüştü*. "Bu işte beraberiz. Hem bütün övgüleri senin almana izin verecek değilim." Gülüşü zorakiydi ama hiç değilse gülümsemişti ve Gemma'nın içi öylesine rahatlamıştı ki neredeyse ayakları yerden kesilecekti. Jake'in yardımını kaybetmekten ne kadar korktuğunu şimdiye dek fark etmemişti.

Jake rehberlik görevine geri dönmüştü. Haklıydı: Arabaya yürüyerek, dar su kollarının etrafından dolaşarak geri dönmeleri mümkündü. Gerçi sık sık durup pusulasına, arada sinyal geri geldiğinde de cep telefonunun GPS'ine bakıyordu. Bir yerden sonra ayaklarının altındaki zeminin yapısı değişir gibi oldu ama Gemma, Jake'in onları tabiat koruma alanına sağ salim ulaştırmış olduğunu ancak *Çöp Dökmeyiniz* yazılı tabelayı görünce anladı. İki dakika sonra araba görüş alanlarına girdiğinde Gemma sevinçten neredeyse çığlık atacaktı. Bagajda bir kasa su vardı, her biri birer şişe devirdi. Gemma bunun hayatı boyunca tattığı en güzel şey olduğunu düşündü.

Arabaya doluştular. Gemma açık alanda ve ayakta olmaktan kurtuldukları anda kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Arabanın içindeyken herhangi biri olarak görülebilirlerdi. Piknikçiler, doğa yürüyüşçüleri, gezginler, arkadaşlar. Ne var ki replikalar epey tedirgin görünüyordu. Gemma'nın aklına daha önce arabaya hiç binmemiş olabilecekleri gelmişti ki Jake kontağı çevirip radyo gürültüyle çalışınca delikanlı yerinden sıçradı.

Bataklıkta kürek çekmeye başladıklarından beri Gemma'nın telefonunda sinyal yoktu ama Wahlee'ye giden toprak yola çıktıkları anda telefon mesajlar, sesli mesajlar, uyarılarla canlandı. Hemen hemen hepsi April'dan gelmişti.

Vakit kaybetmeden April'ın numarasını çevirdi ve açması için dua etti.

"*Tanrım*. Dün gece beni geri araman gerekiyordu. Baltalı bir katil tarafından parçalandığını ya da Guantanamo'ya falan götürüldüğünü düşündüm. Ne oldu?"

Gemma nedenini bilmiyordu ama April'ın sesini duyunca –öylesine tanıdık, öylesine *April*'dı ki– içinden ağlamak geldi. İlk defa güvende olduklarını düşünme iznini verdi kendine. İyiydiler. Toprak bir yolda hızla medeniyete, fast food hamburger zincirlerine, kötü pop müziğe, normal yaşama doğru ilerliyorlardı. Bataklıkta olmak, uyandıktan sonra bile ellerini insanın üzerinden çekmeyen bir kâbus gibi kafa karıştırıcıydı. Fakat bu kâbustan iki kişiyi daha çıkarmışlardı. Oranın gerçek olduğuna dair kanıtlar getirmişlerdi.

Gemma, Jake'in ona baktığını fark edince derin bir nefes alıp gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını bastırdı. "Gerçekten uzun hikâye," dedi. "Annem aradı mı?"

"Sadece yedi kez falan," dedi April. "Bozuk suşi yediğini, için dışına çıkana kadar kusup uyuduğunu söyledim. Bunun için bana büyük bir kıyak borçlusun, haberin olsun, Gem. Bir ay boyunca öğle yemeği ısmarlamaktan söz ediyorum mesela. Belki de bir yıl boyunca. Hatta beni Disney World'e gezmeye götürmenden."

"Tamam." Gemma gözlerini kapayıp koltuk başlığına yaslandı. Güneş yüzünü ısıtıyor, klimadan yükselen kimyasal koku onu rahatlatıyordu. "Dinle. Büyükannenler şu sağlık konferansı zımbırtısına gittiler mi?"

"Sağlık konferansı değil. Yeniden sağlıklı görünme."

"Tamam, her neyse işte. Yani ev bir iki günlüğüne boş, değil mi?"

"Evet." April'ın sesine bir şüphe yerleşmişti. "Neden?"

Gemma gözlerini açtı. Şimdi Wahlee Koruma Parkı'nın önünden geçerek Wahlee'ye giriyorlardı. Yol kenarında bir

polis arabası park etmiş, ışıkları sessizce dönüyordu. Şoför koltuğu boştu. Gemma polis memurunun nereye gittiğini merak etti. Ensesinde bir kaşıntı duydu, birisi tırnağını oraya sürtüyordu sanki. Güvende değillerdi. Uzun süre de olmayacaklardı.

"Yardımına ihtiyacım olacak," dedi Gemma; telefonu sıkmaktan eli terliyordu. "Haven'a kadar gitmeyi başardım, April. Ve inan bana. Borç meselesini ertelemek isteyebilirsin. Bu daha başlangıç."

"Vay canına." Uzun bir sessizlik oldu. "Ne buldun?"

"*Ne* değil." Gem dikiz aynasından delikanlının zarif ve esmer profilini görebiliyordu. "*Kimi*."

ON

Gemma, April'ın büyükannesi ile büyükbabasının evine varınca herhangi bir soruya cevap vermek zorunda kalmadan replikaları misafir evine sokabilmeyi ummuştu. April'ın pencereden bakıyor olacağını tahmin etmeliydi tabii. April, Jake'in arabasının garaj yoluna döndüğünü görür görmez kapıdan fırlayıp uçarcasına bahçeye çıktı.

"Gemma!" April o kadar sıkı sarıldı ki Gemma az kalsın geri geri düşecekti. April, Gemma'nın omuzlarını sıkarak geri çekildi. "Bok gibi görünüyorsun. Ve..." Kokladığını belli eden bir hareket yaptı. "Leş gibi kokuyorsun."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi Gemma ama alınganlık yapamayacak kadar yorgundu. April güneş losyonu ve kola kokuyordu.

April'ın gözleri arabaya kaydı. "Şimdi... yani, içerideler mi?" Gemma başıyla onayladı. April dudaklarını yaladı. Bronzlaşmıştı, dinlenmiş görünüyordu, omuzları soyulmuştu ve Gemma onun yanında dikilirken kendini bin yaşında

hissediyordu. "Sen ciddi ciddi... onların cidden klon olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçek klon?"

"Yok, sahte klon," dedi Gemma. April'ın kafasının kinayeyi anlayamayacak kadar karışmış olduğunu fark etti. "Evet, gerçek," dedi. "En azından bana öyle söylediler."

"Ama kanıtın yok," dedi April hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Demek istediğim, *ikiz tipler* görmedin."

Gemma otların üzerine uzanmış cesedi, çok daha zayıf ve ufak tefek olmasının dışında kendisininkiyle aynı olan bedeni düşündü tekrar. April'a olsa olsa kendisinin klonu, replikası olabilecek kızı gördüğünden söz etmemişti. Buna hazır değildi. Durumu daha iyi anlayıncaya dek söyleyemezdi. Bu yüzden, "Bence doğru söylüyorlar," dedi. "Neden yalan söylesinler ki? O adada büyümüşler. Orada *yapılmışlar.* Onlara insanlardan daha aşağı oldukları anlatılmış. Çocuğun adı bile yok. *Numarası* var sadece." Kız, yani Lyra arabada onlara böyle söylemişti.

April kollarını kendine sardı. "Tanrım," dedi. Gözlerini hâlâ arabadan ayırmamıştı. Gemma dönüp bakınca güneşin açısından ötürü Lyra ile 72'nin bulanık siluetlerden ibaret olduğunu görüp rahatladı. Bu haber bir duyuldu mu –ki öyle olmak zorundaydı, artık hakikati gizli tutmanın bir yolu olmayacaktı– bir sürü insanın gözlerini onların üzerine dikeceğini tahmin edebiliyordu. "Onlarla tanışabilir miyim? Dışarı çıkmalarına izin vermek güvenli mi?"

"Onlar hayvan değil," dedi Gemma sesindeki hiddete şaşarak. April irkilince Gemma suçluluk duydu. "Affedersin," dedi. "Yorgunum. *Onlar* da yorgun."

April oralı olmadı. "Peki, *şu* kim?" Bakışları Jake'e odaklanmıştı. Jake'i yalamak istermiş gibi bakıyordu. Gemma dilinin nasıl da dışarı sarkmadığına şaşıyordu.

"Bak, şimdi insanları misafir evine götürmeme izin ver yeter, tamam mı? Sonra konuşuruz, sana her şeyi anlatırım."

"Anlatsan iyi edersin," dedi April gözlerini Jake'ten ayırmadan. "Günlerdir kıçını kolluyorum."

"Biliyorum," dedi Gemma. "Sen dünyadaki en iyi arkadaşsın."

"Evrendeki," diye düzeltti April.

April'ın evine giderken yolda Wallmart'ın önünde durmuşlar, Gemma, ailesinin kredi kartı ekstrelerini hiçbir zaman dikkatli incelemediklerine güvenerek giyecek, yiyecek ve temizlik malzemeleri almıştı. İnsanı dünyanın en sıkı zincirleriyle bağlayan ve bunun için ara sıra suçluluk duyan bir anne babaya sahip olmanın sayılı faydasından biriydi bu. Replikalara Haven hakkında soru sormak için can atıyordu ama uykusuzluk onu ele geçiriyordu. Beyninin yerinde çamur tortusu varmış gibi hissediyordu.

Misafir evi serindi ve plajı anımsatan pastel renklerle dekore edilmişti. Delikanlı bir şeyleri kırmaktan korkuyormuş gibi çok ihtiyatlı hareket ediyordu. Lyra daha önce hiç kitap görmemiş gibi kitap raflarının önünde durmuş, gözlerini yıpranmış karton ciltli kitaplar, piyasa aşk romanları ve sırtları eskimekten lekelenmiş macera kitaplarına dikmişti. Belki de görmemişti. Gemma onun eğitim alıp almadığını, okumayı ya da dünyada yedi kıta olduğunu, dünyanın güneşin etrafında döndüğünü bilip bilmediğini

merak etti. O kadar çok soru, anlaması gereken o kadar çok şey vardı ki.

"Biraz uyuyun," dedi Gemma onlara. Tutuklanmadan, özel timlere falan yakalanmadan April'ın evine kadar gelebildikleri için biraz daha sakinleşmişti. Güvendeydiler. Zamanları vardı.

Jake ile Gemma replikaları misafir evinde bırakıp çıktılar. Gemma çok yorgundu ama dışarı çıkar çıkmaz, yol boyunca sessizliğini koruyan Jake konuşmaya başladı. "Bana saçma gelen ne, biliyor musun?" dedi. "Tüm bu gizlilik neden? İnsanoğlu yıllardır insan klonlama hayalleri kuruyor. Hayvan klonlamayı bile doğru düzgün başaramadılar. Klonların çoğu erkenden ölüyor. Haven'daki biliminsanları Nobel Ödülü almalı. TED konuşmaları yapmalılar. Milyarder olmalılar, anlatabiliyor muyum? Madem öyle, neden hiç kimseye söylemediler?"

"Bilmiyorum," dedi Gemma havuzun yanından geçip eve doğru giderlerken. Sudan yansıyan güneş gözünü alıyordu. Keşke güneş gözlüğüm olsaydı, diye düşündü. "Fakat dediğin gibi, Fine & Ives'ın orduyla bağlantıları var," dedi Gemma. "Hep vardı. Belki de Haven, klonları ilaç deneylerinde kullanıyordu. Sen de orada yaptıkları şeyin bu olduğunu düşünmüyor muydun? Dr. Bilmemkim, şu yetim çocuklar vakfı ve insan deneyleri falan?"

Haklarında kimsenin bir şey bilmediği, kimsenin umursamadığı klonlar, kobay insan olarak kullanılabilirlerdi. Onlara isim değil, numara verilmesine şaşmamalıydı.

Bu, babasının Richard Haven'ı tanımasını, onunla fotoğrafı olmasını ve röportajlarda onun dehasından söz etmesini

açıklardı. Babasının, Richard Haven'ın ölümünden sonra, tam da Fine & Ives onlara yatırım yapmaya başlamışken birden tutum değiştirip alelacele Fine & Ives'dan ayrılmasını da açıklayabilirdi. Gemma babasının insan klonlama fikrine, bunun bilimsel açıdan mümkün olmasına heyecanla yaklaştığını fakat gerçekten başarıldığında bundan tiksindiğini tahmin edebiliyordu. Ve ne kadar berbat biri olursa olsun, klon olsa da olmasa da, insanlar üzerinde kendi rızaları olmaksızın ölümcül ilaç ve zehirlerin denenmesine bile isteye dahil olacağını hayal edemiyordu. Bunun empatiyle ilgisi yoktu. Babası kurallara aşırı bağlıydı.

Meseleyi hangi açıdan düşünürse düşünsün, babası Haven'da aslında neler döndüğünü biliyor olmalıydı. Biliyordu ve olanlara sırtını dönmüştü. Ailesiyle Chapel Hill'de inzivaya çekilmiş, yüksek kapıların, biçilmiş çimlerin ve paranın arkasına saklanmıştı. Gemma babası hakkında bildiklerine rağmen –soğukluğu, kendi ailesini umursamayan hali– buna inanamıyordu. Bir daha onun yüzüne nasıl bakacaktı?

"Dr. Saperstein, Haven'ın yöneticisi. Yuva Vakfı ise kurucusu olduğu yardım kuruluşu," dedi Jake sakince. "Fakat klonlar üzerinde tıbbi deneyler yapmak bana mantıklı gelmiyor. Klon yapmak çok masraflı. Demek istediğim, Haven onların bakımı için, onları beslemek, sağlıklı tutmak için –en azından hayatta tutmak için– para harcıyordu. Vücutlarını ilaçla doldurmak için zahmetin bu kadarı biraz fazla gibi."

Hakkı vardı. Bu kadarı gerçekten fazlaydı. Gemma birden ağlamaklı oldu. "Lütfen," dedi. "*Lütfen*, bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Elbette." Jake, Gemma'ya yüzü bir yapbozmuş, o da parçaları tekrar doğru yerlere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak baktı. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi bir hali vardı, bu yüzden Gemma onu geride bırakıp eve girmek için hızlandı. Jake duş almaya gitti. April tam bir yaltakçı gibi davranarak sanki yeterince beklerse Jake striptize başlayacakmış gibi uzun uzun, *coşkuyla* musluğun nasıl çalıştığını anlattı. Gemma ise bu fırsatı değerlendirerek April'ın odasının kapısını kilitleyip kendini yatağa attı.

Gemma uyumayı hayatında hiç bu kadar delicesine istememişti. Fakat telefonunu cebinden çıkardığı anda annesinden bir sürü cevapsız arama ve mesaj olduğunu gördü. Sonuncusu daha on beş dakika önce gelmişti. ARA BENİ. Hiç içinden gelmese de ev telefonunu bulup aradı.

Annesi ilk çalışta açtı. Belli ki telefonun başında bekliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Kristina.

"İyiyim," dedi Gemma tedirginlik içinde. Annesinin sesinin daha öfkeli çıkmasını bekliyordu.

"April hasta olduğunu söyledi. Birkaç kez evden aramayı denedim, cep telefonunu da arayıp duruyorum..." Annesinin sesinde şüphe izleri vardı.

Gemma, April'ın uydurduğu hikâyeyi tamamen unutmuştu. "Hâlâ çok yorgunum," dedi aceleyle. En azından bu kısmı doğruydu. "Buraya geldiğimden beri sadece uyuyorum."

"Neyse, daha iyi hissettiğine sevindim," dedi annesi. "Dinle, babanla konuştum. Çok sinirli..."

Gemma'nın kalbi küt küt atmaya başladı.

"... ama dönmek için acele etmesine gerek olmadığına ikna ettim onu," diye bitirdi Kristina sözlerini.

Gemma derin bir nefes verdi. "Yani Şangay'da mı hâlâ?"

"Ona ulaştığımda Londra'daydı," dedi. "Orada birkaç gün daha kalıp birkaç toplantıya daha katılacak. Ama cumartesi eve döndüğünde seni de evde istiyor. Daha sonra uçak tarifelerini sana e-postayla yollarım."

Bu Gemma'nın beklediğinden de iyiydi. Günlerden çarşambaydı. Yani neredeyse üç tam gün daha kazandırırdı ona. "Ben eve April'la birlikte, arabayla geliriz diye düşünüyordum ama..." diyordu ki tamamlayamadan annesi sözünü kesti.

"Şansını zorlama," dedi Kristina sesi değişip sertleşerek. "Cumartesi sabahı uçakla geliyorsun ve babanı nasıl idare edeceğimizi konuşuyoruz." Gemma yine o ezici öfke ve nefretle gırtlağının yandığını hissetti. "Bu arada Gemma... Yerinde olsam babanı aramaya çalışmazdım şimdi. Hâlâ çok sinirli."

Hiç öyle bir niyetim yok, diyecek oldu Gemma. Fakat annesinin sözünü dinleyip şansını zorlamamaya karar verdi. "Tamam," dedi. "Seni seviyorum, anne."

"Hele bir sevme," dedi Kristina. Ama gülümsüyordu. Gemma sesinden anlamıştı. Belki de annesiyle bir yerlere kaçabileceklerini düşündü. Kaliforniya'ya. Paris'e. Babasının onları bulamayacağı bir yere. "Ben de seni seviyorum."

April'ın yatağının üzerine fırlatılmış giysi ve mayolar birbirine karışmıştı. Fakat Gemma kaldırmaya yeltenmedi bile. Üstünde hâlâ kot pantolonu ve tişörtüyle nevresimin altına kıvrıldı. Yan tarafta suyun akışını duyabiliyordu ama Jake'in duş aldığını düşünmek –o kadar yakında ve *çıplak*– artık yüzünün kızarmasına ya da başka bir şeyler hissetmesine neden olmuyordu. Telefonu yeniden çalmaya başlayınca ekrana bakmadan açtı.

"Anne," dedi, "ben biraz daha uyuyacağım, tamam mı? Pek iyi hissetmiyorum."

"İşte bu bir ilk." Telefondaki annesi değildi, *Pete*'ti. Gemma sesini tanımıştı. "Bana *taş* diye hitap edildiğini duymuştum. *Bebek yüzlü, lokum*... Ama daha önce kimse *anne* dememişti."

Gemma gülerken az kalsın yüzü yırtılacaktı. Elini yanağına götürdü. Günlerdir hiç gülmemiş gibiydi. "Yemedim bunu," dedi Gemma. "Kimse sana lokum dememiştir."

"Öyle olsun." Pete'in sesi değişmişti. "Sorun ne? Hasta mısın? Yoksa sadece beni mi özlüyorsun?"

Gemma, Pete'in onu göremediğini unutup gözlerini devirdi. "Rüyanda görürsün. Hem *sen* beni aradın. Ne oldu?"

"Sadece kontrol amaçlı," dedi Pete. "Bir su hendeğinde filan yatmadığından emin olmak istedim."

"Fıçı Burnu'nda hendek yok," dedi Gemma.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Pete. "Aradığın şeyi bulabildin mi bari?"

"Daha fazlasını," dedi Gemma. Gözlerini yumdu ve yirmi dört saattir ilk kez gevşemeye çalıştı. April'ın yatağı bulutlar kadar yumuşacıktı ve mis gibi lavanta kokuyordu.

"Şey, daha sonra konuşsak olur mu? Gerçekten uyumaya ihtiyacım var."

"Büyük geceydi ha?" Pete'in sesi hâlâ neşeliydi ama Gemma delikanlının gücendiğini düşündü. Fakat açıklama yapamayacak kadar yorgundu. Gözlerini kapayınca yine ölü kızı ve kavalkemiğinde yürüyen böceği gördü. Ölüm sonrasında vücudun şiştiğini biliyordu; kızı balon gibi şiştiğini hayal etti ve çabucak gözlerini açtı.

"Öyle de denilebilir," dedi Gemma. Boğazı düğümleniyordu.

"İyileş." Çabucak toparlanıp her zamanki neşeli haline döndü. "Hendeklerden uzak dur, olur mu?"

"Denerim," dedi Gemma. Kapatmadan önce, "Hey, Pete?" diye ekledi.

"Efendim?"

"Teşekkürler. Şey... teşekkür ederim." Sonra da ağlamamak için çabucak telefonu kapattı. Dönüp yüzünü yastığa gömdü. Gözlerini kapatınca Pete'in kendininkilerden bile fazla olan çillerine, çarpık gülüşüne, tüm sözleri yanlış söyleyerek radyodaki şarkılara eşlik edişine odaklanmaya çalıştı. Fakat bir süre sonra Pete'in yüzü Jake'inkine benzemeye başladı. Pete siyahlara bürünmüştü, yüzü asıktı, Gemma'nın babasının cenazesindeydiler ama Gemma tabutun içine bakınca kendi yüzünün yansımasını gördü; dikiş atılmış bedeninin griliği gösterişli makyajın altında belli oluyordu ve ağzı çığlık atar gibi açılmıştı.

Uyandığında darmadağındı. Günün büyük bölümünü uykuda geçirdiğini ancak güneşin batmak üzere olduğunu

görünce idrak etti. Yüz kat daha iyi, daha berrak, daha odaklanmış hissediyordu. Birkaç dakika yatakta uzanıp kalp atışlarının normale dönmesini bekledi, hâlâ bir ter tabakası gibi üzerine yapışan berbat kâbusun gölgelerine aldırmamaya çalıştı.

Neden Haven'da bulunduğu, orada uzun süre kalmış olduğu fikri inatla çıkmıyordu aklından? Babası Haven'daki biliminsanlarına insan ikizini yapsınlar diye tek çocuğunun DNA'sını *kullanma izni* vermiş olabilir miydi? Onu *kullanıyor*, gerçeği annesinden saklıyor olabilir miydi? Bu korkunç bir düşünceydi ve söz konusu babası bile olsa Gemma böyle bir şeye inanamazdı.

Cevapları alma zamanı gelmişti.

Banyoda yüzüne soğuk su çarptı ve dişlerini parmağıyla temizledi. Mutfakta yalnız olan Jake bilgisayar başındaydı. Jake onu görünce ayağa kalksa da çabucak oturdu. Gemma delikanlının gergin olduğunu fark etti. Onu huzursuz eden şey Gemma'nın varlığıydı. Onun için üzülüyor muydu yoksa ondan korkuyor muydu?

"April nerede?" diye sordu Gemma. Musluktan bir bardak su doldurup kana kana içti. Boğazını hâlâ yakan bataklık tadını yıkayıp temizlediğini hissetti.

"Dışarı çıktı," dedi Jake internet fenomeni olabilecek bir gülümsemeyle. İşin tuhafı Gemma'nın arzuladığı, görmek istediği kişi Pete'ti. Jake'i sonsuza kadar bataklıkta bulduğu şeyle ilişkilendirecekti. Jake kirlenmişti. Pete ise önceki hayatına aitti. "Bir sürü soru sorup durdu ama neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğimi bilemedim. Sanırım benden sıkıldı."

Jake omuz silkti. Gemma bundan pek emin olmadığını söylemek üzereyken kendini tuttu. Jake'in üstüne atlayıp onu öpmekten öldürmemek için kendini dışarı atmış olması daha muhtemeldi.

Jake, "Uyudun mu?" diye sorunca Gemma başıyla onayladı. Gördüğü kâbusu anlatacak oldu ama ondan da vazgeçti.

Bir sandalye çekip Jake'in karşısına oturdu ve ellerini çenesine dayadı. "Sen uyudun mu?" diye sordu.

Jake başını hayır anlamında salladı. "Patlamalar konusunda araştırma yapıyordum, bilirsin. Gerçekte neler olup bittiğini çözmeye çalışıyorum." Yüzünü ekşitti. "Buna inanmayacaksın."

"Dene bakalım," dedi Gemma. Yirmi dört saat önce klonlara, külle kaplı bir bataklıkta kanoya binip kürek çekerek askeri üs olması muhtemel bir yere gizlice sızacağına ya da dünyanın bir yerinde kendisine birebir benzeyen bir kızın var olduğuna inanmıyordu. Şimdiyse her şeye inanabileceğini düşünüyordu.

"Her tarafına patlayıcı bağlayan kadın..."

"Melek Ateşi," dedi Gemma Haven Dosyaları'na gelen mesajdaki ismi hatırlayarak.

Jake başını salladı. "Evet. Melek Ateşi. Fıçı Burnu'nda bir sırt çantası bırakmış. Belki gece orada kamp kurmuştur, bilmiyorum. Ve Haven Dosyaları'nın *her bir sayfasının* çıktısını alıp sırt çantasına koymuş." Başı dönüyormuş gibi görünüyordu. "İnternet sitesi hata vermeye devam ediyor."

Gemma'nın midesinde bir rahatsızlık başlamıştı, birisi bağırsaklarında yumruğunu gezdiriyordu sanki. "Bu iyi değil, Jake," dedi. "Polis senin peşine düşecek."

Jake güldü ama keyifsiz bir gülüştü bu. "Düştü bile. Dedektif Bilmemkim beni iki kez aramış."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Gemma.

Jake masadaki bir şeyleri düzenlemeye, lokantada yaptığı gibi hizalamaya başladı. Belli ki gerildiği zamanlarda ortaya çıkan bir tikti bu. "Bana bir şey olmaz," dedi ama buna kendisi de inanmıyor gibiydi. "Sonuçta olanlarla bir ilgim yok. Beni herhangi bir şeyle ilişkilendiremezler."

Gemma haklı olmasını umdu. "Richard Haven'a ne olduğunu anlatmadın bana."

Jake iç geçirip bilgisayarını itti. Kısacık bir an için çok yaşlı göründü. "Öldürüldü," dedi lafı dolandırmadan. "Haven inşa edildikten sadece birkaç yıl sonra. Palm Beach'te tatildeyken bir araba kazası geçirdi." *Ben de aynı yıl doğdum*, diye ekledi Gemma içinden. "Havencıların çoğu bunun kaza olduğuna inanmıyor."

"Havencılar?" diye tekrarladı Gemma. Jake'in yüzü kızardı.

"Affedersin," dedi. "Haven meraklıları kendilerine böyle diyorlar. Babam gelmiş geçmiş en büyük Havencıydı."

Gemma duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Cinayet miydi yani? Bir cinayet daha mı?" Bu durumda Jake'in babası, Hemşire M denen kadın ve Richard Haven, hepsi kaza ya da intihar süsü verilmiş cinayetlerin kurbanlarıydı.

"Güpegündüz," dedi Jake. Koltuğuna yaslandı. "Yağmur yağmıyormuş, hava kötü değilmiş, hiçbir şey yokmuş. Ve arabanın bulunduğu yer ile yoldan çıktığı yere bakılırsa Richard Haven birinden kaçmak için direksiyonu kırmış. Fakat böyle biri hiç çıkmadı ortaya."

"Ama bu mantıklı değil," dedi Gemma. "Diğer kadın, intihar eden şu hemşire..."

"Hemşire M," dedi Jake.

"Evet. Yani, kadın basına konuşmak konusunda gözdağı vermişti, öyle değil mi? Baban onunla *röportaj yapacaktı.*" Jake başını evet anlamında salladı. "Kadının neden tehdit olarak görüldüğünü anlayabiliyorum. Ama Richard Haven enstitüyü kuran kişi. Kapanmasını, ifşa olmasını falan istemezdi ki."

Jake gözlerini ovuşturdu. "Bildiğimiz kadarıyla," dedi. "Ama mesele de o zaten. Bilmiyoruz. Richard Haven başından beri bu işin içindeydi. Ordu Fine & Ives vasıtasıyla işe bulaşmadan önce bile. Belki de şüpheleri vardı. Belki anlaşmadan tamamen çekilmek istemişti. Ya da belki hayatının çalışmasının bilinmesini istemişti. Tehlike haline gelmesinin binlerce nedeni olabilir."

Gemma sessizce düşündü bunları. Pencerenin ardında güneş çatıların arkasında batmış, geride sadece kanlı parmak izlerine benzeyen kırmızı lekeler bırakmıştı. Gemma ayağa kalktı. "Haydi," dedi. "Uyuyan güzellerimizi uyandırma vakti."

Bu bloktaki evler birbirine çok yakın sıralanmıştı. Yukarıdan bakıldığında çatılar, fayans kaplı havuzlar ve gardenya çalılarından oluşan bir yapboz gibi görünüyor olmalıydı. Gemma birilerinin barbeküsünden gelen kokuyu alabiliyor, yakındaki bir evden bangır bangır yükselen televizyon sesini işitebiliyordu. Diğer insanların onun hayatını yıkan patlamadan habersizce yakınlarda bir yerlerde akşam ye-

meği hazırladıklarını, Netflix izlediklerini ya da faturaları konusunda dertlendiklerini düşünmek tuhaftı.

Gemma kendini çok yalnız hissetti.

Misafir evi karanlıktı. Replikalar hâlâ uyuyordu. Gemma delikanlının horlayışını duyabiliyordu. Haven hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorsa onları biraz pohpohlaması, güvenlerini kazanması gerektiğini düşünerek yatak odasının kapısını usulca kapattı. Mutfak dolabından bir tencere çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jake.

"Hiç mi duymadın?" Gemma daha sonra da Walmart'tan aldığı fasulye konservelerini açmaya başladı. "İnsanın kalbine giden en kısa yol midesinden geçermiş."

Jake güldü. "Ah. Tabii ya. Demek o yüzden polisler sorguda bir sürü kapkek bulunduruyor." Saçının bir yeri komik bir şekilde dikilmişti, muhtemelen yerde uyuduğu için olmuştu ama nedense Gemma'yı hüzünlendirdi. O kadar *normaldi* ki. Oysa kendisi bir daha asla normal hissedemeyeceğini biliyordu.

Kendini hep uzaylı gibi hissettiği konusunda şakalar yapardı ama bugüne dek bunun ne anlama geldiğini hiç düşünmemişti aslında.

"Biz onları sorgulamıyoruz. Onlarla konuşuyoruz. İkisi farklı şeyler." Ocak birkaç saniye çıtırdadıktan sonra yandı. "Işığı yakar mısın? Hiçbir şey göremiyorum."

Birden oda aydınlanıp şekillendi, tatlı, güven veren bir havaya büründü: Duvarlarda deniz kabuğu baskıları, mutfakta *Sahil Bu Tarafta* yazılı bir tabela. Gemma'nın arkasındaki Jake yılan görmüş gibi kesik bir soluk aldı.

"Ne?" diye sordu Gemma. "Ne oldu?"

Jake masanın başında dikilmiş, elini açık bir dosyanın üstüne koymuştu. "Bu Haven'daki tıbbi raporlardan biri." Başını kaldırdı. Gözlerinde yine o koyu ateş yanıyordu, ışığı yansıtmayıp emen cinsten bir ateş. "Bunu yanlarında getirmiş olmalılar."

Elinde raporla kanepeye yöneldi ve bilgisayarını tekrar açtı. Gemma bakmak için yanına geldi. Dosya onu hayal kırıklığına uğratacak kadar hafifti ve içinde tek yapraktan ibaret tek bir rapor vardı. Fakat bu da bir şeydi. Gemma eğilip başlıktan itibaren okudu. *Form 475-A. Çıkış Yetkisi ve Toksisite Raporu. İnsan Model 576.*

"Ne demek bu?" diye sordu Gemma. Rapor başka bir dilde yazılsa ancak bu kadar anlaşılmaz olurdu. Devamı da *aşırı dönüştürüm*, *nöral bozukluk* gibi sözcükler ya da vCJD-12 ya da pR-56 gibi kimyasal isimlerine benzer kodlarla doluydu.

"Kâhine soralım," dedi Jake. "Google'a," diye açıkladı Gemma ona bakınca.

Gemma kanepenin kolçağına oturdu çünkü daha fazla yaklaşırsa Jake'i, yeni sabun kokusunu ve teninin sıcaklığını içine çekmek zorunda kalacak, dikkati dağılacaktı. Fakat orada eğreti, hantal, şişirilmiş bir bebek gibi oturmak da tuhaf hissettirince sırf iş olsun diye ocağın başına geri döndü.

Yatak odasının kapısı açılınca irkilerek arkasına döndü. Lyra bataklıktaki halinden daha iyi görünüyordu. Teninin solgunluğuna ve törpülenmiş köşeler gibi görünen elmacık kemiklerine rağmen güzeldi. Fakat Lyra'nın sakinliğinde, yüz ifadesinin yavanlığında ürkütücü bir şey vardı; içinde

onu yönlendiren hiçbir şey yoktu, bir kukla gibi bomboştu sanki.

Gemma fasulye yemeğinin birazını bir kâseye koydu. "Al," dedi. Sesi sessizlikte kontrolsüz çıkmıştı. "Fasulye. Konserve. Üzgünüm. Yemek yapmayı bilmiyorum. Bir şeyler yemen gerek."

Lyra teşekkür etmedi. Hiçbir şey söylemedi. Oturmadı bile. Kâseyi Gemma'nın elinden otomatik bir hareketle aldı ve makine gibi yemeye koyuldu. Kaşığı yanlış tutmuş, kâseyi dudaklarına yaklaştırmış, yemeği ağzına tıkıyordu. Onun gibi narin bir kızın bu şekilde, bir çöp öğütücüsü gibi yemek yediğini görmek çok acayipti. İşin tuhafı, bu Gemma bu halini görünce kızı biraz daha sevdi.

Jake, "Bulaşıcı Süngerimsi Ensefalopatiler," deyince Gemma sıçradı. İşte o an gelmişti; anlamak üzereydiler. Bir anda korkusu Gemma'yı tamamen terk etmişti. Çok dik bir kızağın tepesinde durup sonra kendini bırakmak gibiydi. "Bu bir hastalık sınıfı. Deli Dana bir BSE hastalığı."

"Tamam." Gemma tekrar kanepeye gidip Jake'in yanına oturdu. Böylesi, Haven'da yaptıkları çılgınca deneylerin canlı kanıtı olan Lyra'nın yanında dikilmekten daha iyiydi. "Yani ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum." Jake başı ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Raporda sadece adı geçiyor."

Lyra kâsesini gürültüyle masaya bıraktı. Gemma başını kaldırıp bakınca kızın kaskatı kesildiğini gördü. "Sizin ona bakmamanız gerekiyor," dedi. Gemma, Lyra'nın Haven'a olan sadakatine şaşırmıştı. Oraya ait sırları korumaya mı çalışıyordu?

"Neden?" Jake, Lyra'ya döndü. "Çaldın, değil mi?"

"Evet," dedi Lyra sakince. "Ama o başka."

"Artık bu dosyayı aramazlar. Orası kül yığınına döndü."

"Jake," dedi Gemma hemen. Lyra ilk kez irkilmişti.

Jake omuz silkti. "Üzgünüm." Sesi hiç de üzgün çıkmıyordu. Öfkeli çıkıyordu. Gemma delikanlının ne hissettiğini biliyordu. Haven'a dair şüphelerinin küçücük bir kısmı bile doğruysa eğer, Gemma oranın yerle bir olmasından memnundu. Tekrar rapora eğilip karışık tıp terimlerini ve kısaltmaları anlamlandırmaya çalıştı. Anlayamadığı karmaşık terimlerin arasında İnsan Model-576 ve *jenerasyon on yedi*, *sarı küme* diye bir şeyden tekrar tekrar söz edildiğini fark etti. "Lyra, bu grupların ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gemma mümkün olduğunca yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu. Lyra hâlâ masanın başında hareketsiz duruyordu; birilerinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyormuş gibi bir hali vardı. Belki de bekliyordu. "Burada hastanın... yani replikanın..." Terimi doğru kullanıp kullanmadığını merak ederek başını kaldırdı. Bir saniye sonra Lyra başını evet anlamında belli belirsiz salladı. "sarı kümede olduğu yazıyor."

Lyra'nın ifadesini okumak mümkün değildi. "Sarılar öldü," dedi. Gemma donup kaldı. Lyra'nın soğukkanlı tavrında korkunç bir şeyler vardı. "O grupta yaklaşık yüz replika vardı," diye devam etti. "En küçüklerin mahsullerin bulunduğu grup." Başka bir şeyden bahsediyor olmalıydı. Yiyeceklerden. Havadan. Tuvalet kâğıdından. "Mahsul, farklı jenerasyonlar için kullanılıyor. Ama renkler, gruplar için. Yani, ben yeşil kümenin üçüncü mahsulüyüm." Elini

kaldırınca Gemma yeşil hastane bilekliğini gördü. Öteki kız da –Gemma'ya tıpatıp benzeyen– yeşildi. "Sarılarda bir yanlışlık yapmış olmalılar. Bazen yaparlar. Hata yaparlar. Pembeler de ölmüştü."

"*Hepsi* mi öldü?" diye sordu Jake.

Lyra başıyla onayladı. "Hastalanmışlardı."

"Aman Tanrım." Raporda yazılanlara göre İnsan Model 576, öldüğünde daha iki yaşında bile değildi. "Burada kızın henüz on dört aylık olduğu yazıyor," dedi Gemma. Çünkü bir şekilde bu sözleri dillendirmeye, onları pençelerini taktıkları göğsünden çıkarmaya ihtiyacı vardı. Bir numune değildi. *Bir çocuktu.* Küçük, tombul yanaklı, bir şeyleri tutmak isteyen minicik yumrukları olan bir bebek. Gemma bebekleri severdi, daima sevmişti. Kim sevmezdi ki?

"Renklerin gruplar için olduğunu söyledin," dedi Jake usulca. "Peki bu gruplar neyin nesi?"

Lyra omuz silkti. "Farklı gruplar var. Biz de farklı varyantlarız."

"Neyin varyantı?"Jake üstelese de Gemma'nın cevabı öğrenmeye hevesi yoktu.

Lyra bir an rahatsız olmuş gibi baktı. Keskin bir sesle, "İlaç," deyince Jake bir an öylece ona baktı.

"Bak, Jake. Dr. Saperstein'ın imzası var, senin dediğin gibi." Gemma bir an eline makas alıp onu parçalarına ayırmak, sanki imzanın sahibine zarar verecekmiş gibi küçük parçalara ayırmak istedi. Dr. Saperstein'in imzasının –keskin, köşeli bir imzaydı ve Gemma'nın kafasındaki, tamamen kenar ve köşelerden oluşan, insani duyguları sökülüp alın-

mış Dr. Saperstein izlenimine uyuyordu– altında bir de hemşirenin, Emily J. Huang'ın imzası vardı.

Lyra, "Yeni replika mahsullerin yetiştirilmesinden Dr. Saperstein sorumlu," deyince Gemma onun bu kelimeyi, *mahsul* kelimesini kullanması karşısında yüzünü buruşturmaktan alamadı kendini. Lyra kendi isteğiyle yaklaşınca şaşırdı. Oturmamıştı ama tepelerinde dikiliyordu. Belki de *okuyabiliyordu*. Gözleri doğru yönde kıpırdanıyordu. Normalde Gemma omzunun üzerinden bir şeyler okuyan kişileri fena halde sinir bozucu bulurdu ama şimdi Lyra'yı ürkütüp kaçıracak bir şey yapmaktan çekiniyordu. "Bütün ölüm belgelerini o imzalar." Lyra belli belirsiz gülümseyince Gemma şaşırdı. Lyra elini uzatıp bir parmağıyla Emily Huang ismine dokundu; sanki kırılgan bir şeymiş, bir uğurböceği ya da kelebekmiş gibi nazikti dokunuşu. "Hemşire Em de imzalamış."

Hemşire Em. Gemma'nın zihninde bir şimşek çaktı; elektrik çarpması gibi bir aydınlanma. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Güneşe bakmış gibi bir beyazlık, önünde ise sendeleyen, ona sessizce bir şeyler söyleyen siluetler görüyordu. "Hemşire Em," dedi kulağa nasıl geldiğini test ediyormuş gibi yüksek sesle. Evet.

Jake, "Hay lanet," deyince Gemma onun da olayı çözdüğünü anladı.

Emily J. Huang.

Hemşire M.

ON BİR

Gemma dışarı çıktığında bile klostrofobik hissediyordu. Bunu küçük, aydınlık bir kutu olan salonda da hissetmiş, tavan çökecek sanmış hatta bir saniyeliğine çökmesini bile dilemişti. Şimdiyse diz çökmüş, başını dondurucu derecede soğuk havuza daldırmış ve kesik kesik soluyarak, eşofman üstüne saçından sular damlayarak çıkarmıştı. Fakat hâlâ etrafını saran müthiş bir baskı hissediyordu, görünmez bir el onu bir sandviç torbasına tıkıştırmaya çalışıyordu sanki. Oysa bu baskının içeriden geldiğini, hakikatin ağırlığından ve Jake'in ortaya çıkardıklarından kaynaklandığını biliyordu.

Dileyin, size verilecek.[4]

Nedenini öğrenmek istemişlerdi ve artık öğrenmişlerdi. Nedenini biliyorlardı. Fakat şimdi Gemma'nın aklı hakikatten her zamankinden daha çok kaçıyor, tilt topu gibi fırlayıp uzaklaşıyordu. Bunun yerine diğer sırları, hâlâ

---

4 İncil, Matta 7:7. (ç.n.)

cevaplanmamış başka soruları çözmeye çalışıyordu: Emily Huang'ın başına gerçekte ne gelmişti? Neden Haven'dan ayrılmıştı? Jake'in babasıyla konuşmaması için öldürüldüğü doğru muydu?

Jake daha sonra arayacağına söz verip evine gitmişti. Gemma'nın da bundan şikâyeti yoktu. Jake'ten, birlikte öğrendikleri şeyden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Jake'in adı bu işe *karışmıştı*. Gemma onu sonsuza dek bataklıkla, replikalarla, onların içinde büyüyen korkunç şeyle hatırlayacaktı.

Misafir evinin ışıklı pencerelerinden bakınca Lyra ile 72'in kanepede birlikte, yani en azından yan yana oturduklarını görebiliyordu. İkisi de kendi bireysel alanlarında, tamamen ayrıksı, tamamen ötekiydiler. Gemma onları gördüğünü bilip bilmediklerini, hatta umursayıp umursamadıklarını merak etti. Muhtemelen bakışlara alışıklardı. Neler gördüklerini hayal edemiyor, Lyra'nın sarı gruptaki çocukların öldüğünü, bir arazinin çimlerinin biçilmesi ya da çöpün dışarıya çıkarılmasından söz edermişçesine soğukkanlılıkla anlatışını hatırladıkça ürperiyordu.

Kapana kısılmış hissediyordu. Replikaların yüzüne bir daha bakamazdı. Fakat iki dakikada bir mutfak penceresinde beliren, dışarıya göz atmak için elleriyle yüzünü çevreleyen, belli ki misafir evindeki replikalarla konuşmak için can atan ama Gemma'nın isteğiyle onların mahremiyetine saygı göstermek için elinden geleni yapan April'la da yüzleşemezdi.

Gemma haksızlık ettiğinin farkındaydı –April'dan yardım istediği halde ona hiçbir şey anlatmamıştı– ama

daha fazlasını öğrendikçe açıklamak da giderek imkânsızlaşmıştı. Gemma o sözleri yüksek sesle söylemek zorunda kalmak istemiyordu. Bu sözler ses tellerini kavuracak, kalıcı hasar bırakacak, dilinde kabarcıklara yol açacakmış gibi geliyordu. O anda Florida'ya hiç gelmemiş olmayı, Haven'ı hiç duymamış olmayı dilerdi. Whole Foods yemeklerini, büyük kanepeyi ve babasının dünyanın öteki ucunda, güvenli bir mesafede olduğunu hayal etti. Gece haplarını almış Kristina'nın mutluluk sarhoşu halini. April'ın Florida'da gördüğü komik köpekleri ona Snapchat'ten gönderdiğini. Hatta Chloe Lanet Olası DeWitt ve sıska, sürtük, çakal sürüsü arkadaşlarını bile. Tek derdinin yine Chloe DeWitt olması için neler vermezdi.

Ama olmazdı. İyice açılmış bir şezlonga oturdu ve telefonunda Emily J. Huang'ı araştırmaya başladı. Sık rastlanan bir isimdi. "Emily J. Huang, hemşire" diye aratmayı denedi ve hemen bir sonuç çıktı: Dört yıl öncesine ait bir cenaze ilanı. İlanın yanında kameraya gülümseyen Asyalı güzel kadının fotoğrafı vardı. Tören Florida, Palm Grove Birinci Piskoposluk Kilisesi'nde gerçekleştirilmişti. Gemma otobandayken Palm Grove çıkış tabelasını görmüştü.

Emily J. Huang, Sınır Tanımayan Doktorlar Derneği'nde yedi yıl görev yapmış, dünyanın uzak köşelerine gönderilip imkânları kısıtlı doktor gruplarıyla gönüllü çalıştığı görevinden henüz dönmüştü...

Emily, Haven'da çalıştığı sırada arkadaşlarına ve ailesine anlatacağı bir hikâye uydurmuş olmalıydı. Hemşire Em'in kimliğinin hiçbir zaman resmen açıklanmamasına

şaşmamalıydı. Emily özel hayatıyla iş hayatını birbirinden ayrı tutmaya özen göstermişti.

... daha önce ise çocukları yüksek risk altındaki çevrelerden alıp güvenilir yerlere yerleştiren bir hayır kurumunun personel müdürü olarak hizmet vermişti.

Gemma cümleyi tekrar tekrar okudu. Jake, Haven'ın halihazırdaki yöneticisi olan Dr. Saperstein'ın koruma altındaki çocuk ve yetimleri evlere yerleştirmeyi üstlenen bir hayır kurumunun kurucusu olduğundan söz etmişti. Bu tesadüf olabilir miydi? "Emily J. Huang ve Yuva Vakfı" diye aratırken kesik kesik soludu. Yüzlerce sonuç çıkmıştı, çoğu gazete ya da suç konulu blog sayfalarıydı. İlk makalelerden biri Miami merkezli bir gazetede yayımlanmıştı ve genç Emily Huang'ın bir polis merkezinden, muhtemelen kameralar yüzünden elini yüzüne siper ederek çıkışını gösteren bir fotoğraf vardı. Gemma sırt çantasından bir defter çıkardı ve birtakım bağlantılar bulma umuduyla, okudukça not aldı.

> Eyalet savcılık bürosu, hayır kuruluşu Yuva Vakfı gözetimindeki bazı çocukların ortadan kaybolmuş olabileceği iddiasına ilişkin olarak gerçekleştirdiği ilk soruşturmanın ardından vakfa yönelik suçlamaların takibini yapmayı reddediyor. İlk tespitlerimize göre bu sayı, 2001 yılından başlayarak, Yuva Vakfı'nın ulusal çapta giderek büyüdüğü ve en güçlü, en varlıklı hayır kurumlarından birine dönüştüğü bu üç yıllık süreçte yirmi beş ila iki yüz çocuğu kapsıyor. Yuva Vakfı'nın himayesinde olduğu düşünülen bazı çocukların akrabaları kuruluşun istismar, ihmal ve sahtekârlık

suçlarından hüküm giymesi gerektiğini ileri sürüyor. Davacılardan biri şimdiden Yuva Vakfı'na adam kaçırma davası açtığını belirtti.

Eyalet Savcı Yardımcısı Charles Lanski, "Söz konusu vakalar ve Yuva Vakfı'nın yurt çapında ailelerin yanına yerleştirip takibini başarıyla sürdürdüğü binlerce çocuğa dair dikkatli bir değerlendirmenin ardından, şu anda tahkikat gerektiren bir durum olduğunu düşünmüyoruz." dedi.

Yuva Vakfı'ndan yapılan tek cümlelik açıklamada bu suçlamaların "çılgınca, yakışıksız ve kesinlikle uydurma" olduğu belirtildi. Basın toplantısında daha fazla açıklama talebini reddettiler. Ancak daha sonra Yuva Vakfı Halkla İlişkiler Müdürü Megan Shipman bir e-posta ile açıklamalarını sürdürdü.

"Son derece sorunlu kimselerden oluşan küçük bir grubun ithamlarının, iki bini aşkın kimsesiz çocuğu güvenli ve mutlu yuvalara kavuşturan yirmi yıllık bir derneğin çalışmalarını sorgulamaya teşebbüs etmesi talihsizliktir," diye yazdı. "Suçlamaları mantık çerçevesinde değerlendiren herkes, bunların maddi çıkarlar için insani trajedileri suistimal etme girişimleri olduğunu görecektir."

Suçlamaları ortaya atan kişilerin üçü de sözde kaçırma olayının gerçekleştiği dönemde ağır birer uyuşturucu madde bağımlısıydı. Yuva Vakfı'ndan olduğunu iddia eden bir kadın gelip bebeği Diamond'ın koruyuculuk velayetini geçici süreyle alma karşılığında ona iki bin dolarlık bir meblağ teklif ettiğinde, Sarah

Mueller henüz on dokuz yaşındaydı ve uyuşturucu bağımlısıydı.

Şu anda yaşadığı, devlete bağlı rehabilitasyon merkezinden konuşan Mueller, Highland News'e şunları söyledi: "Kızımı ellerinde tutacaklarını hiç düşünmemiştim. Temizlenip bağımlılıktan kurtulduğumda onu geri alabileceğimi sanmıştım." Ancak Sarah sokaklar, hapishane ve arınma dönemleri arasında bocaladığı uzun bir dönemin ardından nihayet bağımlılığından kurtulduğunda, Yuva Vakfı'nın Diamond'ın sisteme girişiyle ilgili hiçbir kayıt tutmadığını öğrendi.

Sarah'nın hikâyesi, Yuva Vakfı'ndan bir "hemşire" diye tarif ettiği kadın kapısını çaldığında yirmili yaşlara henüz adım atmış olan Fatima "Tina" Aboud'un hikâyesiyle tüyler ürperten benzerlikler taşıyor. Aboud o sırada iki yaşındaki oğlu için kendisine üç bin dolar teklif edildiğini iddia ediyor. Buna göre, şizofreni hastası olan Fatima, kendisi kabul etmezse CIA'in gelip çocuğunu alacağına inanarak razı oldu. On yıl sonra ağır bir ilaç tedavisinden geçerek normale döndüğünde oğlu Benjamin'in yerini öğrenmeye çalıştı, ancak izlerin tamamen silindiğini gördü.

Ortaya çıkan son şikâyetçi ise Rick Harliss ve onunkisi çözülmesi en güç hikâye. Highland News'ün edindiği bilgilere göre eski bir tamirci olan Rick, o zamanki işvereni ve ilaç devi Fine & Ives'ın eski yöneticisi Geoffrey Ives'la girdiği bir münakaşanın ardından hapse atıldı.

Gemma'nın midesi hoplayıp ayaklarının dibine düştü sanki. Bir an için kelimeler bulanıklaştı. Gemma gözlerini kırpıştırarak onları tekrar netleştirmeye çalıştı. Babasının adı hâlâ oradaydı.

Harliss kızının bakımını eski eşi Aimee'ye bırakmıştı (kendisi artık hayatta değil). Aimee bir süre sonra kızları Brandy-Nicole'ün, kendisi marketteyken arabadan kaçırıldığını iddia etti. Ancak eski eşinin olaya dair anlattıklarının değiştiğini ve kendisinin Brandy-Nicole ortadan kaybolduğu sıralarda yüklü miktarda para aldığını fark eden Harliss şüphelenmeye başladı.

İşler buradan itibaren karışmaya başlıyor. Highland News bir yılı aşkın süre önce Sarah Mueller'ın hikâyesini resmi olarak duyurduğunda Rick Harliss, Yuva Vakfı çalışanlarının bir fotoğrafındaki iki kişiyi tanıdığını öne sürdü. Aralarında birkaç kez eski eşiyle birlikte gördüğünü iddia ettiği Emily J. Huang adlı bir hemşire de vardı.

Gerçeklerin açığa çıkmasını zorlaştıran –ve tüm bu iddiaların düzmece olduğu fikrini ateşleyen– bir mesele de Sarah Mueller ile Fatima Aboud'un birbirlerini daha önceden tanıdıkları ihtimali. Highland News daha önce iki kadının aynı dönemde devlete bağlı bir rehabilitasyon merkezinde kaldıklarını, ancak tedavi programı yöneticilerinin kadınların arkadaş olduklarını hatırlamadıklarını aktarmıştı...

Gemma okumayı bıraktı. Başı yine zonklamaya başlamıştı. Bunların hiçbirine anlam veremiyordu. Rick Harliss

eskiden ailesi için çalışmıştı. Peki o neden hatırlamıyordu adamı? Gemma küçükken çalışmış olmalıydı. Peki ama bu kayıp çocukların hikâyesinin Haven'la, klonlarla, vakıfla, babasıyla nasıl bir bağlantısı vardı?

Tek bildiği, ortada bir bağlantı *olduğuydu*. Jake işin başında Haven'ın kimsesiz çocuklar üzerinde ilaç deneyleri yaptığına inanıyordu. Belki de haklıydı. Peki ama Haven'ın aynı zamanda klon üretmesinin sebebi neydi?

Google'da biraz daha araştırınca iddia edilen kayıp vakalarının çoğunun, *tam da* babasının eski iş ortağıyla davasının sürdüğü iki yıllık dönemde gerçekleştiğini fark etti. Bu durumda eldeki bilgiler şunlardı: Dr. Saperstein, Richard Haven'ın öldüğü, muhtemelen de öldürüldüğü yıl enstitünün yönetimini devralmıştı. Aynı sıralarda babası şirket yönetimi için dava açmıştı, bunun nedeni de muhtemelen ortağının Haven'a yatırım yapmak istemesiydi. Babası davayı kaybetmişti.

Bu arada Saperstein, vakfı aracılığıyla çocukların "yerlerini değiştirmekle", belki de onları akla hayale gelmeyecek bir amaçla kaçırmakla meşguldü. Derken Fine & Ives bir atılım yapıp Haven'ın mülkiyetini, en azından finansal açıdan ele almıştı ve enstitü, hastalıklı amaçları için çok sayıda klon yapmaya başlamıştı.

Babası *paranın izini sürmek*, demişti. Gemma bir şeyleri gözden kaçırdığına ve bunun parayla ilgili, ordudan Fine & Ives'a, oradan da Haven'a gerçekleşen nakit akışıyla ilgili bir şey olduğundan emindi.

Google'da Rick Harliss ismini arattı ama Yuva Vakfı'yla ilgili makalelerde kendisinden birkaç kez söz edilmiş olsa

da fotoğrafçılardan kaçmak konusunda iyi iş çıkarmıştı. Gemma Tallahassee'de avukatlık yapan bir Rick Harliss, kendi kişisel antrenörlük şirketi olan başka bir Rick Harliss bulmuş, kızı Brandy-Nicole'ün Yuva Vakfı'na satıldığına inanan Rick Harliss'in ise tek bir fotoğrafını dahi bulamamıştı. Derken adamın hapis yattığını hatırlayarak arama motoruna *sabıka fotoğrafı* diye yazdı. Neredeyse aynı anda karşısına adı hayal gücünden uzak biçimde Sabikafoto.com olan bir site çıktı.

Bir, iki, üç saniyeliğine kalp atışları durdu.

Harliss fotoğrafta daha gençti ve gözlerinin altı kıpkırmızı, ifadesi acımasız olsa da yakışıklıydı. Kekre, kahve kokulu nefesi, saçını kaplayan yağ tabakası geldi Gemma'nın aklına. Fena halde yaşlanmıştı. Ve tüm bu farka karşın, o olduğuna şüphe yoktu.

Benzin istasyonundaki adamdı bu. Gemma'nın deli olduğunu, onu kaçırmaya çalıştığını sandığı adam. *Haven hakkında ne biliyorsun?* Adamın ona tanıdık geldiğini hatırlıyordu. Onu hayal meyal de olsa hatırlamıştı ve şimdi nedenini anlıyordu. Adam babası için çalışmıştı. Muhtemelen bahçe bakımı, havuzu temizlemek, evi boyamak için gelip giden adamlardan biriydi.

Gemma her seferinde dönüp dolaşıp babasına ve Haven'a ulaşıyordu. Gizemin merkezi, metastaz yapıp binlerce başka gizem doğuran asıl tümörün, kanserin ta kendisiydi bu.

"Gemma?"

Gemma başını kaldırdı. April'ın dışarı çıktığını duymamıştı. Sanki April havuzun karşı tarafından okuyabilirmiş gibi çabucak telefonunu cebine koydu.

"Ne yapıyorsun burada?" April gözlerine düşen perçemleri geriye atıp kaşlarını çattı.

"Hiç. Düşünüyorum. Düşünmemeye çalışıyorum." Gemma ayağa kalktı. April'la aralarındaki mesafe nedense aniden çok uzak gelmişti.

"Anlatacağına söz vermiştin." April'ın sesi, üstüne sıkı bir fermuar çekilmiş gibi kısıktı.

Gemma alnını ovuşturdu. "Farkındayım. Özür dilerim. Ama ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum."

April verandadan inip yanına geldi. Ayakları çıplaktı, pamuklu bir şort ve kocaman bir Bubba Gump Shrimp Company tişörtünden oluşan uyku giysilerini giymişti bile. O an Gemma'nın kafasına kızın ne kadar normal göründüğü dank etti. Bronz tenli, mutlu, güzel. O ve April hep uzaylı ortaklar olduklarını, başka bir türe ait olduklarını ve muhtemelen asıl gezegenlerindeki eski yaşamlarında işledikleri suçların bedelini ödemek için bu gezegene, insanların arasında çile çekmeye gönderildiklerini söylerlerdi. Fakat April uzaylı değildi. April buraya aitti.

Gemma bir an için ondan nefret etti.

"Evet?" April, Gemma'dan birkaç adım ötede durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Gülmüyordu. "Dinliyorum."

Gemma utanarak gözlerini kaçırdı. April ona yardım etmişti. April ona *her zaman* yardım ediyordu. Tamam ama gördüklerini anlatmaya nereden başlayabilirdi ki? Öteki Gemma'dan, kâbus ikizden, ötekinden nasıl bahsedebilirdi? Korku filminden fırlamış gibiydi.

"Haven replikaları kullanıyordu," dedi çünkü nereden başlarsa başlasın fark etmeyecekti. "Onları belli bir neden

için tasarlıyorlardı. Bizce Haven, onlara bir tür hastalık enfekte ediyorlardı," diye ekledi çabucak, cesaretini kaybetmeden önce

"Hastalık mı?" diye tekrarladı April. Ağzı açık, Gemma'ya bakakalmıştı. "Sen de onları *buraya* mı getirdin?"

"Öyle grip gibi bulaşıcı değil." Gemma bunu söylerken bile midesi bulanıyordu. Haklı olmayı umuyordu. Jake'in okuduğu her şeyi tam olarak anlayamamıştı. Delikanlı iyi, neredeyse normal görünüyordu. Fakat kızın dengesini kaybettiğini görmüştü. Motor koordinasyon sorunları ilk belirtilerden biriydi. "Doku, organ transferi ya da ağız yoluyla olmadıkça hastalığı kapmak söz konusu değil. Ve harekete geçmesi yıllar sürüyor. Deli dana veya Alzheimer gibi bir hastalık işte."

April, "Büyükannem ile büyükbabam beni öldürecek," deyince Gemma'nın öfkesi yine kızıştı. Yirmi adım ötelerinde petri kabında üretilmiş iki kişi vardı ve April'ın düşünebildiği tek şey başının derde gireceğiydi. "Peki, içeride ne yapıyorlar sence?"

"Bilmiyorum." Gemma dönüp bakınca artık salonda olmadıklarını gördü. Mutfağa ya da yatak odasına geçmiş, o yüzden görünmüyor olmalıydılar. Mantıksız da olsa içten içe buna sevinmişti. April'ın onları görmesini istemiyordu. April onları görmeyi *hak etmiyordu*. "Bilmiyorum. Yemek yiyorlardır. Uyuyorlardır. Dinlenmeye çalışıyorlardır. İnsanlar normalde ne yapıyorsa onu yapıyorlardır."

April, Gemma'nın hoşuna gitmeyen bir tavırla, Gemma şaka yapmış gibi güldü. "Peki bize, ne bileyim, hastalığı bulaştırmayacaklarından emin misin?"

"Ancak zombi olup beyinlerini yemeye karar verirsen bulaşır," dedi Gemma kinayeli bir tavırla. Fakat April ikna olmuş gibi ciddi ciddi başını salladı. Hâlâ misafir evine bakıyordu. Orada birilerinin bulunduğuna dair tek iz, sehpanın üstündeki bir bardak su ve açık bir kola kutusuydu.

"Peki, konuşmayı filan becerebiliyorlar mı?" diye sordu April. "Normal yemekler yiyebiliyorlar mı?"

"Evet, *konuşmayı filan beceriyorlar.*" Gemma'nın sesi fazla yüksek çıkmıştı ama bunu umursamadı. "*İnsan* onlar." Daha önce yüzü kendisininkinin aynısı olan kızdan söz etmeyi bir saniyeliğine düşünmüş olsa da artık bunu kesinlikle yapmayacağını biliyordu. Yapamazdı.

"Tamam, tamam. Tanrım. Sakin ol." April, saçmalayan Gemma'ymış gibi gözlerini devirdi. "Klon uzmanı olmadığım için kusura bakma."

"Replika," diye düzeltti Gemma istemsizce. "Klon denmesinden hoşlanmıyorlar." Bunu nereden anladığını kendisi de bilmiyordu, sadece bu kelimeyi ne zaman kullansa Lyra'nın irkildiğini fark etmişti. Tıpkı April'ın *lezbo* ebeveyninden söz edildiğinde, kendisinin *şişko* kelimesini duyduğunda irkildiği gibi.

"Ciddi misin?" April yine gülüyordu.

"Evet, ciddiyim." Göğsünde bir ateş yanıp boğazına yükseliyor, hayalet eller onu boğuyordu sanki. Birdenbire sinirlenmenin de ötesine geçivermişti. Küplere binmişti. Bataklıktaki kızla bir bağlantısı yoktu ama bir yandan vardı da: Birbirlerine bağlıydılar, *aynıydılar.* Bu Gemma'nın da öldüğü anlamına geliyordu. Birazcık. Ama yine de ölmüştü. "Konuşabiliyorlar, duyguları var, hoşlandıkları ve

hoşlanmadıkları şeyler var, rüya görüyor, soluk alıyor ve acı çekiyorlar; herkes gibi."

"Peki, peki. Özür dilerim." Şimdi April, Gemma'ya onu tanımıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyordu. "Sadece biraz korktum, tamam mı?" Gemma bir şey söylemedi. "Bunun tuhaf olduğunu kabul et... Demek istediğim, onların *tasarlandığını* sen söyledin. Karıştır ve pişir gibi, deney tüpünde."

"Bunu hatırlatmak hiç hoşuma gitmiyor ama," diye çıkıştı Gemma neden bu kadar sinirlendiğini kendisi de bilemeyerek, "sen de öylesin."

Bunu söylemekle hata ettiğini hemen anladı. April donakalmıştı. "Beni *onlarla* mı kıyaslıyorsun yani?" diye fısıldadı. Gemma ses tonuna aldanmamıştı. April ne kadar sessizleşirse, o kadar öfkelenmiş demekti. "Annelerim eşcinsel diye ben de bir tür ucube mi oluyorum sence?"

Gemma şimdiden suçluluk duymaya başlamıştı. Fakat sözlerini geri almak için artık çok geçti. April bir yerlerde dolaşan bir, *belki de* birden fazla klonu olduğunu bilse ne derdi acaba? Gemma'nın Haven'ı çocukluktan hatırladığını bilseydi? "Sadece şunu söylüyorum." April'ın yüzündeki çırılçıplak incinmişlik hissini görmeye dayanamıyordu, bu yüzden başını çevirdi. "Senin durumunun hüküm vermeye pek de müsait olmadığını düşünecek bir sürü insan var."

"Farkındayım." April'ın sesi bir tokat gibi sertti bu kez. "Sadece senin de onlardan biri olduğunu bilmiyordum."

Arkasını döndüğünde Gemma elini hızla gözüne götürdüğünü gördü. April *asla* ağlamazdı. O anda Gemma'nın içi ezici bir suçluluk duygusuyla doldu. Midesinin kıvrılarak

yukarıya, boğazına çıkacağını sandı. Tam elini April'ın omzuna koyacakken –ondan af dileyecekken– April tekrar konuşmaya başladı.

"Belki de gitseniz iyi olur." April yüzünü dönmedi ama sesi titremiyordu ve gayet duygusuzdu. Gemma yanılmış olabileceğini, arkadaşının aslında ağlamamış olabileceğini düşündü.

"Ne?"

"Beni duydun. Belki de gitseniz iyi olur. Sen *ve* yeni en yakın arkadaşların." Hafifçe döndüğünde Gemma burnunun tanıdık eğimini, yanağının yumuşak kıvrımını, bir tutam koyu saçını gördü ve o an bir şeylerin sonsuza dek değiştiğini fark etti. "Sabaha kadar vaktin var," dedi April.

Yumuşak adımlarla çimenlerin üstünden geçip eve girdi. Gemma ayaklarını yere vura vura gitmesini yeğlerdi. Bir deprem olmasını ya da yerin yarılmasını yeğlerdi; bu berbat sessizlik, ağaçlardaki cırcırböceklerinin huzurlu ötüşü, televizyonun hafif mırıltısı, onun dünyası biterken dünyanın hafifçe uğuldayışı dışında her şeyi yeğlerdi. April dönüp arkasına bakmamıştı bile. Kapıyı kapattıktan sonra Gemma kilidin döndüğünü duydu.

Artık yapayalnızdı.

ON İKİ

Gemma, yanağı plastik sandalyenin kenarına yapışmış halde ve gözünü yakan güneşle yeni bir kâbustan uyandı. Hemen April'la kavgasını hatırladı. Her yanını berbat, vıcık vıcık bir his kaplamıştı, üzerine ıslak bir şeyler yapışıyordu sanki. Kâbusunu hatırlamıyordu ama izini süren, onu rahat bırakmayan bir şeye dair sinir bozucu bir düşünce kalmıştı aklında.

Doğrulup yanağına, sandalyenin içeri çökerttiği yere dokundu. Camlar ışığı yansıttığı için içeriyi göremiyordu ama April'ın hâlâ uyuduğunu tahmin etti. Telefonuna baktı; dokuz otuz. Yere koyduğu defterinin orada olmadığını fark etti. Muhtemelen çantasına atmıştı.

Replikalar hakkında ne yapacağını düşünmeden önce, April'dan özür dilemeye, ona *açıklama* yapmaya kararlıydı. April onun en iyi arkadaşıydı. Pete sayılmazsa April onun *tek* iyi arkadaşıydı ve Pete'i saymanın doğru olacağından da şüpheliydi. April replikalardan korkmuştu ama kim olsa

korkardı. Ayrıca Gemma ona çok kötü davranmıştı. Dışarıda uyumayı hak etmişti, boynunun ve omuzlarının fena halde tutulmasını, ağzındaki ölü balık tadını hak etmişti.

Kahve yapacaktı. Özür dileyecekti. April'a bataklıkta gördüğü ölü kız hakkındaki gerçekler de dahil her şeyi anlatacaktı.

Merdivenlerden çıktı ve arka kapıyı kilitlenmemiş bulunca cesaretlendi. Bu April'ın onu affetmeye hazır olabileceğine dair bir işaret gibiydi. Mutfak boştu ama demlikte kahve vardı ve masanın üstündeki bir ketçap şişesinin yanında kirli bir tabak duruyordu hâlâ. Demek April uyanmıştı. Gemma ona seslenecekken üzerinde *San Francisco* yazılı kırmızı bir fincanın yanına, tezgâhın üstüne sabitlenmiş notu gördü.

Çok kısa bir nottu.

Koşuya, oradan da tenise gidiyorum. Öğlene doğru döneceğim. Lütfen gitmiş ol.

–April

Gemma notu buruşturup çöp kutusuna fırlattı. İçinden bir şeyleri fırlatmak geliyordu ama April'ın büyükanne ve büyükbabasıyla sorun yaşamak istemediği için arka kapıyı açtı ve üç kez çarptı. Yine öfkeden kudurmuştu. Lanet olası April. Gemma bataklıkta bata çıka yürümüş, vurulmasına ramak kalmış, *ordudan* saklanarak ailesinin en derin, en karanlık sırrını çözmeye çalışmıştı. *Kendi lanet klonunu bulmuştu.* April ise koşuya çıkıyor, tenis dersi alıyor ve Gemma'yı sırf aptalca bir laf etti diye evden kışkışlıyordu. Gemma çirkinleşmiş, iyi ki söyledim, diye düşünüyordu artık.

Duş aldı, gider deliğinden saçlarını temizlemeye zahmet etmeyerek öylece bıraktı, sonra da April'ın diş fırçasıyla bastıra bastıra dişlerini fırçaladı. April bunu hak etmişti. Gemma uyuduktan sonra birazcık da olsa daha iyi görünüyor, korku filmlerinden fırlamış, beyin açlığıyla dirilmiş bir zombiye daha az benziyordu.

Alt katta bir fincana biraz kahve koydu –sütün dibinde kalanı kullandığı için bir kez daha memnun oldu– ve Jake'e ulaşmaya çalıştı. Telefon çalıyor fakat Jake açmıyordu. Gemma birkaç dakika bekledikten sonra tekrar denedi. Yine cevap vermeyince mesaj gönderdi. *Uyandın mı?* Saat daha ondu ama Jake'in uyuduğunu hiç sanmıyordu; dünden ve Haven'a dair keşfettikleri onca şeyden sonra böyle bir şey mümkün değildi.

Misafir evine giden yolu yarılamışken ayağının altında bir şey çıtırdadı: Bir şekilde çantasından kurtulup havuz kenarına yuvarlanmış dudak nemlendiricisi. Bu kez çantasının yan tarafta, yerde durduğunu gördü ve nemlendiriciyi koymak için gittiğinde içindeki her şeyin birileri karıştırmış gibi darmadağın olduğunu gördü. Hiç düşünmeden cüzdanına uzandı. Kredi kartları yerindeydi ama önceki gün Walmart'taki ATM'den çektiği üç yüz doların tamamı gitmişti.

Annesinin razı olup onu lunaparka götürdüğü tek seferde, Kobra adındaki bir hız trenine bindiklerindeki gibi hissediyordu. O ilk tepeye ağır ağır tırmanıp ilk ani inişe geçtiklerinde Gemma büyük bir hata yaptığını, devamını görmeyi hiç istemediğini fark etmişti.

Misafir evi boştu. İçeri girer girmez anlamıştı. Hatta bu boşluk *hissediliyor*, Gemma halının, sesini yutmasını istemediği için yüksek sesle konuşmaktan korkuyordu. Yine de odaları gezdi, banyoyu kontrol etti, Lyra ile 72 orada saklanıyor olabilir düşüncesiyle dolap kapaklarını bile açtı. Kısa, hezeyan dolu bir anda Lyra, 72 ve April'ın beraber okyanusa yakın bir yerde, tenis beyazlarına bürünmüş halde çiftler oyunlarına odaklanmış olduklarını bile hayal etti.

Fakat bahaneye yer yoktu. Replikalar gitmişti.

Jake hâlâ mesaj yazmamıştı. Gemma onu bir kez daha aradı, sonra halasının evinin kırsalda olduğunu ve cep telefonu hattının kötü olduğunu söylediğini hatırladı. Ev telefonu numarasını sigara paketinden çıkma gibi görünen bir folyonun arkasına yazmıştı. Gemma bunu da üç kez üst üste aradı. Cep telefonundan birkaç kez daha aramayı denedi, sonraki mesajı ve ondan sonrakiler ise doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama korkuyordu. *Haven Dosyaları*'ndan sayfa çıktıları bombacının çantasında bulunmuştu. Jake'in başının belaya gireceğinden şüphe yoktu. Hatta belki polislerin yanında bile olabilirdi. Ya onun patlamayla bir ilgisi olduğunu düşünürlerse ne olacaktı?

Saat on buçuk olmuş, Gemma ümitsizliğe kapılmaya başlamıştı. April döndüğünde orada kalması mümkün değildi. Otostop çekmeyi yeğlerdi. *Yürümeyi* bile yeğlerdi.

Derken Pete geldi aklına.

Pete telefonu ilk çalışta açtı. "Parlak zırhlı şövalyeniz burada," dedi bariton bir sesle. "Kiminle konuşma şerefine erişiyorum acaba?"

"Sıkıntı içindeki bir leydi," dedi Gemma. Pete'in sesi moralini biraz olsun düzeltmişti. "Yardıma ihtiyacım var."

Pete boğazını temizledi. "Şanslısınız. Parlak zırhlı şövalyeler bunun için vardır. Yardım etmek bizim ekmek teknemizdir. Sorun nedir?"

"Beni alman gerek..." Pete'e, April'ın Crystal Springs'deki adresini verdi. "Mümkün olduğunca çabuk. Geldiğinde anlatırım."

"Hay hay, kaptan," dedi Pete. "Kuzu kuyruğunu iki kez sallamadan oradayım."

"Bu da ne demek?"

"Otur da bekle demek. Geliyorum."

Gemma şimdiden iyi hissetmeye başlayarak telefonu kapattı. Pete sinir bozucu olabiliyordu ama güvenilir ve tatlı biriydi. Hem kafa da dağıtıyordu. Yanında pofuduk bir Pomeranyalı köpek olması gibiydi. Pomeranyalılar araba sürüp *Baby Got Back* şarkısının sözlerini ezbere bilseydi tabii.

Pete yarım saat sonra geldi ve o gülünç mor minivanın yolda süzüldüğünü görünce yine Gemma'nın kalbi ferahladı. Pete ona kapıyı açmak için uzandı. Gemma az kalsın yolcu koltuğundaki donut torbasının üstüne oturuyordu.

"Yemek yememişsindir diye düşündüm," dedi. "İstersen kahve de var." Bardaklıklara iki jumbo boy strafor bardak sıkıştırılmıştı.

Pete önceki gün güneşte kalmış olmalıydı çünkü kolları ve burun kemiği daha da çillenmişti. Ama çiller ona

yakışıyordu, yıldız tozu gibiydi. Gemma, oturduğunda şortunun kalçasını iyice sıktığının fena halde farkındaydı ve o anda jean giymediği için çok pişman oldu. *Dizleri* bile şişman görünüyordu. Utancını gizlemek için başını öne eğip kahvesinin kapağıyla oynadı.

"Parlak zırhlı şövalyelik işi şaka değilmiş demek," dedi.

Pete'in yüzü sevinçle parladı. Gerçekten parladı. Gülüşü az kalsın Gemma'yı kör edecekti. "Peki nereye gidiyoruz?"

Gemma replikaların peşinden gitmeye çalışmanın anlamsız olacağını biliyordu. O Sherlock Holmes değildi ve ortada takip edilecek ayak izi de yoktu. Muhtemelen gecenin köründe çıkmışlardı ve her yere gitmiş olabilirlerdi. Gemma, Jake'le konuşmalıydı. Bir sonraki adım için onun aklında bir şeyler olabilirdi. Neyse ki halasının telefon numarasını verirken adresini de yazmıştı. Replikalar en azından cüzdanını çalmamıştı. Bu da bir şeydi.

"Şuraya." Folyo parçasını çıkarıp Pete'e uzattı. Pete kaşlarını kaldırdı.

"Bu bir ipucu filan mı?" dedi Pete. "Çünkü cinayeti Greon hançerle avluda işledi derim."

"Sen sadece sür, olur mu? Arkadaşım Jake'le konuşmam gerek," dedi. "Telefonunu açmıyor."

Pete'in yüzü anında değişti. "*Yardım* dediğinde seni erkek arkadaşına götüreceğimi düşünmemiştim," dedi. Arabayı çalıştırsa da Gemma incindiğini anlamıştı.

"Jake erkek arkadaşım değil. İnan bana," dedi. "O benim..." Jake'in onu epey aşacağını söyleyecek oldu ama bunun Pete'e daha iyi hissettireceğini pek sanmıyordu. Özellikle de Pete'in kendi ayarında olduğunu düşünmeye

başladığından beri. "Bak, bana yardım ediyordu. Durum karışık..." Gemma sustu.

Pete ikna olmamış gibi yüzünü ekşitti. "Peki, Yakışıklı Prens nasıl oldu da seni almaya gelemedi?"

Gemma, "Söyledim ya. Ona ulaşamıyorum," deyince Pete sinirle güldü. "Bak, yanlış anladın. Jake'in babası Haven konusunda takıntılıymış. Ölümünden sonra bu takıntıyı Jake devralmış."

"Haven mı?" Pete'in kafası karışmış gibiydi. "Radyoda duyduğumuz yer mi? Hani şu havaya uçan?"

"Evet. O işte." Gemma derin bir nefes aldı. GPS mekanik sesiyle konuşarak onları bölgenin dışına yönlendiriyordu. Gemma gözlerinin sokaklarda koşu kıyafetleri içindeki April'ı aradığını fark etti. Otoyola çıktıklarında her şeyin geride kalacağı düşüncesi yakasına yapıştı. April'ı bir daha asla göremeyecekti. Ve bunun kısmen kendi hatası olduğunu biliyordu. April'la konuşmalıydı, ona işin başında güvenmeliydi, sırrına ortak etmeli, ona her şeyi anlatmalıydı. Tekrar Pete'e döndü. "Sana anlatmadığım bir sürü şey var. Biraz çılgınca gelecek, tamam mı? Sana söylediğimde kafayı yediğimi düşüneceksin. Öyle düşünmeyeceğine söz vermen gerek."

"Yemin ederim," dedi Pete. Artık sinirli görünmüyordu.

Bölge Yolu 39'dan sağa dönün, dedi GPS cihazı. Gemma bir kez daha April'a bakındı ama sokaklar bomboştu. Sanki bir şeyleri, birilerini bekliyormuş gibilerdi.

"Biraz uzun bir hikâye," dedi Gemma. Kalbi kaburgalarını dürtüyor, sanki aralarından çıkmaya çalışıyordu. Anlatmaya nereden başlamalıydı?

Pete belli belirsiz gülümsedi. "Yüz kırk kilometren var," dedi donut torbasına uzanırken. "Dökül bakalım."

Pete'le konuşmak kolaydı. Gemma delikanlının bu kadar iyi bir dinleyici olduğunu tahmin edemezdi ama öyleydi. Aptalca sorularla araya girmemiş, bataklıkta replikalarla karşılaştıklarını anlattığında –*düpedüz* burun buruna gelmişlerdi– inanmıyormuş gibi ciyaklamamıştı. Sadece bir kez, o da yüzü kendi yüzünün aynısı olan ölü kızı bulduklarını anlatırken araya girmişti. Replikasını bulduklarını anlatırken. O zaman da sadece, "Tanrım," demişti. "Evet, devam et."

Gemma ona hepsini anlatıp bitirdiğinde –bataklıktaki meşakkatli ve uzun dönüş yolculuğunu, Lyra'nın Haven'dan kaçırdığı dosyayı; bulaşıcı süngerimsi ensefalopatileri; uyanıp replikaların parayla birlikte ortadan kaybolduğunu fark edişini; Jake'i, babasını, Haven Dosyaları'nı, Melek Ateşi'ni ve Tanrı'dan aldığı görevi– Jake'in evinin yoluna gelmişlerdi.

Jake, halasının evinin taşrada olduğu konusunda yalan söylememişti. Route 12, Little Waller'ın hemen dışında, dar, tekinsiz, çukurlarla dolu toprak bir yoldu. Yolun diğer tarafında, ağaçların büyük bir taarruza hazırlanırmış gibi görünmesine neden olacak kadar büyümüş dalların ardında büyük römorklardan hallice prefabrik evler vardı; öğle güneşinde gevşemiş, kavurucu sıcakta ayakta kalmaya çalışıyorlardı. Gemma içinde beklenmedik bir acıma hissinin yükseldiğini duydu. Jake'in, babasının ölümünü yıllardır takıntı haline getirdiğine şaşmamalıydı. Yapılacak başka bir şey hayal edemiyordu. Issız bir yerdi burası.

Diğer şeritte derin bir homurtuyla sarsıla sarsıla ilerleyen bir Florida Elektrik İdaresi kamyonunun yanından güçlükle geçtiler; baretli bir adam bir direğin tepesine çıkmış kabloyla uğraşırken, diğer işçiler hiçbir şey yapmadan ona bakıyordu. Gemma, Jake'in arabasının garaj yolunda, daha doğrusu o niyetle kullanılan küçük toprak alanda olduğunu görünce rahatladı. Tamponun çıkartmalarla kaplı olduğunu gördü; o kadar eskiyip yıpranmışlardı ki çoğu okunmuyordu bile. Arabanın Jake'in babasından kalıp kalmadığını merak etti.

Pete garaj yolunda Jake'in arabasının arkasına park etti ama inmeye yeltenmedi. Bunun yerine direksiyonun üzerine eğilip yukarıya, eve göz attı. Ev çirkin bir sarı renkteydi, ikisi tuhaf bir açıyla yamulmuş kahverengi panjurları vardı. Birileri ön bahçenin bir bölümünü temizlemeye çalışmıştı –Gemma aletlerini itinayla hizalayan Jake'i düşündü, onun işi olmalıydı– fakat ağaçlar bölgelerinin hâkimiyetini tekrar ele geçirmeye başlamıştı ve çiçekliklerde topraktan başka bir şey yoktu. Kimsenin bu evle gururlanmadığı o kadar belli oluyordu ki.

"Eh," dedi Pete her zamanki neşesiyle. "En azından ayakkabılarımızı çıkarmak zorunda kalmayacağız."

Gemma dudağını yaladı. Kahve çok şekerliydi ve dudaklarında tuhaf, kumlu bir his bırakmıştı. Pete anlattığı hikâyeye hâlâ doğrudan bir tepki vermemişti. Belki de ona inanmıyordu. "Bak. Sana anlattığım şeyler..."

Pete ona döndü. Gözleri Rufus'un gözlerinin renginde deydi. Sıcak bir karamel rengi. "Bana güvenebilirsin," dedi. "Kimseye söylemem."

Göğsünde havayla dolu bir balon serbest kalmıştı sanki. "Peki... deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Kahveye beş papel ödeyenler delidir," dedi. Fakat sonra kaşlarını çattı. "Ama başın büyük belada," dedi. Gemma hiç bu kadar ciddiyetle konuştuğunu görmemişti ve o anda yakışıklı olduğunu fark etti. Sadece sevimli değildi. Sadece şapşal değildi. *Yakışıklıydı* da. Temiz bir yüz, birazcık kirli sakal, o altın çiller, alnına hafifçe dökülen saçlar. "Senin için endişeleniyorum. Güçlü kimseler Haven'ın çalışmalarını sır olarak saklamak için epey sıkıntıya girmişler. Şimdi vazgeçeceklerini de sanmıyorum."

"Bataklıkta olduğumuzu bilen yok," dedi Gemma. Fakat midesi kasılıyordu. "Ne bulduğumuzu bilen yok."

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Pete. Sonra daha alçak sesle, "Niyetim seni korkutmak değil. Ama dikkatli olmamız gerek," dedi. Gemma, *olmamız* sözcüğünün kulağa bu kadar güzel gelmesinin inanılmaz olduğunu düşündü ve az kalsın kollarını Pete'in boynuna dolayacaktı. Az kalsın onu öpecekti.

Tanrı aşkına. Sapık Pete'i öpme fantezileri kuruyordu. April buna inanamayacaktı. *Tabii* April onunla bir daha konuşursa.

Tüm gölgeliğine karşın burası April'ın büyükannesinin mahallesinden daha sıcaktı. Gemma, Florida Enerji çalışanlarına üzüldü.

"Jake'i seveceksin," dedi Gemma biraz da kendini ikna etmek için. Hayalet bir rüzgârın dokunduğu ağaçlar sessizce yükselip alçaldılar. Gemma neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Burada ürpertici bir şey vardı; bir

korku filmi dekoru, zombi kıyametinin ardından terk edilmiş bir yol gibiydi.

Pete omuz silkti. Ama hâlâ memnuniyetsiz ya da gergin –hatta her ikisi birden– görünüyordu. "Tuhaf insanları severim," dedi. "İşim tuhaflıktır benim."

"Bir planı vardır. Göreceksin," dedi Gemma yine kendisi ikna olmak istiyormuş gibi. Zilin sesi evde yankılanırken kir pas içindeki verandada güneşlenen tekir kedi gözlerini küstahça onlara dikti. *Buraya gelmemeliydiniz*, der gibi bir hali vardı ve Gemma da aynı şeyi düşünmekten alamıyordu kendini.

Uzun süren bir dakika boyunca Gemma hiçbir hareket işitmedi. Artık sadece gergin değil, basbayağı korku içindeydi. Parmağını zile tekrar bastı ve aynı anda kapı tokmağını da yokladı. Sonunda ayak seslerini duydu. Kapının yanındaki pencerede Jake'in perdeleri açtığını, koyu gözleriyle aradan baktığını gördü. Ardından kilidin açıldığını işitti. Duyduğu rahatlama somut, içine uzanıp yatabileceği bir şey gibi geldi.

Jake kapıyı açınca, "Tanrım," dedi Gemma. "Kötü bir şey olduğundan korktum. Başına bir şey..." Ama Jake'in kapıyı sadece birazcık araladığını, içeri girememeleri için gövdesini siper ettiğini görünce sustu.

"Burada ne işin var?" Gemma'yı hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. *Kızgın* görünüyordu.

Gemma böyle bir karşılama beklemiyordu. Yanındaki Pete arkasını dönmüş, hızlı bir çıkış arıyormuş gibi sokağa bakıyordu.

"Telefonunu açmadın," dedi Gemma. "Onlarca kez aradım, mesaj attım."

"Telefonumu bulamıyorum," dedi. "Nerede bıraktığımı bilmiyorum." Gözleri arkalarındaki sokağa kaydı. "Gerçekten gitmeniz gerek." Kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Dur." Gemma elini kapının pervazına koydu. Jake bir an için kapıyı Gemma'nın parmaklarının üstüne kapatacakmış gibi baktı ama vazgeçti. "Anlamıyorsun. Replikalar. Gitmişler."

"Sessiz ol." Jake sanki kilisede küfretmiş gibi susturdu Gemma'yı. Gemma terlediğini görebilecek kadar yakınındaydı. Korktuğunu. Jake Witz'in kızgın olmadığını anladı. Dehşete kapılmıştı. "Sesini alçalt."

"Buraya senden yardım istemeye..." diye söze başladı Pete ama Gemma araya girdi. Kızgın ve pervasız hissediyordu, kafası da inanılmaz karışmıştı.

"Beni duymadın mı? *Gittiler* diyorum," dedi. "Gecenin bir yarısı kaçmışlar. Paramı almışlar. Belki senin telefonunu da onlar almıştır..."

"Seni duydum." Jake'in gözleri yine sokağa kaydı. "Bu benim sorunum değil. Senin sorunun da değil. Şimdi git buradan. Zaten gelmemeliydin. Sizi tanımıyorum, tamam mı?" Sesini yükseltmişti. Düpedüz bağırıyordu. "Sizi tanımıyorum bile."

Gemma, Jake'in kapıyı kapatmasını bir kez daha, bu kez sadece parmaklarıyla iterek engelledi. Kapatamaması için kapının tokmağından çekmedi elini. Ağlamamaya çalışmaktan boğazı düğümlenmişti. "Ne oldu?" dedi. "Başın polisle mi dertte?"

"Polis." Jake kahkaha mı öksürük mü olduğu anlaşılmayan bir ses çıkardı. "Polisle değil." Bir adım öne çıkarak Gemma'yı ürküttü; tokmağı bırakması için zorladı onu. "Işıklarım gayet iyi çalışıyor," diye ekledi neredeyse öfkeli bir sesle. O kadar yaklaşmıştı ki Gemma yüzünde soluğunu duydu. Ona ne demek istediğini soramadan Jake kapıyı kapattı ve kilit tekrar yuvasına kaydı.

Gemma bir an için afallamış halde öylece durup gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Pete yanındaydı ama hayatında hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu. Utancından Pete'in yüzüne bakamıyordu. Utancından Pete'e bakamıyordu. Jake'in yardım edeceğini söyleyerek onu buralara kadar sürüklemişti ama Jake onları içeri bile almamıştı. "Bir şeyler olmuş, kesin. Dün böyle değildi." Jake'in terli yüzünü ve bona bakışını ve sözlerini düşündü: *Işıklarım gayet iyi çalışıyor.*

"Gemma." Pete'in sesinde bir ikaz tınısı vardı ama Gemma kulak veremeyecek kadar üzgündü.

"Birileri ona ulaşmış olmalı. Daha dün bir şeyler öğrenmek için *yalvarıyordu* bana..."

"*Gemma.*" Bu kez Pete elini tuttu ve Gemma bu ani temasın şaşkınlığıyla suspus oldu. Onun elleri terli, Pete'inkiler ise kuru, serin ve genişti. Gemma'yı verandadan arabaya sürüklerken, "Kabloları onarmak için bu kadar çok adama ihtiyaç duymaları tuhaf değil mi, ne dersin?" dedi alçak sesle. Pete yolun biraz aşağısındaki Florida Elektrik İdaresi çalışanlarına bakmıyordu ama Gemma gözlerini doğruca karşıya dikmesinden *özellikle bakmadığını* anlamıştı.

İstemsizce baret ve yelek giymiş altı yedi adamın *boş boş* dikildiği noktaya şöyle bir baktı ve kendisiyle göz göze gelmekten bir saliseyle kaçındıklarını sezdi. İşte o zaman Jake'in ışık konusunda söylediği şeyi anladı.

Saçmalamıyordu. Bir şifreydi bu. *Işıklarım gayet iyi çalışıyor.* Yani: Üzeri sivri antenlerle dolu kamyona ve yolun karşısında toplanan adamlara ihtiyaç yoktu. Gemma gözlerini olabildiğince çabuk çevirdiyse de yolun ilerisindeki adamlardan birini bir anlığına görebilmişti. Temiz tıraşlı, sert bakışlı, kireç gibi beyazdı. Her gün dışarıda çalışan birinin ten rengi olamazdı bu.

Jake izleniyordu. Demek ki şimdi onlar da izleniyordu. Jake'in onları kapısından düpedüz kovmasına, onları tanımadığını bağırmasına şaşmamalıydı. Onları korumaya çalışıyordu. Birden Gemma'nın içinden arkasını dönüp kapıya doğru atılmak, onu içeri alması için kapıyı yumruklamak ve Jake'e teşekkür etmek geldi. Fakat bu aptallıktan da öte olurdu. Bu yüzden Gemma kaskatı halde yürüdü ve her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaretmiş gibi kayıtsız görünmeye çalışarak minivana bindi. Belki de adamlar –her kimlerse– onların Jake'i bir yerlerden tanıdıklarına, bir şey götürmek ya da selam vermek için uğradıklarına inanırdı.

Arabada Pete direksiyonu tutmadan önce ellerini kotuna kuruladı. Minivandan beş dakikadan kısa süre çıktıkları halde Gemma'nın içi içini yiyordu. Konuşmadılar. Pete dikiz aynasına bakarak garaj yolundan geri geri çıkıyordu. *Ne olur peşimizden gelmeyin*, diyordu Gemma içinden. Sıktığı yumruklarıyla destekliyordu bu arzusunu. *Ne olur peşimizden gelmeyin.* Fakat bir dakika sonra bordo bir Volvo, toprağı

sertleşmiş bir garaj yolundan çıkarak arkadan yaklaştı onlara. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Pek sanmıyordu.

"Sence şu..." diye başladı sorusuna ama Pete onu susturdu.

"Şimdi olmaz," dedi. "Düşünmem gerek." Nedense Pete'in –bilinçakışı gevezeliklerinin sonu gelmeyen Pete'in– söyleyecek bir şey bulamaması, arkalarındaki arabadan daha çok korkutmuştu Gemma'yı.

Tesadüf değildi bu: Araba boktan kırsal yollarda nereye sapsalar peşlerinden geliyordu; Little Waller kent merkezine ulaşıp ağ gibi örülmüş banliyö sokaklarından geçtiklerinde de durum değişmedi: Birkaç lastikçi dükkânının süslediği kasvetli sokaklar, fast food restoranları, alkollü içki satan dükkânlar ve indirimli mağazalar. Arkadaki şoför onları takip ettiğini gizleme gereği bile duymuyor bu da Gemma'yı daha çok korkutuyor, bir o kadar da sinirlendiriyordu. Kedinin, avıyla oynarken sağlayacağı tatminden emin olduğu için acele etmeden onu sağa sola koşturması gibi bir şeydi.

"Onları atlatmalıyız." Gemma kendi sesini tanıyamamıştı. Sanki bir uzaylı boğazına tırmanmış, ses tellerini ele geçirmişti.

"*Atlatmalıyız* mı?" Arabaya bindiklerinden beri konuştukları ilk şey buydu ve Gemma, Pete'in ne kadar gergin olduğunu ilk kez fark etti. İki büklüm olup direksiyona abanmış, bir anda ortadan kaybolabilirmiş gibi dikkatle yola bakıyordu. "Tanrım. Parlak zırhlı şövalyelik işinin sınırlarını zorluyorsun gerçekten, farkında mısın?" Direksiyonu sertçe sola kırınca Gemma kapıya yapıştı. Fakat sadece otuz saniye sonra Volvo da tembel hareketlerle döndü. Patlıcan moru bir minivanla ortalıkta dolaşmaları çok gülünçtü.

Hava yastıklı tekne sürseler ancak bu kadar olurdu. *Fark edilmemeleri* mümkün değildi. "Bu adamlar kim peki?"

"Belki polistir," dedi Gemma. İçinde bir tuvalet kâğıdı rulosunu sindirmeye çalışıyormuş gibi berbat bir ağırlık vardı. Pete'i de bu işe bulaştırmıştı. *Herkesi* bu işe bulaştırmıştı. "Belki de ordu."

"Ordu." Pete bu kelimeyi ilk kez işitmiş gibi tekrarladı. Çilleri cildinden kaçıp gitmeye hazırlanırcasına hiç olmadığı kadar belirginleşmişti. "Tanrım..."

"Yardım etmek istediğini söylemiştin." Gemma ellerini o kadar sıkıyordu ki tenini yırtacağını sandı.

Pete iç geçirdi. "İstiyorum," dedi. "Sadece filmin bu kadar başındayken kovalamaca sahnesinin ortasına düşeceğimizi tahmin edemedim." Sonra da: "Tamam, baksana. Kemerin bağlı mı?"

Gemma başını evet anlamında salladı. Konuşamayacak kadar gergindi. Şimdi bir ticaret bölgesine yaklaşıyorlardı; çamaşırhaneler, fast food mekânları, lokantalar ve benzin istasyonları vardı. Ötede bir tabela, eyaletlerarası otobanı işaret ediyordu ve daha çok araba şeritlerde gelişigüzel seyrediyordu. Volvo hâlâ onları takip ediyordu ama arada elli metre kadar mesafe vardı.

Pete bu trafikte dönüp iki içki dükkânı, bir manikür salonu ve bir pizza lokantasının bulunduğu alışveriş merkezine girecekmiş gibi sinyalini yakarak en sol şeride geçti. Hiç değilse arkalarına bir araba gelmiş, onları Volvo'nun görüş alanından geçici olarak çıkarmıştı. Trafik lambası kırmızıya döndü. Pete gıdım gıdım ilerledi. Gemma genç adamın soluk alışını duyabiliyordu. Oysa Gemma soluk *alamadığını*, iki demir levha arasında sıkışıp kaldığını hissediyordu.

"Sen ne yapıyor..." diye söze başladığı sırada lamba yeşile döndü ve Pete gaz pedalına abandı.

Motor inleyerek onları hızla ileri savurdu. Gemma başını ön panayo vuracağı sırada emniyet kemeri onu hızla geri çekince koltuğa vurdu. Pete direksiyonu sağa kırıp iki şeridi yararak geçti. Birkaç şoför kornalarıyla onu uzun uzun protesto etti ve bir Chevrolet onlara çarpmamak için tiz bir fren sesiyle durdu.

"Kahretsin? Ne halt ediyorsun sen?" Gemma haykırıyordu ve korna sesleri giderek çoğalırken Pete arabayı hafifçe yana yatırarak otobana girdi. Sonra her şey bitti. Rampada hızını iyice artırdı. Arkalarındaki trafik bulanıklaştı, güneş ışığında parlayan arabaların hareketli tek bir uzantısına dönüştü, sonra yeniden yola girip trafiğe girmeye, arabaların yanlarından geçmeye başladılar. Volvo ise çoktan gitmişti. Gökyüzü aydınlık ve pofuduk bulutlarla doluydu. Herhangi bir yere giden herhangi bir çift olabilirlerdi.

"Kovalamaca sahnesi nasıldı sence?" dedi Pete. Nefes nefese kalmıştı.

Gemma kendine engel olamadı: Tüm korkusu ani bir gülme isteğine dönüşmüştü. Kahkahaları koltuğundan havalanmasına neden oldu. İki büklüm olup karnını tutuyor, katıla katıla gülüyordu. Pete de gülmeye başladı. Homurtulu bir ses çıkarması Gemma'yı daha da güldürdü. Sonunda Gemma'nın soluğu kesildi ve soluklanmaya çalışarak arkasına yaslandı.

"Fena değildi," dedi. Gözleri sulanıyor, otoyolu ve iki yanındaki birbirinin aynı, birbirinin replikası olan sıradan kasabaları bulanıklaştırıyordu. "Hiç fena değildi."

ON ÜÇ

Bir saat daha yola bu şekilde devam ettiler. Pete birkaç kez her ihtimale karşı farklı yollara saptıysa da Gemma birilerinin hâlâ peşlerinde olabileceğine ihtimal vermiyordu. Palm Grove tabelasını –Bay Witz'le konuşamadan öldürülen Haven hemşiresi Emily Huang'ın yaşadığı yer– görünce şaşırmıştı, Pete otoyoldan çıkınca bir o kadar daha şaşırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Pete. "Cidden kendi kendimi yeme noktasındayım. Ve araba kullanmak için iki elime de ihtiyacım var."

Gemma başkalarının yanında acıktığını asla itiraf etmemeye özen gösterdiğini unutarak, "Ben de acıktım," dedi. Gerçi peşlerindeki ordu mensubu kuyruktan henüz kurtulmuş olmaları, fazla kiloları hakkındaki sıradan endişelerini önemsiz kılıyordu. Hem Pete ona o gözle, onda bir terslik varmış gibi, *gerçekten de yemek yememeliymiş* gibi, *ancak birazcık zayıflasa güzel olabilirmiş* gibi bakmıyordu.

Gemma, Pete'in bakışlarından hoşlanıyordu.

Starlite adlı bir motelin karşısındaki lokantada durdular. Otopark beyaz bir Chevrolet ve birkaç tozlu, külüstür sedan dışında boştu. Gemma gündüz vakti Starlite motelini kullananların nasıl insanlar olduğunu düşünmek istemiyordu. Arabadan inip gerindi, vücudu bütün gece şezlongda kıvrılmaktan ağrıyordu hâlâ. Yine izlendiğine dair o berbat, her yanını saran hissi duydu. Starlite'ın penceresinden ona bakan birilerinin varlığından emin, hızla döndü. Fakat bu sadece bir yansımadan ibaretti.

Oturup devasa hamburgerlerini ve düz bir tabağa fizik kurallarına aykırı görünecek biçimde yığılmış patatesleri tıkınırlarken Gemma pencereden dışarıyı gözetlemeye devam etti. Lokantanın otoparkına başka bir araba yanaşınca kalbi duracak gibi oldu. Oysa gelen, bir baba ile iki çocuğuydu. Bir süre sonra Gemma sakinleşmeye başladı.

"Ee, bir sonraki hamle ne?" Pete yemeklerinin bitmesini beklemiş, sonra öne eğilip alçak sesle sormuştu. "Yani artık Jake'e bel bağlayamıyoruz. Replikalar gitti. Burada işimiz bitti mi?"

Yine *biz* demesi Gemma'nın çok hoşuna gitmişti. "Ben de onu düşünüyordum." O kadar hızlı yemişti ki midesi bulanıyordu. "Annem ve babamla konuşmalıyım. Tek yolu bu." Bunu söylerken bile göğsü eziliyordu ama ikna olmayı umarak konuşmaya devam etti. "Babamın bildiği şeyler var. Yıllardır perişan halde ve bence hepsi Haven'la ilgili." Bunu söyler söylemez doğru olduğunu fark ederek şaşırdı. "Sırtında bir yük varmış gibi geziniyor etrafta. Sırtında dev bir vampir yarasa ya da onun gibi bir şey varmışçasına."

Pete yüzünü ekşitti.

"Ne?" dedi Gemma. "Sence kötü bir fikir mi bu?"

"Bence *harika* bir fikir." Pete iç geçirdi. Bir eliyle saçını yatırdı. Anında tekrar dikildi saçları. "Bu çok ciddi bir mesele. Bunlar büyük, önemli insanlar. Benim endişem..." Başını kaldırıp baktığında gözlerindeki bir şey Gemma'nın nefesini kesti. Fakat Pete çabucak kaçırdı gözlerini. "Endişelendim, hepsi bu." Yine o normal, rahat, şapşal haline bürünmüştü. "Yola çıkmaya hazır mısın o halde? Dönüş yolculuğu için bir şarkı listesi hazırladım, bilirsin. *1970'lerde hit olmuş en iyi yüz country şarkısı.*"

"Seni ön camdan dışarı atarım," dedi Gemma. Artık karar verdiği için kendini şaşırtıcı derecede özgürleşmiş hissediyordu; *onun* da üstünden bir yük kalkmıştı sanki. "Arabada buluşalım, tamam mı?"

Tuvalette aynanın karşısındayken bataklıktaki kız geldi aklına; onun yansıması, onun ötekisi olan kız. Lavaboya eğildi ve zihnindeki görüntüyü silmesine yardımı olacakmış gibi yüzüne su çarptı. Soğuk iyi gelmişti.

Babasıyla yüzleşecek, cevapları ondan alacaktı ve artık sinirlenip sinirlenmemesi, onunla bir daha konuşup konuşmaması ya da kapı dışarı etmesi umurunda değildi.

Hatta öyle yapmasını bile istiyordu.

Kendi başına idare ederdi. Zannettiğinden çok daha güçlüydü o. Güçlüydü, nokta.

Dışarıda Pete iki eli direksiyonda, hiç kıpırdamadan oturuyor, yüzünde çok acayip bir ifadeyle ona bakıyordu. Açığa vurduğundan çok daha fazla korkmuş olmalıydı. Gözleri kocaman, yüzünden fırlayıp çıkacakmış gibiydi ve

Gemma ona müthiş bir minnet duydu. Pete onun iyiliği için normal davranmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, Rogers." Gemma daha kapıyı açarken konuşmaya başlamıştı. "Yolcu koltuğunda oturan kişi DJ'lik konusunda önceliklidir, o yüzden ellerini radyodan çek..." Gemma'nın yüreği ağzına geldi.

Pete'in hemen arkasında bir adam oturmuş, başına silah dayamıştı. Gemma görür görmez tanıdı adamı: Benzin istasyonunun önünde onu sıkıştıran adamdı. Aynı uzun, yağlı saçlar, aynı uzamış kır sakal, aynı yabani bakış.

"Arabaya bin ve kapıyı kapa," dedi adam. Gözleri sola, sağa, sola, sağa döndü. Gemma hareket etmek istiyordu ama donup kalmıştı. Hava bile kurşun gibi ağırlaşmıştı. Olduğu yerde boğuluyordu sanki. "Arabaya," diye tekrarladı adam tükürükler saçarak. Gemma elindeki silahın titrediğini görünce adamın paniğe kapıldığını anladı. Arabaya binerken az kalsın düşecekti. Vücudu dağılıyormuş gibi hissediyordu.

"Tamam," diyebildi. Arabanın kapısını kapayıp ellerini kaldırdı. *Düşün, düşün.* Telefonu cebindeydi. Bir şekilde 9-1-1 tuşlarına basabilirse... "Tamam, dinle. Sakin ol, tamam mı? Herkes sakin olsun. Cüzdanımı alabilirsin. Ne istiyorsan alabilirsin."

"Ben para için gelmedim," dedi adam. Pete'i silahıyla dürttü. Pete'in yüzü öylesine solmuştu ki Gemma şakağında gerilen mor, narin bir damarı seçebiliyordu. "Sür." Gemma, Pete'in hiçbir şeye toslamadan otoparktan çıkmasına şaşırdı. Pete onu hayrete düşürmüştü, nokta. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Midesine kramp girmişti ve oracıkta altına yapacağından endişeliydi.

"Lütfen," dedi. Sesi fısıltıyla çıkmıştı. "Lütfen. Ne istiyorsun?"

"Size zarar vermeyeceğim," dedi adam. Ama sesi hiç de öyle demiyordu. Gemma adamın eski kamuflaj ceketinin altında terlediğini kokusundan anlayabiliyor, dudağının üstünde, saç diplerinde biriken teri görebiliyordu. *Rick Harliss*. Emily Huang ve Yuva Vakfı'yla ilişkisi konulu makaleden hatırlamıştı adamın adını. Bir dönem babasının bakım onarım işlerine bakmıştı. Hapse girdiğinde kızı Brandy-Nicole'ü kaybetmişti. "Sadece konuşmak istiyorum, tamam mı? Tek istediğim bu. Başından beri sadece bunu istedim. Dinleyecek birini. Kahretsin, kimse dinlemiyor, kimse inanmıyor..."

Adam heyecanlanıyordu. Elleri yine titremeye başlamıştı. Gemma silahı kazara ateşleyeceğinden korkuyordu.

"Biz seni dinleyeceğiz," dedi. "İstediğin kadar anlat, dinleyeceğiz. Öyle değil mi, Pete?"

"Tabii," dedi Pete. Sesi çatallandı. Dudaklarını yaladı. "Elbette dinleriz."

Pete sarı ışıkta yavaşlamaya başlayınca Rick Harliss ensesini dürterek, "Devam et," dedi. Pete hızlanıp sarı ışıkta geçti. I-27 tabelasına geldiklerinde Pete, "Otoban," deyince Gemma'nın boğazına ekşi bir tat yükseldi. Otobana çıkmak bir şekilde geri dönüşsüz bir hale getirmişti durumu. Gerçi kırmızı ışıkta kendini arabadan atacak hali yoktu ama olsun.

Gemma gözlerini yumdu. Odaklanmalıydı. "Tamam, bak. Konuşmak istiyorsun. O zaman konuşalım, olur mu?" Kaçırılma vakalarında kişisel bilgileri paylaşmak, konuşkan

olmak, insan canlısı olmak gibi şeylerin önemli olduğunu duymuştu. "İsimlerden başlayalım, tamam mı? Bu arkadaşım Pete. Pete'in berbat bir müzik zevki var..."

"Kes sesini," dedi Harliss. "Düşünmeye çalışıyorum."

"...ama genel olarak düzgün biridir, gerçekten. Herhalde tanıdığım en düzgün erkek." Boğazında aniden beliren düğümü yutkunarak geçiştirdi. Söylediği şeyin ne kadar doğru olduğunu fark etmişti. Zavallı Pete ve onu içine sürüklediği şu karmaşa. Üstelik hiç şikâyet etmemişti, bir kere bile. Vurulup parçalarına ayrılmadan bu işten sıyrılmayı başarırlarsa, Gemma ona hayatı boyunca yetecek kadar ayıcıklı şeker alacaktı.

Onu öpecekti.

"Gemma," dedi Pete sakince. Sesinde onu uyarmaya çalışan bir tını vardı ama Gemma aldırmadı.

"Benim adım da Gemma Ives," dedi. "Ives Mikrobu. Yani bizim dönemdeki kızlar bana hep böyle hitap ederler, çocukken çok hastalanırdım çünkü..."

"Kim olduğunu biliyorum." Harliss'in sesi çatallandı. "Tanrım. Sus artık, tamam mı? Başımı ağrıtıyorsun."

Gemma ellerini uyluklarına iyice bastırıp tırnaklarını batırdı, acının odaklanmasına yardımcı olmasını bekledi. Adamı daha fazla kızdırmaktan korkuyordu. Fakat onu anladığını, onu tanıdığını göstermeliydi adama. Onun tarafında olduğunu göstermeliydi. Zaman kazanmalıydı. "Ben de sizin kim olduğunuzu biliyorum, Bay Harliss."

Pete kesik bir soluk aldı. Bir an arabada gergin bir sessizlik olunca Gemma bir hata yapmış olduğundan korktu. Artık duramayacak kadar ileri gitmişti. Konuşmaya devam etmek zorundaydı.

"Babam için çalışıyordunuz, öyle değil mi? Ben o zamanlar çok küçüktüm herhalde. Ama olsun. O gün benzin istasyonundayken köpeğim sizi tanıdı. Bunca yıl sonra kokunuzu tanıdı."

"Baban sana benim hakkımda ne anlattı?" diye sordu Harliss. Sesi boğazına bir sürü tırnak saplıymış gibi çıkıyordu.

"Hiçbir şey anlatmadı," dedi Gemma. "Ben sizin hakkınızda bir şeyler okudum. Siz ve kızınız Brandy-Nicole hakkında. Daha minicik bir bebekken kaybolmuş." Harliss inler gibi bir ses çıkardı. "Bunun Yuva Vakfı'yla bir ilgisi olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ama inanın ki bizim bir şeyden haberimiz yok. Bizim kafamız da sizinki kadar karışık..."

"Hadi oradan." Bu sözler bir patlama gibiydi. Pete yüzünü buruşturdu, Gemma ise dudağını ısırarak ağlamamaya çalıştı. "Baban gırtlağına kadar bu işe batmış durumda. Sakın bunları bilmediğini söyleme. Her şey Haven yüzündendi. Onların paraya ihtiyaç duyması babanın suçuydu. Çocukları kaçırmaya başlamaları onun suçuydu. Baban biliyordu. Aşağılık herif her şeyi biliyordu." Rick Harliss silahı Pete'in başından kısa, sadece burnunu koluna silecek kadar kısa bir süre çekti. Gemma hiçbir şey yapamadan, bir şey yapmayı bile düşünemeden yine tabancayı başlarına dayadı. "Kızımı benden aldılar."

"Lütfen," dedi Gemma. "Size yardım edebiliriz. İnsanların sizi dinlemesini sağlarız. Ama lütfen bizi bırakın."

Harliss başını hayır anlamında salladı. "Üzgünüm," dedi. Sesi üzgün çıkmıyordu. Randolph'a giden bir çıkışa

yaklaşıyorlardı. Silahla tabelayı işaret etti. "Devam et de şurada inelim. Yeterince uzaklaştık."

Onları bir Super-8 moteline yönlendirdi. Arabadan indiler. Önden Gemma indi, canlı bir şey gibi kendisine dönen tabancanın farkındaydı. Silah ayağına doğru atılan, tasmasından kurtulmaya çalışan bir köpekti sanki. Pete ile Rick Harliss birlikte indiler. Rick şimdi eşofmanının altına sakladığı silahını Pete'in sırtına dayamıştı. Pete ile Gemma'yı aynı anda idare ediyor, tam önünde ve yan yana yürütüyordu onları. İkisi tuhaf hareketlerle, dirsekleri birbirine çarparak lobiye doğru ilerlediler. Rick Harliss, Gemma'nın ayağına basıp duruyordu. Durum bu kadar berbat olmasa komik bile olabilirdi.

"Ne şövalyeyim ama," dedi Pete alçak sesle. Gemma'nın elini bulup sıktı. Bırakmak istediğinde ise Gemma parmaklarını onunkilere kenetlemişti. "Üzgünüm, Gemma."

Gemma güçlükle konuşabildi. "Sen mi üzgünsün?" Başını salladı. "Hepsi *benim* suçum."

İkisi sıkışarak kapıdan geçerken Harliss, "Susun," dedi. Gemma dar alanda gidip gelen bir pinpon topu gibi hissediyordu kendini. Resepsiyon görevlisinin bir terslik olduğunu fark edeceğine emindi –bunu delicesine istiyordu– ve çaresizliğini gözleriyle iletmeye çalışıyordu. *Silahı var. Silahı var.*

Fakat resepsiyon görevlisi bir dergi karıştırıyordu ve onlara doğru düzgün bakmadı bile.

"Yardımcı olabilir miyim?" Uzun, pembe tırnaklarında solmuş çıkartmalar vardı. Ayçiçekleri.

"Bir oda istiyoruz." Harliss birkaç buruşuk yirmilik çıkarıp bankonun üstüne koydu.

"Bir mi iki mi?"

"Bir."

Resepsiyon görevlisi gözlerini bir an dergisinden kaldırdı ama sadece paraya giden bu gözler, yorulmuş gibi tekrar dergiye döndüler. "Gecelik kırk beş."

"Dışarıda kırk yazıyor."

"Zam geldi."

"O zaman tabelayı değiştirmeniz gerekmiyor mu?"

Köşede plastik bir eğreltiotu, yerde ucuz bir duvardan duvara halı, sırtlarını hedef almış bir tabanca vardı. Gemma rüyalarında olduğu gibi hissediyordu. Çoğunlukla gerçek ve tanıdıktı ama sonradan hep kusurlu ya da araya sıkıştırılmış tuhaf bir şeyler çıkıyordu; konuşan bir kuş gibi, uçabilme yetisi gibi. Harliss en sonunda beş dolarlık bir banknot daha söküldü –Gemma az kalsın Harliss'in onları kaçırdığını unutup kendisi ödemeyi teklif edecekti– ve tekrar birbirlerine çarpıp itişerek güneş ışığına çıktılar. 33 numaralı oda ikinci katta, grafitilerle kaplı dar beton merdiveni çıkınca açık koridorun sonundaydı. Gerçi öyle olmasaydı da bağıracak, duvara filan vuracak değillerdi ya. Görünüşe göre Super-8'de onlardan başka misafir yoktu.

Odaya kekre bir sigara kokusu sinmişti. İçeri girer girmez Rick Harliss kapının sürgüsünü çekip zincirini taktı, perdeleri kapadı. Birkaç uzun saniyenin ardından içerisi o kadar kararmıştı ki Gemma'nın gözlerinin önünde renk patlamaları, desenler belirmeye başladı. Derken Harliss abajuru sararıp yırtılmış lambayı açtı. Yatağa oturdu. Silahını cebinden çıkarınca Gemma'nın soluğu kesildi. Fakat Harliss onu şaşırtarak silahı komodinin içindeki incilin üstüne koyup çekmeceyi kapadı.

"Söylemiştim," dedi. "Amacım size zarar vermek değil. Oturun." Çift kişilik diğer yatağı gösterdi. "Haydi, oturun," dedi tekrar. Parmaklarını seyrelmiş saçlarında gezdirince saçları havalandı. Gemma bir zamanlar yakışıklı olduğunu hatırladı. Zamanın insana bunu yapabilmesi, bir demirci testeresi gibi parçalayabilmesi ne tuhaftı.

Gemma ile Pete hâlâ görünmez bir iple bağlıymış gibi beraberce yatağa yürüdüler. Oturduklarında Harliss'le aralarında sadece birkaç adım mesafe kalmıştı. Gemma adamın ucuz ceketini, yağlı cildini, yenmiş didik didik tırnaklarını görünce artık ondan korkmadığını, sadece onun için *üzüldüğünü* fark etti. O anda, Harliss'in onları incitmek istemediğine inanmıştı. İstese bile bunu yapamayacağından emindi.

"Size söyledim," dedi Gemma karşısında çocuk varmış gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşarak. "Biz sizden çok daha azını biliyoruz. Buraya da bu yüzden geldim. Hiçbir şey *bilmediğim* için. Çünkü Haven konusu benim için tam bir muamma."

"Ah. Çok komik." Harliss yüzü gülmeden kahkaha attı. "Ben orayla ilgili her şeyi daha önce öğrenmek istersin sanmıştım."

Gemma'nın saçları dikildi. Odaya belli belirsiz bir değişim, gergin bir sessizlik, bir beyazlık yayıldı sanki. "Ne demek istiyorsunuz?"

Harliss o üzgün köpek gözleriyle kıza baktı. "Yani, sonuçta seni yaptıkları yer orası, değil mi?"

ON DÖRT

Gemma, Harliss'in hâlâ konuştuğunu hayal meyal fark edebiliyordu. İçinde bir delik açılmıştı ve o deliğin içine düşüyordu sanki.

Orada yapılmıştı. Orada yapılmıştı.

Tıpkı bataklıktaki kız gibi...

Gemma orijinal değildi. O da replikaydı.

İmkânsız, demek istiyordu. Annesinin hastanede çektirdiği tüm o bebekli fotoğrafları hatırlıyordu. Hepsi düzmece olabilir miydi? Hayır. Annesinin mutlu ve bitkin halinin, alnındaki terin, o şaşkın mutluluğun numara olması mümkün değildi. *İmkânsızdı.* Fakat Gemma'nın sesi çıkmıyordu ve bunu dile getiren Pete oldu.

"Bu imkânsız," dedi kısaca. Gözlerini Gemma'ya dikmiş, Gemma ise utanç bile duyamayacak kadar uyuşmuş halde başını çevirmişti. Pete'in sesi dehşet doluydu. Başka nasıl olacaktı ki?

"...parçaları birleştirmek uzun zamanımı aldı," diyordu Harliss. "On iki yıl boyunca eyalet hapishanesinde otururken yapacak başka işim yoktu. Hak etmediğimi söylemiyorum. Hak ettim. Evinizin civarında çalışıyordum, bilirsin, onlar seni oradan getirmeden önce. Fakat o zamanlar pek kendimde değildim. Sırtım için verdikleri o lanet olası şeyin bağımlısı olmuştum. Günün yarısında aklım başımda olmazdı."

"Şimdi de aklın başında değil," dedi Pete. "Bu *imkânsız*."

Harliss, Pete'i duyduysa da hiç belli etmedi. Hâlâ gözlerini ayırmadan Gemma'ya bakıyordu. "Eski karım evinizde temizlik yapardı. O zamanlar çok kötü durumdaydı. Gerçekten kötü durumdaydı. Bebeğini yeni kaybetmişti. ABÖS. Ani bebek ölümü sendromu, bilirsin. Zavallıcık daha altı aylıktı."

Gemma'nın kalbi durdu sanki. "Ne bebeği?" diye fısıldayabildi sadece. Ailesinin başka bir bebekten söz ettiğini hiç duymamıştı.

Fakat Harliss hız kesmeden devam etti. "Aimee –eski karım– bunun tuhaf bir şey olduğunu söylerdi; insan dünyanın parasına da sahip olsa, dünyanın parasına sahipsin ama yine de bu durumu düzeltmenin bir çaresini bulamıyorsun. Aimee, Brandy-Nicole'e hamileyken annen onun yanına oturup elini karnına koyar, tekme atışını hissetmeye çalışırdı. Dergilerden önemli kısımları keserdi. Bilirsin işte, Aimee'nin nasıl beslenmesi gerektiği, alkolü ve sigarayı bırakması gerektiğiyle ilgili şeyler falan. Bir daha hamile kalamayacağını söylerdi. Hatta bize beşik, bebek arabası ve bebek kıyafetleri bile almıştı. Annen tekrar hamile kalamayacağını söylemişti. İlk doğumu sırasında olanlar yüzünden."

Gemma'nın hiç bilmediği bir bebek daha vardı, bir kız kardeş. Kristina bebeğini kaybetmişti. Ve Gemma'nın zihninin derinliklerinde bir fikir büyüyor, düşünceler patlamadan önce bulutlar gibi bir araya toplanıyordu.

"Brandy-Nicole on aylıkken, madde bulundurmaktan tutuklanıp on sekiz ay boyunca Johnston'da kaldım. Smithfield yakınlarında bir eyalet hapishanesi. İyi halden on iki ayda çıktım. Çıktığım gün tekrar kullanmaya başladım." Boynuna bir kez dokundu; sanki nabzının hâlâ attığını, hâlâ hayatta olduğunu fark edip şaşırmıştı. "Baban iyi davrandı. Hapse girdiğimi biliyordu ama beni tekrar işe aldı. Ona artık temiz olduğumu söyledim. Bana inandı."

Hayat insana ikinci bir şans vermez. Babası hep böyle söylemez miydi? Demek bir zamanlar başka türlü düşünüyordu.

Başka bir bebek vardı...

"Neyse, Aimee ara sıra temizliğe gitmeye devam ediyordu. Sen o zamanlar gelmiştin ve bizim Brandy-Nicole'den altı ay küçüktün. Ama annen birlikte oynamanızdan hoşlanmıyordu. Senin yanına kimseyi yaklaştırmıyordu. Biz senin de ilk bebek gibi hastalanmandan korktuğunu sanıyorduk."

İlk bebek. İlk kızları. Orijinali. Ve o, Gemma, bir gölgeydi.

"Bu çok tuhaf, diyordu Aimee bana. Birbirlerine tıpatıp benziyorlar. Emma'nın kolundaki doğum lekesi dışında ikiz gibiler, diyordu. Ama ben o zamanlar pek üstünde durmamıştım. Ancak sonra, Haven'ın amacını, babanın onlara neden para ödediğini öğrendiğimde olayı çözdüm."

Emma. Bir adı vardı, bu hayalet kız kardeş, çok daha fazlasını ifade ediyordu. Gemma gözlerini kapatıp annesini düşündü; terli, yorgun ve muzaffer, kucağında bir bebek. Gemma değil. *Emma.*

Kristina bunca yıldır kaybettiği o ilk kızını hatırlatan bir şeyle yaşamıştı. Emma. Ne güzel bir isimdi bu. Gemma'dan daha güzel bir isimdi. Emma orijinal olandı. Gemma ise kopya. Ve kopyaların asılları kadar iyi olmadığını herkes bilir. Annesinin o kadar ilaç almaya başlamasının nedeni bu muydu? Oxycontin ve Pristiq ve Klonopin ve Zoloft? A'dan Z'ye bir dizi ilaç; hepsi unutabilmesi, inkâr edebilmesi için.

Hepsi, Gemma bir canavar olduğu için.

"Frankenstein maskesi." Gemma gözlerini açtı. "Cadılar Bayramı maskesini sen attın." Babasının söylediği şeyi hatırladı: *Frankenstein, canavarı yaratan kişiydi.* Gemma hantal, hastalıklı ve şişman olduğu için öyle dediğini sanmıştı. Ama belli ki gerçek anlamıyla söylemişti. Ciddi ciddi.

Harliss gömleğinin yakasını çekiştirince Gemma boynunun sol tarafında küçük bir haç dövmesi gördü. "Kızgındım," dedi. "Babanla konuşmaya çalıştım. Ofisine gittim. Bir daha gidersem polis çağıracağını söyledi. Onu rahatsız ettiğimi söyledi. Ama beni anlamalısın. Sadece cevap istiyorum. Bilmem gerek."

Pete küfür ederek ayağa kalktı. "Bu saçmalık," dedi. Kapıya doğru ilerledi ama Harliss onu durdurmaya çalışmadı. Gemma, Pete'in çıkmaya yelteneceğini sanmıştı ama Pete orada öylece dikildi. Bedeni ona ilk kez giydiği bir

şey gibi büyük ve yabancıydı. "Bu saçmalık, farkındasınız, değil mi?"

Gemma cevap verme zahmetine girmedi. Saçmalık değildi. Aslına bakılırsa her şey ilk kez bu kadar anlaşılır olmuştu. Babasının ona bakmaya dayanamayışı. Annesi ile babası arasındaki garip gerilim; bir uçurumun, hayatlarını ikiye ayıran bir sırrın iki ayrı kıyısındalarmış gibi halleri. Gemma'nın heykeli hatırlaması, küçükken sık sık hastaneye gidişi; muhtemelen *tasarlanmış* biri olduğu için o kadar hassastı. Belki de bu, Tanrı'nın böyle doğal olmayan bir yöntemle yapılmış kişilerden intikam alma biçimiydi. Durmadan onları *yok etmeye* çalışıyordu.

"Kızına ne oldu?" dedi Gemma. Sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. "Brandy-Nicole'e ne oldu?"

Harliss ellerini birbirine kenetledi. Eklemleri bembeyaz kesilmiş olmasa, dua ettiği sanılabilirdi. Gemma ellerini acıtacak kadar sıktığını tahmin edebiliyordu. "O günlerde kötüye gidiyordum," dedi sessizce. "Aimee ile birbirimizin gırtlağına çöküp duruyorduk. Genellikle para yüzünden. Hiçbir zaman paramız olmuyordu. Saçıp savuruyorduk. Her gece kafayı çekiyorduk. Zavallı Brandy-Nicole..." Sesi kısıldı. "Bir keresinde uyandım ki altını ıslatmış, gece gece ortalık mahvolmuş. Dört saat boyunca çiş içinde yatmak zorunda kalmış. Ben bütün gece kendimde değildim, Aimee ise eve gelmeye bile zahmet etmemişti. İşte o zaman hepimizin iyiliği için ayrılmaya karar verdik."

Çok şaşırtıcı ama birden Gemma'nın içinden onu teselli etmek, sorun olmadığını söylemek geldi. Ama sorun vardı elbette.

"Fena halde paraya ihtiyacım vardı." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. Gemma adamın bu hikâyeyi daha önce hiç anlatıp anlatmadığını merak etti. Pete hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Donakalmıştı. Dehşete kapılmıştı. "Hâlâ baban için çalışıyordum. Her yerde onca para..." Gözleri Gemma'dan uzaklaştı. Suçlulukla. "Başlarda birkaç şey arakladım. Farkına varmayacağı şeyler. Rehinciye bıraktım. Yanlış olduğunu biliyordum ama anlaman gerek. Sağlıklı düşünemiyordum..."

Gemma *önemli değil*, der gibi başını salladı.

Harliss dudaklarını yaladı. "Ama sonra daha büyük bir vurgun düşünmeye başladım. Bilirsin, yüksek bir meblağ. Babanın başka insanların bilmesini istemediği bir sırrı olsa gerek diye düşündüm çünkü her zaman bir pislik olurdu, özellikle de onun gibi adamlarda." Gözleri tedirginlik içinde Gemma'ya kaydı ama Gemma onu düzeltmedi. Babasını bir daha asla savunmayacaktı.

"Sözünü ettiğin şey şantaj," dedi Pete. Sesi çok yüksekti.

Harliss başını salladı. "Aklımdaki buydu, evet." Yine özür dilermiş gibi bir hali vardı. Gemma araya girdi.

"Ne oldu?"

Harliss derin bir nefes aldı. "Babanın ofisini, e-postalarını kurcalamaya başladım." Yüzünü acıyla buruşturdu. "Dediğim gibi, aklım başımda değildi..."

"Devam et," dedi Gemma. Bir dev ciğerlerini sıkıyormuş gibi soluksuz kaldığını hissediyordu.

"İş dosyalarına ulaşmanın bir yolunu bulamadım. Onlar çok iyi korunuyordu. Ama ben evle ilgili bir açık arıyordum zaten. Kişisel hesabına girdim. *Bela*. İlk e-postalardan birinin konu başlığı buydu. *Bela*."

Motelde son derece sakin bir hava hâkimdi. Gemma toz zerreciklerinin bile hareketsiz, soluksuz, havada asılı kaldığını hissediyordu.

"Hiçbirini anlamadım. O zamanlar anlamamıştım. Babanın yaptığı bir tür yatırım hakkındaydı hepsi. Baban çekiliyordu. Zaten çok para verdiğini ve artık bununla ilgili hiçbir şeyi istemediğini söylüyordu, yanlış olduğunu anladığını söylüyordu. Şu adam, Saperstein ise daha çok para istiyordu ondan. Haven'ın yeni bir yönde ilerleyeceğini, baban Fine & Ives'ı da işe dâhil ederse sonunda hepsinin zengin olacağını söylüyordu. Bir cümleyi harfiyen hatırlıyorum: *Zaten erken ölüyorlar.* Saperstein'ın mesajı böyle bitiyordu."

Gemma kalp atışları arasındaki boşluğun uzun, kapkara birer hiçlik, yok oluş ânı olduğunu hissediyordu. Biyoloji dersinde klonlar hakkında ne öğrenmişlerdi? Kusurlu bir bilim dalıydı bu. Yapay akciğer, kalp ve karaciğerlerde tomurcuk gibi çoğalan kanserler ve tümörler vardı. Bu hücrelerin doğal olmayan yollarla hızla başlatılan büyümeleri, sonrasında durdurulamayabilirdi.

Kendi hücreleri kaç yaşındayken iki katına, üç katına, daha fazlasına çıkmaya başlayacaktı acaba?

"Baban beni yakaladı. O zaman değil, başka bir sefer, ofisinde. Kafam bin beş yüzdü. Baban çok sinirlendi. Benim için yaptığı onca şeyden, verdiği ikinci şanstan sonra. Onu suçlamıyorum. Polisler bizim evde de sizinkilerin bazı eşyalarını buldu. Bir saat ve başka bazı şeyler. Onları elden çıkaramayacak kadar tükenmiştim. Umursamaz davranmaya başlamıştım. Kayıtlara hem hırsızlık hem de evimde birkaç torba buldukları için madde bulundurma olarak geçirdiler

suçumu. İlk suçum olmadığı için bu kez daha fazla ceza aldım. Ama önce birkaç haftayı arınma bölümünde geçirdim.

"Yoksunluk krizleri beni öldürüyordu. Çok hastaydım. Ölmek için dua ediyordum. Ama ölmedim." Eli yine boynundaki haç dövmesine uzandı. "Sonra bir daha o lanet şeylerin hiçbirine elimi sürmeyeceğime yemin ettim. Sürmedim de. On dört yıl oldu. Bir yudum bira bile içmedim ve içmem de, bir daha asla." O harap yüze gömülü, şaşırtıcı derecede sıcak, şaşırtıcı derecede etkileyici gözler; Gemma ona bakmaya dayanamıyordu. "Brandy-Nicole'ü almaları benim suçumdu. Kafayı çekmeseydim, hapse girmeseydim hâlâ yanımda olacaktı. Benimle. Bebeğim..." Sesi yine kısıldı ve başını çevirip bir elinin ayasını sırayla gözlerine bastırdı. "Aimee onu bir markette kaçırdıklarını söyledi." Başını salladı. "Başından beri buna anlam veremiyordum. O kadın hayatında markete gitmedi. Sadece sigara ve bira bitince köşedeki dükkâna giderdi. Hem polisi aramak için niye iki gün beklesin ki? O da hikâyeyi değiştirip duruyor. Başta Bran market arabasında otururken kaçırılmıştı. Sonra arabanın arka koltuğu oldu. Aimee zilzurna sarhoş halde ziyaretime geliyor, bana deli deli hikâyeler anlatıyor, ağlamayı bile beceremiyordu." Harliss gözlerini yine birbirine kenetlediği ellerine indirdi. Gemma böylesi bir kaybın ardından insanın hâlâ nasıl inançlı olabileceğini merak ediyordu. Nasıl dua edebileceğini.

"Önce Aimee'nin kızı bir yerlere atmış olabileceğini düşündüm. Hatta belki ona zarar verdiğini. Polisler araştırdılar ama uzun sürmedi. Benim deli olduğumu düşündüler, bilirsin. Eski karımdı falan ya. Aimee yeni bir adamla

birlikteydi, öyle görünüyordu en azından. Birden bir sürü parası olmuştu. Yeni kıyafetler, daha iyi bir araba, sürekli çılgın, ağır partiler. Neyse işte." İlk kez gülümsüyordu. Fakat korkunç bir gülüştü bu; ağzına jiletle kazınmış gibi ince, keskin ve kabaydı. "Ben de layığını buldu diye düşündüm. Birkaç ay sonra aşırı doz aldı. Tüm o kirli para. İncil'de söylenenler doğru. Ne ekersen onu biçersin."

"Brandy-Nicole'ü sattığını düşünüyorsun," dedi Gemma. Harliss ise bunu bir soru olarak alıp başını evet anlamında salladı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyordum o zaman," dedi. "Ama birkaç yıl sonra Sarah Mueller denen o kadının hikâyesini gördüm; o da bağımlıyken kendi kızını bir gruba vermiş, sonra temizlenince geri almaya çalışmıştı. Ama kız ortada yoktu. Kadın bizim yaşadığımız yere, Durham'a bir saatlik mesafede oturuyordu. Aslında üstünde fazla durmazdım ama yönetim kurulundaki ağır toplardan biri bir açıklama yapmıştı. Kadının akli dengesi yerinde değilmiş falan filan, her zamanki saçmalıklar. *Saperstein*. O isim gözüme ilişti. Babanın yazıştığı adamdı bu."

Gemma anlamaya başlıyordu. Zeki, gaddar, zalim Dr. Saperstein. Babası Bay Kodaman ve ani fikir değişikliği. Haven'ın eski yatırımcılarından biri olmalıydı, *melek* yatırımcılarından biri.

Artık orasıyla bir ilişkisi olmasını istemediğine, Gemma eve gelir gelmez mi karar vermişti? Yoksa konuşmaya başlayıncaya, kusurlarını göstermeye, ölen diğer kıza kıyasla onu tam bir hayal kırıklığı haline getiren kusurları açık etmeye başladıktan sonra mı? Ve Richard Haven öldürülmüştü;

belki de Dr. Saperstein tarafından, belki de Saperstein klon yapmakla yetinmeyip onları daha büyük amaçlarla kullanmak istediği için. Saperstein kontrolü ele aldığında enstitü kapatılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Saperstein'ın gözü dönmüş olmalıydı.

"Anlamıyorum." Pete yine araya girmişti. Oda soğukmuş gibi kollarını gövdesine dolamış, öylece dikiliyordu hâlâ; oysa soğuk değildi. Boğucuydu, havasızdı. "Madem Haven klon yapıyordu, neden normal çocukların peşine düşsünler ki? Amaç ne?"

"Para," dedi Gemma. Sesi tiz çıkmıştı. Boğazını temizledi. Harliss kızın orada olduğunu unutmuş gibi şaşkınlıkla baktı ona. Pete ise hiç bakmıyordu. "Herhalde Saperstein babamın şirketinin yatırım yapmasını, enstitüyü ayakta tutmasını istiyordu. Belki de zengin adamlar için ölü çocukları yeniden üretmenin çok da kârlı bir iş olmadığının farkına varmışlardı." Pete fısıltıyla küfretti. Gemma ise bunu söylemekten acı bir haz duydu. *Ölü çocukları yeniden üretmek.* Sır ifşa olmuştu. O bir ucube ve canavardı. Artık bu konuda şüpheye yer yoktu. "Fine & Ives'ın orduya büyük katkıları olmuştu hep. Saperstein da bu yüzden klonların büyük bir anlaşma için kullanılabileceğini ispat etmeye çalışıyordu. Ama klon yapmaya devam etmek için yeterli parayı sağlayamayınca... Kimsenin yokluğunu hissetmeyeceğini düşündüğü çocukları aldı. Deney yapmak için onları kullandı. Sadece ihtiyacı olan parayı elde edinceye kadar."

"Bu yüzden Haven'da normal çocuklar da vardı," dedi Pete, "replikaların arasında."

Gemma onlara normal çocuklar demesine sinirlenemiyordu bile. Başka ne olacaklardı ki? "Muhtemelen sadece ilk nesilde," dedi Gemma. Harliss kızının aşağı yukarı Gemma'nın akranı olduğunu söylemişti. "Saperstein, Fine & Ives aracılığıyla orduyla anlaşma işini halledince bu riski alamazdı. Replikalar pahalıydı ama kullanılıp atılabiliyorlardı. En azından Haven'dakiler öyle düşünüyordu." Gemma, Lyra'nın ellerinin titreyişini, zayıflığını, kafasının karışıklığını düşündü. Hastalığı bir tür istila gibi düşündü; Lyra'nın kanında kara böcekler dolaşıyor, beyninin yumuşak kıvrımlarına yuvalanıyorlardı.

"Bunca zamandır Bran'in belki hâlâ orada olabileceğini düşündüm," dedi Harliss. Dolan gözlerini kırpıştırdı yine. O kocaman, sulu gözleri ve burnunun ıslaklığıyla köpeğe daha da çok benzemişti. "Altı hafta önce salıverildiğimden beri bu işin peşindeyim. *Seni* gördükten sonra..." Sanki Kuzey Karolina'da çay içmek için buluşmuşlar gibi başıyla Gemma'yı gösterdi. "Buraya gelip gözlerimle görmeyi kafama koydum. Belki adaya gitmenin, oradaki zavallı ruhlara ne yaptıklarını görmenin bir yolunu bulurum diye düşündüm. Ama çok geç kaldım. Çok geç kaldım. Alevler ikinci, üçüncü kata ulaşmıştı. Kim yaktıysa iyi yakmış."

"Biliyorum," dedi Gemma usulca. "Gördük. Biz de oradaydık."

Harliss başını iki yana salladı. "Ne yapacağımı bilemedim. Yuva Vakfı hakkında okuduğum her şeyde Emily Huang adındaki bir kadın çıkıyordu karşıma. Gazetelerden birinde fotoğrafı bile vardı. İşte o zaman tanıdım. Onu bir keresinde Aimee'nin yanında görmüştüm. Sizin

evdeydi. Oraya anneni görmek için gelmiş olmalıydı ama giderken gözüne Aimee'yi kestirmiş, Brandy-Nicole'ü sevmeye başlamıştı. Kadının öldüğünü biliyordum ama yine de Palm Grove'a gelmek istedim. Başka ne yapabilirdim? Sonra geldim, otel odamda oturmuş, ne yapacağımı düşünüyordum ki sokağın karşısında *seni* gördüm." Heyecanla başını kaldırıp baktı. "Bir işaret gibiydi bu. Sanki Tanrı doğru yolda olduğumu söylüyordu."

Gemma orada kendi rızalarıyla bulunmadıklarını unutmuştu. Zorla getirildiklerini, hatta Harliss'in elini uzatsa silahı alabileceğini de. Onun için üzülüyordu ama bu ona güvenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Adam çaresizdi. Bu gayet açıktı. Çaresizdi ve kaybedecek bir şeyi yoktu: İşte bu kötü bir kombinasyondu.

"Dinle," dedi Gemma. "Ben adayı gördüm. Oraya yaklaştım. Enstitü tamamen yerle bir oldu. Geride kimse kalmadı. Kızın gerçekten Haven'daysa bile artık yok. Onu bir daha bulabileceğinden şüpheliyim."

"Gemma." Pete adını sessizce ama bağırmaktan beter söylemişti.

Fakat Gemma duymazdan geldi. Her şey dağılmıştı. Hem tek seferde duymak, acının içine girmesine, seni ele geçirmesine teslim olmak daha iyi değil miydi? İğne delikleri ve kâğıt kesikleriyle, kaşıdıkça deriyi soyan, açıkta bırakan yaralar ve yarı gerçeklerle yıllarını geçirmekten daha iyi değil miydi böylesi? "Peşini bırakman gerek," dedi Gemma. "Üzgünüm. Ama hayal kırıklığından başka bir şey geçmez eline. Kalbini acıtmaktan başka işe yaramaz."

"Kalbim için artık çok geç," dedi Harliss ses tonu değişip sertleşerek. Ayağa kalktığında Gemma'nın korkusu, daha önceki hisleri bir anda geri geldi. Fakat Harliss yanından hemen uzaklaşıp sırtını çevirdi. Gemma'nın aklından silahı almayı denemek geçiyor fakat uzanmaya cesaret edemiyordu. Harliss uzunca bir süre yüzü köşeye, duvar kâğıdının kıvrıldığı, kapının ucuz, boktan bir banyoya açıldığı yere dönük, öylece dikildi. Az sonra Gemma omuzlarının kıpırdandığını görünce Harliss'in gözyaşlarını gizlemeye bile çalışmadan ağladığını anladı.

"Bran küçükken annesiyle uçuyorduk, o da nasıl yaptıysa karyolasından çıkmış. Başını cam masamıza çarpıp yarmış. Ne kadar çok kan aktı. Halı kanla kaplandı. Alnına yirmi dikiş atıldı. O zaman az kalsın onu bizden alıyorlardı ama alamayacaklarına yemin ettim. Alamayacaklardı." Kendini kaybediyordu. "Ondan özür dileme fırsatım olmadı hiç. Ona bir türlü..." Söylemek istedikleri boğazında düğümlendi.

Gem kalkıp onu teselli etmek istiyor ama yerinden kıpırdayamıyordu. Lyra'yı, sağ kaşının üzerindeki dikiş izlerini hatırlayınca kaskatı kesilmişti. Çok eski bir yaraydı. Bebeklikten kalma olmalıydı.

"Bay Harliss," dedi Gemma. "Brandy-Nicole'ün fotoğrafı var mı yanınızda?"

Harliss ona döndü. Yüzü, yaralıymış gibi bir renge bürünmüştü. Üstdudağı sümükten parlıyordu, koluyla silmesi Gemma'yı memnun etmeye yetti. "Var," dedi Harliss. Kendine gelmeye başlamıştı. "Evden ayrıldığım günden beri yanımda taşıyorum." Cebinden eski bir deri cüzdan çıkardı ve gözleri aramaya başladı. Gemma'nın havadaki

kolu yabancı bir şey gibi, beyaz, şişmiş, ölü bir şey gibi görünüyordu. Emma. İlk kızın adı Emma'ydı ve ölmüştü. "Başka fotoğrafları da vardı hepsini Aimee aldı. Kimbilir onların da başına ne geldi."

Fotoğraf küçüktü. Kız en fazla üç yaşındaydı. Mavi elbisesi, beyaz külotlu çoraplarıyla yere oturmuştu, kahverengi saçlarında pembe tokalar vardı, aynı hizada yürüyen aslan siluetleriyle süslenmiş plastik bir bardak tutuyordu ve fotoğraf makinesinin sol tarafındaki birine sırıtıyordu.

"Onlar onu götürmeden altı ay önceki fotoğrafı." Bay Harliss, gidip Gemma'nın yanına oturdu. Bacakları birbirine değiyordu neredeyse. Adam onları buraya nasıl ve neden getirdiğini unutmuş gibiydi. Sanki eski bir kederle birbirine bağlanmış eski dostlardı. "O lanet bardağa bayılırdı," dedi. "Aimee'nin, elinden bırakması için ona bağırdığını hatırlıyorum ama o bırakmamıştı. O kahrolası bardak olmadan hiçbir yere gitmezdi."

Kızın kaşının üzerindeki yara şimdi olduğundan daha belirgindi fotoğrafta. Ama *o* olduğuna hiç şüphe yoktu.

Lyra, replika, kayıp çocuk.

Gemma ayağa kalktı. Vücudunun bazı kısımları kurşun gibi ağır, bazı kısımlarıysa inanılmaz hafifti; sanki onu söküp sonra da parçaları tamamen yanlış takmışlardı. Ciğerlerinin söndüğünü sandı birden. Nefes alamıyordu. Çok sıcaktı. Hava sıcaktan *sırılsıklam* gibiydi, çamur solumaya çalışıyordu adeta.

Pete gözlerini kısarak baktı ona. "İyi misin?" Aptalca bir soruydu bu; Gemma bir daha asla iyi olacağını sanmıyordu.

"Ne var?" dedi Bay Harliss. "Ne oldu?"

Gemma kusacaktı. Yürümeyi yeniden öğreniyormuş, her an devrilebilirmiş gibi sendeleyerek yürüdü odada. Bir yanı, Bay Harliss'in onu durdurmasını istiyordu ama adam onu durdurmadı. "Ne oldu?" diyordu Harliss. "Sorun ne?" Fakat Gemma kapıdaydı. El yordamıyla zinciri, sürgüyü açtı. Parmakları beceriksizce kaskatı kesilirken, bedeni hâlâ isyandaydı.

Derken dışarıdaydı ama açık hava, içerinin havasından daha kötü, daha ağır, daha ölüydü. Sanki güneş ışığı bile ona saldırıyordu. Tırabzana yaslanıp aşağıdaki otoparka dikti gözlerini. İç geçirip öksürüyor, içine takılıp kalmış o şeyi, bağırsaklarını sıkıştıran o hastalıklı hissi dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Atmak istiyordu. Fakat hiçbir şey çıkmıyordu. Bir yandan da ağlıyordu. Dünya beyaza, başındaki ağrı daralarak bir tek vahşi noktaya dönmüştü ve o, aptal güneşin altında dikilmiş, üstünü başını gözyaşlarıyla, sümükle ıslatıyordu. Canavar bir kız. Bir uzaylı. Buraya hiç gelmemeliydi.

Arkasındaki kapı açıldı. Gemma dönüp bakmadı. Harliss içeri dönmesini söylemek için gelmiş olacaktı.

Fakat Harliss değildi. Pete gelip yanına dikildi. Kızın koluna dokundu. "Gemma?"

Gemma geri çekilip ondan uzaklaştı. Korkunç görünüyor olmalıydı. Ağlayınca hep öyle olurdu; yeni doğmuş, kıpkırmızı, yapış yapış bir şey gibi görünürdü. Önemi yoktu gerçi. Pete ona bir daha eskisi gibi bakmayacaktı.

"Konuş benimle, Gemma," dedi Pete.

Ona hâlâ iyi davranmaya çalışması Gemma'ya daha da kötü hissettiriyordu.

"Yapma," dedi Gemma. "Mecbur değilsin."

"Neye mecbur değilim?" İkindi güneşinde sessiz, sabırlı ve üzgün dikilen Pete, Gemma'nın gördüğü en güzel şey olabilirdi. Kaybolmuş, tükenmiş halde bir köşeyi dönüp tüm ışıkları açık evini karşısında görmek gibiydi. Kendini Pete'e kaptırmakta olduğu gerçeğiyle, ailesiyle ilgili, aslında yaşaması gereken kız kardeşinden yapılmış olduğuyla ilgili gerçeği aynı anda idrak edecekti elbette.

"Ne dediğini duydun." Gemma'nın o sözleri söylemeye dili varmıyordu. Tırabzanı iyice sıktı; aptalca da olsa eline bir kıymık batmasını, onu kanatıp yükünün birazını üstünden atmasını istiyordu. Otopark güneşten ve çirkinlikten insanın gözünü kamaştırıyordu. "Artık ne olduğumu biliyorsun?"

"*Ne olduğunu* mu?" Pete uzanıp elini Gemma'nın elinin üstüne koydu. "Ne diyorsun sen?"

Gemma, Pete'in dokunuşuna dayanamıyordu. Kendi elinin, kendi derisinin bir laboratuvarda geliştiğini düşündü. Öyle mi yapmışlardı acaba? Deri hücrelerini yoğurt yapar gibi, bakteri üretir gibi kültürle mi üretmişlerdi? Elini çekti. "Ben bir ucubeyim," dedi. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Tanrı aşkına. "Bir çeşit canavarım." Kalbi boğazında atıyor, konuşmasını güçleştiriyordu. "En kötüsü de sanırım başından beri biliyordum. Hep *hissediyordum*."

"Gemma, *hayır*." Pete onu omuzlarından kavrayınca yüzüne bakmaktan başka şansı kalmadı. Yüzünü eliyle sildi ve geride bir ıslaklık, belki de sümük izi kaldı. Harika. "Beni dinle, tamam mı? Haven'daki o adamlar –kendilerine kaynak sağlamak için çocukları çalan, sırf kullanmak ve zehirlemek için insanlar, yaşayan insanlar yapan adamlar–

var ya, asıl canavar onlar, tamam mı? Sen değilsin. Sen harikasın, duyuyor musun beni? Sen mükemmelsin."

Bu sözler ıstırabının boğucu çamurunu her nasılsa delip geçmişti. Daha önce hiç kimse mükemmel olduğunu söylememişti. Mükemmelden alabildiğine uzaktı. Ama yine de Pete'e, çillerine, sıcacık bir sevecenlikle dolu gözlerine bakınca delikanlının gerçekten böyle düşündüğüne inanmıştı.

Geçen hafta gördüğü ve öğrendiği onca şeyin arasında en hayret verici olanı buydu.

"Yani benden nefret etmiyor musun?" Yutkunurken hıçkırdı. O anda kim bilir neye benziyordu ama Pete ona kendini çirkin hissettirmiyordu. Elleri hâlâ omuzlarındaydı ve Gemma akrabası olmayan bir çocuğa ilk kez bu kadar yakın olduğunu fark etti. Hiç kimse ona Pete'in baktığı gibi bakmamış, korunması gereken güzel bir şeymiş gibi dokunmamıştı.

Pete gülümsedi ve gözlerinin içinde kapılar açılıp içeri girmesini söylediler. "Tanrım, Gemma. Bazen gerçekten çok aptal oluyorsun. Farkında mısın?"

Pete'in onu öpmek için biraz eğilmesi gerekti. Gemma hayatında hiçbir zaman ufak tefek hissetmemişti kendini ama o anda öyleydi: Pete'in göğsünün, yanaklarındaki ellerinin kovuğuna sığınmışken küçücüktü ve koruma altındaydı. Pete'in dudakları yumuşaktı. Dilini ağzına sokmaya yeltenmemesi Gemma'nın hoşuna gitti. Gemma hayatında ilk kez öpüşüyordu ve tedirgindi; doğru yapıp yapmadığını anlayamayacak, ağzını açma konusunda, dilini çok mu az mı kullandığı konusunda dertlenemeyecek kadar tedirgindi. Tek istediği orada, güneşin altında durup dudaklarında

Pete'in dudaklarının yumuşaklığını, yanaklarına hafifçe dokunan parmaklarını hissetmekti. Ellerini Pete'in beline doğru kaydırdı ve tişörtünün altındaki bedeninin ürperişini, belinin darlığını hissetti; leziz, yabancı, başka türlü bir şeydi.

Pete çekildi, Gemma elini karıncalanan dudaklarına götürerek bir adım geriledi. İlk öpücüğü. Sapık Pete ile. Fakat hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Biri göğsündeki bir bal kavanozunun kapağını açmıştı sanki. İçi yavaş yavaş ılık bir hisle doluyordu.

"Vay be," dedi Pete. "Çok iyiydi, ha?" Gülümseyişi o kadar kocamandı ki Gemma ondan ötesini göremiyordu.

Konuşursa kıkırdayacağından korkarak başını salladı.

"Yani, yalan söylemeyeceğim, bence muhteşemdim. Mesela bir kızı öpmek için en doğru zamanı bilenlerin bir kasabası olsa, belediye başkanı ben olurdum herhalde."

"Pete? Şunu mahvetme, olur mu?" Ama Gemma da gülümsüyordu. Otoparkta bir adam onlara bakıyordu. Başından beri sinsi sinsi izliyor muydu acaba? Gemma utanarak başını çeviriyordu ki adamın takım elbisesinin kesimini ve yanındaki arabanın şoför koltuğunun arkasında, onunla birörnek giysiler içinde oturan, ön camın parlaklığının arkasından neredeyse seçilemeyen diğer adamı fark etti.

Adamın yanındaki araba bordo bir Volvo'ydu.

O bordo Volvo.

Takip edilmişlerdi. Yakalanmışlardı.

ON BEŞ

Güzel hislerin tümü yok olup gitmişti. Gemma bir anda donakalmıştı.

"İki adam," dedi.

Adam, Gemma'nın onu gördüğünü anladığı anda başını çevirmiş, telefonuyla konuşuyor numarası yapmaya başlamıştı. "Otoparkta, bizi izliyorlar. Bana ordudan gibi geldiler. Bakma," dedi dönmeye yeltenen Pete'i bileğinden kavrayarak.

"Ordu. Tanrım." Pete yine bembeyaz kesilmişti. Çilleri bile kaybolmuştu sanki. "Emin misin?"

Gemma adamlara bakmayı hiç istemiyordu. Onlara bakınca tokat yemiş gibi oluyordu. Fakat bakmış ve aynalı güneş gözlüğü olan adamın, gözleri ona değdiği saniyede yine hızla döndüğünü görmüştü. Adam arabaya bindi ve Gemma bir an için basıp gittiğini hayal etti, bunun için dua etti. Fakat adamların ikisi de ön camın parıltısının ardında oturuyorlardı. Gemma evet anlamında başını salladı.

"Bizi nasıl buldu bunlar?"

"Bilmiyorum." Gemma adamların neyi beklediğini bilmiyordu. Belki de olay çıkarmak istemiyorlardı. Fakat bu adamların, her kimlerse artık, Pete'le onun gitmesine izin vermeyeceklerine emindi. Daha bir saat önce birinin, herhangi birinin Harliss'e engel olmasını, onları Harliss'ten kurtarmasını istiyordu. Oysa şimdi o havasız odaya, o silahlı karanlığa dönmek istiyordu.

"Baksana, ne yapabilirler gerçekten? Yani, bir düşünsene. Biz hiçbir şey yapmadık, öyle değil mi? Sırf Jake Witz'le konuştuk diye tutuklayamazlar bizi. Hapse atamazlar. Yani tamam, birkaç trafik kuralını ihlal ettik. Belki bize hız cezası kesmek için gelmişlerdir, sağ sinyali yakmadığım için ehliyetimden ceza puanı kesmek için..." Pete sözünü yarıda kesti. Gemma adamların onları Florida boyunca sırf sinyal vermediler diye takip ettiklerine onun da inanmadığını biliyordu.

Gemma otoparkta bir hareketlenme gördü. Güneş ışığı keskin bir açıyla yansıdı. Arabanın kapıları açıldı. Adamların ikisi de arabadan indiler. Gemma tiz bir zil sesi duydu ve bunun kendi telefonunun sesi olduğunu fark etmesi bir saniye sürdü. Sarsak hareketlerle cebinden telefonu çıkardı. Parmaklarını soğukta kalmış gibi şiş, kaskatı hissediyordu. *Jake.*

"Burası Amerika," diye fısıldayarak sözünü tamamladı Pete. Bunun bir faydası olacakmış gibi. Sanki bu onları koruyacakmış gibi. "Yani, bize zarar veremezler. Yapamazlar. Yapmazlar. Öyle değil mi?"

Gemma ani bir rahatlama, bir sevinç duydu. Jake onlara yardım ederdi. O ne yapılacağını bilirdi. Jake yine onunla aynı taraftaydı.

"Jake." Adını söylerken sesi boğulur gibi çıktı. Yine ağlamaklı olmuştu. "Sen misin?"

Değildi.

Kızın sesi, telefonu ağzından uzak tutuyormuş gibi derinden geliyordu.

"Jake değil," dedi aslında Brandy-Nicole olan Lyra. "Jake öldü. Ve bizim de yardımına ihtiyacımız var."

Jake öldü.

Gemma'nın zihni, gerçekliğine isyan ettiği bu bilgiyi özümsüyordu. Jake Witz ölmüştü. Jake: koyu gözleri, tuhaf sessizliği, insanın nefesini kesen ani, büyüleyici gülüşleri.

Öldü, öldü, öldü. Söylemesi bile çirkindi.

Sorumlusu o adamlardı. Kendileri yapmadıysa bile emri onlar vermişti. Gemma bunu biliyordu.

"Neredesiniz," dedi Lyra'ya. *Little Waller, Mavi Timsah*, demişti Lyra. Hatırlayabileceği kadar kolaydı.

"Peşimizde takım elbiseli adamlar var," dedi Lyra. "İki kişiler."

Söyledikleri gayet anlaşılırdı. Onlar da takip ediliyordu.

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Gemma. "Sizi almaya geliyoruz." Telefonu kapatıp cebine geri koydu.

Adamların ikisi de 33 numaralı odaya bakmıyordu. Lastiklerinden birinde sorun varmış gibi yapıyor, sorunu çözmeye çalışır gibi görünmeye uğraşıyorlardı. Belki de Gemma'nın onları fark ettiğini bilmiyorlardı. Belki de bu yüzden acele etmiyorlardı. Ve elbette rezalet çıkmasını,

Gemma ile Pete'in çığlık atmaya, yardım çağırmaya başlamalarını istemezlerdi.

Bir rezalet. İhtiyaçları olan şey buydu.

Telefon konuşması, hem aldığı haber hem de Lyra ile 72'nin tamamen ortadan kaybolmamış olmaları odaklanmasını sağlamıştı. 33 numaralı odanın kapısına vurunca Harliss hemen açtı. Herhalde kapıda dikilip dinliyor, sıvışıp gitmemeleri için kolluyordu onları.

"Beni dinle," dedi Gemma içeri girip kapı arkalarından kilitlendiği anda. "Yanılmışım. Kızın hâlâ hayatta ve onu nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Harliss, Gemma'dan yumruk yemiş gibi bir adım geriledi. Elleri göğsüne yürüdü. "Nasıl..."

"Açıklayacak zaman yok. Takip edildik." Gemma'nın ağzı kireçle doluymuş gibi kupkuruydu. "Dikkatlerini dağıtmalıyız. Bizim için gelen bu adamlar dikkat çekmekten hoşlanmaz. Sessizce yanlarına gitmemizi isteyeceklerdir. Buradan çıkabilirsek kızını sana getirebilirim. Onu koruyabilirim."

"Hassiktir." Pete daire çizdi. Ancak elbette gidecek başka yeri yoktu.

Harliss, Gemma'yı daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Gemma söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığının farkındaydı. "Brandy..." Harliss'in sesi, kilisede konuşuyormuş gibi şaşkınlıkla kısılmıştı. "Nerede o? İyi mi?"

Gemma içinden taşan sabırsızlığı bastırmaya çalışıyordu. "Şimdilik iyi," dedi. "Ama dışarıdaki şu adamlar ona bizden önce ulaşırlarsa iyi olmayacak." Harliss bıçakla delinmiş futbol topu gibi bir ses çıkardı. "Bak, sen hak-

lıydın. Kızın Haven'da yaşıyordu. Hikâyeler uydurmuşlar, ona orada yapıldığını söylemişler."

"Bunca zamandır..." Harliss başını sağa sola salladı. Bunu bekliyor olmalıydı ama yine de birileri kaşıkla bağırsaklarını deşmiş gibi görünüyordu. "Yani beni hatırlamıyor mu? Benimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

"Birkaç şey hatırlıyor," diye yalan söyledi Gemma. Adamların beklemekten usanıp üçünün de işini bitirmeye gelmeleri ne kadar sürerdi acaba? Jake'i öldürmüşlerdi. Gemma tekrar birilerini öldürmek konusunda zorluk çekmeyeceklerinden emindi. "Şimdi *dinle* beni. Şu adamlardan kurtulmamız gerekiyor. Yardımına ihtiyacımız var. *Kızının* yardımına ihtiyacı var."

Harliss gözlerini kırpıştırdı. "Tamam." Bir rüyadan uyanmaya çalışırcasına yüzünü ovuşturdu. "Neredeler?"

"Aşağıda, otoparkta. İki kişiler. Bordo Volvo."

Gözleri ovularak yıkanmış gibi kıpkırmızıydı hâlâ. "Benimle oyun oynamıyorsunuz. Kızımın nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Yemin ederim," dedi Gemma.

"Ve size yardım edersem onu bana getireceksiniz öyle mi?"

Gemma başını salladı. Harliss dönüp Pete'e baktı. Pete ellerini havaya kaldırdı.

"Evet, evet," dedi çabucak. "Şimdi... Tanrım. Çıkalım şuradan, tamam mı?"

Harliss duymazdan geldi. Tekrar Gemma'ya döndü. "Şimdi *sen* beni dinle." Öne bir adım atınca Gemma onu tutacağından korkarak irkildi. Fakat Harliss sadece parma-

ğını uzattı. "Kızım sende. Onu bana sağ salim getir, tamam mı? Ben çıkana kadar onu Kuzey Karolina'ya, eve götür."

"Söz veriyorum," dedi Gemma. Göğsü korkuyla sıkışıyordu.

"Sen çıkana kadar mı?" Pete'in gözleri kapıya kayıyor, adamların her an gelip tekmeleyerek açmalarını bekliyordu. "Nereden çıkana kadar? Sen bizimle gelmiyor musun?"

Ama Harliss cevap vermedi. Gemma'ya son bir kez baktı, sonra da yanından geçip komodinin üstündeki tabancasını aldı. Gemma ona niyetini soramadan kapıdan çıkıvermişti. İnce duvarların arasından gelen sesine bakılırsa, Gemma 33 numaradan uzaklaştığını kestirebiliyordu. Harliss bağırıyor, müstehcen küfürler yağdırıyor, hatta araya şarkılar sıkıştırıyordu.

Pete pencereye gitti ve perdeyi aralayıp baktı. "Sarhoş numarası yapıyor herhalde," dedi. "Sendeleyip duruyor."

"Zekice," dedi Gemma. Bu en azından resepsiyon görevlisinin dikkatini çekerdi. Belki diğer misafirlerin de, öyle birileri *varsa* tabii.

"Polisi arasak mı?" diye sordu Pete.

"Arayıp ne diyeceğiz? 'Ordudan bazı adamlar petri kabında insan klonladıkları için bizi öldürmek istiyorlar' mı?" Gemma başını salladı. Lyra telefonda kendilerinin de takip edildiğini söylemişti. Derhal Little Waller'a ulaşmaları gerekiyordu. Polislerle ve *ebeveynleriniz nerede* türünden sorularla uğraşacak vakitleri yoktu.

"Bilmiyorum." Pete odada volta atıyordu. "Bu adamlar ordudan olsa bile polis varken bir şey yapamazlar, öyle değil mi?"

Haklıydı. Polis, itfaiye, tam bir olay yeri lazımdı onlara. Ama arayamazlardı. Göğsünde bir şeyin kapısı aralandı; bir fikir, bir *umut*. Pete'in elini tuttu ve onu banyoya doğru çekiştirdi.

"Duş için yanlış zaman sanki," dedi Pete. Fakat tedirgin sesi, şakasını gölgede bırakıyordu. "Buradan çıkmamız gerekmiyor muydu bizim?"

Bu taraftan kaçış yoktu. Olsa olsa bir pizza kutusu enindeki bir pencere aralığı vardı sadece. Gemma harap haldeki duşa, giderine ıslak böceklere benzeyen bir saç yumağı takılmış lavaboya, yangın alarmına dikkatle baktı. Klozetin yanındaki tuvalet kâğıdı rulosunu alıp lavaboya attı.

Pete öylece dikilmiş, ona bakıyordu. "Sen ne yapıyor..."

"Çabuk," dedi Gemma. "Çakmak, kibrit gibi bir şey lazım bana." Eğilip lavabonun altındaki dolabı karıştırdı. Kontrplağın üzerine birkaç eski gazete kâğıdı serilmişti. Onları da tortop edip lavaboya attı.

Böylece Pete olayı anladı. Yatak odasına doğru gözden kaybolup elinde yatakların birinden aldığı bir çarşaf ve *Skins* adında bir mekâna ait kibrit kutusuyla geri döndü. İçinde sadece üç kibrit çöpü kalmıştı.

"Şifoniyer çekmecesi," dedi onları Gemma'ya verirken. "Birileri bırakır hep."

Gemma o kadar gergindi ki ilk kibriti çakmaya çalışırken tepesini kırdı. Ama ikincisini yaktı. Gazete alev alıp kıvrıldı. Tuvalet kâğıdı tütmeye başladı.

Duman yatak odasına doğru süzülürken Gemma, oksijen alabilmek için burnunu çekerek, "Kapıyı kapa," dedi. Pete içeri girip kapıyı kapadı ve ikisi ateşe hafif hafif üflemeye başladılar, böylece alevler lavabodan aynaya doğru tırmandı.

Gemma'nın gözleri sulandı. Kâğıttaki kimyasallar buruk bir koku yayıyordu.

Yangın alarmı Gemma'nın beklediğinden çok daha gürültülüydü. Parmaklarını kulaklarına tıkadı. Şimdi banyo dumanla o kadar dolmuştu ki Gemma'nın gözleri yaşlar içindeydi. Sonunda daha fazla dayanamayarak yatak odasının kapısını açtılar, öksürüp temiz hava almaya çalışarak kendilerini yatak odasına attılar. Bir yerlerde bir söndürme sistemi olsa gerekti ama bakımı yapılmamıştı anlaşılan. Tavandaki ince bir borudan su damladı ama halıyı ıslatmaktan başka işe yaramadı. Gemma uzakta bir yerlerde çalan siren sesleri duydu. Bu kadar çok duman çıkacağını düşünmemişti...

"Kahretsin." Pete tişörtünü ağzına bastırmıştı. Sözleri öksürükle birlikte çıkıyordu. "Duvarlar."

Banyonun duvar kâğıdı alev almıştı. Gemma hayatında böyle bir şey görmemişti. Evdeki şöminelerde yanan ateşten başka ateş de görmemişti ve onlar yapay kütüklerin arkasına yerleştirilmiş küçük ızgaralardan çıkan gaz alevlerinden ibaretti. Çıt diye açılıp çıt diye kapanıyordu. Fakat şimdi banyonun açık kapısından yangının duvarlara tırmandığını, plastik duş perdesine sıçrayarak perdeyi yiyip bitirdiğini görüyordu. İçeri koşup söndürmek için acayip bir istek duydu –sanki elinden bir şey gelirmiş gibi– ama sonra korkusu midesine bir kanca gibi saplandı ve düşünceleri bir tek düşüncede toplandı: *Dışarı*. Dışarı çıkmaları gerekiyordu. Şimdi dışarıdaki siren sesleri daha da yükselmişti. Halının bir köşesi tutuştu ve alev bir ele dönüşüp parmaklarını Gemma'ya doğru sallayarak yatak odasına biraz daha ilerledi.

Kapıyı açamıyorlardı. Dehşet dolu bir an boyunca Gemma adamların onları bir şekilde kapana kıstırdığını, işleri kolaylaşsın diye Pete'le ikisini içeri kilitlediğini düşündü. Derken Pete'in panikten kapıyı açmak yerine kilitlediğini anladı ve uzanıp sürgüyü çekerek kapıyı araladı. Yangın onları takip eden bir ses –bir kükreyiş gibiydi, canlı ve aç bir hayvan gibi– ve duman bulutları çıkarıyordu. Fakat balkona, güneş ışığına çıkmışlardı ve Gemma aşağıdaki otoparkta henüz gelmiş bir polis arabası, yanaşmakta olan bir itfaiye kamyonu ve seyretmek için ağır ağır sokağa ilerleyen insanlar gördü. Kalabalık.

İmgeler, fotoğraf kareleri, anlık görüntüler halinde görüyordu her şeyi. Otoparkta genç bir kız, bir çocuğun –oğlu mu?– elini tutuyor ve oğlan ağzına dev bir lolipop sokmaya çalışıyordu. Resepsiyon görevlisi telefonla konuşuyor, spor çorapları ayak bileklerinden sarkan yaşlı bir kadın, parmağını uzatıyordu. Mavi bir sedanın yanında dikilmiş bir delikanlı, telefonunu balkona doğru çevirmiş, video çekiyordu. Zaman Gemma için çok hızlı akıyordu, bu yüzden diğer her şey donup kalmış gibiydi. İtfaiye kamyonunun otoparka yerleşmek için kıvranışı. Arabasından inen bir polis memurunun ağır ağır ilerleyişi.

"Sakın bana ne yapacağımı söylemeyin. Sizin gibileri bilirim. *Ellerinizi* üstümden çekin."

On beş metre ötedeki merdiven boşluğunda Harliss hâlâ sarhoş numarası yaparak sendeliyor, bu yüzden takım elbiseli iki adam onun etrafında eğilip bükülmek zorunda kalıyordu. Gemma kafasında bu sahneyi parçalara, *sezgilere* ayırdı. Adamlar şiddete başvurmak istemiyor, Harliss'i

sessiz sedasız götürmeye çalışıyorlardı. Harliss bağırıyordu, adamlardan birini, dirseğinden tutanı silkip attı üzerinden.

"Haklarımı biliyorum ben. Burası Amerika. Anayasadaki her şeyi biliyorum..."

Fakat otoparka onların yanından geçmeden gitmek mümkün değildi. Ve Gemma ile Pete orada herhalde bir yarım saniye, belki de daha kısa süreliğine dikilmişken adamlardan biri dönüp gördü onları. Hâlâ gözlüğünü çıkarmamıştı ve bu olabilecek en korkunç şeydi; yanma konusundaki doğal dürtüsüne itaat eden bir ateşten bile korkunç; buraya geliş amacının olağandışılığına rağmen hâlâ parlak güneşten rahatsız olmamak için gözlüğünü çıkarmaması, *terlemeye, keyfini kaçırmaya tenezzül etmemesi.*

Gemma işte o anda anladı, dışarıda konuşurken Pete'in ona söylediği şeyi gerçekten idrak etti. Canavar yaratmak diye bir şey yoktu; en azından doğuştan, kaderden, koşullardan ileri gelmiyordu canavarlık. Canavarlar, canavar olmayı tercih ediyorlardı. Her gün, tekrar tekrar gerçekleşen korkunç doğuşu buydu onların.

Adam onlara doğru geliyordu. Yarı giyinik itfaiyecilerin bitmeyen ağır hareketleri, telsiz parazitleri, polis memurunun uyuşuk, işe yaramaz halde öylece dikilişi sürüyordu. Adam onları alamazdı, Gemma çığlık atarsa, karşı koyarsa mümkün olmazdı bu. Aksi takdirde çok fazla dikkat çekerlerdi, çok fazla şüphe uyandırırlardı, bir polis memuru gelip onları kenara çeker ve cevap vermesi güç sorular sorardı. Fakat Lyra ile 72'yi kaybedebilirlerdi. Gemma her an onları kaybetme tehlikesine daha fazla yaklaşıyordu.

Adam, siren sesleri, Harliss'in bağırışları ve bir şeyler çöküyormuş gibi uğultulu seslerin arasında bile duyulacak kadar yakındı. "Benimle gelirseniz her şey daha kolay ve çok daha iyi olur," diyordu. "Büyük tehlike altındasınız. Yardım etmek için buradayım." Gemma'nın beklediği sözler bunlar değildi ama yine de yalanı yakalamıştı, hem de en kötü türünü. İyilik kılığındaki yalanı. Hayatı boyunca bu yalanları duymuştu.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Pete koruyabilecekmiş gibi Gemma'nın önüne geçerek. Bu harekette o kadar tatlı bir beyhudelik vardı ki Gemma'nın içinden ağlamak geldi.

Adamın gözlüğünde ikisinin de yansımaları vardı. Gemma o gözlüğü de ardındaki gözleri de paramparça ettiğini geçirdi aklından. Adamın yüzü dağılıyordu. Gemma'nın yumrukları süper kahraman elleri gibi dallanıp büyüyor, onu yumrukluyordu.

"Anlamıyorsunuz," dedi adam. "Ben sizin tarafınızdayım." Bir adım yaklaştı. Pete'e uzandı. "Israr etmek zorunda..."

Silah sesi boşluğu yaran şiddetli bir patlamaydı ve bir anlık sessizliği beraberinde getirdi. Gemma insanların silah sesini, geri tepen araba motoru ya da fişek sesine benzettiklerini duymuştu ama o, bu sesin ne olduğunu, daha silahın namlusunu gökyüzüne çeviren Harliss'i yine tuhaf bir fotoğraf karesi gibi görmeden önce anlamıştı. Gemma aslında böyle bir şey olmadığını biliyordu ama sanki insanlar çığlık atmaya başlamadan önce kısa süreliğine duraksamış gibi geldi ona. Bir silah vardı, ateş edilmişti, Harliss'i tutan adam da Pete'in karşısında duran, sadece yardım etmeye çalıştığını söyleyen adam da tabii ki ellerinden bir şey gelmeyerek kendilerini yere atmışlardı.

Harliss ikinci kez ateş etti. Şimdi onlarca insan haykırıyordu. Otoparktakilerin yarısı yere yatıyor, arabaların arkasına sığınıyordu. Gemma bir an Harliss'le göz göze geldi ve mesajı, ciğerler havasız kaldıktan sonra alınan ilk soluk gibi somut biçimde hissetti. Harliss'in o çıkana kadar Lyra'yı güvende tutmasını neden istediğini anlamıştı. Kızını yeniden görebilmek için on yıl daha bekleyebileceğini, bir yabancının verdiği söze inanarak, bunun işe yarayabileceği yönündeki küçücük, minicik bir ihtimale inanarak hapse geri döneceğini anladı.

Vakit yoktu; sadece değişim, sadece hafifçe yön değiştiren atomlar, sadece Gemma, Pete, Rick Harliss ve adına ancak inanç denebilecek karışık, kusurlu, kör bir sevgi vardı. Saniyelerin, dakikaların, yılların dışında var olan şeyler. Gemma huzurluydu artık. Sakindi. İki adam da hâlâ yerdeydi, bir polis memuru, arkasında iki itfaiye memuruyla merdivenlere koşuyordu –fakat Gemma onları kendilerinden çok daha büyük, çok daha yoğun bir kuvvetle o ânın askısına asılmış, hareketsiz halde görüyordu– ve küçük çocuk çığlık atarken lolipopunu elinden düşürmüştü. Uzaktan başka siren sesleri geliyordu.

Merdivenleri inmiş, otoparktaki kalabalığın arasından geçmişlerdi. Bedenlerin, seslerin, bağıran, ağlayan insanların oluşturduğu dalgayı arkalarında bırakmışlardı. Caddede, baygın havada, sadece kendi sonsuzluğundan ibaret, yine de böylesi anları, bunları –havadaki duman kokusunu, seslerin yankılarını ve Pete'in onunkinden büyük, güçlü, sağlam elini– yakalayacak kadar küçük bir evrende baş başaydılar.

ON ALTI

Gemma minivandan kurtulup daha az dikkat çekecek bir şeye binmelerini dilerdi. Tepelerinde dev bir neon tabelayla dolaştıklarını hissediyordu. Fakat bordo Volvo'yu görmeden Little Waller'a dönebildiler. Gemma'nın anladığı kadarıyla takip edilmemişlerdi.

Aradan bir saatten fazla zaman geçmişti ve Gemma, Lyra ile 72'nin gittiğinden veya ele geçirildiklerinden korkuyordu. Televizyonların arasında kâğıttan yoncaların sallandığı, koltukları yeşil sentetik kumaşla kaplı, tezgâhın arkasında satılık *Öp Beni*, *İrlandalıyım* tişörtleri bulunan Mavi Timsah barının arka tarafındaki bir masada Lyra ile 72'yi birbirlerine sokulmuş halde buldular. Başları dertteydi. 72 koltuğa iki büklüm oturmuş, kaşlarını çatarak masaya bakıyor, bir garson, sipariş vermeleri gerektiği konusunda onlara işkence edip duruyordu.

"Size söyledim, benim elimden bir şey gelmez." Garsonun saçındaki kepekler siyah tişörtünün omuzlarını kaplamıştı.

"Müessesemizin kuralları böyle. Masalarda sadece bir şeyler sipariş edenler oturabilir..."

"Sorun yok." Gemma kalabalığı yararak ilerlerken Lyra'nın yüzünün değiştiğini fark etti. Gerçekten sevinmiş görünüyordu. Bu kadar kısa süre içinde Gemma'nın bu küçük, sıska bez bebekten, o kocaman gözlerinden ve berbat geçmişinden sorumlu hissetmesi akıl almaz bir şeydi. Brandy-Nicole. "Bizimle birlikteler ve zaten gidiyoruz."

Arabaya sağ salim döndükleri anda Gemma onlara, "Takip edilmediniz mi?" diye sordu. Gidecekleri yer konusunda anlaşmamış olsalar da Pete derhal otobana çıktı. Büyük yollarda, büyük kasabalarda kaybolmak daha kolaydı.

Lyra başını iki yana salladı. "Edildik," dedi. "Ama buraya kadar değil. Bu mekâna kadar değil."

"Bir adam gelip içeriye baktı," dedi 72. "Ama bizi görmedi."

Üstlerindeki gökyüzü maviliğini soyunuyor, inanılmaz mor ve pembelerle dolu astarını ortaya çıkarıyordu. Gemma arabaları farlara dönüştüren, belirleyici özellikleri yutan gecenin, karanlığın çabucak gelmesi için dua ederken buldu kendini. Jake'i sormak istemiyordu –bir bakıma bilmek de istemiyordu– ama numara yapmak için çok geç olduğunun farkındaydı ve Jake'e başına gelenlere dair gerçeği su yüzüne çıkarmayı borçluydu. "Jake'e ne oldu?"

Onlara tüm hikâyeyi anlatan Lyra oldu. Emily Huang'in izini bulup öldüğünü öğrendiklerini, Jake'in adresini bulup onunla konuşmaya karar verdiklerini, işi temizlemeye gelen adam ile kadını anlattı.

"İkisine de intihar süsü verildi." Gemma'nın ağzında dumanla birlikte kül de solumuş gibi acı bir tat vardı. "Ordunun uzmanlık alanı herhalde."

"Silahtan daha az şüphe çekiyordur," dedi Pete usulca. Elini uzatıp Gemma'nın dizine koydu. Gemma'nın kalp atışları, dokunuşuyla biraz hızlanarak karşılık verdi buna. Hiç değilse bu durumdan iyi bir sonuç, belki de tek iyi sonuç çıkmıştı: Pete onundu.

"Neden kaçtınız?" diye sordu Gemma ve bir saniye boyunca ne Lyra ne de 72 konuştu.

"Caelum'un fikriydi..." dedi Lyra sonunda.

"Caelum mu?" Gemma arka koltuğa dönünce gözlerini camdan dışarıya dikmiş 72'nin, otobanın bulanık görüntüsü dünyanın en güzel sırrını saklıyormuş gibi gülümsediğini görüp afalladı. Onun gülümsediğini hiç görmemişti –gülmeyi bildiğini bile sanmıyordu– ve bu değişim onu çok şaşırtmıştı. *Düşüncelere dalan sosyopat* ansızın *umut vaat eden Calvin Klein modeline* dönüşmüştü.

"Adını ben koydum," dedi Lyra gururla. "Dr. O'Donnell'ın bana ad koyduğu gibi."

"Size güvenebileceğimizden emin değildim." Adı artık Caelum olan delikanlı başını pencereden çevirip Gemma'nın gözlerine baktı. "Üzgünüm." Gemma ona isim vermenin daha derinlerde de bir değişime neden olmuş olabileceğini düşündü. Bu delikanlının, üstünde bir Seven-Up tişörtüyle arka koltukta nazikçe oturan bu delikanlının bir bataklıkta onlara bıçak çeken kişi olduğuna inanamıyordu.

"Ah. Az kalsın unutuyordum." Lyra, Gemma'nın April'ın büyükannesinin evinden çaldığını tahmin ettiği bir

sırt çantasının fermuarını açtı. "Al. Hemşire Em ölmeden önce kapı komşusuna üç tablo vermiş. Bunları çerçevelerin arkasından çıkardım." Gemma'ya iki sayfa bilgisayar çıktısı, bir de elyazısıyla yazılmış bir isim listesi uzattı. Gemma'nın midesi altüst oldu. Listedeki üçüncü isim, *Brandy-Nicole Harliss*'ti ve kırk yedi isim daha vardı. Bunun anlamı, Haven mali kaynaklarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldığında tüm bu isimlerin, tüm bu çocukların ebeveynlerinden ya da koruyucu ailelerinden alınmış, yenileri üretilinceye kadar denek olarak kullanılmış olabileceğiydi.

"Bunlar bende kalabilir mi?" diye sordu Gemma. Lyra omuz silkti ama Gemma yüzünde bir açlık ifadesi gördü; ziyafet masasıyla karşılaşan aç biri gibi kitap raflarına baktığı zamanki ifadenin aynısıydı. "Geri veririm, söz." Daha fazla ertelemenin anlamı yoktu; Lyra'ya babasını söylemesi gerekiyordu. Neden bu kadar gergin hissettiğini anlamıyordu. Lyra muhtemelen sevinecekti. Sevinecekti. Bir babası vardı, bu da herhalde bir yerlerde ailesinin başka üyeleri, kuzenleri, teyzeleri de olduğu anlamına geliyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var, Lyra. Geçmişinle ilgili."

"*Şimdi mi?*" dedi Pete. "Burada?"

Gemma arkasını dönüp ona baktı. "Beklemeye ne gerek var?"

"Ne?" dedi Lyra. Gemma tekrar arkaya döndüğünde Caelum ile Lyra'nın el ele olduğunu fark etti. Daha doğrusu tam olarak el ele tutuşmuyor, el ele tutuşmak *istiyormuş* da nasıl yapıldığını pek bilmiyormuş gibi avuç içlerini birbirine değdiriyorlardı. "Neymiş?"

Gemma derin bir nefes aldı. Gökyüzü ışıl ışıldı. "Sen aslında Haven'da yapılmadın."

"Ne demek istiyorsun?" Konuşan Caelum'du. Sesinde bir tür sertlik vardı. Öfke değil, diye düşündü Gemma. Korku. "Nerede yapıldı peki?"

"Hiçbir yerde." Gemma açıklamanın bu kadar zor olacağını düşünmemişti. "Bu, enstitünün insan modelleri yapmayı maddi olarak sürdüremediği dönemde ailelerinden alınıp Haven'a getirilen çocukların listesi." Lyra gözleri kocaman, yüzü bembeyaz, öylece oturuyordu. Gemma birden özür dilemek, sözlerini geri almak istedi. Ama bu çılgınca bir şeydi. Lyra meseleyi anlamadığından mı bu haldeydi acaba? "Şuradaki üçüncü isim, Brandy-Nicole Harliss. Doğduğunda sana verilen isim. *Gerçek* ismin. Ailenin sana verdiği isim."

"Benim..." Lyra devamını söyleyemeden iç geçirdi.

"Senin ailen var," dedi Gemma. Lyra'nın ağlayacağını, kahkaha atacağını, hiç değilse gülümseyeceğini düşünmüştü. Fakat Lyra, Gemma bir tabutun kapağını açıp ona bir ceset göstermiş gibi dehşete kapılmış halde yüzüne bakmaya devam ediyordu. "Yani baban var. Bunca zaman seni hep aramış. Bunca zaman seni hep sevmiş."

Lyra tokat yemiş gibi haykırdı. Ve Gemma, Caelum'un, elini Lyra'nınkinden çekip yeniden pencereye döndüğünü fark etti.

ON YEDİ

Eve dönme zamanı gelmişti. Başka seçenekleri yoktu. Gemma ailesiyle yüzleşmek zorundaydı. İşin tuhafı, bu düşünce artık onu korkutmuyordu. Son birkaç gündür epeyce yaşlandığını hissediyordu. Sadece babasını, yasını tutmayı reddettikleri o ölü çocuk için bunca yıldır taşıdığı sırrı düşününce belli belirsiz bir acıma duyuyordu. Bu trajediden çıkış yolunu satın alabileceklerini sandıkları için.

Eve gidecekti ama kendi kurallarıyla: Artık yalan yoktu.

Saat on bir sularında Pete direksiyon başında uyanık kalmakta zorlanıyordu artık. Bir karavan parkı ve kamp alanının yanından geçerlerken Gemma durup orada gecelemeyi teklif etti. Yolda bir gece daha geçirmek sorun değildi onun için. Sabah her şeyin değişeceğini biliyordu. Hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını, bir daha asla Chloe, Aubrey ve çakal sürüsü yüzünden dertlenmeyeceğini, bir daha asla beden eğitimi dersini zavallı gibi

tribünde, matematik ödevi hazırlama numarası yaparak geçirmeyeceğini düşünüyordu.

Bunun son özgür gecesi olduğunu hissediyordu.

Kamp alanı devasa ve şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Gemma tur otobüsü büyüklüğünde en az kırk karavan, kırktan da fazla kamp minibüsü olduğunu tahmin ediyordu. Ayrıca seyrek çimenlere sivri mantarları andıran çadırlar dikilmişti. Güzel bir geceydi ve dışarıda bir şenlik havası vardı. İhtiyar çiftler çatlak asfalta çekilmiş şezlonglarda yan yana uzanmış, kâğıt bardaklardan şarap içiyorlardı. Çocuklar çadırların arasında koşturuyor, yirmili yaşlarda, uzun rasta örgülü, çıplak ayaklı bir grup genç, portatif bir ocakta yemek pişiriyordu. Ateşböcekleri karanlıkta gelişigüzel parıldıyor, insanlar birbirlerine sesleniyor, biralarını, nereden geldiklerine, nereye gideceklerine dair hikâyelerini paylaşıyorlardı.

Pete benzin istasyonundan yemek bulmak için yanlarından ayrıldı, Lyra ile Caelum ise tuvalete giderken Caelum biraz arayı açarak önden yürüyordu. Gemma delikanlının geride kalmak istediğinden emin olmasa da Gemma, yeniden karanlığa karışıp gidecekleri korkusuyla güvenli bir mesafeden onları izlemeye koyuldu. Ancak Lyra duş için para aldığında Gemma artık kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemenin anlamsız olduğuna karar verdi. Evi aramasının zamanı gelmişt.

Gemma'nın anne ve babasından otuz yedi cevapsız araması vardı ve mesajları açınca ruh hallerinin kızgınlıktan deliliğe, oradan da çaresizliğe döndüğünü gördü.

Lütfen, diye yazmıştı babası. *Neredeysen ara bizi, lütfen.* İş seyahatinden erken dönmüş olmalıydı. Bu da durumun nükleer tehlike seviyesine geldiğini gösterirdi.

Gemma babasının cep telefonu numarasını çevirdi ve babası ilk çalışta açtı.

"Gem?" Babasının sesi öylesine heyecanlı, kendi halinden o denli uzaktı ki Gemma'nın kararlı tavrı sekteye uğradı. "Gem, sen misin? Orada mısın?"

"Buradayım, baba." Kristina arkadan bağırmaya başlayınca Gemma telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. *O mu? İyi mi? Ver de konuşayım...* "Bakın, ben iyiyim. Bir şeyim yok."

"Neredesin? Ulu Tanrım, o kadar meraklandık ki..."

"Geoff, ver de konuşayım onunla." Kristina'nın ağlamaktan, belki ilaçlar yüzünden boğuk boğuk gelen sesi arkada tekrar duyulmaya başladı.

"Bir dakika, Gem, hoparlörü açıyorum. Annen sesini duymak istiyor." Hışırtılar, annesiyle babasının birbirine karışan sesleri. Gemma hoparlörde konuşmaktan nefret ediyordu, konserve kutusunun içine konuşmak gibi geliyordu ona. "Gemma, hâlâ orada mısın? Bizi duyabiliyor musun?"

"Duyuyorum," dedi Gemma. "Bağırmanıza gerek yok." Kollarında uykulu bir bebeği sallayan bir annenin karavanın önünde bir ileri bir geri yürüyüşünü, çocuğun koyu buklelerinin kadının omzuna dökülüşünü izliyordu. Bir an öylesine güçlü bir keder duydu ki düşecek gibi oldu.

"Neredesin?" Kristina'nın sesi yine ağlıyormuş gibi geliyordu. "Çok endişelendik. April'ı aradık, oradan ay-

rıldığını söyledi. Baban Londra'dan bulabildiği ilk uçağa atladı. Kız da çok üzgündü..."

"April mı üzgündü?" diye sordu Gemma aceleyle.

"Ne sanıyordun? Kavga ettiğinizi ve seni kovduğunu anlattı bize. Sesi çok kötüydü. Meraktan öldü. Hepimiz meraktan öldük. Dün gece gözümü bile kırpmadım..."

"Ben iyiyim," dedi Gemma. "Arkadaşım Pete'le birlikteyim. Yarın evde oluruz."

"*Bu gece* eve gelmeni istiyorum," dedi babası kendi sesine daha yakın bir sesle. Artık kızının bir çukurda ölü yatmadığını bildiği için kötü polis rolüne başvurmaya karar vermişti belli ki. "Neredesin? Seni almaya geliyorum."

Tam zamanıydı. Gemma derin bir nefes aldı. "Haven'ı görmeye gittim."

Uzun bir sessizlik oldu. Gemma ateşböceklerinin yanıp sönüşünü izledi.

"Sen... ne?" Babası konuşmakta zorlanıyordu.

"Haven'a gittim." Gemma gözlerini kapadı ve toprağa diz çöken adam heykelini, gün yüzüne çıkan çocukluk anısını, içindeki başka bir çocuğa ait DNA'yı düşündü. "Yapıldığım yeri görmeye gittim."

"Nereye..." Geoff sesi çatallanınca boğazını temizledi. "Ne... ne diyorsun sen?"

"İnkâr etmenin faydası yok. Her şeyi biliyorum." O anda tam anlamıyla tükendiğini hissetti. O kadar yaşlı hissediyordu ki sanki kendi ebeveynlerinden bile daha yaşlıydı. "Haven'da ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Fine & Ives'dan onlar yatırım yapmak istediği için ayrıldığını biliyorum. Ordu işin içine girince amacın değiştiğini bili-

yorum." Gemma'nın annesi hafifçe inliyordu. En zor kısmı bu olacaktı. "Emma'yı da biliyorum," dedi.

Annesi ile babası o kadar uzun süre sessiz kaldılar ki Gemma bağlantı mı koptu diye telefonu kontrol etti. Sonunda iç çekiş gibi bir ses duydu ve hâlâ orada olduklarını anladı. Yıllardır söyledikleri yalanların somut bir güç, elleri olan, şimdi onları boğmak için uzanan bir güç olduğunu düşündü.

"Gemma." Babası ağlıyordu. Hayatında bir kez bile babasının ağladığını görmemişti. Hem afallamış hem de hastalıklı bir şekilde memnun olmuştu. Maske düşüyordu. Çatlaklar ortaya çıkıyordu. Ağlasındı, tıpkı Gemma'nın ağladığı gibi. "Açıklayabiliriz. Lütfen. Eve gelmen gerek."

"Lütfen eve gel, bebeğim." Kristina'nın sesi bir borunun içinden sıkışarak çıkıyormuş gibi yüksek, kederliydi ve Gemma yine berbat hissetmeye başlamıştı. Şimdi bile annesinin üzgün olması deli ediyordu onu. Fakat güçlü tarafın kendisi olması gerektiğini biliyordu.

"Bana yardım etmeyi kabul etmezseniz olmaz," dedi. Uzakta, kolunun altına sıkıştırdığı bir kesekâğıdıyla benzin istasyonu tarafından dönen Pete'i gördü. Bir sokak lambasının altından geçip tekrar karavan parkına girerken, yakınında sigara içen bir adam dönüp ona bakınca Gemma içinin huzursuzlukla kıpırdandığını hissetti. Fakat adam tekrar başını çevirdi ve kısa süre sonra da Gemma'nın görüş alanından çıktı. "Arkadaşlarıma da yardım etmek zorundasınız."

"Arkadaşların mı?"

"Bataklıkta iki replikayı kurtardık," dedi Gemma. Annesi de babası da patlayınca telefonu yine kulağından çekmek zorunda kaldı. Sesini duyurabilmek için neredeyse bağırması gerekti. "Kendi başlarına ölürlerdi. Zaten *ölüyorlar.* Haven onları hasta ediyordu."

"Dinle beni, Gemma. Şu anda tehlikedesin." Gemma'nın babası yine sakinleşmişti ve Gemma midesinden bir bulantı yükseldiğini hissetti. Haven'ın klonları nasıl kullandığı konusunda duyduklarına tepki bile vermemişti. Bu da bildiği anlamına geliyordu elbette. Gemma şaşırmamıştı ama yine de tiksinmişti. Ailelerinden çalınan, koruyucu ailelerin yanına verilip sonra rahatlıkta ortadan kaybedilen çocuklardan da haberdar mıydı acaba? "Kızgın olmalısın, biliyorum. Ne hissettiğini düşünemiyorum bile. Yemin ederim ki annenle birlikte açıklayacağız sana. Ama şimdi eve gelmen gerek. Bu gece. Bazı kimseler var, hâlâ Haven'la ilişkisi olan, tehlikeli kimseler... Yüzlerce kilometre uzaktayken seni koruyamam."

Gemma her ikisi de boyunlarından asılı halde bulunan Hemşire Em'i ve Jake'i düşündü. "Ya bize yardım edeceğine söz verirsin ya da bir asla eve gelmem," dedi. Blöf yapıyordu. Gidecek yeri yoktu ve ailesi kredi kartlarını iptal ederse iki katı mahvolurdu ama annesiyle babasının sağlıklı düşünemeyecek kadar üzgün olmalarına güveniyordu.

"Bu oyun değil, Gemma." Geoff'in sesi kendini kaybedecekmiş gibiydi. Gemma babasının bu kadar kontrolsüz olduğuna hiç şahit olmamıştı. "Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu anlaya..."

"Söz ver, yoksa telefonu kapatırım," dedi Gemma kesin bir tavırla.

Bir saniyeliğine babasının hattın öteki ucundan gelen soluğu ve annesinin arkadan inleyişleri dışında bir şey duyulmadı.

"Söz veriyorum," dedi babası sonunda. "Elimden ne gelirse yapacağım."

Gemma nefesini bıraktı. Farkında olmadan tutmuştu. "Sabah evde olurum," dedi ve kapattı. Ardından hemen telefonun güç düğmesine bastı. Tekrar aramalarını, bütün gece başının etini yemelerini istemiyordu. Pete'in arabasına yaslandı ve çocuklarını yatmaya çağıran annelerin sesini dinledi, park halindeki karavanların ışıklarının birer birer sönüşünü izledi. Bir yerlerden dönen, bir yerlere giden tüm bu insanlar. Tüm bu öyküler ve hayatlar, hepsi birbirinden yeniden kopup uzaklaşmadan önce geçici bir süre aynı otoparkın yörüngesine girmişlerdi. Jake Witz için kısa bir dua etti. Bir cennetin var olduğunu ve Jake için bu cennetin dev bir çizgi roman festivali gibi olmasını diledi.

Kız kardeşini –Emma aslında Gemma'ysa, Gemma aslında oysa ona kız kardeş denebilir miydi?– ve yaşadığı gölge hayatı, paralel bir boyutta hâlâ yaşıyor olabileceğini düşündü.

Kendini küçücük hissediyordu. Çok bitkin hissediyordu.

Pete dönmüştü. Bir torba dolusu ıvır zıvır almıştı; su ve meşrubat, şekerleme ve cips, taco, hatta benzinciden bir tepsi de nachos. "Açık büfe yaparız diye düşündüm," dedi yiyecekleri kaldırıma düzgünce yerleştirmek için çömelerek. Gemma'nın yüzünü görünce durdu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi Gemma. "Yorgunum. Bundan sonra olacaklardan korkuyorum sadece."

Pete ayağa kalktı. Yakındaki bir kampçının ışıklarının arkadan vurduğu yüzü okunamıyordu ve saçı kuştüyleri gibi hafif görünüyordu. Uzanıp Gemma'nın yanağına dokundu; eli o kadar sıcaktı, kendini o kadar çabucak hatırlatmıştı ki. Tuhaf ve şaşırtıcı bir gerçekti bu: En iyi tanımamız gereken kimseler yabancı çıkabiliyor, yakındaki yabancılar ise insana yuva gibi gelebiliyordu.

"İyi olacağız," dedi ve Gemma buna bayıldı, *biz* deyişine bayıldı, onun bir parçası olmaya bayıldı. Pete başparmağını nazikçe elmacıkkemiklerinde gezdirince Gemma dokunduğu yerlerin güzelleştiğini hissetti. Sanki çirkin kısımları onarıyormuş gibi. Pete gülümsedi, Gemma'nın nasıl başından beri âşık olmadığını anlayamadığı o şapşal gülüşle. "Bir düşünsene. Klonlar okulda. Chloe ve dronları gibi değil, *gerçek* klonlar."

"Evet." Gemma zoraki gülümsedi. Bir hayaldi bu. Lyra ile Caelum asla okula gitmeyecekti. Hayatta kalmak istiyorlarsa herhalde gözden kaybolmalı, gizlenmeli, sürekli kaçmalılardı. Ve giderek daha da hastalanacaklardı. Ama güzel bir düşünceydi yine de ve Gemma bunu bozmak istememişti.

"Sen uyu," dedi Pete daha kısık bir sesle. Eğilip dudaklarını onunkilere değdirdi ama sırf bu hafif baskı bile Gemma'nın tüm bedenini ürpertti. "Ben bir süre nöbet tutarım."

Arka koltuklar yatırılınca araba uzanmaya yetip de artacak kadar büyük oluyordu. Pete'in bir battaniyesi de

vardı ve Gemma'nın kendi eşofmanını yastık olarak kullanması için ısrar etti.

"İyi geceler, Gemma." Pete tekrar eğilip öptü onu. Bu kez dudakları daha uzun süre kaldı ve Gemma üzerinde onun sıcaklığını, bedeninin inanılmaz ve leziz sağlamlığını hissetti. Bizi ayıran ama aynı zamanda da birleştiren kemikler, kan, ten. Bunlardan oluşan bir mucize.

Yorgun olmasına rağmen, olup bitenlerin üstüne uyuyabileceğini sanmıyordu. Ama uyudu.

Bir süre sonra uyandı çünkü Pete onu sarsıyordu.

"Biri geliyor," dedi.

Gemma doğruldu. Karanlık tutkal gibi yoğundu ve Gemma'nın bedeni yapışmış gibiydi. Arka kapı hâlâ açıktı, ağaç kurbağalarının ve birileri tuvalete girip çıktıkça gıcırdayan kapının boğuk sesi duyuluyordu. Gemma'nın saatten haberi yoktu ama çok uzun süre uyumuş olamazdı. Pete'in hiç uyumuş gibi bir hâli yoktu. Gayet ayık, tetikte, ona bakıyordu.

Park halindeki karavanların arasında kıpırdanan bir el fenerinin ışığını gösterdi. Gemma ışığın izlediği yola bakarak oradaki kişinin belli bir şey arıyormuş gibi tüm araçları dolaştığını anlayabiliyordu.

Belli *birilerini*.

"Lyra nerede?" diye fısıldadı Gemma. Bedeni korkuyla ürpermişti. "72 nerede?"

"Dışarıda," dedi Pete. "Uyuyorlar."

Nasıl olmuştu da takip edilmişlerdi? Gemma farklı yollardan gidip sürekli onları izliyormuş gibi görünen arabaları

kollayarak gayet tedbirli davrandıklarına emindi. Belki de birileri telefon aramalarını izliyordu. Televizyonda polisler hakkındaki programlarda bu tür şeyler görmüştü; polisler aradıkları suçluları bulmak için telefon aramalarını izleyebiliyordu. Avlanmışlardı. Gemma'nın hissettiği buydu; bir deliğe sinmiş, parçalarına ayrılmayı bekleyen bir hayvan gibi.

Görünmeden Lyra ile 72'yi uyandırıp arabaya getirmesi mümkün değildi. El feneri –ve ardındaki kişi– şimdiden beş metre ötelerine kadar gelmiş, Gemma'nın daha önce kısaca sohbet ettiği kuş gözlemcisi ihtiyar çiftin karavanının etrafında dolaşıyordu. Buradan kaçış da mümkün değildi, bu karanlıkta tuvalete giden bir babayı ya da bir çadırda uyuyan çocukları ezme riskleri vardı.

"Yere yat," dedi Gemma. En iyi seçenekleri uyuyormuş gibi yapıp es geçilmeyi –karanlıkta tanınmamayı– ummaktı. Pete, Gemma'yı bir battaniyeyle örtmüştü. Gemma ise battaniyeyi yüzlerini kapatacak kadar çekmişti ve altında nefes sesleri yankılanıyordu. Gemma ne kadar yakın yattıklarını, Pete'in dizlerinin dizlerine dayalı olduğunu, soluğuyla göğsünün inip kalktığını ve burunlarının neredeyse birbirine değdiğini bile idrak edemeyecek kadar korkmuştu.

Ama yatmalarının üstünden çok geçmeden bir ses duydu.

"Gemma? Gemma?"

Hezeyan içinde, inanamayarak hemen doğruldu. Bu sesi *tanıyordu.*

"*April*?" diye fısıldadı.

"Aman Tanrım, Gemma. Tanrı'ya şükür." El feneri pat diye yere düştü ve April almak için eğilince bir saniyeli-

ğine o bildik yeşil Converse ayakkabılarını ortaya çıkardı. "Lanet olsun. *Neredesin?*"

Gemma battaniyeyi üzerinden atıp minivandan çıktı. Mutluluktan sakarlaşmış, yeni yapılmış bedenine henüz enjekte edilmiş gibi hissediyordu. "Buradayım," dedi ve el feneri ona doğru kayıp bir an için üstünde kaldı. "Buradayım." Kollarını açtıktan bir saniye sonra April kollarına doğru koşuyordu.

"Senin için çok endişelendim," dedi April, Gemma'nın ayaklarını neredeyse yerden keserek. "Çok sinirlenmiştim, bilirsin –Latin öfkesi işte– ama evden çıktıktan birkaç saat sonra gerçekten, gerçekten berbat hissetmeye başladım. Midem kendi kendini kemirmeye çalışıyordu sanki, o kadar berbat. Eve döndüğümde sen gitmiştin, sonra annenler aradı..."

"Beni nasıl buldun?" Gemma'nın içinden, gerçek olduğunu bir kez daha teyit etmek için April'ın saçına, burnuna, omuzlarına dokunmak geliyordu.

"My Phone uygulaması, ne olacak," dedi April. Gemma kahkaha atacaktı. Tabii ya... "Ama sonra telefonun kapandı, buraya gelir gelmez de *benim* telefonumun şarjı bitti tabii ki. Ben de burada tam bir sapık gibi dolanıp insanların camlarından içeri bakıyordum o yüzden... *Sapık?*" diye ciyakladı Pete arabadan inince.

Gemma, ortalığın April'ın ifadesini göremeyeceği kadar karanlık olmasına sevindi. "April, *Pete*'i tanıyorsun," dedi ismini özellikle vurgulayıp April'ın imayı anlamasını umarak. "Beni Florida'ya arabayla Pete getirdi."

"Hı-hı." April'ın bir an dili tutuldu sanki, onun için bir ilkti bu. Gemma basbayağı hesap kitap yaptığını göre-

biliyordu; minivanın büyüklüğü, Gemma ile Pete'in içeride, *birlikte* uyuyor olmaları. "Şeyler... ötekiler nerede?" *Klon* sözcüğünü kullanmaktan özellikle kaçınmıştı. Gemma kavgasını ettikleri meseleyi ve şimdi April'a itiraf etmesi gereken şeyi hatırladı: Kendisinin de onlardan biri olduğunu. Yapılmış. Üretilmiş. April'a ailesinin ilk çocuğunu, replikası olmak üzere yapıldığı ölen çocuğu anlatması gerekecekti. April'a Rick Harliss'i ve Jake Witz'in öldürülüşünü anlatması gerekecekti. Bir tükenmişlik dalgası vurdu yine onu. Yaşadığı dünya artık böyle bir şeydi.

Pete aklından geçenleri biliyormuşçasına kolunu Gemma'ya doladı. "Uyuyorlar," dedi. "İyiler."

Gemma, April'ın ne düşündüğünü bile umursamadan, memnuniyetle Pete'e sokuldu. "Hepimiz iyiyiz," dedi. Elini uzatıp April'ın elini sıktı. O karanlıkta, hiçliğin ortasında, erkek arkadaşı ve dostuyla birlikteydi. Bu şartlar altında daha fazlasını isteyemezdi.

ON SEKİZ

April kendi arabasında uyudu. Gecenin büyük bölümü boyunca Pete kolunu Gemma'nın belinden çekmedi, nefesi saçlarına değdi ve Gemma, çenesi arabanın kaşındıran döşemesine yapışık, bir kolu tamamen uyuşarak yattığı düşünülünce şaşırtıcı derecede tazelenmiş olarak uyandı.

Saat altıyı geçiyordu. Gemma minivandan çıkınca Lyra ile Caelum'un hâlâ uyuduklarını gördü. Bedenleri kafalarına kadar çektikleri battaniyeyle örtülüydü. Altında tek kişi gibi görünüyorlardı. Gemma duş aldı ve yarı çamurlu banyoda, kamp deneyiminin sersemlettiği küçük çocuklar ve gözleri kızarmış annelerinin yanında dişlerini fırçaladı. Ardından April'ı uyandırdı; ikisi önceki gece Pete'in tüm o abur cuburu aldığı küçük taşra marketi ve benzin istasyonunda kahvaltılık bir şeyler aramaya gittiler. Sıcak kahve ve dokusu süngere benzeyen kekler aldılar. O kadar acıkmışlardı ki aldırış etmediler. Çiyden ıslanmış bir

piknik masasında karınlarını doyurup güneşin yerdeki sisi kaldırışını izlediler. Güzel bir gün olacaktı.

Gemma, April'a her şeyi anlattı. Jake Witz'in başına gelenleri anlatırken April'ın ağlamamak için kendini tuttuğunu fark etti. Yine de her şeyi anlatmak için elinden geleni yaptı. April'a Rick Harliss'ten öğrendiklerini, annesiyle babasının ilk çocuklarının ölümünün ardından yaptıkları şeyi anlattı. Kendisinin neden ve nasıl yapıldığını. Bunu anlatırken ağlıyordu; kendisi için üzüldüğünden değil, tuhaf biçimde Emma denen çocuğun yasını tuttuğundan. Hatta yine tuhaf biçimde anne ve babası için bile üzülüyordu. Kedere boğulmuş olmalılardı. Yıllardır yasta olmalıydılar. İnsanın kızına bakarken, kaybettiği çocuğunun kusursuz bir yansımasını görmesi nasıl bir histi acaba?

April'ın şok geçirmeyişi takdire şayandı. Gemma sözünü bitirinceye dek bekledi, sonra bankta yanına kaykılıp ona sarıldı. April sarılma konusunda mükemmeldi. Gemma ondan çok daha yapılı olduğu halde April onu tamamen sarmalamış, tamamen muhafaza etmiş gibiydi.

"Seninle gurur duyuyorum, Böcek," dedi eski bir takma ismi kullanıp Gemma'yı hem kahkahalara hem de daha fazla gözyaşına boğarak.

Gemma geri çekildi. "Tanrım. Sümük fabrikası gibiyim," dedi.

"Duyduğuma göre şu sıralar sümük işinde büyük para varmış."

Gemma yine kahkaha attı, hafifçe öksürüp yüzünü koluna sildi. "Sence günün birinde normal hissedecek miyim?"

April alaycı bir tavırla güldü. "Yapma, Gemma. Ne zaman normal hissettik ki biz?" Gemma'nın omzunu dürttü. "Biz uzaylıyız, unuttun mu?"

"Sen uzaylısın," dedi Gemma. "Ben klonum."

"*Uzaylı ile Klon'un Maceraları*. Marvel filmi gibi. Bana uyar," dedi April. Sonra ses tonu değişerek, "Hem normal olmayı çok abartıyorlar," dedi. "Normal, sıkıcı insanların sıkıcılıkları konusunda daha iyi hissetmelerini sağlamak için icat edilmiş bir kelime."

"Belki de haklısın." Gemma gerçekten de biraz daha iyi hissediyordu kendini. Biraz daha hafiflemiş. Eve gidip ailesiyle yüzleşme konusunda hâlâ çekinceleri vardı ama bunu sonsuza dek erteleyemeyeceğinin farkındaydı. Güneş yükselmişti. Gökyüzü kremalı dondurma rengindeydi ve çırpılmış kremaya benzeyen bulutlarla doluydu. Gemma ayağa kalktı. "Artık diğerlerini uyandırsak iyi olacak galiba."

"Mümkün değil. I-ıh. Hikâyenin en önemli bölümünü atladın." April, Gemma'yı bileğinden tutup çekerek tekrar banka oturttu. Kendine özgü kocaman köpekbalığı sırıtışı vardı yüzünde. "Evet," dedi dirseğine dayanarak öne eğilirken. "Dökül. Sapık'la olayınız ne?"

Saat onda yola çıkmışlardı. April minivanı arabasıyla takip ediyor, arada bir kornaya basıyor, minivanın yanından el sallayarak ya da başparmağını havaya kaldırarak geçiyordu. Pete her zamanki gibi sürekli bir sohbet halindeydi ama bu kez çoğunlukla Lyra ve Caelum'la konuşuyor, hiç bilmedikleri dünya hakkında her şeyi açıklamaya çalışıyordu.

"Yol kenarındaki alışveriş merkezleri Amerika'nın atardamarları gibidir. Koca ülkeyi canlı tutarlar. Pizzacılar, manikür salonları, boktan hırdavatçılar... bu kadar, anlatabiliyor muyum? İnsanlığın başarılarının zirvesi. Bir gün Mars'a gidebilirsek ilk iş olarak manikürcü inşa edeceğimize bahse girerim."

Gemma çoğunlukla dinledi. Çoğunlukla yüzünü cama döndü ve orada kendi ikizini, akıp giden manzarada hayaletimsi yansımasını gördü: Bir haftadan kısa süre önce evinden ayrılan Gemma'dan farklı, daha güçlü, kendinden hem daha çok hem daha az emin bir Gemma. Başına gelecekleri bilmiyordu ama buna hazır olacağını biliyordu. Şimdilik güvendeydiler. Birlikteydiler. April ile Pete onun yanındaydı. O, Lyra'nın yanındaydı. Artık Caelum'un da adı vardı.

Ve April'a söylediklerine rağmen öncekinden daha az uzaylı hissediyordu kendini. Biraz daha zeki. Ve gördüğü tüm gizemler karşısında, evrenin ve içindeki insanların karmaşıklığı karşısında biraz daha şaşkın.

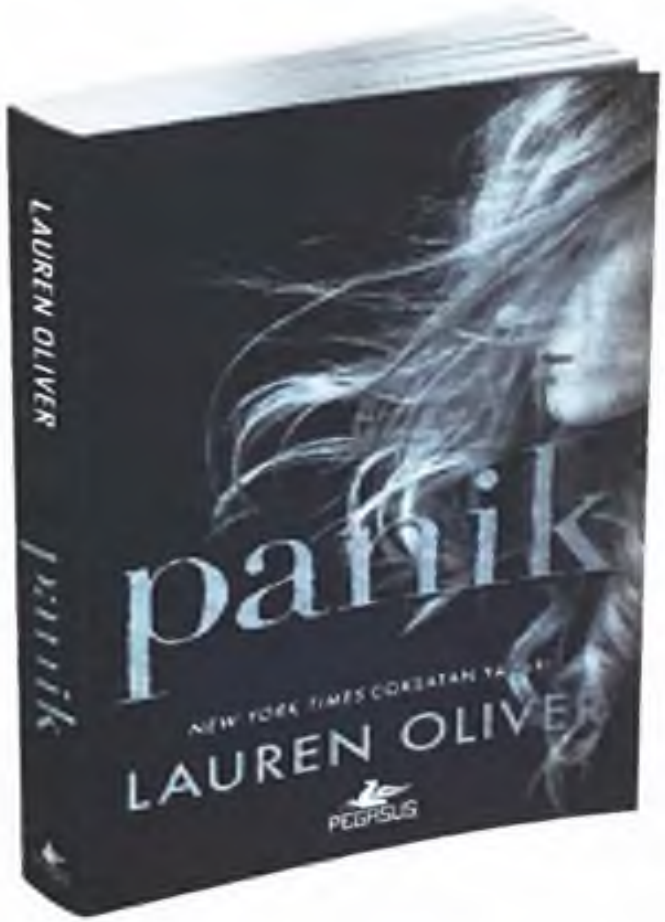
Hatta biraz daha insan.

SEVDİKLERİNİZ UĞRUNA,

ÇOK RİSKLİ BİR OYUNA

DAHİL OLUR MUYDUNUZ?

"Lauren Oliver'ın bu son romanı okurlarına her yönüyle gerçekçi ve sürükleyici bir dostluk, sadakat, mücadele ve cesaret hikâyesi sunuyor."
Booklist

"Oliver, okurlarını sabahın erken saatlerine kadar uyutmayacak, gerilim dolu ve gerçekçi bir hikâye yaratmış."
Kirkus Reviews